Könnyed sütemények, nehéz döntések

CAROLE MATTHEWS

Cukrászda a kertben

„Egy könyv teli szívvel és derűvel"
MILLY JOHNSON

CARTA LIGHT

Cukrászda a kertben

Carole Matthews
Cartaphilus (2019)

Címke: chick lit, cukrászat, hajózás, regény, Romantikus

A negyvenes évei elején járó Fay Merryweather mennyei tortákat és fenséges süteményeket készít saját kertjében található cukrászdájában, ahol a vendégek a csodálatos édességek mellett a gyönyörű virágok illatát is élvezhetik. A cukrászda, a kert és házsártos édesanyja gondozása Fay minden idejét leköti, no de ki más csinálná meg mindezt rajta kívül? Ám Fay kénytelen összes addigi döntését újra átgondolni, miután Danny Wilde belép az életébe.
Carole Matthews szívmelengető új regényében elemi erővel csap össze a család, a kötelesség és a szerelem.

CAROLE MATTHEWS

CUKRÁSZDA A KERTBEN

1. fejezet

Leülök anyu ágyának szélére, és nagy levegőt veszek.

– Beírattalak egy hétre a szanatóriumba – mondom neki.

Döbbenten mered rám.

– Meg akarsz szabadulni tőlem, mi?

– Megváltoztak a dolgok, anyu. Te is tudod. Röpül az idő, és nekem fel kell készítenem a cukrászdát a szezonra.

Anyám, akit nem sikerült meggyőznöm, keresztbe fonja karját a mellkasán. Már felhoztam neki egy csésze teát meg egy szelettel a frissen kipróbált kávétortából, hogy egy kicsit megpuhítsam, de persze az én drágalátos anyám felhúzta az orrát.

– Nem megyek sehová! – keményedik meg dacosan az álla. – Abból nem eszik, hölgyem!

Rokkant létére anyám a legakaratosabb, legmakacsabb ember, akit valaha ismertem. Már a szobafoglaláskor tudtam, hogy túl optimista vagyok. Anyám szívét a sütőből frissen kivett torta sem lágyítja meg.

– Rengeteg a dolgom, anyu. Szükségem van pár napra, ez minden. – Csak pár napra, amikor nem dörömböl ötpercenként a plafonon, nem követel ezt vagy azt, vagy mindent vagy éppen semmit. Van egy sétabotja, külön erre a célra az ágy mellé készítve.

A családom igazán szerencsés; szüleim, Miranda és Victor Merryweather házasságkötése óta egy gyönyörű otthonban éltünk a Grand Union Canal mentén. Edie húgommal mindketten itt születtünk és nőttünk fel, és imádtuk ezt a helyet. A ház a takaros Whittanben áll, mely valaha falucska volt, ám ahogy Milton Keynes terjeszkedett és fejlődött, a város része lett.

Amikor elvállaltam anyu egész napos gondozását, feladtam a fizetős állásomat, és jobb híján kis cukrászda–

teázót nyitottam, Fay cukrászdája néven. Először csak süteményeket árultam ütött–kopott kis lakóhajónkról, a kert végében horgonyzó *Merryweather kisasszonyról.* Afféle hobbi volt ez, hirtelen jött szeszély, de legalább kezdhettem valamit a rengeteg süteménnyel és lekvárral, amiket olyan szívesen készítek. Mostanra azonban a cukrászda kinőtte a kis hajót, immár az étkezőt, a verandát és a kertet is elfoglalja. Az egyedüli probléma az otthon működtetett üzlettel az, hogy a napjaim felét azzal kell töltenem, hogy fel–le futkosom a lépcsőn anyu kívánságai miatt, és közben igyekszem, hogy a földszinti cukrászdában is rendben menjen minden. Nem mintha bánnám, csak néha jó lenne egy kis időre mentesülni ápolói kötelezettségeim alól, hogy a pénzkeresésre koncentrálhassak.

– Majd beültetnek a sarokba a többi nyáladzó vénség mellé – panaszkodik anyu.

– Nem ültetnek be. Ez egy szép hely – lobogtatom meg bátorítón a Napfényes Gondozóotthon vidám füzetecskéjét, ő azonban még ránézni sem hajlandó. – Nem kórház – nyomulok tovább. – Saját szobád lenne. Nagyon gondosan utánajártam az interneten.

– Bah!

– Inkább olyan, mint egy szálloda. Pont mint egy szálloda, csak épp gondoznának is. Figyelnének rád.

– Mondd csak ki, hogy púp vagyok a hátadon – szipogja anyám, és színpadiasan törölgeti a szemét olvasószemüvege széle alatt.

– Nem vagy púp a hátamon. – Anyám megint azt érezteti velem, hogy én vagyok a legrosszabb lány a világon. – Persze hogy nem.

Ellöki magától a tányért, hogy lássam, túlságosan feldúlt az evéshez.

– Szeretlek, anyu, tudod jól. Csak túl sok a munkám a cukrászdában. – A teendők listája végtelen, ha csak rágondolok, zsong a fejem.

– Á – forgatja a szemét. – A cukrászda így, a cukrászda úgy. Semmi másra nem tudsz gondolni. Folyton erről hallok.

– Ebből fizetem a számlákat.

Na igen. Mert azért senki nem fizet, hogy itthon vagyok és ápollak, teszem hozzá gondolatban, de persze nem merem hangosan kimondani.

Négy téllel ezelőtt anyu ágynak esett súlyos influenzával. Szövődményképpen tüdőgyulladást is kapott, és tényleg nagyon rosszul volt. Csakhogy több antibiotikumkúrával később, kigyógyulva a tüdőgyulladásból, továbbra sem sietett felkelni. Aztán egy nap elesett a fürdőszobában, és eltörte a csípőjét. A kórházból hazatérve elutasította a felajánlott fizioterápiás programot, és visszabújt az ágyába. Pompásan befészkelte magát, és azóta egyszerűen nem hajlandó felkelni. Úgy döntött, hogy továbbra is beteg és rokkant marad, hiába hallja az orvosoktól, hogy kutya baja. Maradt az ágyban, és senki nem tudja kiráncigálni.

Megpróbáltam kiédesgetni, bátorítottam.

Orvosok hízelegtek neki, mentálhigiénés szakemberek adtak tanácsokat, de ők sem jártak több sikerrel. A felírt antidepresszánsokat az ágy fejtámlája mögé rejtve találtam meg. Röviden, anyám úgy döntött, hogy ágyhoz kötött beteg marad, és az az igazság, hogy imádja ezt a helyzetet.

Ma Miranda Merryweather napjai azzal telnek, hogy az ágyában ül, puha párnákkal körülvéve, paplanba burkolózva, és olyan udvart tart, mint egy nagyon kis ország királynője. Újabban alig enged embert a színe elé. Csodás háziorvosunkat, dr. Ahmedet néha nagy vonakodva fogadja. Először azt hittem, csak azt akarja, hogy figyeljenek rá. Aztán ahogy teltek–múltak a hónapok, egyszerűen megrekedt ebben a helyzetben, míg végül már félt felkelni és kimenni a világba. Most már ez az élete.

Barátai lassacskán elmaradoztak, míg végül egyedül maradtam a szolgálatára. Főzök, takarítok, és vezetem a cukrászdát. Képes elmenni a fürdőszobáig és vissza, de a

zuhanyozásnál már igényt tart a segítségemre, és a haját is én mosom meg, amikor úgy óhajtja, noha olykor arra sincs időm, hogy a saját hajamról gondoskodjam. Egyre több gyógyszert kell rendszeres időközönként beadnom: vérnyomáscsökkentőket, vízhajtókat, altatókat, nyugtátokat, és így tovább. Minél régebb óta őrzi az ágyat, annál több gyógyszert igényel. Mindennap tiszta hálóinget kap, és hetente cserélem az ágyneműjét.

– A húgod soha nem bánna így velem – közli anyu.

– Ez már igaz – értek vele egyet. – Előbb halnál éhen, mint hogy Edie teát és tortát hozna neked.

Anyu összerezzen, mintha pofon csaptam volna, aztán sértődötten kibámul az ablakon a kertre, és azon túl a mellettünk kanyargó csatornára. A parti fák most borulnak virágba, hamarosan a galagonya is kivirágzik. Gyönyörű odakint. Anyu mégis a szobájában marad, és mindezt elmulasztja.

– Edie taníthatna neked ezt–azt a betegápolásról, kisasszony.

Dehogy taníthatna. Edie, a húgom, egyetlen testvérem a család üdvöskéje. Edie, a munkanélküli, részeges partidrograjongó, akit jelenleg egy nős pasas tart ki, anyu szemében maga a tökély. Mivel New Yorkban él, anyunak gyakorlatilag fogalma sincs, mit is művel valójában. Ő úgy tudja, hogy Edie szorgosan építi csodás karrierjét, és van egy barátja, egy mesésen gazdag jogász. Azaz sokkal jobb gyerek, mint én. A húgom ritkán köt bármit is anyám orrára, ezért anyu csak rózsaszín szemüvegen át látja az életét. Ezzel szemben én gyakran kapom a gonosz leány szerepét.

Az igazság az, hogy Edie leginkább csak akkor telefonál, amikor akar tőlünk valamit, haza pedig egyáltalán nem jár. Mióta anyu ágynak esett, nem jött haza, még akkor sem, amikor anyu tényleg súlyos beteg volt. Holott New York manapság itt van a szomszédban, nem nagy ügy átugrani egy hétvégére. Nem olyan, mintha Ausztráliában, Új–Zélandon vagy másutt lakna, a világ túlfelén.

Edie szörnyen idegesítő tud lenni, de azért nagyon hiányzik. Szeretném, ha itt lenne, és nem csupán azért, mert jól jönne egy kis segítség anyu körül. Bár egy szülő egyetlen ápolójának lenni kimerítő és hálátlan feladat, már az is jó lenne, ha Edie csak barátként lenne itt, aki tudja, min megyek keresztül. Legalább az érzelmi terhet megoszthatnám vele.

Bár tudom, hogy minden próbálkozásom hiábavaló, teszek még egy kísérletet.

– Arra gondoltam, felújíthatnánk a szobádat, amíg távol vagy.

– Süket vagy? Megmondtam, hogy nem megyek.

Pedig a szobájára igencsak ráférne a felújítás. Nem hinném, hogy 1972 óta bárki hozzányúlt volna. A pasztellrózsaszín, virágmintás tapéta itt–ott felpöndörödött, és a plafonon egy beázásfolt arról árulkodik, hogy valószínűleg lyukas a tető. Már megint. Újabban fel se merek menni a padlásra. Az igazat megvallva az egész házra ráférne a szerető gondoskodás. Az elmúlt években egy fillért sem költöttünk rá, egyszerűen nem volt miből.

Negyvenegy éves vagyok, és ez az egy otthonom volt egész életemben. Itt születtem ebben a szobában, és ahogy elnézem, nagy valószínűséggel itt is halok meg.

– Hozhatnék néhány tapétamintát.

– Nem hallak. – Anyu a fülébe dugja az ujját. – Lala–lalalala, nem hallak.

Nem bánnám, hogy ilyen, ha tényleg öreg lenne, de mindössze hetvenéves. Manapság a hetven az új ötven. Élvezhetné az életet, szórakozhatna. Sajnos azonban a fiatalos öregkor gondolata tökéletesen idegen tőle. Dühít, hogy lemondott az életről, és megelégszik azzal, hogy tehetetlenül hever. Még inkább dühít, hogy határozottan tetszik is neki a helyzet. Napokon át csak szappanoperákat és kvízműsorokat néz. Vagy éppen lakásfelújító műsorokat, de persze föl sem merül benne, hogy a saját otthonunkat is rendbe hozhatnánk.

Mielőtt tovább veszekednénk, hallom, hogy nyílik a hátsó ajtó, és egy hang szól fel az előszobából az emeletre:

– Megjöttem!

Ő az asszisztensem, Lija. A cukrászda csak pár óra múlva nyit, de Lija ma korábban jött, hogy segítsen lesikálni a kertben áttelelő asztalokat és székeket. Az első tétel ama csodás feladatok hosszú listáján, amelyeket el kell végeznünk, mielőtt belevetnénk magunkat a nyári főszezonba. Akkor ugyanis már egy percünk sem lesz semmire.

– Mennem kell – mondom.

– Kihűlt a teám – zsémbel anyu.

Néha megesküdnék rá, hogy anyu egész napokat tölt annak kiötlésével, hogyan kínozzon. Ha különösen jó hangulatban ébred, rendszerint kivárja, amíg leérek a lépcsőn, hogy aztán visszahívjon valami apróság miatt, amit úgymond elfelejtett, vagy hogy rázzam fel a párnáját.

Elveszem a csészét.

– Hozok neked frisset.

– De ne tegyél bele annyi tejet. Olyan íze van, mint a tejberizsnek, ahogyan te főzöd.

Mondhatnám neki, hogy tökéletesen jól van, nyugodtan felkelhetne, és készíthetne magának egy teát, akkor nem lenne oka panaszra; de inkább nem teszem. Csak a levegőmet pazarolnám, egy ideje sajnos elfogytak az érveim. Ehelyett összeszedem a mosnivalót – az ágyneműt tegnap cseréltem, a hálóingét ma reggel váltottam át tisztára –, és leballagok a lépcsőn.

Ez hát az életem, tetszik, nem tetszik. Egész egyszerűen fel kell nőnöm hozzá, és élnem kell valahogy.

2. fejezet

Mire a konyhába érek, Lija már levetette a kabátját, és tojást vesz elő a frigóból.

– Reggelt – mondom, miközben beteszem a szennyest a mosógépbe, és beindítom. Este majd kivasalom, mialatt megnézem a *Nagy házátalakítás* következő epizódját felvételről. Ennyi bűnös élvezetet engedek meg magamnak.

– Menjünk, takarítsuk le a bútorokat, amíg szép az idő. Később állítólag esni fog, akkor majd bejövünk, és sütünk.

Ma délután, ha minden jól megy, kipróbálunk néhány új receptet.

– Mindig ez a rohadt eső. Egyfolytában csak esik és esik – dühöng az asszisztensem.

A lett nemzetiségű Lija Vilks fiatal és sovány. Nem épp ideális asszisztens a vendéglátóiparban, mivel meglehetősen tüskés a modora. Kivált a vendégekkel. Másfelől viszont nagyszerű és lojális munkaerő, bármely feladatot tökéletesen elvégez. És csodálatos tortákat süt, az igazat megvallva sokkal jobbakat, mint én. Aki nem kóstolta még Lija répatortáját, az nem tudja, mi a jó. A csokoládés brownie–ja, esküszöm, díjat érdemelne. Ő az isteni Mary Berry mocskos szájú, gót változata.

– Hogy van ma a vén szatyor? – vet egy tiszteletlen pillantást a plafonra, amely fölött az én drága mamám pihengél.

– Nem túl jól – ismerem be. – Az istennek sem hajlandó elmenni a szanatóriumba. Oda is kell telefonálnom, hogy lemondjam a foglalást.

Lija megértően cicceg. Nem ő anyám legnagyobb rajongója, de ez fordítva is igaz.

– Megpróbáltam – mondom. – Nem tudom, mi mást tehetnék. Majd úgy dolgozunk, hogy itt van a nyakunkon.

– Ápolónőt nem tudsz felvenni?

– Nincs rá pénzem, Lija. Nem engedhetem meg magamnak – sóhajtok egy nagyot. – Bárcsak Edie hazajönne és segítene! Legalább egy–két hétre. Talán később felhívom, és újra megpróbálom rávenni.

– Na, azt megnézem magamnak – morogja Lija.

Asszisztensem választott színe a fekete. Nem csupán lesújtó pillantása sötét, de ruhái is mind feketék. Ma is fekete farmert és szűk fekete pólót visel, egyenes szálú fekete haját hátul lófarokban fogta össze. Csak a bőre fehér, mint a frissen esett hó. Ritkán sminkeli magát, de nincs is rá szüksége. Anélkül is gyönyörű, bár kissé vámpíros stílusban. Frufruja hatalmas kék szemébe lóg. Csodálkozom, hogy kilát alóla egyáltalán. Reggel, délben és este tortát eszik, mégis csontosan sovány. Irigylem törékeny termetét. Nincs melle, feneke, csípője, combja – nincs cellulitisze. Bezzeg én hiába járom naphosszat a lépcsőt anyámra vigyázva, ha csak ránézek egy tortára, máris fölszedek néhány újabb kilót, pedig így is ki vagyok párnázva.

A másik, amit szeretek Lijában, az az, hogy olyan pontos, mint a toronyóra. A városban él, nem messze tőlünk, és ha esik, ha fúj, a csatornát kísérő ösvényen biciklizik be dolgozni. Három másik lett lánnyal osztozik egy albérleten. Egész éjjel együtt buliznak, és isznak, mint a kefekötő, de Lija az elmúlt több mint két évben, mióta nekem dolgozik, egyszer sem késett el. Azon ritka alkalmakkor, amikor kivesz egy szabadnapot, valamelyik lakótársnője mindig beugrik helyettesíteni, soha nem kell nekem gondoskodnom erről. Ezek a szobatársnők is feketében járnak, és tüskések, de valamivel kevésbé érdes modorúak, mint Lija.

Újabb teavizet forralok.

– Anyu teája kihűlt – mondom. – Te kérsz egyet?

Bólint.

– Majd felviszem én a teát a vén szatyornak. Ha tudja, hogy itt vagyok, nem fogja naphosszat a plafont döngetni.

Ez is a jó tulajdonságai közé tartozik. Minden zsémbessége ellenére, szívesen segít nekem anyu körül is. Nem mintha ő lenne az új Teréz anya vagy ilyesmi. Szó sincs erről. A modora ápolónőként sem simulékonyabb. A betegekkel való bánásmódja tán csöppet szokatlan, de beválik a dolog; az én nyűgös anyám sokkal kevesebb gondot okoz, ha ő gondoskodik róla. Lija nem tűri a hisztit, és ez nekem nagyon is jól jön.

Amíg Lija feltrappol az emeletre anyu teájával, én megtöltöm a vödröt forró szappanos vízzel, és keresek két súrolókefét. Felveszem kényelmes régi kardigánomat, zsebre teszem a keféket, és kimegyek a kertbe.

Nagy, zömök ház a miénk. Az akkor divatos vörös téglából épült az 1920–as években. A mai, szűk dobozokhoz képest óriásiak a terei. Szerencsénk van, a konyha is akkora, hogy munkahellyé alakíthattuk.

A téli hónapokban is nyitva tartjuk a cukrászdát, de a bevétel olyankor elenyésző. A süteményárusítást is folytatjuk, a *Merryweather kisasszonyról* és közvetlenül a konyháról is, de csak napsütéses hétvégeken, amikor elegendő vevőre számíthatunk. Néhány asztalt is fenntartunk a tágas étkezőben, amelyet magam varrta, rózsaszín apró mintás abroszokkal és függönyökkel meg a falakra aggatott sok–sok fotóval dobtunk fel. Kellemes hely, és megfelel a jelenlegi retró divatnak, de mindez csak azért lehetséges, mert a berendezés azóta áll itt, hogy először divatosnak számított. Anyám rózsaszín pohárgyűjteménye például határozottan másodvirágzását éli.

Hátul szemrevaló, kovácsoltvas korlátos veranda húzódik a ház teljes hosszában. Ebben az évszakban lilaakác borítja, amelynek virágai hamarosan szőlőfürtök módján, vastagon csüngenek majd alá. Később, a nyár folyamán lila klematisz lép a helyére. Kedves, levegős, mégis védett hely az asztaloknak.

Meg kell mondjam, hogy a cukrászda legfőbb attrakciója – Lija tortáin túl – a csodaszép kert. Széles és hosszú,

egészen a csatorna partjáig lenyúlik. Kétoldalt vöröstégla falak határolják el közvetlen szomszédainktól. Nem járnak erre sokan, mivel házunk egy betonozatlan utacska legvégén található, és rendszerint csak azok találják meg, akik már eleve keresik. Nem a legalkalmasabb hely cukrászdának vagy kávézónak, de hát szükség törvényt bont. Ha máshol keresnék hasonló adottságú helyet, az kisebb vagyonba kerülne. Márpedig nincs vagyonom, se kisebb, se nagyobb.

A kerten a csatorna irányában végignézve tekintetem göcsörtös törzsű fákkal teli almaligetbe ütközik. A mögötte húzódó magas falat jelenleg rózsaszínű klematisz borítja. Később, a szezonban futórózsa foglalja majd el a helyét. Jobbra, közvetlenül a verandán túl régi magnóliafa magasodik. Fenséges látvány lesz, amikor virágba borul, már ha túlélte a korai fagyokat. A fal mellett növő, virágzó bokrokra igencsak ráférne egy metszés.

Eddig borzasztó évünk volt, ami az időjárást illeti, még ahhoz képest is, hogy Angliában vagyunk. A tél szokatlanul hideg volt, és január óta egyfolytában esik. A kert mindenképpen megszenvedte. Ma ugyan nem esett, de a bokrok most is meggörnyednek a nedvesség súlya alatt. Távolabb, a csatorna mentén a rózsaszínbe borult gyönyörű cseresznyefák az elmúlt héten nehezen állták az eső és a szelek rohamát. Ennek ellenére szépségesek.

Mielőtt anyu ágynak esett, ő is szerette a kertet, igaz, a kemény munkát apura hagyta. Apu érdeme, hogy ilyen gyönyörű kertünk lett. Amikor megvették, ez csak egy szerény, olcsó családi ház volt, aztán a környéken az égig szöktek a telekárak. Roppant szerencsésnek érzem magam, hogy a szüleim megvásárolhatták a helyet a házasságuk elején, különben reményem sem lehetne arra, hogy ennyi gyönyörűség közepette éljek. Imádok itt lenni, tényleg. Ez a szülőházam, tele emlékekkel. Nevezzenek begyöpösödöttnek, de ez a hely az én kis édenkertem, és soha nem költöznék máshová.

Nem tagadom, elkelne még néhány segítő kéz a fenntartásában, mert egy embernek túl sok munkát jelent. A februári heves szelek sok ágat letörtek a fákról, és a falak mentén térdig ér az avar. Szerencsére a cseresznyevirág túlélte. És hát, el kell ismernem, nagyon rászorulna itt minden az átfestésre. Az elmúlt néhány évben a ház a bájos kopottságból a sima elhanyagoltság állapotába züllött. Ma van időtlen idők óta az első derűs nap, és bár hideg van, és esőt is ígérnek, én örülök, hogy végre a friss levegőn lehetek. Ebben az évben későre, április végére esik a húsvét. Rendszerint nyitva tartjuk az ünnep idején a cukrászdát. Ha addigra el akarunk készülni, neki kell feküdni a munkának.

3. fejezet

Miután letettem a vödröt az asztalok mellé, lesétálok a kertbe kedvenc helyemre, a mólónkhoz a csatorna partján. Apu vagy víz közelében, vagy vízen szeretett lenni, így neki is ez volt a legkedvesebb helye.

Victor Merryweather a tengerparton született, Pembrokeshire–ben, s noha munkája ebbe az országrészbe hozta – azaz a lehető legmesszebb a partoktól –, lélekben mindig a tengeren maradt. Nem kérdeztem soha, de szerintem ezért is vette meg ezt a telket, amikor összeházasodtak anyámmal. Jó, semmiben sem emlékeztet a vad partszakaszokra és a dörgő hullámokra, amelyeket apám annyira imádott, de az angol csatornáknak megvan a maga csöndes, szelíd, ellenállhatatlan bájuk.

Hiányzik apu. Majdnem húsz éve már, hogy meghalt, de nem múlik el nap, hogy ne gondolnék rá. A két kezével építette fel a famólót, amely végigfut a kert teljes szélességében a csatorna partján. Ha tehetem, naponta eljövök ide, hogy elüldögéljek legalább öt percig, ahogy apuval is üldögéltünk annak idején, kislány koromban. Legkorábbi emlékeim ezek; csak ültünk itt a parton, én lóbáltam a lábam a víz felett, néztem a tovasikló színes lakóhajókat, és nagyon boldog voltam, ha kacsa családok úsztak el előttünk. Apu megtanított a vízparti madárfajok felismerésére: élnek itt csérek, gémek, fajdtyúkok sőt, ha szerencsénk volt, egy jégmadár kék villanását is elkaphattuk.

Amilyen nehéz ember anyám, apám olyan gyöngéd természetű volt. Anyu mindig követelőzött, apu pedig nagyvonalú volt, és adakozó. Nem értem, hogyan működött a kapcsolatuk, de valahogy működött. Bármit kívánt is anyu, apu beleegyezett. Mindig is kerülte az összetűzéseket. Úgy

gondolom, ő lehetett anyu jangjának jin párja. Miután egy hirtelen szívroham elvitte, anyu már sosem lett a régi. De egyikünk se.

Közelebb húzom az egyik kerti széket, és felpakolom rá a lábam. Egy félszeg fajdtyúkot figyelek, ahogy a parton fel–alá járkál, sétáltatja csibéit, e pihés gömbölyűségeket. Szemközt a sétaúton egy gém mélázik mozdulatlanul, tekintetét a vízre függeszti, remélve, hogy elúszik előtte egy finom, peches halfalat. Nem sok minden történik errefelé. Az élet évről évre változatlanul ugyanaz. A csatorna mindig olyan nyugodalmas és békés, hogy az ember azt hihetné, nem is létezik élet rajta kívül. Két kacsa ugrik ki a vízből, és mielőtt eltotyognának a kert irányába, felfújják tollazatukat. Ez az én saját kis univerzumom.

Élénk színekre festett lakóhajó siklik el mellettem. A helyi hajók egyike, az *Úszó Paradicsom,* a rajta élő pár, Mr. és Mrs. Fenson gyakran ugrik be egy szendvicsre vagy tejszínes teára.

– Szia, Fay! – integet Ralph, aki hátul kormányoz.

Visszaintek neki.

– Kinyitottatok már?

– Mi mindig nyitva tartunk – kiáltom. – Várunk szeretettel!

– Máris tehetitek fel a teavizet, nemsokára jövünk – kiáltja vissza. – Szükségünk lesz rá, hogy felderítsen ebben az ócska időben.

Ralph és Miriam néhány éve vette a hajót, amikor nyugdíjba vonultak. A közeli hajókikötőben horgonyoznak, de van egy lakásuk is a városban, ahová visszavonulhatnak, amikor túl hidegre fordul az idő. Milyen remek nyugdíjas évek! Kár, hogy apu nem élhette ezt meg. Ő is imádott volna így élni.

Sajnálatos módon a hajójuk *Úszó Katasztrófa* néven lett hírhedt a csatorna eme szakasza mentén. Nem hinném, hogy Ralph és Miriam valaha is értették, milyen erkölcsök és jártasságok szükségek a csatornán folytatott élethez. Azt

rebesgetik róluk, hogy nyitva hagyják a zsilipeket, és miattuk folyik el a tó vize. Máskor majdnem fellökik mások hajóit, amikor a megengedett sebességnél gyorsabban hasítják a habokat, Ralph kapitányi tányérsapkájában, Miriam pedig kék–fehér csíkos pólóban vagy melegítőben. Egyszer óriási bulit rendeztek a fedélzeten, meghívták az összes barátjukat, és csaknem elsüllyedtek a túlsúlytól. Nem hinném, hogy valaha is messzire mennének az *Úszó Paradicsommal,* mivel rendszerint valahol a hajókikötő környékén horgonyoznak; de jól van ez így. A kemény csatornaélethez szokott népek zúgolódnak miattuk, holott aranyos emberek; mi mindig megörülünk nekik a cukrászdában, mert felvidítják a napunkat.

Apu legfőbb büszkesége és boldogsága a saját lakóhajója volt, amely jelenleg a kert végében horgonyoz. A tizennyolc méteres hajót *Merryweather kisasszonynak* nevezte el, és odavolt érte. Nem múlt el nap, hogy fel ne kereste volna. Mindig is azt remélte, hogy nyugdíjba vonulása után több időt tölthet rajta.

Anyu természetesen gyűlölte a hajót, olyan féltékeny volt rá, mint egy hús–vér szeretőre (és biztos vagyok benne, hogy néha valóban versengenie kellett a *Merryweather kisasszonnyal* az első helyért apám szívében). Fensonékhoz hasonlóan a szüleim se jártak el messzire a hajóval, noha apu mindig is ezt akarta. Boldogan feladta volna az állását, hogy Anglia csatornáin utazgatva töltse az idejét. Anyunak azonban más elképzelései voltak. Egyetlen éjszakát sem szívesen töltött a fedélzeten, mert zsúfoltnak tartotta; s ha mégis megtette, akkor folyton panaszkodott. Mi tehát alig élveztük ki a vízi utazás örömeit. Legfeljebb Berkhamstedig mentünk az egyik irányban, vagy Stoke Bruerne–ig a másik irányban, Northampton felé. Aput ez az őrületbe kergethette, de soha nem tette szóvá. Csak élvezett minden percet, amit a hajón töltött.

Ezek a családi vakációk az én életemnek is a fénypontjai voltak. Ugyanúgy szerettem a *Kisasszonyt,* ahogy apu, és

meghitten vidámnak, nem pedig zsúfoltnak éreztem a belsejét. Igaz, amikor kénytelen voltam a kabinban maradni a kis Edievel, például mert esett az eső, olyankor tényleg szűknek éreztem. A húgom egy–két óra után már őrjöngött a bezártságtól, és mindent szétszedett. Mindig én voltam az, aki csendben meg tudtam ülni, kezemben egy könyvvel.

A hajó volt apu mindene. Akkor volt boldog, amikor a hajón szöszmötölhetett. Tisztviselőként dolgozott azoknak a cégeknek az egyikében, amelyek a ’80–as években megtelepedtek Milton Keynesben. Mégis, amint hazaért, már vette is le nyakkendőt és öltönyt, és rohant a hajójához. Minden estét és hétvégét farmerban és tengerészpulcsiban töltött, olajos kézzel és mosolygó arccal. Halála óta a *Kisasszony* nem mozdult a helyéről. Mardos is miatta a bűntudat. Szerintem már a motor sem működik. Utoljára mindenesetre sikertelenül próbáltam beindítani, makacsul hallgatott. Apu nem örült volna, ha látja.

A hajó kívülről a csatorna hagyományos színeibe öltözött: sötétzöldbe és vörösbe. A kötelező rózsaminta is ott virít rajta. Kissé viharvertnek látszik kívülről, belül azonban ragyogó tisztaságot tartok. Hogy lakható is legyen, az már sok munkába kerülne, első látásra azonban minden rendben. A központi kabinban és a hajókonyhában tölgyfa szekrények állnak, és fatüzelésű kályhák, bár most nincsenek begyújtva. Az ablakokon horgolt csipkefüggöny lóg.

A *Kisasszony* tehát mozdulatlan, de azért így is jó szolgálatot tesz. Mostanra a cukrászda nélkülözhetetlen része. Az emberek persze a termékeinkért jönnek, de azt hiszem, izgatja a fantáziájukat a hajó különlegessége is, amely a turistákat és a „csatornapatkányokat” egyaránt vonzza. Szép választékunk van házi tortákból, pitékből, különféle kekszekből és lekvárokból. Nyaranta házi limonádét is árusítok, az is mindig jól fogy. Egy pasas a faluból, Graham Lovett, szép akvarelleket fest a csatornáról; ezeket a képeslapokat és nyomatokat szívesen vásárolják a

környékre szép számban érkező turisták. A közeli kikötőben bérelt bárkák gyakran nálunk kötnek ki először.

Innen indult tehát szép lassan a cukrászda. Láttam azt a sok hajót, a csatornán élő embereket és a turistákat, a sétaúton andalgó vagy kerékpározó családokat, és rájöttem, hogy egy csésze teát vagy egy szelet sütit se tudnak venni, hacsak be nem ülnek a part menti pubok egyikébe. És az ember nem mindig vágyik beülni egy pubba, nem igaz?

Akkoriban adminisztrációs koordinátorként dolgoztam, és nem voltam oda a munkámért. Igaz, jól fizetett, de nem lelkesített túlságosan. Már jó ideje gondolkodtam, hogy váltanom kéne, de semmi nem jutott eszembe, amihez korlátozott jártasságaimmal foghatnék. Aztán anyu úgy határozott, hogy rokkantnak áll, és én egyszerűen nem tudtam megoldani, hogy teljes munkaidőben dolgozzam, miközben őt is ápolom. Ha így teszek, előbb–utóbb én is ágynak esem. Megpróbálkoztam fizetett ápolókkal, hogy vegyék le rólam a teher egy részét, de anyu nem engedte őket a közelébe, ráadásul drága is volt. Egyedül viszont nem bírtam. Végül kénytelen voltam felmondani. Ekkor fordult meg a fejemben, hogy talán otthonról is dolgozhatnék.

Így most a cukrászda és a *Kisasszony* a munkahelyem, s egyúttal segítenek megőrizni az ép eszemet. A hajóra nézve nem is értem, miért utálta mindig annyira az anyám. Mit nem lehet rajta szeretni? Anyu még most is, hogy pénzt hoz a házhoz, a legszívesebben elásná. Ha rajta múlna, a *Kisasszony* már évekkel ezelőtt eltűnt volna; én azonban ez ügyben kivételesen a sarkamra álltam. Egyedül ez a hajó maradt meg nekem apuból, és amíg lélegezni tudok, nem vehetik el tőlem.

4. fejezet

Lija csatlakozik hozzám a kertben. Feltrappol a mólóra sárga gumikesztyűjében, sötét pillantással.

– Gonosz vén banya – veti oda. – Ha az én anyám lenne, egy párnát szorítanék a fejére.

– Néha én is így érzek – értek vele egyet.

– A következő csésze teájába beleköpök.

Nem mondanám, hogy született ápoló lennék, de Lijához képest igazi angyal vagyok.

– Nekiállhatnánk az asztaloknak?

Túl sokáig álmodoztam itt, most pedig sietnünk kell, hogy a beígért eső előtt elkészüljünk. Reménykedve meglóbálom a súrolókeféket.

Sajnos nincs túl sok tárolóhelyünk, így a székeket és az asztalokat egész télre kint kell hagynunk. Összepakoltam és egy öreg ponyvával leterítettem őket, ez valamelyest véd a legrosszabb időjárási viszontagságoktól, de amikor tavasszal előkerülnek, így is sár és zöldes penész lepi mindet.

Lijával most megindulunk az asztalok felé. A vödörben kicsit lehűlt a víz, de azért megteszi. Nem vesztegethetem az időmet egy újabb melegítéssel. Sikálni kezdjük az asztallapokat.

Csinosak ezek a kerti asztalok, mind más pasztell árnyalatra van festve. Olcsón vásároltam őket az IKEA–ban, valami Loccs vagy Platty vagy mi volt a nevük. Hivatalosan úgy három éve nyitottam meg a cukrászdát. Az első év, amíg megtanultam az üzlet alapjait, úgy elszállt, hogy észre se vettem. Ezen a nyáron már vérprofinak érzem magam. Őszintén szólva, mivel a cukrászda inkább lassú fejlődés, nem holmi csalhatatlan mesterterv eredménye, hihetetlenül szerencsésnek érzem magam, hogy a dolog jobban sült el, mint reméltem, kivált a nyári hónapokban. Lassan

törzsvendégeim is lettek; helyiek, akik rendszeresen a csatorna mentén sétálnak, vagy lakóhajóval érkeznek ide. Eleinte csak vettek valamit a *Kisasszonyon* – egy szelet süteményt, egy üveg lekvárt vagy limonádét –, aztán már be is ültek egy csésze teára. Mindennap itt lenni anyuval összezárva nemcsak idegőrlő, de magányos is volt. Hiányzott a hivatali légkör, nem volt kivel trécselnem, szóval a vevőim soha jobbkor nem jöhettek volna.

A második évben, amelyet mérsékelt siker koronázott, megnöveltem a kerti asztalok számát, és bevezettem a délutáni teát – eleinte csak azért, mert én magam imádom ezt a programot. Ám hamar olyannyira népszerű lett, hogy kisegítőt kellett fölvennem. Hirdetést adtam fel a helyi újságban. Ötvenen jelentkeztek, hármat interjúztattam. Liját azonnal megkedveltem. Nem is tudom miért, mivel a másik két jelentkező sokkal alkalmazkodóbbnak tűnt. Viszont egyedül ő hozott magával házi, kávés–diós piskótát. Ilyen finomat még életemben nem ettem! Lija tehát belépett hozzám, és azóta is nekem dolgozik.

Ugyanabban az évben az étkezőt is a cukrászdához csatoltam. Anyu azóta is panaszkodik emiatt, utálja a nagy vendégjárást, de azt szoktam válaszolni neki, hogy ha a királynőnek nem derogál, kibírjuk mi is.

Az étkező különösen rossz időben tesz jó szolgálatot, bár csak négy kisebb asztal fér el itt. Nyáron kinyitjuk a kertre nyíló franciaablakokat. Leszámítva a verandán álló néhány asztalt, a kerti ülőhelyek ki vannak szolgáltatva az elemek kényének–kedvének. Ami azt jelenti, hogy az üzletmenet rettentően függ az időjárástól, azaz kissé kiszámíthatatlan. Valahogy mégis működik a dolog, és megélünk belőle, bár csak épphogy.

Tavaly év végén vettem két új napernyőt, hogy további asztalokat védhessek az esőtől, de még nem volt időm fölszerelni őket. Egy férfira lenne szükségem csavarhúzóval, mert a pasimra, Anthonyra sok mindent lehet mondani, de azt, hogy ezermester lenne, a legkevésbé sem.

Lija nálam nagyobb lelkesedéssel sikál. A nap gyenge sugarai előbukkannak a felhők mögül, és megmelegítik a hátamat. Remélem, jó évünk lesz, és félretehetek egy kis pénzt a *Kisasszony* kitatarozására. Tudom, hogy apu örülne ennek. Minimum egy új motort vennem kell bele, és az nem lesz olcsó.

Ahogy felállok, és kinyújtóztatom a tagjaimat, látom, hogy új lakóhajó közelít a mólónkhoz. Nem ismerem, és ez jó: mindig öröm új vendéget fogadni. Múlt nyáron kitettem egy cégért a csatorna felőli oldalon, ami sokakat idevonz. Ezt a hajót azonban még nem láttam.

Szememet a kezemmel ernyőzve figyelem, ahogyan kiköt apu bárkája mögött. Ki lehet?

A hajó neve *Álomcsapda.* Ez talán a leggyakoribb lakóhajónév, szóval eddig semmi meglepetés. Hagyományos stílusú, és akárcsak a *Kisasszony,* kissé viharvert. De a tulajdonosa fiatalnak tűnik, legalábbis így messziről. A kötelet a kezében tartva, egy sportos mozdulattal kiugrik a hajóból a mólóra.

– Úgy látom, vevőt kapunk – mondom Lijának.

Pedig még ki se nyitottam. A mai napra szánt sütemények még celofáncsomagolásban várnak sorukra a konyhában. Rendszerint délután a legnagyobb a forgalom, amikor az emberek elkezdenek a tea vagy a vacsora gondolatával foglalkozni. Persze ilyenkor se előzzük le a Tesco eladási mutatóit.

– Hargh! – hördül fel Lija, és abba nem hagyná a sikálást. – Mondd neki, hogy dolgunk van.

– Szó se lehet róla! Kell a bevétel, és a teaforralót egy pillanat föltenni. – Ami azt illeti, nekem is jólesne egy csészével. – Majd leültetjük a verandán, ha nem bánja. Az ottani asztalok tiszták és rendezettek.

Leteszem a súrolókefémet, és igyekszem üzletasszonyosan kinézni, bár kardigánban ez nem is olyan könnyű. A pasas ügyesen kiköti a hajót a *Kisasszony* mögött, és pár perc múlva le is horgonyoz a móló mellett. Egy kis

kutya, valószínűleg egy jack russell terrier dugja ki fejét a hajó oldalán. Fehér szőrén barna és fekete foltok látszanak, a nyakában vörös kendőt visel; elképesztő cuki látvány.

– Gyere, Foltos! – csettint ujjával a pasi, mire a kutya leugrik a hajóról, és engedelmesen lépked mögötte.

A csatornát járó emberek általában két típusra oszthatók: nyugdíjasok vagy hippik. Ez a fickó egyik csoportba sem tartozik. Ahogy céltudatosan átvág a kerten, felmérem magas, szálas termetét. Nem mintha sokat tudnék a legfrissebb férfidivatról, de elég menőnek tűnik testhez álló fekete farmerjában és méretes katonai bakancsában. Mindehhez fekete póló és halványszürke farmerkabát tartozik. A haja szintén ébenfekete, oldalt rövidre nyírt, fent hosszabbra hagyott, rakoncátlanul a homlokába hulló fürtökkel.

Én is szeretnék valami divatosabb frizurát, amilyen Lijáé vagy ezé a pasié. Ehelyett szőke madárfészek ül a fejemen. Elsősorban azért ilyen, mert a rövid hajat könnyebb gondozni, mint holmi derekamig omló göndör fürtöket, noha titokban erre vágynék. Mintha valaha is lenne időm ilyesmi frizurára.

Ahogy a pasas közelebb ér, látom, hogy a részletekből meglehetősen megnyerő külső áll össze.

– Szentatyám – mormogom gondolkodás nélkül.

Még Lija is abbahagyja, amit éppen csinál.

– Farmer farmer hátán – mondja ki megvető ítéletét.

– Szép jó napot, hölgyeim – mondja a fickó, amikor elénk ér, és olyan meleg mosollyal üdvözöl, amilyet régen láttam. Vagy talán soha. Ez a mosoly sok női szívet összetörhetett már.

– Helló – hebegem.

A pasi látja, hogy a kert még téli álmát alussza, és pillanatnyilag asztalokat sikálunk.

– Nyitva vannak?

A kiejtése puha, ír, és nagyon szexi.

– Ó, igen – mondom, és rájövök, hogy életemben először a szívem összevissza ver.

5. fejezet

Keresek tehát ennek a meglehetősen jóvágású pasinak egy asztalt a verandán, ő pedig leül, kinyújtóztatva hosszú lábát. Máskor gond nélkül elcsevegek a vendégekkel, most azonban annyira elfogódott vagyok, hogy egyetlen szó sem jut eszembe. Fiatalnak látszik, harmincas évei elején járhat; bő tíz évvel lehet fiatalabb nálam. Aztán rájövök, hogy kocsányon lóg a szemem.

Hozzászokhatott, hogy bámulják, mert ügyet sem vet rá.

– Danny vagyok – mondja, amikor világossá válik, hogy tőlem aztán nem várhat egy mukkot se. – Danny Wilde. – Hatalmas Doc Martens bakancsával és kopottas pólójával kissé lerobbantnak látszik, a hangja azonban kulturált, udvarias. A kis kutyára mutat, amelyik most helyezkedik el kényelmesen a lábánál. – Ő pedig Foltos.

Végre megtalálom a hangomat.

– Helló, Foltos – lehajolok, hogy megvakarjam a kutyus nyakát, ő pedig élvezettel hozzám dörgölődzik. – Én Fay vagyok. Hozok egy étlapot.

– Nem, köszönöm. Csak egy baconös szendvicset szeretnék – mondja vigyorogva. – Méghozzá jó nagyot. Egész reggel erről álmodoztam. Mivel azonban a hajón kifogyott a kenyér és a bacon is, csak kínoztam magam.

– Általában nem tartozik a kínálatunkba, de van egy kis bacon a hűtőben. Megpirítsam a szendvicset?

– Nem, viszont sok ketchuppal kérném. Egyszer élünk – csillan fel a szeme.

– Teát kér vagy kávét?

– Egy jókora bögre fekete teát.

Nem közlöm vele, hogy cégünk egyik védjegye a finom antik porcelán teáskészlet. Ha ez a pasas bögrét óhajt, hát

azt kap.

Látom a szemem sarkából Lija fürkésző tekintetét.

– Pár perc, és elkészül.

Miután otthagyom, elernyed a széken, lehunyja a szemét, és sütteti arcát a nappal. Hála az égnek, a szívem mostanra abbahagyta az összevissza kalapálást; helyette őrült sebességgel dobog.

A kezem remeg, ahogy beteszem a bacont a grillsütőbe. Nevetséges vagyok! Oké, nem sok jóképű idegen kopogtat be hozzánk. Látogatóink főként faragatlan nyugdíjasok vagy családok hiperaktív gyerekekkel, akik tömegével fejezik le a virágaimat. Danny Akárkicsoda igazán üdítő változatosság.

Erős teát készítek, bögrébe töltöm, majd keresek egy tálat, hogy megitassam a kis kutyát.

Danny mosolyogva veszi el a teáját, én pedig leteszem a kutya elé a tálat. Foltos hálásan csóválja a farkát.

– Ez kedves öntől – mondja az idegen.

– Én is szeretnék kutyát – mondom –, de sajnos…

Nem mondom el neki, hogy anyu az összes kisállatot utálja, és hogy gyerekkoromban még aranyhalam sem lehetett. Anthony szintén ki nem állhatja a kutyákat, macskákat és a kisgyerekeket. Nem szükségképpen ebben a sorrendben.

Én nem tudnék meglenni Foltos nélkül. Igaz, fiú? – mondja Danny.

Erre a kis kutya abbahagyja a lefetyelést, és felugrik Danny térdére. Ölelés a jutalma. Miután a kutya elfészkelődött – szerencsés állat –, a pasi ismét rám néz azzal a sötét, huncut szemével.

– Maga ennek a helynek a tulajdonosa?

– Igen, illetve tulajdonképpen nem – hadarom. Ne beszélj itt összevissza, kisanyám, tiszta hülyét csinálsz magadból! Nagy levegőt veszek, úgy folytatom: – A ház anyámé, de a cukrászdát én üzemeltetem.

– Csinos – néz körül a pasas a kertben, majd megint rajtam állapodik meg a tekintete, és elmosolyodik, mint egy

csínytevő iskolásfiú. – A kert is.

A hajam tövéig elpirulok. Velem nem szoktak flörtölni. Kivált nem fiatal, jóképű pasik. Kivált nem, amikor egy ócska kardigán lötyög rajtam.

A pasas arckifejezése ellágyul, amint meglátja feszengésemet.

– Bocs, nem akartam zavarba hozni.

– Szó sincs róla. A legkevésbé sem – mondom. Ekkor jövök rá, hogy az étlappal legyezem az arcomat.

– Sok dolga lehet. Nagy ez a kert – jegyzi meg. – Van segítsége?

– Nem, nem igazán – ismerem be. – Jobbára magam végzek mindent. – Ha nagyon erőltetem, Anthony néha lenyírja a gyepet. Többnyire azonban ez a munka hétfőre marad, amikor zárva tartunk, Anthony pedig dolgozik. A másik eshetőség az este, ekkor Anthony történetesen golfozik. – Most készülünk fel a szezonra – magyarázom. – Kissé elmaradtunk a feladatainkkal, rá kell kapcsolnunk.

– Nincs szüksége még két munkás kézre?

De, arra mindig – nevetek fel.

– Komolyan beszélek – mondja. – Idénymunkát keresek, és szinte mindenhez értek. A kertészkedéshez épp nem annyira, de a kalapáccsal és ecsettel elbánok, a fűnyíróval vagy a fűkaszával úgyszintén.

– Tényleg? – Ekkor jut eszembe, hogy a grillsütőben hagytam a bacont. A pánik kerülget. – Szent ég, a szendvicse! Gyorsan elkészítem, és utána beszélhetünk a dologról.

A konyha felé sietve felrémlik előttem az elvégzendő feladatok tömkelegé. Danny tényleg jól jönne néhány napra. Először is eltakaríthatná az avart és a lehullott ágakat. A gyep is nyírásra szorul, mint mindig, bár most épp túl nedves ehhez. Az új napernyőket is felszerelhetné. Tavaly vettem pár retró fémtáblát is a szokásos jópofa szövegekkel, mint például „Ha a csoki a válasz, kit érdekel, mi a kérdés?” vagy „A süti olcsóbb, mint a terápia, és még be sem kell

jelentkezni” – azóta is a dobozukban lapulnak. Azokat is felfúrhatná. A kerítésen is akad javítanivaló. A napokból hetek is lehetnének, feltéve, ha kerítek pénzt Danny bérére. Jócskán le tudnám foglalni a kezét. Mármint nem úgy! Abszolút nem. Úgy értem, jó időre akadna itt munka. Kizárólag erre gondoltam.

Mint kérte, bőségesen megöntözöm ketchuppal a szendvicset, majd kiviszem. Láthatóan farkaséhes, szinte falja. Foltos nyöszörögve kunyerál, és Danny letép neki egy falat bacont.

– Tudnék mit kezdeni valakivel, aki elvégezné a nehezebb kerti munkákat – mondom. – De attól tartok, nem tudok sokat fizetni.

– Akkor majd baconös szendvicsekben kérem a béremet – vigyorodik el. – Nagyszerű!

– Természetesen szívesen gondoskodom az élelmezéséről, amíg itt van.

Akkor meg is alkudtunk. Mikor kezdjek?

– Akár most is. Lijával rengeteg a tennivalónk. – És mindebből semmit sem végzek el, amíg itt csevegek. – Később sütni is szeretnénk, ha lehetséges, szóval jó lenne, ha máris kezdene.

– Sütni? Hmm. Akkor sütit is kérek fizetségnek.

Látom, ahogy végigméri Liját. Miért is ne tenné? Lija fiatal és gyönyörű. És ne kerteljünk, a pasi is az.

– Ő Lija – mutatom be neki, a pillantását követve. – Ő is egész munkaidőben dolgozik. A tortái isteniek!

Danny elnevetni magát.

– Akkor ezt elrendeztük. Új segédje van, Fay.

– Pompás! – Magam is meglepődöm, milyen szélsebesen megalkudtunk. Danny talán túlságosan is gyorsan változott vendégből munkatárssá, de hát ajándék lónak ne nézd a fogát. – Ha végzett a szendvicsével, segíthetne letakarítani az asztalokat.

– Máris. – Danny kézfejével letörli szája sarkából a ketchup nyomait. – Mennyivel tartozom ezért? – kérdezi.

– A ház ajándéka – felelem. Majd egy mosolyt megkockáztatva hozzáteszem: – Teszek róla, hogy ledolgozza.

– Köszönöm. Jól hangzik, Fay! Nagyon is jól hangzik? – Aztán rám néz azzal a sötét, szinte fekete szemével. Őszinte szempár, noha pajzánság is csillog benne. Nagy a veszélye, hogy megint elfullad a lélegzetem. – Nem fogja megbánni – teszi hozzá.

Valahol a lelkem mélyén felmerül bennem, hogy talán mégis.

6. fejezet

– Bűzös Stan van itt – jelenti Lija.

– Ne hívd így, ez nem szép – szólok rá.

– Pedig büdös.

– Csak egy kicsit – vetem ellene. – Kicsit dohszagú, ez minden. Ha majd te is kilencvenhárom éves leszel, neked is lesz szagod. Az öregkor már csak ilyen.

– Akkor én soha nem öregszem meg – közli Lija a probléma megoldását.

Ami azt illeti, közelebb érzem magam Stanhez, mint Lijához, mert általában sokkal idősebbnek érzem magam a koromnál. Nem tartozom a fiatalos, trendi negyvenesek közé, akik a tévében és a csicsás női magazinokban szerepelnek. Nem botoxoztatok, nem járok szoláriumba. A fogamat sem fehérítettem soha. Negyvenegy éves vagyok, és már nem érdekelnek a divatmárkák.

Stan Witwell különben a legodaadóbb törzsvendégünk. Mindennap ebben az időpontban jön be az oldalkapun. Egyedül lakik az utcánk egyik kisebb villájában. Parányi, kétszintes épület, de nagyon csinos a bejárat köré ültetett rózsákkal és a képeslapra kívánkozó kert illatos virágaival.

– Majd én megcsinálom az ebédjét – mondom Lijának. – Csak azért jöttem, hogy szóljak: ez az ember, Danny, segíteni fog a kertünkben.

Lija erre felvonja a szemöldökét.

– Lehet, hogy baltás gyilkos.

– Szerintem nem lesz gond vele. Rendes fickónak látszik.

– Túl lágyszívű vagy.

– Annyi a tennivaló, Lija, nem bírom egyedül. – Valójában nagy kő esett le a szívemről, amikor Danny

felajánlotta a segítségét. – Alkalmi munkát keresett. Majd meglátjuk, hogyan dolgozik.

– A te dolgod – vonja meg a vállát.

– Megmutatnád neki, mit kell megcsinálni?

– Persze.

– Egy perc, és ideküldöm hozzád.

Lija majd elirányítja, gondolom. Az egyszerű földi halandók megijednének a lány mérgezett nyelvétől, de Danny Wilde–ból kinézem, hogy meg se kottyan neki. Ott is hagyom Liját, és elindulok a ház felé, hogy köszöntsem Stant.

– Helló. Hogy van ma reggel?

– Nem panaszkodom – mondja Stan.

Soha nem teszi. Soha. Bárcsak leckéket adna anyámnak!

– Mit enne ma ebédre?

Stan a nyitás napja óta jár ide ebédelni, egy napot sem hagy ki. Nagyjából tíz éve költözött ide, azóta jó barátok vagyunk. Most pedig már a vendégem is; érthető, hiszen az ő korában nehéz az embernek magára főznie.

Hajlott kora ellenére Stan fizikálisan és mentálisan is jó erőben van. Remélem, én is ilyen jól tartom majd magam öregkoromban. Mikor rossz napja van, bottal jár, és a verandán ül le, nem megy végig a hosszú kerten. Van bejárónője, aki heti néhány órát takarít, különben azonban az öreg tökéletesen önellátó. Az igazat megvallva feldühít, ha arra gondolok, milyen jól elboldogul Stan, az én tökéletesen egészséges anyám meg mennyire elhagyja magát. Ha anyunak rákja vagy valami szörnyű betegsége lenne, nyilván jobban együtt éreznék a szenvedéseivel.

De, ki tudja, miért, ő úgy döntött, hogy így fog élni. Csak azért nem kel ki az ágyból, mert nem akar.

– Van levesük? – kérdezi Stan. Mivel kissé süket, meglehetősen hangosan beszél.

– Friss paradicsomleves, bazsalikommal. Finom – mondom kellő hangerővel.

– Az a kedvencem – cuppant Stan.

– Nem akarna kiülni a vízpartra?

Stannek is az a kedvenc helye, bár a cseresznyefák alatt is szívesen üldögél.

– De, ezer örömmel!

– Most mostuk le az asztalokat. Lija kitesz egyet a móló mellé magának. Biztos, hogy nem fog fázni?

– A legvastagabb kardigánomat vettem fel – mondja.

A kardigán lyukas a könyökénél, és valami rémes ételfolt díszeleg rajta elöl. Rosszul is van begombolva. Ellenállok a kísértésnek, hogy rendbe hozzam.

– Nézze ezt a pompás napsütést! – tárja szét a karját, mintha magát a szép napot szeretné megölelni. – Milyen gyönyörű! Nincs szebb ennél az országnál, amikor kisüt a nap.

Stan egész életében a Királyi Légierőnél dolgozott, és ez meg is látszik rajta. Kicsit összement ugyan, és talán kevésbé jó illatú, mint hajdanán, de még mindig ad magára. Fehér haját hátrafésüli, és brillantinnal rögzíti. Dús fehér bajuszát és hozzá illő kecskeszakállát gondosan ápolja. A háta ugyan görnyedt, de még mindig fürge és éber férfi. Bámulatos élete volt. Mikor épp van öt percem, szeretek melléülni és meghallgatni a kalandjait. Néha az én drága apukámra emlékeztet, és nem tehetek róla, de imádom az öreget.

A verandán Danny feláll, és lesöpri a morzsákat a farmerjáról.

– Majd én átviszem azt az asztalt, Fay. – Tetszik, ahogy kiejti a nevem, azon a dallamos hangján. – Csak mondja meg, melyiket.

– Stan a halványzöldeket szereti – mondom, és teljesen szükségtelenül rámutatok egyre. Danny nyilván felismeri a halványzöldet. Szedd össze magad, Fay! – Szeret közvetlenül a víz mellett üldögélni. Tegye az asztalt a fák alá, ott kevésbé szeles.

– Danny néhány napig segíteni fog nekünk – mutatom be őt az öregnek.

– Az remek lesz – mondja Stan, és totyogva megindul a kert vége felé új munkatársunk nyomában. Foltos a kacsákat üldözve a csatornához vágtat.

– Helló, kedves Lija! – int oda neki Stan.

– Helló, Stan! – viszonozza Lija a köszöntést.

Elnézem a két férfit egy pillanatra, ahogyan Lija is.

Danny megfogja Stan könyökét az ösvény végénél, és kerít neki egy széket, mielőtt megkeresi a megfelelő árnyalatú asztalt. Foltos máris ráunt a kacsákra, inkább Stan lábához telepedik, ő pedig, ahogy illik, becézni kezdi.

– Helló, kislegény – mondja. – Remek kutyus vagy. – Foltos eksztázisba esve csóválja a farkát.

Stannek tavalyig volt egy macskája; egy szutykos, vén jószág, az a fajta, amelyik azonnal beléd karmol, amint meglát. Utáltam, mert mindig átugrott a kerítésen, és a kertembe csinált. Mármint a macska, nem Stan. De már elpusztult, egy rózsabokor alatt nyugszik Stan hátsó kertjében, és noha velejéig gonosz jószág volt, azt hiszem, Stan hiányolja a társaságát.

A konyhába visszahúzódva elkészítem Stan levesét. Lassan anyunak is fel kell vinnem egy adagot, vagy rám dörömböl a plafonról. A sülő bacon illata bizonyára az őrületbe kergette. Nyomorékhoz képest kitűnő az étvágya.

Takaros tálcát állítok össze Stannek a tűzforró levesből (pont, ahogyan szereti) és egy karéj friss, ropogós kenyérből (ma reggel sütötték). Stan minden ebéd után iszik egy csésze Earl Grey teát, tej nélkül, és eszik egy szelet tortát, mindegy, milyen van épp. De ha levest ebédel, szeret várni úgy tíz percet, mielőtt kéri a teát.

Most kellemesen elfészkelte magát a vízparton, a cseresznyefák árnyékában. Megindulok felé a levessel, és közben élvezem, ahogy a tavaszi nap melengeti az arcom.

– Parancsoljon, Stan. Remélem, ízlik majd.

– Biztosan ugyanolyan finom lesz, mint mindig.

Ekkor, ahogy engedem le a tálcát az asztalra, valamin megakad a tekintetem, és totál ledermedek.

Egy félmeztelen pasas van a kertemben!

Danny épp az egyik asztalt költözteti át. Lijával csak ketten bírtuk felemelni őket, ő meg csak úgy felkapja. Levette a farmerkabátját meg a pólóját, és egy széktámlára dobta. Elszorul a torkom a látványtól.

– Jaj! – kiált fel Stan. Kis híján az ölébe öntöttem a levesét.

– Bocsánat! Nagyon sajnálom!

– Nem történt semmi.

– Szórakozott voltam kissé.

– Azt látom, aranyom – nevet fel.

Eléteszem az evőeszközöket és a szalvétát, de a szemem továbbra is a kert túlfelét kutatja, ahol Danny munkálkodik. Nincs ma meleg, de tényleg. Nem kellene viselnie valamit?

Végül észreveszi, hogy nézem. Felnéz, és meztelen mellkasára mutat.

– Nem baj?

– Izé… én… izé… én. Nem, nem, nem. Nem.

Lija fapofával fixíroz. Stan vigyorog, mint a vadalma a zavarom láttán.

– Rendben van – biztosítom Dannyt. – Igazán.

– Szuper – vigyorog rám Danny is.

Én bezzeg nem vagyok szuper. Szánalmas vagyok. Ez a pasi aggasztóan, nyomasztóan dögös.

7. fejezet

A nap végére valamennyi asztalról és székről lesikáltuk a rájuk kérgesedett algaréteget. Danny megtöltötte avarral a zöld kerekes kukát, a többit meg zacskókba gyűjtötte és a kocsim utánfutójába pakolta.

Délután csak néhány vendéget kaptunk, mind teázni jöttek. A veranda franciaablakai mellett ültettem le őket, és láthatóan jól érezték magukat. Volt két elegáns nő, nem hiszem, hogy jártak volna nálunk korábban, ezért nagyon kitettem magamért, hogy visszajöjjenek, és a barátaiknak is elmeséljék, milyen fantasztikusak vagyunk. És jött egy nyugdíjas házaspár, akik gyakran beugranak, olykor az unokáik társaságában. Őket is körüludvaroltam.

Mostanra mind elmentek, és mi a konyhában Lija új receptjét próbáljuk ki. Áfonyás–citromkrémes túrótorta, citromos mázzal bevonva. Isteni az illata. Lija néhány halványsárga és lila árvácskát is varázsolt a cukormázból dekorációnak. Imádom nézni, amikor süt. A máskor oly megvető arckifejezés eltűnik, ilyenkor lelkes és életteli.

– Ne bámulj – szól rám.

– Nem is bámulok. Csak álmélkodom, milyen ügyes vagy.

Felhördül. Nem viseli el a dicséretet: sem adni, sem kapni nem szereti.

– Isteni az illata!

Épp a sütőből kiemelt gyönyörűségeket csodáljuk, amikor Danny dugja be a fejét az ajtón.

– Végeztem mára.

– Jöjjön be! – hívom magunk közé.

– Bakancsban?

– Csak nyugodtan. Törölje meg a lábát a lábtörlőn. Úgy is fel kell még mosnom.

Lija ugyanis jókora kupit hagy maga után, amikor süt. A pultot és a padlót máris vékony lisztréteg fedi.

Danny bejön, sarkában Foltossal. A pultnak támaszkodik, karját és lábát keresztbe fonja. Legalább a pólóját felvette; szorosan és feketén simul a mellkasára, amelyről pontosan tudom, mennyire izmos. Egek ura! Megint egy merő ideg vagyok. A konyha sarkában áll, mégis úgy tűnik, hogy betölti a teljes teret, holott elég nagy konyha ez, a jelenléte mégis aránytalanul nagy helyet foglal el. Azt se tudom, merre nézzek. Olyan, mint a Mona Lisa: sötét szeme és titokzatos mosolya mintha mindenhová követne.

– Csak meg akartam kérdezni, igényt tartanak–e rám holnap is.

– Igen, megköszönjük. – Odamegyek a szekrényhez, kiveszek negyven fontot a pénztárként használt kekszes–dobozból, és átnyújtom neki. – Nem állapodtunk meg a pénzben, de remélem, ez így rendben van.

– Túl sok – feleli. – Csak apróságokat végeztem, ezenkívül úgyis lógtam magának a baconös szendvicsért. – Tíz fontot otthagy a kezemben. – Harmincért holnap is vállalom, na meg persze egy jókora adagért abból a sütiből.

Felkacagok.

– Ez egy újdonság, amit most próbálunk ki. Lija titkos receptje.

– Jól néz ki.

– Ha marad még egy percet, már ma megkóstolhatja.

– Naná, hogy maradok.

– A csinos díszítés viszont most még elmarad.

– Túlélem.

Levágok neki egy szeletet, és tányérra teszem. Lija készít egy teát, és amikor elkészül, bögréket vág mindkettőnk elé.

Danny beleharap a tortába. Jó étvágyú embernek látszik.

– Ez jó – jegyzi meg. – Komolyan jó!

Lija egykedvűen fogadja az elismerést. Ugyanígy fogadná, ha gyilkossággal gyanúsítanák.

Mialatt Danny eszik, Foltos közel kúszik a lábához, remélve, hogy lepottyan pár morzsa neki is. Danny a kert felé bök.

– A vécé ajtajára elkelne egy új zár.

Még mindig megvan az eredeti kültéri illemhely, amely egyidős a házzal. Egy düledező téglasufni felében kapott helyet, és nagyjából tíz éve hoztuk rendbe. Nagyon jó szolgálatot tesz a cukrászdának, anyu ugyanis beleőrülne, ha a vendégek a házon belüli mosdót használnák. A mellette lévő kis téglaépületet raktárnak használjuk.

– És szükségük lesz néhány új kerítéspóznára is. Van kettő–három, amelyiknek már megrothadt az alja.

Erről el is feledkeztem, pedig már réges–régen meg akartam csináltatni. Nagyon hálás vagyok Dannynek, a legjobb pillanatban toppant be az életünkbe.

– Köszönöm – válaszolok. – Mondja meg, mire van szüksége, beszerzem. Jó lesz látni, hogy újra kicsinosodik a kert.

Újabb lesújtó pillantás Lijától. Láthatóan azt gondolja, flörtölök az idegennel. Pedig nem.

Mit keres maga itt? – kérdi Lija kurtán. Örülök, hogy megkérdezte, nekem nem lett volna hozzá merszem. – Átutazóban van?

– Ki tudja – vonja meg a vállát Danny. – Rég nem hagytam el a fedélzetet. Úgy hat hónapja, azt hiszem. Egyelőre próbálgatom a szárazföldet, hogy esik rajta a járás.

– Szóval a csatornán lakik? – szólok közbe.

– Most igen – mondja.

Erre magam is rájöttem.

– Hátat fordítottam az üzleti világnak – folytatja. – Ki akartam próbálni, tetszik–e a vándorélet.

– Na, és tetszik? – szólal meg megint Lija.

– Eddig úgy tűnik. Jól elvagyok az *Álomcsapdán.* Beletelt egy időbe, amíg hozzászoktam, de azt hiszem, mostanra

sikerült.

– Maga nagyon bátor – jegyzem meg. – Én sosem szánnám rá magam egy ilyen lépésre.

– Sarokba voltam szorítva – ismeri be.

– Á.

– Hosszú történet. Jöjjön át a hajóra valamelyik este, és elmondom pár üveg Vino Collapso mellett.

– Ó! – Elpirulok a javaslatra.

– De a vége jó a sztorinak – teszi hozzá mosolyogva.

Az ember olyan ritkán lehet a saját sorsának kovácsa. Én például vajon ezt csinálnám, ha anyu nem lenne úgy, ahogy? Nem mintha nem szeretném a cukrászdát – imádom –, de most hozzá vagyok láncolva, akár akarom, akár nem. Az élet néha próbatételek elé állít minket, és akkor már hozzuk ki a helyzetből a legjobbat.

Danny végez a tortájával.

– Köszönöm – mondja. – Akkor mentem. A holnapi viszontlátásra. Nyolc körül itt vagyok, ha megfelel.

– Tökéletes. Én mindig hat körül kelek, szeretek elvégezni ezt–azt, mielőtt gondoskodnom kéne anyuról. – Túl későn jövök rá, hogy a mosolyom elég elgyötörtre sikerült. – Tudja, a gonoszok nem nyughatnak.

– Úgy tervezem, hogy amíg itt maradok, a maguk mólójánál horgonyoznék. Rendben van?

– Persze, rendben.

– Hát akkor szép estét, hölgyeim. Nagyszerű torta volt, Lija – int oda neki. – Gyere, Foltos.

S ezzel el is megy. A kutya az oldalán üget, Lijával pedig nézzük, ahogy átvág a kerten, és beugrik a hajójába.

A tudat, hogy Danny itt van velünk, a kert végében, egyszerre szokatlan és megnyugtató. Lija elhúzza az orrát.

– Zűrös fickó.

– Szerintem kedves. – A bensőmet valami melegség járja át, amit igazán fel se fogok. – Én kedvelem.

Lija a szemembe néz.

– Zűrös.

8. fejezet

Mialatt Lija elporzik a parti ösvényen a bringájával, szétrebbentve a kutyasétáltatókat, én elkészítem anyu vacsoráját. Este a könnyű ételeket kedveli. Ma házilag készült paradicsomos quiche–t kap, és zöldsalátát. Összekészítem a tablettáit, aztán kétszer–háromszor ellenőrzőm, hogy minden rendben–e, nem találhat–e kifogást valamiben.

Nem tudom pontosan, anyu mikor lett ilyen. Soha nem voltunk túl jóban, de nem volt ennyire undok, ennyire kritikus, mint mostanában. Nem az a kimondott anyatípus, azt hiszem, ez az egész nem neki való. Nem mindenki erre született. Tudom, hogy egy anyának feltétel nélkül kellene szeretnie a csemetéit, ez azonban nem mindenkinek sikerül.

Tévedés ne essék, anyu soha nem hanyagolt el engem vagy Edie–t, csupán nem volt érzelgős szülő. Ha például elestem, és együttérzésre meg egy sebtapaszra volt szükségem, általában apuhoz mentem.

Kettőnk közül anyu mindig a húgomhoz állt közelebb. Azt hiszem, engem túl sutának, túl félszegnek talált. Edie volt a társaság központja, nála mindig kéznél volt egy dal vagy tánc a hangulat feldobására. Ő volt a drámakirálynő. Meglep, hogy nem színésznő lett.

Én inkább apa kicsi lánya voltam. Apu csöndes természet volt, akárcsak én. Letelepedtünk a kanapéra, ő pedig olvasott nekem. Vagy elsétáltunk a csatornához, leültünk egymás mellé a mólóra, és órákon át figyeltük a vízi életet. Anyu és Edie folyton pörgött. Annál nehezebb megérteni anyu jelenlegi viselkedését. Azt kívánom, bár felkelne és részt venne a falu – a nőegylet, a gyülekezet, a cukordíszkészítők egyesülete, a virágrendező klub vagy a tajcsi tanfolyam – dolgaiban. Ott van a küszöbe előtt egy

szórakoztató, sokszínű világ. Rengeteg mindenben vehetne részt, de nem akar.

Elnehezedő szívvel megyek fel az emeletre, kezemben a tálcával. Jobb nem gondolkodni ezeken a dolgokon, mert még depresszióba zuhanok.

Csak hever az ágyában, és bámulja a tévét. Pár éve a születésnapjára vettem neki egy lapos képernyős tévét. Azelőtt egy rozzant, öreg hordozható készüléke volt, és néha arra gondolok, jobb lett volna, ha nem veszek neki újat, hiszen most sokkal kényelmesebben elvan, mint valaha. Talán én tehetek az egészről. Ha megtagadnám, hogy főzök rá, fürdetem, kiszolgálom, akkor rákényszerülne, hogy előmásszon szeretett betegágyából. Lélekben még mindig nagyon erős (sőt annál is erősebb), de mivel lemondott mindenféle testmozgásról, a szemem előtt épül le, izmai fokozatosan sorvadásnak indulnak. Biztos, hogy ez nem tesz jót a szívének. De még az orvosok se tehetnek többet érte. Továbbra is elhalmozzák orvossággal, egyébként azonban mossák kezeiket. Feltételezem, arra gondolnak, hogy van ennél sokkal fontosabb dolguk is.

Mivel én maradtam az egyetlen kapcsolat anyu és a világ közt, mosolyt erőltetek az arcomra, és vidáman köszöntöm:

– Szia, anyu! Itt a vacsorád.

Nem mintha nem érezném nyomorultul magam.

– Köszönöm, Fay. Jól néz ki. – Ezzel elfordul a tévéjétől. – Bolti?

– Nem, anyu. Házi. – Mintha ugyan valaha is készétellel etettem volna. – Mi a helyzet ma este? Nekem egy rakás vasalni valóm van.

– Nem sok minden van – feleli anyu. – Sosincs.

Megigazítom a párnáját, hogy kényelmesebben ölbe vehesse a tálcát.

– Jön ma Anthony? – kérdi.

– Igen, de csak később. – Rendszerint valamikor este érkezik.

– Ideje, hogy bekössék a fejedet.

– Egyszer talán.

– Nem találsz jobbat nála, ugye tudod?

– Anthony rendes ember – értek egyet vele. – De jó nekünk így, ahogy vagyunk.

Anyu felhördül.

– Csak el ne kényelmesedj, Fay Merryweather! A férfiaknak izgalom kell.

– Valóban? – Mintha anyám bármit tudna arról, mi kell a férfiaknak. Apám mintaférj volt, a hűség élő szobra. Nem hinném, hogy Anthonynak és nekem valaha is volt „izgalom” a kapcsolatunkban, ezért most sem hiányoljuk. A legkevésbé sem.

Megpróbálok elnyomni egy ásítást, de erőt vesz rajtam.

– Pontosan erre gondolok, Fay. Senki nem siet haza egy olyan nőhöz, aki így elhanyagolja a külsejét, és beleásít a másik képébe.

– Kösz, anyu. Fáradt vagyok.

Talán érzi, hogy elvetette a sulykot, ezért megpróbál kedvesebb lenni.

– Mit csináltál ma?

Nem gyakran találom csevegő kedvében, ezért az ágya szélére ülök.

– Lijával letisztítottuk a kerti bútorokat, aztán kipróbáltunk néhány tortareceptet. – Nem túl lebilincselő társalgási téma, de ennyi telik tőlem. – Aztán kaptunk vendégnek egy kedves fiatalembert, aki a csatornát járja. – Nem is tudom, miért beszélek Dannyről, de valamiért szükségét érzem. – Elszegődött hozzánk alkalmi munkára. Elvégzi, amivel nem bírok el.

– Nagy teher ez a ház – jegyzi meg anyu. – Túl nagy. Túl öreg.

– Viszont imádnivaló. – Mindig bepánikolok, valahányszor így kezd beszélni: attól tartok, hogy a végén még eladja a házat a fejünk felől. – Elképzelni sem tudom, hogy máshol éljek. Csak éveken át nem volt pénzem a

karbantartására. Jól jönne egy kis felújítás. A kert már egyre jobban néz ki, a lilaakác bámulatos ebben az évben. Egyik délután ki kéne jönnöd, hogy megnézd, mit végeztünk.

– Innen az ablakból is látom, köszönöm. Ahogy azt a vén roncshalmazt is – biccent a csatorna felé.

A *Kisasszonyra* gondol.

– Nagyon is életteli – ellenkezem. – Apu örülne, ha tudná, hogy egy kis cukrászüzletet vezetek benne. Nem gondolod?

Igazából persze azt hiszem, apu csalódott lenne, ha tudná, hogy nem rendeltetése szerint használom.

– Te mindig a papa kicsi lánya voltál.

– Gondolom, mert úgy hasonlítottunk egymásra.

Erre újra megköszörüli a torkát.

– Ti ketten mindig csak azzal az izével akartatok szórakozni. – Ismét a hajó felé biccent. – Az én kis hercegnőm Edie volt.

Én pedig mindig is nagyon jól tudtam ezt.

Anyu félreteszi az evőeszközeit, és visszafordul a tévéhez.

Ezzel tehát kedélyes beszélgetésünk véget ért.

– Nos – mondom. – Akkor én hagylak is.

– Majd hozz egy csésze teát, ha kész vagy.

Ez azt jelenti, most azonnal, úgyhogy lemegyek a földszintre, felteszem a kannát, és visszaszaladok hozzá egy csésze teával.

Ezúttal le nem venné a szemét a tévéről.

9. fejezet

Én is eszem a quiche–ből, aztán előhozom a vasalódeszkát, és felállítom a nappaliban. A legtöbb vasalni való ágynemű, aztán következnek az ebédlő és a terasz asztalainak rózsaszín pamutterítői. Utána Anthony ingjei. Ő nagyon finnyás, és szereti, ha én mosok–vasalok rá, szerinte ugyanis jobb munkát végzek, mint ő.

Én pedig, szegény vénkisasszony, mindennap a *Nagy házátalakítást* bámulom. Ez az én bűnös élvezetem. Szeretem nézni azokat a mesebeli házakat, és a pufók arcú Jules Hudson is szemrevaló. Na, nem mintha venni akarnám a kalapomat, hogy elköltözzek. Szeretem ezt a házat, tényleg. Csak olyan jó nézni azokat a házakat az elegáns belső tereikkel, és a makulátlan kerteket, és közben elképzelni, milyen lehetne a mi csatornaparti házikónk, ha kapna némi szerető gondoskodást, na meg persze, ha egy rakás pénzt költenénk rá.

Odakészítek magamnak egy csésze teát, vasalni kezdek, és átadom magam a műsornak. Fogasra akasztom Anthony ingjeit, begombolom a három legfelső gombot, ahogy szereti. Aztán épp mikor a műsor és a vasalás véget ér, ismerős kopogtatást hallok az ajtón. Beengedem Anthonyt.

Már vagy tíz éve együtt vagyunk, és bár nem vagyok meggyőződve róla, hogy Anthony Bullmore életem szerelme, azért egész jó együtt.

Futó puszit lehel az arcomra, miközben besiet mellettem a nappaliba. Még idejében, hogy lássa a *Nagy házátalakítás* végén a feliratot.

– Micsoda elcsépelt baromság! – méltatlankodik a tévét figyelve.

Egy önkormányzati tervértekezleten találkoztunk… nem a romantika csúcsa. A jegyzőkönyvvezető megbetegedett,

ezért az utolsó pillanatban rám hárult a feladat. Egymás mellett álltunk, amikor a végén felszolgálták a kávét. Nem emlékszem, hogy a szó szoros értelmében randizni hívott volna, de valahogyan csak együtt vacsoráztunk néhányszor, és párszor moziba is elvitt. Aztán egy pár lettünk, úgymond közös, hallgatólagos megegyezéssel. Azóta sem kérdezett rá egyikünk sem, miért.

– Megint álmodozol, Fay? – kérdi megrovón.

– Nem igazán. Csak szeretem ezeket a házakat nézegetni. Ennyi.

Anthony beleveti magát kedvenc karosszékébe, és meglazítja a nyakkendőjét.

– Pokoli napom volt! – mondja. – El se hinnéd, milyen.

Életem párja a helyi önkormányzat egyik tervezőmérnöke. Szerinte ennél fáradságosabb munka nincs is a föld kerekén, azonban kevés megbecsülést és nevetséges fizetést kap érte. Anthony (soha nem Tony) ambiciózusnak, törekvőnek hiszi magát. Holott negyvenöt éves létére még csak magasabb beosztást sem harcolt ki az osztályán. Szerintem ez a maximum, ami tőle telik, de nem én fogom szertefoszlatni az álmait.

– Lenne számomra egy csésze teád? – Kézbe veszi a távkapcsolót, és csatornát vált.

– Felteszem a kannát.

Egyesek idő előtt megöregszenek, gondolom. Anthony közéjük tartozik, és talán én is. Lelki szemeimmel látom őt az eljövendő években – nem is olyan sokára –, amint a gyepet nyírja ingben, nyakkendőben. Esténként most is gyakran a hivatali öltönyében jelenik meg. Nem kenyere a lazaság. Mindig nadrágot és fűzős cipőt hord. Farmerban egyszer sem láttam. Hirtelen agyamba tolakszik Danny képe, farmerba bújtatott hosszú lábával, és elönt a melegség. Vagy csak egy hőhullám. Nem több.

Anthonyra terelem a gondolataimat, mert ez biztonságosabb. Szerintem a negyveneses évekbe kellett volna születnie, jobban odaillik.

Pedig nem is csúnya férfi, csak átlagos. Átlagos a külseje. Átlagos a magassága. Mr. Átlagos. Nincs is ebben semmi rossz. Valószínűleg én is Miss Átlagos vagyok. Ezért illünk össze. Barna haját előrefésüli, hogy eltakarja kezdődő kopaszságát és állandósult homlokráncait.

Van egy kis túlsúlya – főleg a sütijeim ludasak ebben –, de fitten tartja magát a golffal. Rengeteget golfozik. Minden áldott hétvégén, kivétel nélkül. Szombaton és vasárnap. Aztán betér a klubba felhörpinteni pár pohárkával, és elcsevegni a klubtársakkal, és nagyjából vége is a napnak. Jelenleg a klubkapitányi posztra pályázik. Előre tudom, hogy alig látom majd jövőre. De drága klubba jár, valamit csak elvárhat érte cserébe.

A golf mellett ő a lelke a helyi csengettyűegyüttesnek, a Falu Hangjának. Komolyan, többet tudok a csengettyűkről, mint bárki a világon. Anthony folyton nyaggat, hogy lépjek be én is, de eddig sikeresen ellenálltam. Heti egy, ha nem két alkalommal gyakorolnak. Kivált „nagy koncert” előtt sűrűsödnek meg a próbák, amilyen például a gyülekezet által rendezett szüreti mulatság.

Megpróbálok érdeklődést mutatni, tényleg próbálom. Csak hát van valami a csengettyűszóban, amitől legszívesebben nagy nyers húscafatokat tépnék ki az emberekből a fogaimmal. Anthony megnyugtatónak találja, rám azonban, attól tartok, épp ellentétes hatással van; vérengző, gyilkos hajlamokat hoz ki belőlem.

Odateszem Anthony elé a teáját, meg egy adagot Lija friss csokoládés tiramisujából, és arra gondolok, biztos húzná a száját a citromos–áfonyás tortára. Túl sok faxni, mondaná.

– Köszönöm, Fay. – Elveszi a csészéjét és a tányérját, majd visszafordul a tévé felé. – Ma korán elmegyek – mondja.

– Rendben.

Most érezzék bűntudatot, hogy voltaképp örülök, amiért evés után lelép? Akkor talán még egy részt megnézhetek a

Nagy házátalakításból lefekvés előtt.

A vasalódeszkát összehajtogatva elgondolkodom, miért nem jutott eszünkbe, hogy összeköltözzünk. Anthonynak van egy nagyon kényelmes háza Stony Stratfordban. A hetvenes években épült ikerház, és nincs vele semmi baj. De Anthony szereti, hogy van saját fészke, és soha nem is célzott rá, hogy esetleg ideköltözne, vagy hogy vásárolhatnánk közösen egy új otthont. Nem hiszem, hogy hanyatt–homlok változtatni kívánna az életmódján. Szeret a saját tetszése szerint jönni–menni, és mivel nekem anyut is ápolnom kell, ez nekem is megfelel.

Soha nem beszélgettünk erről, és hogy őszinte legyek, most elég nehezemre is esne beszélni róla. Mi lenne, ha azt akarná, hogy odaköltözzek? Semmi értelme nem lenne. Nem hagyhatom magára anyut. Hogy is tehetném? Lehet, hogy hozzáláncoltam az életemet, de milyen egyéb lehetőségem van? Ráadásul összetörne a szívem, ha itt kéne hagynom a házat. Nagyon hiányozna a vízparti élet.

Ehelyett folytatjuk, ahogy eddig csináltuk. Anthony esténként átjön, amikor nem a csengettyűivel szórakozik, vagy nem a golfklubban van. Most, hogy az éjszakák már világosabbak, munka után kilenc lyukat is üthet.

Ha átjön, ritkán teszünk többet a tévénézésnél. Ha szükségünk van egy kis magánéletre – értik, hogy értem –, anélkül, hogy anyu ott dörömböljön a fejünk fölött, akkor átmegyünk az ő házába. Anthony néha vacsorát is főz olyankor. Bár, ha jobban belegondolok, ezt már régóta nem csináltuk. Úgy értem, tényleg nagyon hosszú ideje.

– Kimozdulhatnánk egyik este – említem meg neki. – Csináljunk valamit.

Néha úgy érzem, ugyanúgy hozzá vagyok láncolva a házhoz, ahogyan anyámhoz. Minden napot itt töltök. Napi huszonnégy órát.

Anthony felnéz a képernyőről.

– Például mit?

– Nem is tudom. – De azért ötletelek. – Elmehetnénk moziba. Utána pizzázhatnánk.

Vállat von.

– Ha akarod.

Most már nálam van a labda.

– Mit szólnál a holnap estéhez?

– Extra próbánk lesz – feleli. – Hamarosan itt a Csatorna Fesztivál.

– Ó, persze.

– Meglep, hogy elfelejtetted.

– Engem is.

– Tökéletesnek kell lennünk.

– Addig még van pár hónap.

– Az ilyesmit nem zavarhatjuk le egyik napról a másikra – dülleszti ki a mellét. – Szombat és vasárnap délután is mi leszünk a fő attrakció.

Istenem, segíts!

– Elég nagy a felelősségünk – folytatja. – A hölgyek már az új blúzokat is beszerezték. Fehéreket.

– Nem fehéret viselnek már most is?

– De igen – magyarázza, mintha egy kisgyerekhez beszélne. – De ezek új fehér blúzok.

Az igazság kedvéért mondom, a csengettyűzést leszámítva a nyári Csatorna Fesztivál nagyon népszerű, a helyi naptár egyik fénypontja. Minden évben megrendezik, számos helyszíne van, ahol kézműves árukat és különféle ételeket kínálnak. Ezenkívül általában nagyon jó a zene is, így aztán nem akarok megölni senkit a legvadállatiasabb, legiszonytatóbb módokon.

Mivel annyian látogatnak a fesztiválra, olyankor nálunk is sok a vendég, általában elég sűrű a hétvége. Lévén ez Anglia, csak a napsütésért kell imádkoznunk.

Anthony végzett a tiramisuval, és kiüríti a csészéjét. Nyújtózkodik, ezzel jelzi, hogy menni készül. Ennyi idő után már ismerem minden kis szokását és rituáléját.

– Ízlett a süti?

– Nagyon.

– Lija egyik friss receptje. Ezen a héten fel is teszem az étlapra.

– Van tehetsége a lánynak – véli Anthony. – Kár, hogy olyan pokróc a modora.

Bagoly mondja verébnek.

– Fáradtnak tűnsz – mondom neki.

– Igen. Megyek is. – Újra nyújtózkodik. – Korán lefekszem.

Ezzel feláll, és újra megpuszilja az arcomat.

– Szeretjük mi még egymást, Anthony? – kérdem hirtelen.

– Mi van? – Anthony rémültnek látszik. – Természetesen igen.

– Csak érdekelt.

– Ha a mozi miatt kérded – mondja –, a jövő héten elmehetünk. Kedden szabad vagyok. Azt hiszem. Meg kell néznem a naptáramat. Lehet, hogy be kell iktatnunk még néhány külön próbaestét. Az új tagunknak, Deborah–nak szörnyű nehézséget okoz néhány hang. A „Congratulation” különösen rosszul megy neki, és az a közönség egyik kedvence.

– Nem a moziról van szó.

– Akkor miről?

– Semmiről. – Magam sem vagyok biztos benne, hogy tudom. – Felejtsd el.

Az órájára pillant.

– Holnap sok a dolgom.

Ami annyit jelent, hogy nem akar veszekedni. De hiszen tudhatná, hogy soha nem veszekszünk, mivel soha nem is beszélünk semmi fontosról.

– Holnap találkozunk.

– Munka után golfozom – feleli Anthony. – Csak kilenc lyuk, de a klubban is eszem. Téged is mentesítelek ezzel.

– Rendben, jól van.

Az ajtóhoz lép.

– Biztosan semmi bajod, Fay?

– Igen. Valószínűleg én is csak fáradt vagyok.

Anyám megdöngeti a plafont. A lefekvés előtti kakaóját követeli.

– Jövök! – kiáltom.

– Jobb, ha megyek. – Újabb puszi az arcomra. – Viszlát, Miranda! – kiáltja föl a lépcsőnek.

A kerti ösvényről még visszaint. Óhatatlanul is megfordul a fejemben, hogy ha más barátnője lennék, mondjuk, például Danny Wilde–é, az illető vajon megelégedne azzal, hogy ilyen kurta búcsúcsókkal köszönjön el?

10. fejezet

Felviszem anyunak a kakaóját.

– Hogy van Anthony?

– Jól – mondom.

– Nem ugrott fel hozzám. Tudod, hogy szeretem, ha beköszön.

– Ma este nem igazán volt önmaga. – Dehogynem, ő pontosan ilyen. – Azt hiszem, fáradt volt. Sokat dolgozik.

Közben hallom, hogy a földszinten fölpittyeg a mobilom, annak jeleként, hogy SMS–t kaptam. Megyek, megnézem, ki küldte. Habár sejtem.

És valóban, amikor megtalálom a mobilom a vasalókosár alján, látom, Edie üzent; arra kér, Skype–oljunk. Itt este tíz óra van, New Yorkban tehát úgy délután öt lehet. Van elég erőm, hogy ma este beszéljek a húgommal? Felkavaró nap áll mögöttem, noha konkrétan nem tudnám megmondani, miért.

Nem merem elmondani anyunak, hogy Edie az, különben kisajátítja magának. Ráadásul tudom, milyen állapotban szokott lenni Edie, ha ebéd után hív. Néha szörnyűben.

Ezért lelopódzom a földszintre, és néhány perccel később a kanapén ülök, előttem, a dohányzóasztalon a laptop. A Skype csodája folytán összeköttetést létesítek Edie–vel. Egészen közel ül a képernyőhöz, és sír. Pontosan erre számítottam. Valahányszor az utóbbi időben beszélek a húgommal, mindig könnyekben tör ki. A szívem szakad meg, úgy sajnálom.

Igyekszem minél derűsebb képet vágni.

– Szia, Edie.

– Nem fogod elhinni, mit művelt! – mondja minden bevezető nélkül.

A húgom mindig is problémás gyerek volt. Tiniként kilopódzott a házból, hogy a helyi vagány srácok társaságában almabort vedeljen a falu buszmegállójában. Tizenöt évesen már füstölt: cigit és mást is. Hosszú ideig gót külsővel járkált. Anyu szemet hunyt mindezek fölött, vagy csak nem akart tudni arról, hogy problémás gyermeket nevel. Mennyire hiányzott akkor apu! Edie–nek szüksége lett volna az erős apai kézre, és nekem is szükségem lett volna a tanácsaira, hogyan bánjak lázadozó húgommal. Azt hiszem, a halála másként hatott rám és Edie–re.

Aput váratlanul vitte el egy szívroham. Én huszonhat éves voltam, Edie azonban még csak kamasz. Tán túl nagy csapás volt ez neki, nem tudott megbirkózni vele. Ráadásul apu anyutól is megvédett minket, amikor rájött a bolondóra. Nélküle mindenestől ránk zúdult anyu haragja. Mindenekelőtt rám.

A gyászmunka kinél–kinél eltérő. Anyu egyszerűen homokba dugta a fejét, és rám hagyott mindent. Soha nem beszélt a közösen eltöltött szép időkről, és mi sem beszélhettünk róluk. Még ma is, amikor szóba hozza aput, mindig valamilyen, többnyire képzelt hibáját panaszolja. Holott igenis voltak boldog időszakaik, tudom! Anyu viszont mintha csak a különbözőségüket látná. Soha nem tetszett neki, hogy én milyen közel állok apuhoz, és amikor apu már nem élt, meg is büntetett ezért.

Végül, minden igyekezetem ellenére, Edie úgy kezelte a gyászát, hogy egyre vadabb életet élt. Fűvel–fával lefeküdt, és sokszor nekem kellett fedeznem éjszakai kimaradozásait. Túl sokat ivott, túl sokat drogozott, egyfolytában káromkodott – teljesen megátalkodottá vált. Amikor aztán elkezdett dolgozni, szerencsére megváltozott valamelyest, de harminchárom évesen még mindig nyomát látni rajta a megkínzott kamasznak.

És én? Hogy boldogultam én? Ott kellett lennem támasznak Edie mellett. Azt hiszem, egyszerűen csak

visszahúzódtam magamba, és azóta sem jöttem elő. Nem kedvelem a veszekedést, nem szokásom kiborítani a bilit.

Visszafordulok a képernyő felé, ahol Edie épp Budweisert hörpöl. Senki nem hinné rólunk, hogy testvérek vagyunk, annyira másképp néz ki, mint én. Alacsony és törékeny, gót korszaka rég a múlté. Otthon vágott, feketére festett tüskehaja hátközépig érő, aranybarna fürtökké változott, és újabban dizájner cuccokban jár. Mindenének márkásnak kell lennie. Talán azért kezdett el így öltözni, mert úgy érezte, csak így maradhat versenyben az élvonalbeli jogászcégnél, ahol dolgozik. Ugyanakkor a pénztárcája nehezen bírja az Armanikat, Guccikat és Pradákat. Pezsgőre vágyik, de sörre futja, mondaná erre anyu. Már ha tudna a dologról.

Régen Edie könnyen nevetett. Most feszültnek látszik, s az arcán elmázolódott a szemfesték. Szegény húgocskám!

– Mi a baj ezúttal? – kérdem aggodalommal telve.

– Nem kell ilyennek lenned, Fay! – nyöszörgi. – Tudom, hogy nem versenyezhetek a te tökéletes életeddel.

Én ugyan korántsem érzem tökéletesnek, de nem feszegetem a kérdést.

– Csak kérdeztem, Edie. Láthatóan kiborultál. Beszélni akartál velem.

Mikor betöltötte a huszonnyolcat, röviddel azelőtt, hogy anyánk ágynak esett, Edie az Egyesült Államokba költözött. Az egyetem elvégzése után irodáról irodára vándorolt, de egyszer csak valahogy szert tett egy asszisztensi állásra annak az ügyvédi irodának a New York–i fiókjánál, amelynek Londonban dolgozott. Remek állás volt, igazi előrelépés. Aztán valahogy a zöld kártyát is kiriszálta magának.

Nem sokkal később kiderült, hogy viszonya van az egyik szenior partnerrel, akit akkor ismert meg, amikor a férfi meglátogatta a londoni irodát. A pasi persze nős volt. Azt hittem, nem tart soká az ügy, de öt év múltán is együtt vannak. Bár, ha engem kérdeznek, csak bizonyos, nagyon korlátozott értelemben.

– Brandon közölte velem, hogy soha nem hagyja ott a feleségét – fakad ki a húgom. – Mit szólsz hozzá?

Zavarban vagyok. Nem tudom, együtt érezzek–e vele, vagy szembesítsem a valósággal. Mert az igazság az, hogy Brandon Ryan tényleg semmi szín alatt nem fogja otthagyni a nejét. Öt éve bolondítja Edie–t. Nem úgy viselkedik, mint aki őrülten szerelmes.

– Elhagyott! – zokogja Edie. – Visszament hozzá! Szakított velem!

Brandon naponta feljárt Edie–hez munka után. Ittak, füveztek, szexeltek, aztán őurasága hazament szerető nejéhez és gyermekeihez.

– Mindent feladtam érte!

Az igazat megvallva szerintem mindenki tudott a viszonyukról a cégnél, de egy nap csúnyán összebalhéztak Brandon felesége miatt az irodában, a munkaidő kellős közepén, és Edie–t hirtelen elbocsátották. Micsoda meglepetés, Brandon Ryan maradhatott a helyén. Ennek hat hónapja, Edie–nek azóta nincs munkája.

– Találhatsz más munkát, Edie.

– Próbáltam – zokog fel újra. – Tényleg. De olyan nehéz. És Brandon is azt akarja, hogy a közelében maradjak. Mi lenne, ha csak hétre vagy még későbbre érnék haza? Akkor nem jöhetne át esténként. Sose láthatnám.

Vajon hogyan oldja meg Brandon az esti kimaradásokat? – fut át az agyamon. Amúgy szerintem nem ártana, ha nem láthatná Edie–t olyan könnyen, de ezt most nem említem meg. Ha Edie kevésbé lenne kéznél, a kapcsolat egyszerűen kihunyna. Egy új állásban pedig találkozhatna mással. Valakivel, aki szabad, kevesebb a kötöttsége.

Amikor Edie New Yorkba költözött, Brandon szerzett neki egy kis apartmant Manhattan Lower East Side–i negyedében. Soha nem jártam ott, de Edie szerint akkora, mint egy seprűtároló. Ám még így is túl drága egy asszisztens pénztárcájához, és most, hogy a húgomnak nincs munkája, a teljes lakbért a szeretője állja.

– Gyere haza! – mondom csöndesen. – Talán ideje továbblépni.

– Hogy mondhatsz ilyet? Szeretem!

– Az egész életedet azzal töltöd, hogy rá vársz.

– Mi mást tehetnék?

– Gyere haza egy időre – igyekszem rábeszélni. – Csak amíg tisztázod magadban a dolgokat.

Az is aggaszt, hogy újabban, amikor Edie–vel beszélek, mindig van egy üveg ital a kezében. Néha feltűnően tág a pupillája, és a mozgása is idegesebb.

– Nem mehetek.

– Hiányzol – vetem be. – Anyunak is.

– Anyunak nem hiányzom – cicceg. – Ő csak egy újabb ápolót akar. Ha hazamennék, csak vele kéne foglalkoznom, Fay. És én nem vagyok olyan, mint te. Képtelen lennék rá!

– Valamit csak kitalálnánk.

– Annyira basáskodó, te is tudod. Egyszer már elmenekültem a markából. Nincs az az isten, hogy visszamenjek!

– Csak egy kis vakációra – nógatom.

– Pénzem sincs a repülőútra – vallja be.

Várok, amíg újra sír egy sort.

– Per pillanat teljesen Brandontól függök. Ő fizeti a lakbért, és ő ad pénzt ennivalóra. Ha valamire szükségem van, kérnem kell.

– Jaj, drágám! Ez inkább úgy hangzik, mintha rab lennél, nem szerető.

– Neked könnyű, neked ott van Anthony.

– Az sem mindig habostorta. – Nem osztom meg vele a sötét gondolatokat, amelyek ma este elkedvetlenítettek. – Egyetlen kapcsolat sem az.

– Mi semmi mást nem csinálunk, csak kefélünk! – tör ki. – Soha nem megyünk sehová, nehogy Brandon nejének egy ismerőse meglásson minket együtt. Lefogadom, hogy a te kapcsolatod alapja nem a szex.

Ez igaz. Mi konkrétan nagyon ritkán szexelünk. Soha nem voltunk valami szenvedélyes pár, és Anthony nem az a kimondott érzéki szerető, de kezdem azt gondolni, hogy talán aggódnom kéne az intim együttléteink ritkasága – vagyis inkább teljes hiánya – miatt.

– Küldök pénzt repülőre – mondom Edie–nek. Annyira örülnék, ha kiszabadulna abból a kapcsolatból! Anthonyval ugyan nem döntjük össze az ágyat minden éjjel, de azért jól elvagyunk. – Ha csak néhány hétre eltávolodsz a helyzettől, az is segít tisztábban látni. Van egy kis pénzem, a *Merryweather kisasszony* tatarozására tettem félre. Lecsippentek belőle.

– Ó, az az istenverte hajó! – nyögi Edie.

Mint már említettem, sem ő, sem anyu nem lelkesedik a *Kisasszonyért.* – Erről is csak az jut eszembe, mennyire utálok otthon lenni. Nem bírom azt a házat, Fay! Olyan lerobbant. És az a csatornabűz! Gyűlölöm! Csak te meg apu szerettétek azt a helyet meg azt a vén teknőt. Nekem már New York az otthonom. Olyan izgalmas és vibráló hely! És itt van Brandon.

Ettől megfájdul a szívem. Én egyetemre is azért nem mentem, mert nem akartam itthagyni ezt a helyet. Inkább egy közeli főiskolát választottam, hogy továbbra is itthon lakhassak. És szögezzük le: a csatorna *nem* büdös.

– Nem tudom, mi mást tanácsolhatnék, Edie.

Bárcsak közelebb kerültünk volna egymáshoz gyerekkorunkban, de a nyolc év korkülönbség olykor áthághatatlan szakadéknak tűnik. Edie biztosan dagi vén tyúknak lát, de én is elfelejtem néha, hogy többé már nem rakoncátlan gyerek, hanem felnőtt nő.

– Majd csak eligazodik ez az egész – mondja magára erőltetett optimizmussal. – Muszáj reménykednem. Brandon igenis ott fogja hagyni a feleségét – int megvetően a képernyő felé. – Tudom. Csak ki kell várnia, amíg a gyerekei idősebbek nem lesznek.

Mindig lesz valami, gondolom magamban. Valami, ami miatt nem hagyhatja ott „most”.

– Aggódom érted.

– Nem kellene téged terhelnem ezzel – vált át Edie érzelgősre. – Épp elég bajod van neked is.

Anyu miatt is aggódom, de ezt nem mondom Edie–nek. Ha eleinte nem is volt baja, látom rajta, hogy egyre gyengül. A húgom látogatása bizonyára lelket öntene belé.

– Most mennem kell – mondja Edie.

– Szeretlek, és szeretném, ha jól végződne ez a dolog – mondom. – Azt akarom, hogy újra boldog légy.

– Én is szeretlek, nővérkém! – lágyul el. – Hiányzol! Te is idelátogathatnál néhanap. Mennyire szeretném megmutatni neked az én New Yorkomat!

– Majd elmegyek – ígérem.

A szívem mélyén azonban tudom, hogy ennek kábé ugyanannyi az esélye, mint annak, hogy ő hazajön anyut ápolni.

Talán én is rab vagyok, mint ő.

11. fejezet

Rosszul aludtam az éjszaka, mert aggódtam Edie miatt. Csak hánykolódtam és forgolódtam hajnalig. Szeretnék többet tenni a húgomért, de nem vagyok biztos benne, hogy tudok.

Még túl korán van, hogy felébresszem anyut. Mindig panaszkodik, hogy túl hosszú a nap, ha nyolc előtt felkeltem. Úgyhogy miután bekapok pár falatot reggelire, celofánba csomagolom Lija tegnap készített süteményeit, élénk színű szalagot és kézzel írott címkét teszek rájuk. Aztán letrappolok a *Kisasszonyhoz,* hogy feltöltsem a polcokat. Friss, csípős a reggel, a szél játékosan borzolja a fák leveleit.

Kiszellőztetem a kabint. A sok eső miatt az ablakok beáztak, és úgy tűnik, a szigetelésnek végképp annyi. Újabb tétel az egyre növekvő listán: ezt is ki kell cserélni majd a tél beállta előtt.

Kibámulok az ablakon, nézem, ahogy a szél borzolja a vízfelszínt. Kacsák úsznak erre, a hajó mellett megállnak, kenyérhéjra lesve, de ma nem hoztam. Csalódottan, helytelenítő gágogással elúsznak.

A hajón valahogy mindig közelebb érzem magam apuhoz, és most azon tűnődöm, ő mit gondolna Edie helyzetéről. Talán szomorkodna, amiért egyik lánya sem ment férjhez, nem alapított családot. Tudom, hogy imádta volna az unokáit, és csodás nagyapa lett volna.

Most, hogy nem ér a szél, kellemesen meleg a reggel, és bár rajtam van a jó öreg kardigánom, tudom, hogy igazából nincs rá szükség. Korán van, még ködpára lebeg a víz felett, de hamarosan szétoszlik. Hattyúpár úszik el előttem fenségesen, titokzatos pillantásokat vetve rám. Hogy létezik, hogy valaki nem élvezi ezt?

Ellépek az ablaktól, hogy elrendezzem a sütiket. Leporolok a hajókonyhában, amelynek polcain lekvárok és csatnik sorakoznak. Kezdünk kifogyni belőlük, új adagot kell főznünk Lijával. Lassan megint készíthetünk limonádét is; muszáj lesz mihamarabb megejtenem a rég esedékes beszerzőkört a nagykereskedőnél, mielőtt nyakunkon a szezon. Hamarosan megjelennek a törzsvendégek, akik a közeli lakóhajókon élnek, és nálunk szerzik be a lekvárt és a süteményeket. Jönnek azután turisták is, bérelt hajókon, ők a délutáni teához vásárolnak be, vagy szuvenírnek viszik haza a termékeinket a kirándulásról. Októberig ez épp elég munkát ad.

El kell ismernem, hogy az én drága apukám lakóhajója lerobbant kissé. Ki kellene húznunk a szárazra, és lekátrányozni a hajótestet, hogy ne rozsdásodjon tovább, de ez drága mulatság, így inkább lemondok róla. Nagyobb kiadásokra még mindig nincs elég pénzem. Szeretném, ha egyszer megint lehetne jönni–menni a *Kisasszonnyal.* Igaz, mostanában inkább hozza, mint viszi a pénzt, és jól ki tudjuk használni a rendelkezésre álló teret, de azért elszomorít, hogy nem több vízen lebegő üzletnél. Jobbat érdemelne.

Valaha abban reménykedtem, hogy együtt újítjuk majd fel Anthonyval, de elképesztően kétbalkezes, nem illik a kezébe kalapács, fúrógép vagy ecset. Itt lakom a csatorna mentén, és évek óta nem utaztam lakóhajón, pedig nagyon hiányzik. Egyelőre meg kell elégednem azzal, hogy itt ülhetek a *Kisasszonyon.* Néha azt kívánom, bárcsak Anthony is úgy vágyna a vízen töltött meghitt délutánokra, mint én, de szó sincs erről.

Nem mintha nem próbálkoztam volna. Egyszer, néhány évvel ezelőtt kibéreltünk egy hajót egy hétre. De ahelyett, hogy élvezte volna, Anthony túlzottan stresszesnek találta a kormányzást és a kötélzettel való bíbelődést. A csörlőt egy életre meggyűlölte. Szereti, ha ő irányíthat, és azt hiszem, a hajózás jócskán kívül van a komfortzónáján. Én azért még mindig remélem, hogy egy szép napon megkedveli.

Ábrándozás közben meglátom, hogy Foltos a kis kendőjében leugrik Danny hajójáról, és a kerten át a mólóhoz szalad. Kimegyek a fedélzetre. Ahogy a kutya odaér a *Kisasszony* hoz, megáll, és a farkát csóválva várja, hogy megszeretgessem kicsit.

Úgy tűnik, máris közeli barátnak tekint.

Kihajolok és megsimogatom. – Helló, Foltos.

A nyomában Danny érkezik.

– Hahó! – integet. – Reggelt, Fay! Úgy látom, nagyszerű napunk lesz.

– Igen.

– Tetszik a hajója.

– Jöjjön fel, nézzen körül a fedélzeten. Valójában innen indult az egész üzletem.

Visszalépek a kabinba, hogy Danny feljöhessen a fedélzetre. Bepréseli magát mellém a helyiségbe.

– Ez szuper – állapítja meg, ahogy szemrevételezi kis boltomat. – Nagyon ötletes.

– Muszáj volt – felelem. – Vagy ez, vagy el kellett volna adnom, és arra képtelen lettem volna. Ez a hajó volt apám szeme fénye.

– Nem lep meg.

– Szegénykém csak árnyéka önmagának – teszem hozzá. – A motor már nem működik, és napról napra egyre több rajta a javítanivaló. Ahogy a házon is. – Gyengéden végigsimítok a meleg színű tölgyfa berakásokon. – De egy nap majd mindent megcsinálok.

– Ezt nem is kétlem – feleli.

Elmosolyodom.

– Akkor maga jobban hisz bennem, mint én magamban.

– Ha segíthetek bármiben…

– Köszönöm. Ez a hajó sokat jelent nekem. Apukám boldog lett volna, ha úgy élhet a csatornán, ahogyan maga.

– Nagyon is tudom ajánlani.

Sóhajtok, nincs kedvem elhagyni a béke e kis oázisát.

– Jobb, ha visszamegyek a házba. Anyu mostanra biztosan felébredt.

– Adjon egy listát, és nekilátok a munkának. Tegnap láttam egy pergolát, amit meg kellene javítani. Úgy tűnik, a szél jócskán megtépázta a télen.

– Jöjjön fel a konyhába. Főzök egy teát, aztán körülnézünk a kertben, hogy mit kell még elvégezni. Reggelizett?

– Igen.

Danny kilép a fedélzetről a mólóra, aztán a kezét nyújtja, hogy engem is kisegítsen. Elfogadom. Erős és meleg a tenyere; nem kéne, hogy meglepődjek ezen, mégis váratlanul ér.

Egy ütemre lépkedve indulunk el a ház felé. Foltos még megugat néhány kacsát, aztán csatlakozik hozzánk.

Alig nyitom ki az ajtót, anyu dörömbölni kezd a plafonon.

– Fay! Fay!

– Jövök már! – kiáltom vissza, és megragadom az előkészített reggelizőtálcát.

– Segítsek? – kérdi Danny.

– Nem. Ez a napi rutin része. Egy perc, és jövök – szólok vissza a vállam fölött. – Anyám nyűgösködik, amikor éhes.

– Megfőzzem addig a teát?

– Igen. Remek ötlet! Pirítana egy kis kenyeret is? Meg tudnék enni még egy szelettel.

Szándékosan zajt csapok felfelé menet, hadd tudja anyu, hogy elindultam.

– Kivel beszélgettél? – kérdi, ahogy belépek a fülledt hálószobába.

Már ül az ágyban, úgyhogy ölébe teszem a tálcát. A függönyöket is széthúzom. Odakint a csatorna vékony szürke csíkja felragyog a napsütésben. Kinyitom az ablakot, hogy beengedjem a friss reggeli levegőt.

– Ne nyisd túl szélesre az ablakot! – szól rám anyu. – Nem akarok halálosan megfázni.

– Gyönyörű az idő odakint. Szép napunk van – mondom neki.

– Szóval, kivel beszélgettél?

– Ó, csak Dannyvel. Azzal a fickóval, akiről meséltem tegnap. Elvégez még ezt–azt a kertben.

Anyu fürkészően néz rám.

– Azt hiszem, hangokat hallottam, miután tegnap este Anthony elment. Akkor is ez az alak volt nálad?

– Természetesen nem – nyugtatom meg. – Edie–vel Skype–oltam.

– Nekem miért nem szóltál? Reménytelen eset vagy, Fay! Én is beszélni szeretnék vele! Hiányzik a kislányom!

– Csak röviden beszéltünk. Tudod milyen, folyton jön–megy. De sok puszit küld neked, és biztos nemsokára újra hív.

Rá kell bírnom Edie–t, hogy beszéljen anyuval, pedig minden módon iparkodik elkerülni.

– Nagyon sokat követel a munkája – mondja anyu büszkén.

– Igen. – Anyu nem tudja, hogy Edie hónapok óta munkanélküli, és nincs egy vasa sem. Nem tudja, hogy egy nős ember szeretője, aki méltatlanul bánik vele. Azt hiszi, hogy Edie élete kész tündérmese.

– Megkérdeztem, nem jönne–e haza vakációra.

– Ó, bárcsak jönne! Utoljára, amikor beszéltünk, azt mondta, hogy a Szeles–szigetekre megy nyaralni.

A Seychelle–szigetekre. De nem hinném, hogy odamegy. Főleg, mert Brandon nem nagyon találna elfogadható kifogást ilyen hosszú távollétre, gondolom.

– Úgy tűnt ráférne a pihenés. – Nem vagyok hajlandó ennél többet mondani.

– Ez a baj a törtetőkkel. De hát az én Edie–m mindig is ambiciózus volt. Mindig szűkösnek érezte ezt a helyet. – Anyu hangja zokogásba fullad.

– Ne izgasd fel magad – mondom gyöngéden. – Tudod, hogy azonnal jönne, ha módjában állna. – Túl könnyen

jönnek a számra ezek a kegyes hazugságok. De mi mást tehetnék? Mondjam a szemébe, hogy a kis kedvence szarik a fejére? Inkább a Lijától ellesett, szenvtelen hangon folytatom: – Edd meg a reggelit. Attól jobban leszel.

Azt sem említem meg, hogy ha esetleg kikelne az ágyából, ő maga is elrepülhetne a lányához. Akkor kiderülne, hogyan él Edie, és az nagyon nem lenne jó. Talán jobb, ha anyu megmarad az áldott tudatlanságban.

– Mennem kell.

– Ne felejtsd el a tízóraimat! – figyelmeztet.

– Soha nem felejtem el – válaszolom.

Nálam megbízhatóbb, rendíthetetlenebb ember nincs a Föld kerekén. Sajnos.

12. fejezet

Mielőtt visszamegyek a konyhába, gondosan eltüntetem arcomról az elcsigázott kifejezést. Mégis, amint Danny meghallja jövetelemet, azt mondja:

– Üljön le! Csináltam teát.

– Megmentette az életemet! – sóhajtok fel. Letelepszem a konyhaasztal mellé, Danny szemközt foglal helyet. Forró vajas pirítóssal teli tányért tol kettőnk közé.

– Beteg az édesanyja?

Hogy magyarázzam meg a helyzetemet?

– Ágyhoz kötött. – Ennyi elég is. Danny idegen, nem kötelező tudnia életem minden ügyes–bajos dolgáról. – Én ápolom, reggeltől estig.

– Kemény lehet.

– Azt hiszem, már hozzászoktam. Jó ideje csinálom. Többek között ezért nyitottam a cukrászdát. Így itthonról dolgozhatok.

– Ez a ház fantasztikus. Nem csoda, hogy annyira szereti.

– Igen, szeretem. El sem tudnám képzelni, hogy elmenjek innen. Nem is laktam sehol másutt. És örülök, hogy így anyut is tudom ápolni.

– Mi baja van?

– Hát… ez bonyolult – mondom.

– Nem tartozik rám – tartja fel a kezét. – Nem akarok tolakodni. Nem muszáj elmondania.

Hirtelen azonban jó ötletnek tűnik, hogy megosszam valakivel a gondjaimat.

– Igazából semmi komoly baja nincs – vallom be. Halkan beszélek, nehogy anyu meghallja. – Néhány éve tüdőgyulladása volt, aztán eltörte a csípőjét. Aztán meg egyszerűen úgy döntött, hogy ágyban marad. Egyáltalán

nem hajlandó felkelni, csak a fürdőszobába megy ki. A földszintre sem jár le többé.

– Ez kemény lehet magának.

– Neki is. Mindent megtettem, hogy meggyőzzem, de nagyon makacs. Különben pedig olyan régen fekszik, hogy attól tartok, tényleg legyengült. Senkinek nem tesz jót egy ilyen hosszú szobafogság.

– Ez tragikus! – rázza meg a fejét Danny. – Kivált, amikor mindez itt várja a küszöbön túl – mutat a kertre és a vízre. – Többek közt épp azért szeretek a csatornán élni, mert mindennap friss levegőn vagyok, akármilyen az idő. Nem hiszem, hogy vissza tudnék térni az üzleti életbe, hogy minden időmet egy irodában töltsem.

– Azt ígérte, egy este egy üveg bor mellett elmondja a történetét.

– Igaz. Majd meglátom, befér–e a zsúfolt programomba – vigyorodik el. – Mikor vagyunk szabadok, Foltos? – néz le a kutyusra.

Az a fülét hegyezi, és elvakkantja magát.

– Azt mondja, bármelyik este alkalmas a héten.

– Ma nem jó – mondom. – Anthony jön át. – Itt már hadarni kezdek. – Amúgy a legtöbb este átjön. – Mire végig mondom, már tűzvörös a fejem.

– A fiúja?

– Az én koromban aligha nevezném annak. A párom – nevetek fel.

Régóta tart?

– Tíz éve.

– Ejha! Nekem fél év volt a legtöbb egy kapcsolatban.

– Maga fiatal – mondom.

– Maga sem olyan nagyon öreg – mosolyodik el erre.

– És maga független, én viszont nem vagyok az.

Valamilyen ostoba okból könnyek gyűlnek a szemembe. Sietve visszanyelem őket, és kerülöm Danny tekintetét.

Ő viszont az üres tányért bámulja vágyakozva.

– Az összes pirítóst bekebeleztük, Fay Merryweather, pedig én már reggeliztem. Nincs több kifogás. – Ellöki magát az asztaltól, és feláll.

– Nos, ha nem is ma este, de bármikor szívesen látom egy italra és néhány szendvicsre az *Álomcsapdán.* Csak szóljon, hogy behűthessem az olcsó fehérboromat.

– Úgy lesz – vigyorgok vissza rá.

– Várnak a szerszámok – dörgöli össze a kezét. – Megmutatja, mit csináljak ma?

– Csak menjen, és kezdjen neki. Bőven van miből választani.

– Akkor lássuk először azt a pergolát.

– Igen, jó ötlet. Rendbe teszem a konyhát, beteszek a sütőbe néhány tepsi pogácsát, aztán összeírom a teendőket.

– Ne felejtsen el betenni egy extra adag pogácsát nekem. Már alig várom, hogy leegyem a bérem – kacsint rám, majd odafüttyenti a kutyát, és kicsörtetnek.

Nézek utána, amíg eltűnik a kertben. Remélem, ma magán hagyja a pólóját. Zavartan elmosom a bögréinket és a tányért.

Nem tudom, mennyire lenne bölcs dolog, hogy átmenjek egy italra Danny hajójára. Persze irtó kíváncsi vagyok rá.

Csakhogy… csakhogy. Nem hiszem, hogy Anthony örülne neki.

Nem, azt hiszem, csöppet sem örülne.

13. fejezet

– Te ebédelteted Dögös Pasit, nekem meg Bűzös Stan jut? – morog Lija.

– Ne mondd ezt!

– Mit, a Dögös Pasit vagy a Bűzös Stant?

– Egyiket se.

Tíz órakor már hétágra süt a nap. Tíz óra öt perckor Danny megint leveti a pólóját.

Zavarba ejt, hogy egy félpucér pasi mászkál a kertemben. Még inkább zavarba ejt, hogy ennyire figyelek rá. Tudom, hogy reggel is egyfolytában rajta legeltettem a szemem. Olyan vagyok, mint azok a nők a Coca–Cola–reklámokban, akik füvet nyíró vagy ablakot pucoló, alulöltözött pasasokért epedeznek.

– Nem, nem, vidd csak ki neki te az ebédet – mondom Lijának.

Pár percig ide–oda löködjük egymásnak a tálca sajtos szendvicset, amit Dannynek készítettem. Mivel én vagyok az idősebb és bölcsebb, én nyerek. Hátrateszem a kezem, a tálca Lijára marad.

– Vigyél neki a tortádból is egy szeletet – mondom neki.

– Vigyél te. – Lecsapja a tálcát, és kimeri Stan ebédjét. Korianderes répalevest főztünk ma; nem épp ez az öreg kedvence.

Sóhajtok, és felkapom Danny ebédjét.

– Szép napot, Stan – köszönök, ahogy elmegyek Stan asztala mellett. – Jól szolgál az egészsége?

– Kicsattanóan, drága.

– Jó lesz a korianderes répaleves?

– Csodás – hazudja. – Az a kedvencem.

Végül nem jut rá időm, hogy elmondjam Dannynek, mit kéne csinálnia ma. De pompásan boldogul. Reggel teljesen

magától megjavította a pergolát, aztán megtalálta a fűkaszát a garázs hátuljában, és mielőtt az első vendég megérkezett, már le is nyírta a magasra nőtt füvet a kerítés tövében. Aztán levágta az elszáradt ágakat a cseresznyefákról. Nem tudom, hogy ez a megfelelő időpont–e, de – akárcsak annyi minden másra a kertben – már rájuk fért egy kis karbantartás.

Most épp felhalmozza az ágakat a sufni mögött, nekem pedig eszembe jut, hogy van egy alig használt kerti sütőnk valahol a garázsban. Milyen jó is lenne, ha volna néhány meleg este a nyáron! Anthonyval tüzet raknánk, és üldögélnénk a csillagok alatt. Ez megint csak olyasmi, amit már időtlen idők óta nem csináltunk.

Danny meglátja, hogy jövök. Abbahagyja a munkát, és letörli a verítéket a homlokáról. Hirtelen nem tudom, hova is nézzek. Olyan izmos. Mióta betöltöttem a harmincat, nem láttam más férfitestet, csak Anthonyét, és ő elég sápadt és petyhüdt az inge alatt. Danny hasa feszes, csupa izom, gyönyörűen kirajzolódnak rajta a kockák. Soha nem láttam még kockás hasat.

Danny vizet lötyköl egy palackból a kezére, lerázza, majd a szendvicses tálcáért nyúl.

– Mesés kiszolgálás – mondja teli szájjal. – Amíg magának dolgozom, biztos nem fogok éhezni. Nagyon guszták.

Te is az vagy, állapítom meg magamban.

Leül a cseresznyefa árnyékába, közvetlenül a szundikáló Foltos mellé, aki ide vonult vissza a nap elől. Egyre melegebb az idő, úgy fest, csodás tavaszi délutánunk lesz.

Danny kezével árnyékolja a szemét, és felpillant.

– Üljön ide mellém.

– Nem lehet – felelem. – Sok a dolgom. Váltanom kell pár szót Stannel is.

– Klassz öregfiúnak látszik.

– Az is. Kilencvenhárom éves, de még mindig fiatalos, és nagyon világlátott. Sokat jár ide, ő az egyik szomszédunk. –

Stan háza felé biccentek az utcában. – Az egyik kis villában lakik. Mindennap itt ebédel.

– Szívesen elbeszélgetnék vele. Tudja mit, ha egyedül nincs kedve eljönni az *Álomcsapdára,* hozza el magával Stant. Szuper lenne.

– Ó, nem arról van szó.

– Csak mert úgy láttam, kicsit húzódozik.

Igaza van. De miért félek én beszélgetni ezzel a pasival? Miért riaszt meg annyira a gondolat, hogy kettesben legyünk a hajóján? Csak próbál barátságos lenni, én pedig totál röhejesen viselkedem. A csatornán való élet egyfelől nagyon is társas létezés, másfelől viszont, ha utazik az ember, ritkán látja ugyanazokat az arcokat, és nem könnyű a futó ismeretségnél komolyabb kapcsolatokat kiépíteni.

– Átmegyek, tényleg – ígérem. – Holnap este.

Felmosolyog rám.

– Rendben.

– Már persze ha találok valakit, aki vigyáz anyura.

Itt lesz, a kert végében – emlékeztet, fejével az *Álomcsapda* felé bökve. – Ha az anyukájának szüksége lenne bármire, kevesebb mint két percen belül hazaérhet.

– Persze. – Annyira kötődöm a házhoz, hogy néha elfelejtem, igazából ki is léphetnék a kapun. – Hányra menjek?

– Jöjjön, amikor csak akar. Én nem megyek sehová – csillan fel pajzánul a szeme. – És öltözzön lazán.

– Akkor a szekrényben hagyom a tiarámat. Most megyek, beszélek Stannel – mutatok a kert átellenes oldala felé.

– Rendben. Még egyszer köszönöm az ebédet, Fay!

– Szívesen. – Vadul kalapál a szívem, ahogy hátat fordítok neki.

Mire az asztalához érek, Stan már végzett a levessel. Egy része persze a kardigánján landolt.

– Stan – figyelmeztetem. – Leette magát.

Felveszi a szalvétáját, és megtörölgeti magát vele.

– Vén trotty vagyok. Egy roskatag őskövület.

– Ugyan már, kitűnően tartja magát. Kétszer olyan jól, mint mások a maga korában.

– Gondolja? – vonja fel Stan a szemöldökét. – Nem hinném, hogy legyőzhetném szkanderben ezt a maguk új emberét.

Danny felé pillantok. Megette a szendvicseket, és most pihen. Szemét behunyja, karja gyöngéden Foltos hátán nyugszik. Nem vagyok fotós, de ha lenne nálam egy fényképezőgép vagy egy okostelefon, bájos képet készíthetnék róluk.

– Az csak keveseknek sikerülne. – Dannynek a karja és a válla is izmos. Elszakítom a tekintetem a férfias idomoktól, és a beszélgetésre koncentrálok. – Jó, hogy segítséget kaptunk. Nem bírom már egyedül, Stan.

– Az édesanyja agyonfárasztja magát.

Ez igaz. Danny jobbkor nem is jöhetett volna.

– Nos, az biztos, hogy a szeme másként csillog azóta – jegyzi meg Stan.

– Ne vicceljen – nevetem el magam. – Semmi ilyenről nincs szó.

Ahogy ott ülünk, látom, hogy Lija jön ki a konyhából egy darab sütivel és egy bögre teával. Leteszi őket Danny elé, aki felül a jöttére. Nem hallom persze, de nagyon is el tudom képzelni, mit mondhat Lijának azzal a szemtelen ír sármjával. Hamarosan már nevetgélnek is, holott Lija normálisan az emberi jogai lábbal tiprásának tartja, ha nevetésre kényszerítik.

– Hmm – hümmög Stan is kettejüket látva. – Amint látom, nem maga az egyetlen.

Belém mar a féltékenység. Lija huszonöt éves, korban sokkal közelebb áll Dannyhez, mint én. Viszont elszántan szingli. Ugyanakkor Danny könnyed modora és kisugárzása láthatóan minden nőt levesz a lábáról. Korábban azt hittem, Lija kivétel.

Úgy látszik, tévedtem.

14. fejezet

Anthony telefonál.

– A hölgyek kértek egy pluszpróbát ma estére – meséli. – A golfklubból egyenesen a városházára megyek.

– Ó, akkor nem is látlak. – Nem tudom, miért, de hirtelen úgy érzem, nagy szükségem van rá. Teljesen elbizonytalanodtam.

– Nem, de holnap este találkozunk.

– Holnap nem leszek itthon – hagyja el a számat, mielőtt meggondolhatnám, mit is mondok. De már megtettem.

Most Anthony mondja azt, hogy „ó”.

– Csak Danny lakóhajójára megyek át.

– Milyen Danny?

– A pasi, aki elvégez ezt–azt nálam. Biztos, hogy már említettem.

– Nem hinném.

– Stan is jön. – A hazugságtól elpirulok. Stannek ugyanis még csak meg sem említettem a dolgot. Emellett ő nem is akarna eljönni este. A teája után olvasgatni szeret. Mire is gondolok? – Te is átjöhetnél, ha van kedved.

– Csak el ne rontsam a bulit – feleli Anthony enyhén kötekedő hangon.

– És mi lenne, ha elmennék a ma esti próbádra? – próbálom megbékíteni.

Kárpótolni akarom, amiért túl sokat gondolok Danny Wilde izmos felsőtestére. Még behunyt szemmel is ezt látom. Anthony jó társ. Erős, szilárd, megbízható. Többre kéne becsülnöm ezeket a tulajdonságokat. Ugyan mi van, ha egy kicsit petyhüdt a hasa? Én sem vagyok az az élsportoló alkat. És lehet, hogy már nem nevettet meg, a szeme pedig sosem csillogott, de hát az élet nem csak móka és kacagás.

– Sose jössz el a próbáinkra – mondja.

Valószínűleg azért, mert ki nem állhatom a csengettyűk csilingelését.

– Akkor talán most van itt az ideje.

– Nos – mondja, ha tényleg akarod…

Nem mondanám, hogy túlságosan lelkesítené a gondolat, hogy ott leszek. Talán úgy gondolja, görcsössé teszem a játékát.

– Mehetek nyolc körül?

– És anyáddal mi lesz?

– Meglátjuk, de csak ellesz egy órán át. Muszáj időt szánnom magamra. Kettőnkre.

– Igaz – mondja Anthony ellágyult hangon. – Akkor később találkozunk.

Bontom a vonalat, és azon tűnődöm, van–e anyunak tartalék váliuma a gyógyszerszekrényben, amit bevehetnék.

A városházának állandóan dohszaga van. Azt hiszem, az ereszcsatornából, a tetőzetből és számos egyéb részéből árad a szag. A kis épületre ráférne egy alapos festés. A parkettához se nyúlt valószínűleg senki azóta, hogy a húszas években megépült a ház.

De ha az ember Anthonyra néz, azt hihetné, hogy a Royal Albert Hallba jött. Szegénykém! A zenekar összegyűlt, lélegzetvisszafojtva várják az utasításait. Anthony karmesteri pálcájával megütögeti a kottatartót.

– Készen állnak, hölgyeim?

A kérdéses hölgyek – mind benne jár a korban – egy asztal mögül néznek várakozón választottamra, előttük a csengettyűk. Termetes asszonyságok, rövidre nyírt ősz hajukat az ötvenes évek divatja szerint sötötték be. Mind fehér kesztyűt viselnek, kivéve az egyiküket, aki nem megtermett, és nem is ősz. Az ő kesztyűje fuksziarózsa–szín.

Miután belestem az ajtó üvegén, akár le is léphetnék, senki észre se venné, hogy egyáltalán ott jártam. Ehelyett (hiszen megfogadtam, hogy támogatom a páromat) igyekszem feltűnés nélkül belopakodni. Sajnos az ajtó megnyikordul, ahogy belépek. Anthony felém fordul.

– Szervusz, drágám – mosolyog rám. – Örülök, hogy csatlakozol hozzánk.

– Bocsánat a késésért. – Aztán egyfajta magyarázatként hozzáteszem: – Anyu.

– Semmi gond, csak a bemelegítésről maradtál le. Még csak felkészültünk a valódi próbára.

– Helló – intek oda esetlenül a hölgyeknek. Ők csüngenek Anthonyn, és én úgy érzem, betörtem a köreikbe.

– Helló – köszönnek vissza némi habozás után.

– Még nem ismered az új tagunkat, Deborah–t – mondja Anthony.

A fuksziarózsaszín kesztyűs odaint nekem.

– Helló, Deborah. – Jó karban lévő, ötvenes évei elején járó nő, jóval feltűnőbb, mint a többiek. Ajakrúzsa a kesztyűjéhez passzoló fuksziarózsaszín. Nem tudom, mi vonzhatja azokban a borzalmas csengettyűkben. Azon is eltűnődöm, hogy volt–e valaha is Debbie vagy Deb, mielőtt Deborah–vá lett.

Anthony újra megütögeti a kottatartót. Helyet foglalok egy széken mögötte, a terem távolabbi falánál. Igyekszem annyira észrevétlenné válni, amennyire csak lehetséges, és csöndben szenvedni.

– Készen állnak, hölgyeim? Akkor térjünk rá a „Congratulation”–re Deborah kedvéért. – Anthony elnézően rámosolyog. – Ne aggódjon, drágám, majd belejön.

– Köszönöm, Anthony – leheli Deborah.

– Csengettyűket fel, szép egyenesen! És rajta! Egy–kettő, egykettő!

Felhangzik az ismerős csilingelős. Életem során túlságosan is gyakran volt szerencsém ehhez a hanghoz, és mindig felborzolta az idegeimet. De én vagyok Anthony élete párja, a szerelme, és ilyen minőségemben támogatnom kell őt ebben is. Még akkor is, ha a hobbija úgy hangzik a fülemben, mintha köröm csikordulna egy táblán, vagy mint a bagzó macskák nyivákolása. Ráülök a kezemre,

hogy ne kaparjam le a saját arcomat, vagy vájjam ki a szememet.

Anthony bezzeg elemében van.

– Halkan, csak halkan – kántálja. – Lágyan, finoman.

A hölgyek majdnem képesek egyszerre rázni a csengettyűket. Két versszak után úgy érzem, a fülem menten vérezni kezd. Ki találta fel ezt a pokoli zenét?

– Most erősítsünk rá! Crescendo! *Crescendo!* Jussanak el a csúcsra! Fel, és aztán megint! A csúcsra, és megint! A csúcsra! A csúcsra!

Én is úgy eljutnék a csúcsra, de nem épp ebben az értelemben.

– Fel! Fel! Igen, ó, igen!

Sosem szerettem különösebben ezt a dalt – bocs, Sir Cliff Richard –, mindig a wimbledoni esős napokat juttatja eszembe. De borzasztó hallani, ahogyan ezek kegyetlenül gyilkolásszák.

– Rázzák! – Anthony szemmel láthatóan elért eksztázisa csúcsára. – Igen! Igen! Igen!

Pálcája egy végső mozdulatával leinti a dalt, és hála istennek, a csengettyűk is elhallgatnak. Képes lennék felugrani és éljenezni.

A hölgyek beleszédülnek a sikerbe.

– Jól van, Deborah. – Anthony letöröl egy fürge verítékcseppet a homlokáról. – Megcsinálta.

Deborah arca fuksziarózsaszínre változik a büszkeségtől.

– Mind jól csinálták. Ezzel az előadással lerohanjuk a Csatorna Fesztivált. – Anthony arca kipirul, szeme kitágul az izgalomtól. – Most pedig próbáljuk el a „My Heart Will Go On”t.

Nem fogjátok, mert visszajövök és lekaszállak titeket egy 9 mm–es Uzi géppisztollyal, gondolom magamban.

– Készítsék a csengettyűket!

Lopva az órámra pillantok, és azon tűnődöm, mikor mehetek már haza.

15. fejezet

Noha két teljes órára egyedül hagytam, anyu szemlátomást nem szenvedett semmiféle károsodást. Bár kicsit sápadtnak tűnik, ül az ágyában és a tévét nézi, amikor felviszem neki a kakaóját. A frissen sütött édességek, amiket odakészítettem neki, mind eltűntek.

– Milyen volt Anthony próbája? – kérdezi a kakaóját szürcsölgetve.

– Nagyszerű.

– Olyan remek fiú.

– Igen.

– Tudod, Fay, el kéne kapnod a grabancát. A te korodban már nem nagyon lesz több esélyed a boldogságra.

– Nem. – Persze igaza van, de a gondolattól megdermedek.

Talán mert épp csak hazaértem az agyzsibbasztó próbáról, amitől kedvem támadt felzabálni a saját szemgolyóimat, de néha, amikor Anthonyra nézek, azon tűnődöm, miért is vagyunk együtt. Ő lenne életem szerelme? Vagy az egész kapcsolatunk csak a megszokáson alapul? Felidézem szüleim házasságát, és azon tűnődöm, vajon ők boldogok voltak–e együtt. Bár soha nem turbékoltak, mint a begerjedt galambok, de azért nem is gyűlölködtek. A szerelem tényleg arról szólna, hogy találunk valakit, akivel többé–kevésbé kijövünk? Soha nem vágytam drámával és tűzijátékkal teli szerelmi életre. Tudom, hogy utálnám, ha olyan kapcsolataim lennének, mint amilyen Edie–é, állandóan tele rettegéssel, és jóval több mélyponttal, mint boldog pillanattal. Anthonyval együtt poroszkálunk az élet útján.

Nekem ez megfelel.

Poroszkálni jó.

Azt hiszem.

Amikor anyu végez, elveszem a csészéjét, a tányérját a tálcára teszem, és készülök lemenni. Ő hátrahanyatlik az ágyában, én pedig betakargatom, mint egy gyereket. Megpuszilom a homlokát, és kisimítom a homlokából a haját.

– Hagyjál – söpri félre a kezemet.

– Szeretlek – mondom neki. – Azt akarom, hogy kényelmesen legyél. Biztos, hogy jól vagy?

– Jól vagyok – feleli. – Csak elfáradtam.

– Jó éjt, anyu.

Átfordul az ágyában.

Felveszem a tálcát, és az ajtó felé indulok. Aztán mielőtt kimennék, megfordulok.

– Te szeretted aput?

Felemeli a fejét a párnáról.

– Ez meg miféle kérdés?

– Nem is tudom. Boldogok voltatok együtt?

– Több mint húsz évig éltünk házasságban. Majdnem harminc évig.

– De boldogok voltatok?

– Mi köze ennek bármihez?

– Semmi. – Elgondolkodom, lehetséges–e, hogy megmaradjon a mámor és a szerelem ilyen hosszú időn át. – Jó éjt, anyu.

Nekem is le kellene feküdnöm, de nem bírok nyugton maradni. Inkább készítek magamnak egy bögre forró csokoládét, kiveszek két sütit a tartóból, aztán kardigánba burkolódzva kimegyek a kertbe. Enyhe este van. Az ég indigókékbe fordult, a csillagok előtt néhány bárányfelhő úszik. Eltekintve a város éjszakai fényeitől, errefelé nagyon kevés a fényszennyezés, én pedig imádom a csillagokat bámulni. Ez is olyasmi, amit apuval csináltunk. Összehúzom magamon a kardigánt, és a móló felé indulok.

Leülök a falécekre, hátam a füves partfalnak vetem. A sűrű csokoládét szürcsölgetve elgondolkodom ezen az

estén. Ha valóban őszinte akarok lenni, Anthony egészen idegennek tűnt. Olyan régóta ismerem, és most mégis úgy érzem, alig tudok róla valamit. Abban sem vagyok biztos, hogy ő tudja, én ki vagyok.

A kezem megnyugtatóan kulcsolódik a meleg bögrére. Hallom a saját sóhajomat, ahogy ellazulok. Van bármi olyan gond az életben, amit egy kis csokoládé nem képes enyhíteni? A fák levelei között enyhe szellő lengedez, és hallom egy bagoly huhogását, de amúgy a csatorna körül csend honol. A hold időnként kikandikál a felhőtakaró mögül, tükörképe ott játszik a vízen.

Lejjebb tekintek a móló mentén, oda, ahol az *Álomcsapda* horgonyoz. Fedélzetén égnek a lámpák, hívogatóan ragyognak az éjszaka sötétjében. Ha fülelek, hallom a generátor halk zümmögését.

Egy másodperccel később lábdobogást hallok, a sötétségből pedig kibontakozik Foltos alakja. Odajön hozzám, a térdemhez dörgölődzik.

– Szervusz, Foltos – túrok bele a bundájába. – Jöttél megnézni, mit csinálok?

Farka a lábamat verdesi. Szereznem kéne egy kiskutyát, legalább lenne társaságom. Aztán ráeszmélek: van egy pasim, egy nővérem, egy anyám, akinek szüksége van rám; mégis magányos vagyok.

– Sajnálom magam, ez van – magyarázom neki. Foltos felül, és fejét felemelve rám néz. – Kérsz egy falatot a sütimből?

Esküszöm, hogy bólint. Letörök neki egy darabka süteményt. Lelkesen kap utána, kis híján az ujjamat is leharapja. Aztán várakozón sertepertél tovább.

– Talán ez a boldogság titka? – nézek reménykedő pofijába. – Egy hű eb, aki mindig szeret, bármilyen is legyél?

Danny hangja felráz tűnődésemből.

– Foltos! Hol vagy, fiú? Foltos!

– Itt van velem – kiáltok oda. – Csak köszönni jött.

Hallom Danny bakancsának dobogását a hajóján.

A szívem egy ütemre ver vele.

– Sütit adtam neki – vallom be töredelmesen, ahogy elindul felém. – Csak egy keveset.

– Nem csoda, hogy maga az új legjobb barátja. – Leül mellém, és megsimogatja Foltost, aki elégedetten tekergőzik kettőnk között, majd fejét elülső mancsai közé ejtve elszunnyad. – Szép ez az éjszaka.

– Igen.

– Maga viszont úgy fest, mintha a világ minden terhét a vállán hordozná.

– Nem tudtam elaludni – vallom be. – Túl sok mindent kellett meghánynom–vetnem magamban. Gondoltam, elüldögélek itt egy kicsit. Szeretem csak úgy nézni a vizet és a csillagokat. Igaz, kezdek fázni – borzongok meg.

– Jöjjön fel az *Álomcsapdá*ra! Van kandalló meg központi fűtés, meg mindenféle modern ketyere. Finom meleg van odabent.

– Roppant csábító – mondom, és észreveszem, hogy csak egy vékony ing van rajta. Olyan közel ül hozzám, hogy a tiszta éjszakában érzem a bőre friss szappanillatát. – De muszáj mennem, sok a dolgom holnap.

– Megvárja az a sok dolog.

– Bizony. Épp ez aggaszt.

– Tudja, Fay, az élet túl rövid ahhoz, hogy aggódással töltsük.

– Akkor jött rá erre, amikor elkezdett a vízen élni?

– Igen – neveti el magát lágyan. – De belekerült egy időbe, mire ide eljutottam.

– Apukám kedvelte volna a maga életmódját. A csatornán érezte magát igazán otthon, a *Kisasszony* kormányánál ülve. Imádott kijönni ide csillagnézőbe. Ő ismertette meg velem ennek a szépségeit.

– Úgy látszik, hajlott koromra az én szívem is meglágyult, mert magam is rákaptam. – Együtt bámulunk a magasba. – Gyakorlatilag semmit sem tudok az éjszakai égboltról.

– Ha nagyon erőlködöm, néhány csillagképet azért megmutathatok. Az ott az Orion. Úgy néz ki, mint egy vadász.

– Nagyon meg kell hozzá erőltetni a fantáziámat – hunyorog Danny, én meg elkuncogom magam.

– Ez talán a legkönnyebben felismerhető csillagkép. Legfényesebb csillagai a Rigel és a Betelgeuse. – Danny közelebb hajol, hogy jobban lássa, merre mutatok. Karunk összesimul, és egyikünk sem húzódik el. Csak ülünk ott megkövülten, az égre nézve. Úgy teszünk, mintha nem érne egymáshoz a bőrünk. – Az a három csillag középen, keresztben az Orion öve. – Tudásom megrozsdásodott kissé, pedig apu sok mindenre megtanított. Annyira megigéz Danny közelsége, hogy összekuszálódnak a gondolataim. – Majd előásom magának apu teleszkópját.

– Látom, hiányzik magának.

– Minden egyes nap. Csodás apa volt.

– Nincs ennél szebb dicséret. Remélem, egy napon rólam is így beszélnek majd.

Van barátnője? – Alig tudom kinyögni a kérdést. Hogy miért? Nyilván csakis azért, mert nem szeretnék kíváncsiskodni.

– Nincs. Mióta útra keltem az *Álomcsapdával,* egyedül vagyok. De kellett is némi távolság a múltamtól.

– Érdekesen hangzik.

– Ha gondolja, elmesélem. – Beszéd közben Foltos bundáját simogatja, karja azonban végig ott marad az enyém mellett. Mintha statikus elektromosság sercegne kettőnk között. Amikor elhúzódom, valami nyomban visszaránt. – Megígértem, és van egy palack jófajta vörösborom; szinte hallom, ahogy hívogat.

– Sajnos nem lehet.

– Fiatal még az éjszaka.

– Magának. Én ilyenkor már rég ágyban szoktam lenni.

– Ne kényszerítsen arra, hogy egyedül igyak, Fay Merryweather! Nincs ennél nagyobb kegyetlenség.

Vele nevetek.

– Roppant csábító ajánlat, de tényleg nem megy. Tegyük át holnapra. Miután anyut elláttam, becsszó átjövök!

– Megígéri?

– Igen. Persze.

– Örülök, hogy megálltam itt, és barátra találtam – mondja kibámulva a vízre.

– Én is örülök – ismerem el. – Megmenti az életemet.

– Majd akkor mondja ezt, miután kiettem a vagyonából.

Felnevetek. Dannyvel nagyon könnyű kijönni. Talán túlságosan is. Arca, ha lehet, még szebb a holdfényben. Olyan sóvárgást érzek, mint már nagyon régen. Olyan régen, hogy igazság szerint egy pillanatig rá sem ismerek a vágyra. Évek óta lejárt a tagságim a szerelmesek klubjában.

– Akkor jó éjszakát – áll föl Danny.

Ahogy elfordul, arca közel kerül az enyémhez, és egy őrült pillanatra úgy érzem, meg fog csókolni. Hallom, hogy zihál a lélegzetem. Aztán meggondolja magát – vagy egyszerűen csak tévedtem.

– A reggeli viszontlátásra – teszi hozzá. – Azzal kezdenék, hogy felszerelem a napernyőket.

Alig bírok megszólalni.

– Nagyszerű!

– Gyere, Foltos! Nekünk is ideje lefeküdnünk. – Csettint, mire az álmos kutya felugrik. – Jó éjt, Fay!

– Jó éjt. – Annyira nem bízom magamban, hogy a nevét kimondjam.

– Akkor holnap tényleg eljön? – kérdi újra.

– Igen.

Egyszerre ijeszt és izgat ez a lehetőség. Danny közelében minden, amit biztosnak hittem, meginog. De igenis szeretnék kettesben lenni vele az *Álomcsapdán,* bár a józan eszem hangosan tiltakozik. Nem hozhatom ilyen helyzetbe magam.

Nézem, ahogy a magas, karcsú férfialak hosszú léptekkel távolodik a hajója felé. Hallom, ahogy felugrik a

fedélzetre, Foltos a nyomában. Becsukja és bereteszeli a kabinajtót.

Én meg csak ülök itt, megiszom a forró csokoládém, és akaratom ellenére is azon kapom magam, hogy elmerengek, milyen lehet egy nálam tíz évvel fiatalabb férfi karjában tölteni az éjszakát.

16. fejezet

Másnap reggel fáradt, lerobbant és nyűgös vagyok. Rosszul aludtam, és inkább nem is mesélem el, mi mindent műveltem álmomban. Annyit elárulok, hogy nem csengettyűket ráztam.

Felviszem anyunak a reggelijét. Ő is rosszul néz ki. Már tegnap este is mintha kissé sápadtabb lett volna a szokásosnál, most viszont egyértelműen az.

– Minden rendben, anyu?

– Rosszul vagyok – suttogja.

– Mi a baj? Hol fáj?

– Nem tudom. Zakatol a szívem.

– Hívjunk orvost?

– Igen – feleli erőtlenül. – Azt hiszem, az jó lenne. Ezúttal nem hiszem, hogy színészkedik. Őszintén aggódom érte. A bőre hamuszürke, a pillantása tompa.

– Azonnal felhívom dr. Ahmedet.

– Nincs szükségem orvosra.

– Dehogynem.

– Ha úgy gondolod…

Tényleg nagyon rosszul lehet, ha csak ennyire ellenkezik.

Miközben segítek neki felülni, megkérdezem:

– Gondolod, hogy meg tudnál enni egy pirítóst?

– Most nem – rázza a fejét. – Talán később.

Lemegyek, felhívom az orvost, és jó sok huzavona után a recepcióssal leszervezek egy sürgős otthoni vizsgálatot. Aztán hogy ne kelljen kidobnom az anyunak készített pirítóst, inkább megeszem. De nem mondanám, hogy érzem az ízét.

Percekkel később megérkezik Danny.

– Helló – köszönt. Talán pont olyan idegesnek látszom, ahogyan érzem magam, mert hozzáteszi: – Minden rendben?

– Anyu nincs jól – vágom rá habozás nélkül. – Épp most hívtam az orvost.

– Tehetek bármit?

Megrázom a fejem.

– Nem hinném.

– Akkor nem is zavarok – feleli. – Csak jöjjön ki, és mondja meg, hova tegyem a napernyőket, és én elintézem őket.

– Köszönöm.

Óvatosan megérinti a karomat.

– Ugye, szól, ha szüksége van valamire?

Lenézek a karomon pihenő, erős ujjakra. Apró gesztus, de nagyon megnyugtató.

– Szólok. Köszönöm.

Kimegyek vele, és gyorsan megmutatom, hol tartjuk az új napernyőket, és hogy hova kerüljenek a kertben. Aztán visszatérek a házba, hogy készítsek néhány cupcake–et, amíg az orvost várom. Szívesen felmennék, és ott ülnék anyu mellett, amíg megérkezik, de jobb, ha a munkára koncentrálok. Amint elkezdem a sütést, rájövök, hogy a feladat megnyugtat, csökkenti a szorongásomat.

Megjön Lija.

– Anyu nincs jól – újságolom.

– A vén szatyor megint szimulál?

– Nem hiszem. Ezúttal nem.

– Ma én intézem a cukrászdát – mondja. – Még Bűzös Stant is vállalom. Ne aggódj!

Megpuszilom Lija arcát.

– Szeretlek.

Grimaszol.

– Te mindenkit szeretsz.

Nyugtalankodom, fészkelődöm és idegeskedem, amíg dr. Ahmed meg nem érkezik. Ötpercenként ránézek anyura,

ő azonban elszundított, és nem akarom felkelteni. Délelőtt már jövögetnek a vendégek, ebédidőre pedig megtelik a cukrászda: két pár az ebédlőben üldögél, másik három a kertben, de Lija pompásan elbír a munkával.

Amikor végre megérkezik dr. Ahmed, rögtön fölvezetem az emeletre. Már sok éve ő a család orvosa, higgadtsága mindig megnyugtat.

– Aggódom – magyarázom neki. – Attól tartok, ezúttal tényleg van valami baja.

– Alaposan megvizsgálom – ígéri a doktor. – Ha nem haragszik meg, hogy ezt mondom, maga is fáradtnak látszik, Fay.

– Csak kimerít a sok munka – válaszolom. – A szokásos.

– Vegyen vissza egy kicsit – mondja. – Nem akarom magát is a rendelőmben látni.

Benyitunk anyu hálószobájába.

– Jó reggelt! Nos tehát, Mrs. Merryweather – mondja kedvesen az orvos –, mi is a gond?

Anyu felébred.

– Ó, doktor úr. Úgy érzem, nem vagyok egészen önmagam.

– Hadd lássam.

A doktor odaül az ágyra, megméri anyu lázát és a pulzusát.

Aztán a sztetoszkópjával meghallgatja a mellkasát és a szívét.

Végül felsóhajt.

– Nos – mondja. – Nem találtam semmi különösebbet. Mindamellett jól tudja, Mrs. Merryweather, nem tesz jót, hogy egész nap az ágyat nyomja.

– De hát beteg vagyok – ellenkezik anyu.

– Mindent kivizsgáltunk már – feleli Ahmed. – Nem találtunk semmilyen komoly betegséget. Semmi oka nincs, amiért ne kelhetne fel és járhatna ki, ha akarna.

– Zakatolt a szívem.

– Most rendben van – biztosítja az orvos. – De mivel egyfolytában fekszik, minden kis mozdulat megterheli a szívét. Van egy kis hőemelkedése, és a vérnyomása is magasabb a kelleténél. Szedi a gyógyszereit?

– Igen.

– Én adom be neki mindennap – kottyantok közbe.

– Tudja, szegény Fay is ki lehet merülve.

– Faynek semmi baja – jelenti ki anyám.

– Tudunk segíteni magán, Mrs. Merryweather. Nem kell így élnie. Megfelelő ellátással seperc alatt újra talpon lehet.

– Nagyon gyenge vagyok.

– Minél tovább marad ágyban, annál rosszabb lesz. Ezzel nem segít magán. A szívét nagyon megterheli azzal, ha továbbra is csak itt hever. Elsorvad, mint bármely más izom. Azt pedig nem akarjuk, ugye?

Anyu úgy néz, mint aki fütyül a szívére.

– Friss levegőre és némi könnyű testmozgásra lenne szüksége, hogy ismét lábra álljon. Ezt írnám fel magának. – Ezzel dr. Ahmed elpakolja a sztetoszkópját, és feláll. – Holnap felkeresem, hogy megnézzem, hogy van. Ha a vérnyomása továbbra is ilyen magas, változtatni kell a gyógyszerein.

Ezután kivezetem a szobából.

– Mit tehetek? – kérdezem tőle a lépcső tetején.

– Semmit. Ha ő nem segít saját magán, mi nem tehetünk semmit. Legfeljebb még több tablettát írhatok fel neki. – Szánalommal pillant rám. – Holnap jövök.

– Köszönöm. Sajnálom, hogy az idejét raboltuk.

– Nem rabolták az időmet, Fay – válaszolja. – És ahogy mondtam, ne hajtsa túl magát.

– Köszönöm.

Sajnos nem hiszem, hogy túl sok egyéb választásom lenne.

17. fejezet

Kikísérem dr. Ahmedet, aztán hullafáradtan visszamegyek a konyhába. Lija éppen szendvicseket készít és tortát vág. Danny teát főz. Felemeli a kezét:

– Megmostam ám előtte!

Ezen elmosolyodom.

– Kurva sokan vannak! – méltatlankodik Lija. – Végeztél a vén szatyornál?

– Igen. Bocs, hogy ilyen sokáig tartott.

– Ne szabadkozz, nem a te hibád. – A sarok felé biccent. – Vidd ki Bűzös Stan levesét.

Teszem, ahogy parancsolja, tálcára rakom Stan levesét és egy szép karéj magvas kenyeret. Igazából nem szabadna magvas kenyeret ennie, mert nemrég így tört el egy foga, de tudom, hogy szereti, úgyhogy mindig adunk neki.

Stan a törzshelyén ül, a vízparton. Noha Lija állandóan panaszkodik rá, tudom, hogy titokban ő is kedveli. Mosolyogva veszem tudomásul, hogy Foltos is kényelembe helyezte magát Stan lábánál.

– Helló, Stan.

– Helló, kedves – feleli. – Csodás napunk van!

– Gyönyörű! Látom, új barátra talált.

– Aranyos kis fickó – veregeti meg Foltos fejét. – Vigyázok rá, amíg a fiatalembernek a konyhán van dolga.

Elébe teszem a levesét.

– Brokkolileves kéksajttal.

– Ó, az a kedvencem! – dörgöli a tenyerét.

– Meg egy jókora karéj magvas kenyér. Vigyázzon a fogaira!

– Rendben.

Ahogy megfordulok, végre észreveszem, hogy Danny feltette a napernyőket.

– Nézzen oda, Stan! Hát nem csinosak?

– De. Csodásak, egyenesen csodásak! Bárcsak Egyiptomban is lettek volna ilyenek!

– Mit keresett ott, Stan?

– Ó, hát ezt–azt. Utazgattam, ilyesmi. Pompásan szórakoztam, bár meg kell hagyni, a forróság pokoli volt. Voltak napok, amikor attól tartottam, hogy leolvad a lábamról a bakancs.

Stan soha nem beszél sokat arról, hogy mit művelt a háborúban, de néha azért elárul egy–két részletet. Annyit tudok, hogy egy ideig bombázópilóta volt.

– Ez a fiatalember nagyon igyekszik hasznossá tenni magát – jegyzi meg.

– Igen. – Hallom, hogy a hangom sóvárgóbb a kelleténél.

– Remélem, a maga kedvéért, hogy maradni fog.

– Tudja, Stan, milyen a hajósnép. Ő is bizonyára hamar továbbáll.

– Kár, Fay – mondja. – Tetszik, hogy mióta itt van, maga ruganyosabban lépked – kacsint rám, én pedig, ahogy el is várja, elpirulok. – Ha néhány évvel fiatalabb lennék, én is udvarolnék magának. Fiatalkoromban jóképű legénynek számítottam.

– Ez egy csöppet sem lep meg, Stanley Whitwell.

Kuncogni kezd.

– Ne hagyja kihűlni a levesét.

– Köszönöm. Milyen leves van ma?

– Brokkolis–kéksajtos – mondom újra türelmesen.

– Ó, az a kedvencem!

– Vigyázzon a fogaira.

Magára hagyom Stant, és visszamegyek a házba. Útközben összegyűjtöm az üres tányérokat, és felveszek két foglalást a délutáni teára. A konyhában leváltom Dannyt, és ő visszamegy a kertbe.

Annyira elfoglaltak vagyunk, hogy amikor legközelebb felnézek, már öt óra van. A cukrászda kiürült, az utolsó vendég is elment. Lija rég megérdemelt csésze kávéja és

kissé kései ebédje mellett ül. Nem csoda, hogy olyan sovány szegény.

Danny tér vissza. Egész délután nem tudtunk beszélni.

– Köszönöm, hogy besegített délelőtt.

– Ugyan már – feleli. – Csak csináltam pár csésze teát és szendvicset.

– Ügyes volt – jegyzi meg Lija morcosan. – Gyorsan tanul.

– A napernyőket is felállítottam.

– Láttam. Nagyszerűen festenek.

– Felraktam a retró fémtáblákat is. Nem biztos, hogy pont oda, ahová akarta volna, de legfeljebb arrébb teszem őket. Megszereltem a vécézárat is. A garázsban találtam egy tartalék kilincset.

– Igen, azt hiszem, még tavaly megvettem, csak nem jutottam hozzá, hogy felszereljem.

– Hát, most már a helyén van.

– Köszönöm, Danny.

Elképesztő, mi mindent elintézett.

– Kimegyek cigizni – mondja Lija, és felkapja a táskáját az ablakpárkányról.

– Én elvileg leszoktam, de most ölni tudnék egy szippantásért. A régi szokásoktól nehéz megszabadulni – vágja rá Danny. – Nem haragszik, ha csatlakozom?

Lija vállat von, amit Danny igennek vesz, és utánamegy a szabadba.

Leülök a konyhaasztalhoz, szórakozottan kortyolgatom a teámat, és figyelem őket, ahogy ott állnak a garázsajtó melletti kocsifelhajtón. A házunkat nehéz megközelíteni: vagy a csatornán, vagy egy keskeny, hepehupás utcácskán, közvetlenül egy meredeken ívelt híd után lehet ide jutni. Mindennek egyszerre van előnye és hátránya. Vélhetőleg sok vendéget eltántorít, de így is van belőlük épp elég, és akik eljönnek, azonnal beleszeretnek a kertbe. A ház előtt vagy hat autónak jut hely a parkolóban, és van egy repkénnyel befuttatott dupla garázs is, extra férőhelyként.

Lija hagyja, hogy Danny meggyújtsa a cigarettáját, aztán a szokott közönyös módján nekitámaszkodik a garázsajtónak. Danny hozzá közel áll, és látom, hogy beszél. Lija mindent elkövet, hogy ne nevessen, végül azonban megadja magát, és visszamosolyog rá.

Irigylem a fiatalságukat, a lazaságukat, a könnyed csevegésüket. Irigylem őket, ó, de mennyire!

Felkelek a konyhaasztaltól, és nekiállok a mosogatásnak. Pár perc múlva anyut is meg kell néznem. Hamarosan Danny és Lija visszatér, még mindig nevetve.

– Most elmegyek – mondja Danny. – Később találkozunk, ugye, Fay?

Lija erre felkapja a fejét.

– Nem biztos. – Érzem, hogy a harag pírja elönti az arcomat. – Anyutól függ.

– Értem. Remélem, sikerül eljönnie. Az a bor még mindig hívogat.

– Rám ne várjon. Csak igyon nyugodtan.

Vállat von, csalódottnak látszik.

– Sajnálom.

Lazán búcsút int, és füttyent Foltosnak, aki egy bokor mögül kerül elő. Végig baktatnak a kerten.

– Mi ez? – mered rám Lija.

– Semmi – mondom bűntudatosan.

– Nem tűnik semminek.

Megtörök, és mindent bevallok.

– Úgy volt, hogy ma este találkozom Dannyvel az *Álomcsapdán.* Csak egy italra. De nem hagyhatom magára anyut, amíg nincs jól.

– Ő sosincs jól – jegyzi meg Lija. – Menj csak, majd én vigyázok a vén szatyorra.

– Nem lehet.

– Menj csak. Nem dörömböl, amíg én itt vagyok.

A szívem vadul kalapál, és rájövök, hogy ezt szeretném. Nagyon, nagyon, *nagyon* szeretnék elmenni és borozni Danny Wilde–dal az *Álomcsapdán.*

– Nem bánod? Nincs semmi dolgod ma este?

– Semmi különös. Úgyis ki fogod fizetni, és nekem szükségem van pénzre.

– A taxidat is állom hazafelé.

Nem tervezek kései hazatérést, de nem akarom, hogy Lija a sötétben kerekezzen haza a parti ösvényen.

– Semmi gond, majd megalszom Edie szobájában – feleli. – Mindig van nálam tartalék bugyi és fogkefe.

Meglepetten nézek rá.

– Miért?

Vállat von.

– Sürgősségi felszerelés hirtelen kefélés esetére. Az ember soha nem tudhatja, mikor fut bele a szerelembe.

Feltételezem, hogy szerelmen szexet ért. Valakivel, akit épp csak felcsípett. Egek! Nekem ez eszembe sem jutna – és ettől még ódivatúbbnak érzem magam.

– Nem árt, ha felkészült vagy – teszi hozzá.

– Értem.

Mivel én életemben soha nem álltam ilyen készültségben, aggódni kezdek, hogyan alakul az éjszakám Danny Wilde–dal.

18. fejezet

Felhívom Anthonyt, mielőtt indulok. Nem túl kellemes beszélgetés. Helyettesítenie kell egy kollégát egy tervülésen, és ez nagyon nem tetszik neki. Még kevésbé tetszik neki, amikor emlékeztetem, hogy este nem leszek otthon, úgyhogy nem várja meleg vacsora, ha beugrik hozzám hazafelé menet.

– Ne haragudj – szabadkozom. – Holnap este szokás szerint otthon leszek. Majd a kedvencedet főzöm. – Szereti a jófajta házi húsos–vesés pitét.

– Hát, nem tudom… Azt terveztem, hogy összehozok egy újabb csengettyűpróbát. Meglátom, hogy a hölgyek ráérnek–e.

Naná, hogy ráérnek. Úgy néz ki, holnap este mindenképp lerázna – kedvenc vacsora ide vagy oda.

– Most mennem kell – mondom az órámra pillantva. Nem beszéltünk meg konkrét időpontot Dannyvel, de nem akarok túl későn odaérni. Az tapintatlanság lenne. Kísértésbe esem, hogy lemondjam az egészet, de Liját már belerángattam a dologba, és nem bírnék szembenézni a haragjával, ha megmondanám neki, hogy meggondoltam magam.

– Akkor nem tartalak fel – mondja Anthony, és leteszi.

Sóhajtva nézem a telefonomat. Az ember nem tehet mindig mindenki kedvére.

Mielőtt elindulnék az *Álomcsapda* felé, gyorsan bekukkantok anyuhoz. Egy kicsit jobban néz ki. Gondolom, mikor látta, hogy nem tud több együttérzést kifacsarni az orvosból, kissé összeszedte magát.

– Nem maradok el soká, de Lija itt alszik – nyugtatom. – Bármire van szükséged, csak szólj neki.

– Soha nem jön, ha hívom – panaszolja anyu.

– Csak ne hívogasd ötpercenként. Nem lesz semmi gond.

– Miért pont most kell elmenned? – nyögi. – Mi van, ha Edie Skype–olni akar velem?

– Lija abban is segít, ha akarod.

– Tegnap este is elmentél.

– Másodjára az elmúlt fél évben, anyu. És csak a kert végébe megyek.

– Nem hiszem, hogy megéri az erőfeszítést.

– Csak látni szeretném azt a lakóhajót, ez minden – megyek át védekezésbe.

– Minek? Százával látod őket. Egyik olyan, mint a másik.

– Társas életet kell élnem. Danny nagyon keményen dolgozott ma a kerten, és most szakítok egy órát, hogy kicsivel jobban megismerjem. Szomszédolok egyet.

Magam sem tudom, miért akarom jobban megismerni, amikor holtbiztos, hogy hamarosan úgyis továbbáll. De ez is jobb, mint egy újabb éjszaka a tévé előtt, amikor a sármos Jules Hudson az egyetlen társaságom.

– Nem tart soká. – Megpuszilom anyu pergamenszáraz arcát, de eltol magától. Nem valami érzelgős fajta az én anyám.

Lija a nappaliban ül, ölében egy tál Kettle csipsszel, és az *Emmerdale*–t bömbölteti a tévén.

– Most elmegyek. Hogy nézek ki?

Megfordul, és jeges tekintettel végigmér.

– Mint egy trampli. Fésülködj meg, fesd ki magad, és azonnal vegyél fel egy másik topot.

– Csak egy italra megyek.

Gyilkos pillantást kapok válaszul.

– Oké – mondom, de csak az időmet vesztegetem.

– Majd azt én eldöntöm.

Visszacammogok az emeletre, hogy tegyem, amit Lija parancsolt. Fésülködni, sminkelni, topot váltani – mantrázom. Aztán belenézek a tükörbe, és megijedek saját magamtól. Noha nem volt rajta Lija listáján, tiszta farmert is

veszek. Meg kell mondjam, vén csajszi létemre egész jól rendbe szedtem magam. Talán gyakrabban kéne ezt csinálnom. Nem csoda, hogy Anthony már rám se néz, legalábbis *úgy* nem.

A földszintre visszaérve megpördülök Lija előtt.

– Így már jobb?

– Ha rád néz, nem bír majd magával.

Felkacagok, de túl hangosnak és érdesnek érzem a nevetésem.

– Úgy érted, Danny?

– Talán vinned kéne sürgősségi felszerelést. Csak a biztonság kedvéért.

– Semmi effélét nem fogok tenni.

De a vérem felforrósodik a gondolatra.

Lija félreteszi a csipszet.

– Csináltam neked valamit – mondja, és bevezet a konyhába.

A tortásdobozban egy szépséges citromos piskóta pihen.

– Ez az út vezet a férfiak szívéhez. Vigyél egy üveg bort is.

Nincs értelme vitatkozni, ezért előveszek a hűtőből egy üveg fehérbort. Évezredek óta ül ott, az alkalomra várva, hogy Anthonyval megigyuk. Ez is van olyan jó alkalom, mint bármi más.

– Talán kardigánt kéne vennem.

– Ne vegyél kardigánt.

Hátamra terítek egyet a konyhaszék támlájáról, Lija azonban lefejti rólam.

– Egyszer az életben hagyd már azt a kurva kardigánt, és csak nézd meg, mi történik.

– Szeretem a kardigánokat.

– Márpedig most nem veszed fel.

Lija csontos mellkasához szorítja a kardigánom.

Oké, csak semmi kardigán.

– Ha bármi gond van anyuval, hívj fel. Azonnal itt leszek.

– Fel fogom hangosítani a tévét, hogy ne halljam anyádat. De semmi baja nem lesz.

Mondhat bármit, tudom, hogy megbízhatok benne. Vigyáz anyámra.

– Éjfél előtt meg ne lássalak! – rázza felém az ujját.

– Csak egy ital lesz, Lija.

Elfintorodik.

– Jó, jó, jó – tartom fel a kezem. – Már itt sem vagyok.

– A későbbi viszontlátásra. *Sokkal* későbbire.

19. fejezet

Kalapáló szívvel indulok az alkonyi kertben az *Álomcsapda* felé. Eddig nem is tudtam, hogy a szívem ilyen könnyen befolyásolható. Azt hittem, már csak az dobogtatja meg, ha futnom kell a busz után, vagy vitába keveredek a bankban a pénztárossal. Azt hiszem, azóta nem éreztem ilyet, hogy az első igazi randimra mentem tizenhat éves koromban. Most, hogy már tudom, az élet negyvenévesen kezdődik, azt gondolhatnák, csak megbirkózom egy jóképű fiatalember hirtelen felbukkanásával. Hát, nyilvánvalóan nem. Szedd össze magad, az isten szerelmére, Fay!

Egyik kezemben a hideg borosüveget, a másikban a tortásdobozt szorongatom. Azt hiszem, azért érzem így magam, mert Anthonyn kívül nem nagyon vagyok kettesben bárki férfiemberrel. Ő pedig, hogy tökéletesen őszinte legyek, már nagyon–nagyon régóta nem dobogtatja meg a szívem. És hiányzik a kardigánom is!

Végig megyek a mólón, és a hajóhoz érve megállok. Veszek néhány mély, nyugtató lélegzetet. Odabent Foltos ugatni kezd, és izgatottan kaparja a kabinajtót.

– Nyugi, Foltos – hallom Dannyt. – Semmi gond, csak társaságot kaptunk.

Félszegen kopogtatok az ajtón. Danny kinyitja.

– Üdv a fedélzeten! – mondja, és a kezét nyújtja.

Átadom a bort, és engedem, hogy segítsen fellépni a hajóra. Megint meglep az érintése. A keze puha, nem kérges, mint ahogy azt várná az ember. Foltos megereszt még egy üdvözlő vakkantást, és a farkát csóválja.

Az *Álomcsapda* pont olyan, mint vártam: meleg és derűs. Nem olyan korszerűen felszerelt, mint a lakóhajók többsége, de van valami bohém bája. A központi kabin padlóját tarka rongyszőnyeg fedi, a kopott, csokoládébarna

bőrkanapéval szemben fafűtéses kályha áll. A kanapét színes, horgolt takaró és két, brit zászlós párna díszíti. Mögötte kis hajókonyha nyílik, ahol minden bútor világos, natúr fából készült. A tűzhelyen teáskanna áll, és látok egy mikrót is, de más eszközt nemigen. Nem túl csicsás, de mindenképpen otthonos.

Keskeny folyosó vezet tovább a hajó hátuljába, gondolom, Danny hálókabinjáig és a fürdőszobáig.

– Ez csodálatos!

Imádom a csatornahajók meghitt tereit. Bár mindennek meg kell legyen a helye, cserébe könnyű rendben tartani. Ez rádöbbent, mennyi kemény munkát jelent az a nagy hodály, amelyben lakom.

– Köszönöm, még dolgozom rajta.

– Hoztam bort és sütit – préselem ki magamból. – Igaz, a piskótát Lija sütötte.

– Én meg kinyitottam egy üveg vörösbort. Betegyem a fehéret a hűtőbe?

– Igen, persze.

Elveszi az ajándékokat, én meg azt veszem észre, hogy magamat ölelem.

– Fázik?

– Nem – mondom, aztán felsóhajtok. – Ijedt vagyok. Ideges.

– Miattam? – neveti el magát.

– Igen. – Érzem, hogy elvörösödöm. – Nem szoktam ilyet csinálni.

– Csak csevegünk, és iszunk egy pohárkával, Fay. Gondoltam, tetszene magának az *Álomcsapda.* Nem tervezem, hogy elrabolom vagy akarata ellenére itt tartom.

– Persze, tudom – felelem, és hülyén érzem magam.

– Van egy barátja. Anthony, ugye?

Bólintok.

– Tudom. – Kitölt egy–egy pohár bort. – Gondoltam, érezzük jól magunkat. Semmi több.

– Köszönöm. – Elveszem a bort, és örömmel konstatálom, hogy a kezem nem is remeg annyira, ahogy azt érzem. – Tartok tőle, hogy a társas készségeim kissé berozsdásodtak. Az életem unalmas, csak anyám és a cukrászda körül forog.

– Meg Anthony körül.

– Őszintén szólva, körülötte nem igazán.

Összekoccintja a poharainkat.

– Akkor igyunk egy izgalmasabb életre.

Elmosolyodom.

– Erre szívesen iszom.

Belekortyolok a borba. Finom, gyümölcsös, dús íze van, és nagyon itatja magát.

– Ma besétáltam a faluba – mondja Danny. – Vettem egy kis sajtot és kekszet. Megkóstolja? Remélem, igent mond, különben napokig ezt kell ennem.

– Pompás lenne. – Most jövök rá, hogy tulajdonképpen nem is vacsoráztam, és hirtelen elfog a farkaséhség.

– Érezze otthon magát. Rúgja le nyugodtan a cipőjét – mondja. – Egy perc, és tányérra teszem az egészet.

Zavartan leveszem a cipőmet, letelepszem a kanapéra, és felrázogatom a párnákat, hogy elfoglaljam magam. Nem tudom, hogy a helyszűke teszi–e, vagy az, ahogy Danny jelenléte betölti a teret, de minden nagyon meghittnek tűnik.

Pár perccel később Danny tálcát hoz elő a hajókonyhából, és a nappali közepén álló dohányzóasztalra teszi.

Odakint már besötétedett, ránk zárul az éjszaka. Danny meggyújt néhány petróleumlámpát a kályha mellett, és lekapcsolja a villanyvilágítást. Aztán mellém telepszik a kanapéra. Nagy bakancsa mostanra eltűnt, mezítláb van. Sosem gondoltam, hogy tetszhet egy férfi lábfeje, most mégis pontosan ezt tapasztalom. Kopott, megszaggatott farmert és fehér pólót visel. Nyaka köré zöld sálat kanyarintott, azt a fajtát, amilyet popsztárokon látni. Egyik

csuklóját drágának látszó, vastag óra övezi, és fekete, fonott bőr karkötő. A másikon vésett ezüst karkötőt visel, és mindkét kezén egy–egy ezüstgyűrűt. Mindez együtt egzotikusnak, különcnek tűnik. Anthony nem kedveli az ékszereket. Van egy Rolexe, kopott barna bőrszíjjal, még az apja vette neki a huszonegyedik születésnapjára; de semmi más. És mivel ő nem szereti az ékszereket, másnak sem vesz.

Danny közvetlenül az érkezésem előtt zuhanyozhatott, mert a haja még nedves. Olyan közel ülök hozzá, hogy érzem a szappanja pézsmaillatát, meg egy leheletnyi aftershave–et. Vajon az én kedvemért tette magára? Belekortyolok a borba, hogy lecsillapítsam az idegeimet. Megnyugtató szavai ellenére a hangulat feszélyezett, kétértelmű. Én lehetek az oka. Ez a pasi évekkel fiatalabb nálam. Sokkal inkább való Lijához vagy a húgomhoz, mégis én ülök itt vele remegő gyomorral.

– Nos, Fay Merryweather – mondja szokott, elbűvölő mosolyával. – Itt az ideje, hogy alaposabban megismerjük egymást.

20. fejezet

– Érezze magát otthon, vegyen a sajtból – mondja. – Nekem ez a vacsora.

– Nekem is – vallom be.

– Akkor együnk.

Bort tölt, és kezembe nyom egy tányért. Mindketten némán veszünk magunknak az ételből.

A sarokban egy iPodról zene szól, azt hiszem, Ed Sheeran. Nem igazán van időm lépést tartani a zenei trendekkel, de Lija néha bekapcsolva hagyja a rádiót a konyhában, és olyankor hallok ezt–azt. Tetszik ez a dal. A falnak támasztva kopott gitár áll. Némi fészkelődés után Foltos összekucorodik mellette az ágyában, és nyomban elalszik.

Jól megpakoltam a tányéromat pompás sajtokkal (brie, stilton, kemény juhsajt), keksszel és szőlővel. Vajon helyben vette mindezt Danny, vagy bement a városközpontba? Bár nem tudom, mikor lett volna ideje rá.

– Nem kellett volna ennyit fáradnia.

– Maga az első vendégem az *Álomcsapdán.* Gondoltam, ezt megünnepelnénk.

– Olyan rövid ideje vette?

– Hat hónapja, talán egy kicsivel korábban – villan meg a szeme.

– Azt hittem, maga tapasztalt hajós.

– Ezt bóknak veszem – neveti el magát. – De nem, csak gondoltam egyet, és megvettem. Korábban soha nem jártam hajóval a csatornán.

– Komolyan?

– Tudom, őrültségnek hangzik – bólint. – De néha a bolygók vagy mik együtt állása miatt az ember úgy érzi, ezt rendeli a sors.

Érezte már ezt?

– Nem mondhatnám, hogy átéltem ilyesmit – vallom be.

Istenem, még magamat is halálra untatom. Mindig is nyugodt, rendezett életre vágytam, nagyobb drámák nélkül, és anyám néhány kitörését leszámítva el is értem a célomat. Kezdek azonban rájönni, hogy ez kevés lesz egy izgalmas esti beszélgetéshez.

– Remélem, egy napon maga is átéli, mert fantasztikus érzés. Az ember a csontjaiban, a szíve mélyén, egész lényében érzi, hogy amit tesz, az jó.

– Hűha! – Tényleg irigy vagyok.

– Azt ígértem, elmesélem a történetemet.

– Ez az egyetlen oka, hogy itt vagyok – ugratom.

Elneveti magát.

– Kényelmesen ül?

Magam alá húzom a lábam, és a párnáknak dőlök.

– Most már igen.

Danny szeme csillog a gyertyafényben, ahogy újra tölti a poharainkat. Ölembe veszem a magamét. Általában nem iszom sokat, most egy este alatt máris túlléptem a havi adagomat, és nagyon kellemesen érzem magam. A két pohár bor olyan jóleső melegséggel tölt el, amilyet hónapok óta nem tapasztaltam. Hiányzott is. Újabban feszült voltam, mint az íjhúr, és egy–két pohár finom vörösbor segít feloldani ezt a feszültséget. Talán az is számít, hogy néhány órája nem rohangálok. Akárhogy is van, végtagjaim ellazultak, és a szemhéjam is kellemesen elnehezedik. Ahogy egy–egy hajó elhalad mellettünk, a hullámzás meg ringatja az *Álomcsapdát.* Néha egy–egy elnyugvó madár rikolt az éjszakába, és a víz csobog a hajótesten; különben azonban mély csend vesz minket körül.

– Tőzsdézéssel foglalkoztam – kezdi Danny. – A Cityben.

– Nem úgy fest, mint egy átlagos londoni bróker – jegyzem meg szaggatott farmerjára és kopott pólójára nézve.

– Szó, ami szó, mostanra hátat fordítottam az egésznek – vigyorodik el. – Az összes Armani öltönyöm a helyi jótékonysági boltban landolt. Na jó, egy kivételével.

Elmosolyodom.

– Nem tagadom, eleinte tetszett a dolog. A londoni nyüzsgés, az üzlettel járó adrenalinpezsgés, az egész szarság. De ezt az életet csak ideig–óráig lehet bírni. Soha nem voltam otthon, az a néhány kapcsolat, amibe egyáltalán belevágtam, megfeneklett, mert nem tudtam eléggé figyelni rájuk. Reggeltől estig dolgoztam, több pénzem volt, mint amennyit elkölthettem, de semmi időm nem maradt, hogy élvezzem. A szokásos sztori – von vállat.

Elhallgat, és beleiszik a borába.

– Főleg oroszokkal üzleteltem, és sokat jártam arrafelé. Többet, mint szerettem volna. Kezdtem olyan helyzetekben találni magam, amelyek feszélyeztek. Túl sok volt a pia. És hát én ír vagyok, nem mondok nemet, ha itallal kínálnak – emeli rám a poharát. – De az már túlzás volt. Aztán jöttek a drogok. Ne csak egy–egy spanglira gondoljon; ezek kemény cuccok voltak. Aztán egy este részt vettem egy nagy cég partiján. Fontos üzlet forgott kockán. Szörnyű figurák voltak körülöttem, egész vacsora közben erőszakoskodtak, kezdtem torkig lenni velük. Nem ilyen emberekkel akartam körülvenni magam, mégis egyre inkább ez lett az átlag. Szóval, vacsora után visszamentünk a szállodába. Eddig rendjén is lett volna a dolog. De nem maradtunk lent a bárban, hanem felmentünk egy lakosztályba, ahol lányok vártak ránk. Prostik.

Fiatalok. Túl fiatalok. A főnököm közölte, hogy ő rendelte őket, hogy biztosan összejöjjön az üzlet. Körülnéztem, és láttam azokat a kövér, izzadó, undorító pasasokat, meg azokat a nőket – lányokat –, akiket kihasználtak, és egyszeriben rájöttem, hogy nem akarok közéjük tartozni.

– Nem hibáztatom magát.

– Kimentettem magam valami szánalmas ürüggyel.

Kisétáltam, leintettem egy taxit, egyenesen a reptérre hajtattam, és felszálltam az első járatra. Az indulási váróból, SMS–ben mondtam fel.

– Tényleg? – csodálkozom.

Bólint.

– És mit szólt a főnöke?

– Totál kiakadt, természetesen. Én voltam az ifjú tehetség, a cég reménysége. Egyáltalán nem számított erre a fordulatra. De hát én sem – vonja meg a vállát. – Nem tetszett az üzleti élet, de nem akartam azonnal hátat fordítani neki. A főnököm is hazatért másnap, és megírta nekem, hogy hirtelen távozásom ellenére nyélbe ütötte az üzletet. Amint beért az irodába, behívatott, és követelte, hogy magyarázzam meg, miért mondtam fel. Meg volt róla győződve, hogy egy másik cég csapott le rám, pedig ennél távolabb nem is járhatott volna az igazságtól. Én csak ki akartam szállni a mókuskerékből.

Danny tekintete találkozik az enyémmel.

– Nem vagyok szent, Fay – folytatja. – Nagyon is távol állok tőle. Tettem dolgokat, amikre nem vagyok büszke, a munkámban és a magánéletben is. Kötöttem meredek üzleteket. Átgázoltam embereken, csak mert megtehettem. Nőket ejtettem át. Nem vagyok farizeus, és nincs erkölcsi alapom, hogy bárkit megítéljek, de valami abban a helyzetben padlóra küldött. Túlment a határaimon. Profi üzletember létemre túl mocskosnak találtam az egészet.

– Nem kérték, hogy menjen vissza?

– De igen, csakhogy valami összetört bennem abban az orosz hotelszobában. Hirtelen magamra eszméltem.

Tudtam, ha így folytatom, olyan emberré válok, aki nem akarok lenni. Tiszta lapot akartam. A főnököm attól tartott, hogy botrányt csapok: elviszem a sztorit a *Daily Mailhez,* vagy ilyesmi. Jobban is ismerhetett volna – vonja fel a szemöldökét. – Végül aláíratott velem egy titoktartási szerződést, és jókora végkielégítéssel engedett el.

Feláll, a hajókonyhába megy, és pillanatokkal később visszajön a fehérborral. Ismét nekifogok a sajtnak és a keksznek, hogy felszívja a szokatlanul nagy alkoholmennyiséget. Ránézek az órámra, látom, milyen késő van már. Remélem, hogy anyu megfér Lijával, és a következő pillanatban csodálkozva jövök rá, hogy egész este eszembe se jutott, és belém mar a bűntudat. De nem akarok hazamenni. Egyelőre nem. Végig akarom hallgatni Danny történetét.

Megtölti a poharát, én azonban letakarom az enyémet.

– Én már nem kérek. Ha többet iszom, nem tudok reggel felkelni.

Danny ott folytatja, ahol abbahagyta.

– Ott álltam egy halom pénzzel, munka és munkakedv nélkül. Aztán egy régi barátom, aki hosszabb időre a tengerentúlra készült, a búcsúbuliján, némi hátbaveregetős sörözés után elmondta, hogy árulja a lakóhajóját. Régóta megvolt neki, csak nem volt ideje használni. Azt mondta, nem akarja, hogy a hajókikötőben vesztegeljen tétlenül, ő meg fizesse a költségeket három évig. Megittunk még néhány korsóval, megkötöttük az üzletet, és másnapra az *Álomcsapda* tulajdonosa voltam. Anélkül megvettem, hogy egyáltalán láttam volna.

– Még csak el se ment megnézni? – nevetem el magam.

– Nem – rázza meg a fejét, és ő is mintha csodálkozna saját naivitásán. – Ennyi erővel lehetett volna egy ócska vén teknő is, gondolom, de megbíztam a barátomban. Nem akart kifosztani, és tökéletes megoldásnak látszott, hogy új életet kezdjek. Korábban eszembe se jutott ilyesmi. Amint már mondtam, néha minden összejön, és az ember érzi, hogy helyesen cselekszik. – Büszkén nézett körül a hajóján. – Tudtam, hogy a sors hozta elém ezt a hajót.

– Maga olyan bátor!

– Talán inkább ostoba – mosolyodik el.

– De hát ez az, amit akar.

– Azért nem ment minden olyan könnyen. Nem számítottam rá, hogy a téli jég miatt nem tudok elindulni. Még szerencse, hogy volt egy Tesco a közelben.

– Biztos vagyok benne, hogy nem könnyű a hajósélet.

– Hát nem. De az előnyök túlszárnyalják a hátrányokat.

– Mi csak vakációzni jártunk el a *Merryweather kisasszonnyal.* Apu hobbija volt, anyu nem igazán kedvelte a hajót. Én viszont imádtam, és a mai napig imádom. Az egyik régi álmom, már ha van nekem olyan egyáltalán, hogy újra működőképessé tegyem.

– Egy nap majd sikerül, ha elég erősen akarja.

Eszembe jut, mi minden kell ehhez, de nem teszem szóvá.

Visszaül a helyére.

– Egész este csak magamról beszélek. Udvariatlan vagyok.

– Nem, nem – tiltakozom. – Nagyon érdekes volt.

– Szóval, ez az én történetem. Mi a magáé, Fay?

Ebben a pillanatban felpittyeg a mobilom. SMS–t kaptam. Foltos a fülét hegyezi a szokatlan hangra.

– Bocsánat, elolvashatom? Lehet, hogy anyu az. Lijával hagytam.

De nem ő az, hanem Edie.

„Hívj Skype–on – szól az üzenet. – Sürgős.” Szomorúan feltartom a telefonomat.

– Ez a történetem – mondom. – Az anyám és a húgom, akik mindketten rajtam csüggnek. Igazán nagyon sajnálom, de most mennem kell.

– Semmi baj – válaszolja Danny. – Örülök, hogy eddig is a társaságában lehettem.

Vajon mikor hallottam ezt utoljára bárkitől? – fut át az agyamon. Össze vagyok zavarodva, és kicsit be is csíptem. Remélem, Edie–vel minden rendben van.

Mikor Foltos megérti, hogy menni készülök, kiugrik a kosarából, és odajön egy kis paskolásért. Lehajolok, hogy megsimogassam a fejét. Amikor felegyenesedek, Danny ott

áll közvetlenül előttem. Szorosan, nagyon szorosan. Két kezét a vállamra teszi, és lehajol hozzám. Meleg ajka, puha borostája az arcomat súrolja.

– Visszakísérhetem a házhoz Foltossal?

– Egyedül is hazatalálok – mondom. – Jó éjszakát.

– Akkor jó éjszakát – feleli. – Holnap találkozunk.

– Köszönöm a finom bort és az ételt – mondom. – Minden nagyon remek volt.

Fekete szeme kihívóan rám villan. „Ha olyan remek volt, Fay Merryweather, akkor ez azt jelenti, hogy máskor is megismételjük?” – üzeni a pillantása.

21. fejezet

Visszamegyek a házhoz, sietek, ahogy tudok a vaksötétben. Milton Keynes belvárosa fürdik az utcalámpák narancsszínű fényében, itt, a csatorna mellett azonban sűrű sötétség honol. Már bánom, hogy nem hoztam elemlámpát. Szerencsére a kert közepétől már eligazítanak a ház fényei.

Elmúlt éjfél, amikor kinyitom az ajtót. Rendszerint tíz órára már ágyban vagyok, hétvégeken sem maradok ki tovább fél tizenegynél. Küldök egy SMS–t Edie–nek, hogy pár perc múlva bejelentkezem Skype–ra.

A konyhában nem ég a villany, a nappaliban viszont igen, Lija még biztosan ébren van. Amikor rányitom az ajtót, a kanapén elterülve néz valami romkomot.

– Szia – köszönök rá, mire ijedtében összerezzen. Valószínűleg mégiscsak aludt már. Buggyos futballgatyát és szűk kombinét visel, de úgy fest, mint egy címlapmodell.

– Hány óra van? – dörgöli a szemét álmosan.

– Most múlt éjfél.

– Miért jöttél ilyen hamar haza?

– Edie küldött egy SMS–t. Skype–olni akar.

Lija a szemét forgatja.

– Mondd meg neki, hogy randid van.

– Tudod, milyen.

– Ja. Segged partján pattanás.

– Hát, igen. De ő a húgom. És leszögezném, hogy *nem* randizni voltam.

Lija csak legyint.

– Megyek, lefekszem.

Nyújtózkodik, ásít, majd feltápászkodik.

– Anyu jól van? Nem okozott túl sok gondot?

– Bambambamm – feleli Lija. – Adtam neki kakaót tízkor, mérget is tettem bele. Most alszik.

– És holnap fel fog ébredni?

Vállvonás.

– Feltehetőleg.

– Köszönöm – mondom neki. – Tényleg kedves volt tőled, hogy itt maradtál. Hálás vagyok érte.

– A barátom vagy – válaszolja. – És jössz nekem tíz fonttal.

– Minden pennyt megért, még többet is.

Lija felvillantja évi három mosolya egyikét.

– Kérsz teát?

– Mindjárt csinálok magamnak.

– Néha – sóhajtja Lija – mások is megtehetnek érted ezt–azt.

– Bocs, bocs. Igen, jólesne egy csésze tea. Köszönöm. Nagyon köszönöm. Nagyon kedves tőled.

Feláll, rám néz, és csípőre tett kézzel azt kérdi:

– Szóval mesélj, milyen is volt az a nem–randi?

– *Társasági esténk* igen kellemesen telt.

– Kellemesen! – Lija torkából fura, lenéző hang tör elő.

– Az *Álomcsapda* belülről kimondottan barátságos. Dannyvel kellemesen elbeszélgettünk.

– Kellemes. Barátságos. És megint kellemes – figuráz ki Lija. – Legalább keféltetek?

– Lija! – A legszigorúbb nézésemet vetem be, de asszisztensem tojik rá. – Sajtot és kekszet ettünk, és ittunk pár pohár bort.

– Unalmasan hangzik.

– Dehogy. Kellemes volt. – A kellemesnél jóval több volt, de nem találok olyan jelzőt, ami ne érdemelné ki Lija megvetését. A gondolataim elkalandoznak; újra ott kuporgok Danny kanapéján, és rájövök, hogy már hosszú ideje nem voltam ilyen ellazult. Belepirulok a gondolatba.

Lija elvigyorodik. Ennek a csajnak semmi gátlása nincs.

– Én kefélnék vele – jelenti ki.

– Akarod, hogy megmondjam neki?

Újra az a jellegzetes vállrándítás.

– Talán majd megmondom neki én.

Ez felbosszant, noha tudom, hogy Lija csak viccel. Legalábbis azt hiszem. De végül is mit érdekel az engem, ha innen egyenesen az *Álomcsapdá*ra megy, a sürgősségi felszereléssel a táskájában? Mi közöm hozzá? Mindketten szinglik. Ha ehhez van kedvük, az ő dolguk.

– Megyek Skype–olni Edie–vel.

– Vigyázz, meg ne lássa rajtad, hogy be vagy csiccsentve – javasolja Lija.

– Nem is vagyok. – Aztán felnevetek. – Na jó, de.

22. fejezet

Odarakom a laptopot a dohányzóasztalra, és pillanatokkal később előttem van Edie arca. Rajta egyértelműen látszik, hogy ivott. És jóval többet, mint én.

– Brandon azzal fenyeget, hogy nem ad több pénzt – szipog abban a szent pillanatban, ahogy csatlakozunk. – Azt mondja, nem tud eltartani.

– Szia, Edie.

– Most mit csináljak?

– Kereshetnél állást.

– Ezt már megbeszéltük.

– Nem is egyszer.

– Nem olyan egyszerű – folytatja.

– Hazajöhetnél, és segíthetnél vinni a cukrászdát.

– És vigyázzak anyura? Na nem. Túl sokat teszel érte. Mindketten tudjuk, hogy semmi baja.

– Ha nem maradhatsz ott, akkor mégis mi mást csinálhatnál? – Azt hiszem, túl fáradt és túl spicces vagyok a szokásos együttérzéshez.

– Nem megyek haza, Fay. Előbb vetem le magam az Empire State Building tetejéről. – Aztán abbahagyja és közelebb hajol a számítógépéhez. – Te ittál?

– Igen. Egy kicsit.

Vádlón néz rám.

– Hol voltál?

– Egy barátomat látogattam meg.

– Kit? Nincsenek is barátaid.

– Köszönöm, Edie.

De agyam józanabbik felének egy hátsó zugában attól tartok, hogy igaza van.

– Szóval, milyen barátodat?

– Van itt egy kedves ember, aki elvégez néhány kerti munkát. Őt látogattam meg.

– Egy másik pasival randiztál? Anthony tud róla?

– Igen, persze hogy tud róla. És nem randiztunk. Csak megnéztem a lakóhajóját. A mólónknál horgonyoz. A vízen él.

– Te jó isten! – A szeme szinte teljesen befordul az üregébe. – Te és az a büdös, átkozott csatorna! Teljesen odavagy érte.

– Nem. Csak szeretek itt élni, ez minden. Talán nem Manhattan, de azért szép hely, Edie.

– Utáltam ott felnőni, és most még jobban utálom. El kellene kezdened élni, Fay, akkor tudnád, miről beszélek.

– Ha csak azért hívtál, hogy gorombáskodj, akkor azt hiszem, mennék is.

– Ne – fogja könyörgőre. – Maradj. Segítened kell. – Lebiggyeszti az ajkát, szeme kistányér méretűre kerekedik. Ezt az arckifejezést hároméves korában fejlesztette tökélyre, de még mindig nem vagyok immunis rá. – Bajban vagyok, és nincs senki más, akihez fordulhatnék. Te vagy az egyetlen, Fay.

Már tudom, mi következik.

– Tudnál küldeni egy kis pénzt, nővérkém? Csak kölcsönbe.

– Ez most nehéz ügy. – Próbálok én segíteni Edie–nek, amikor csak tudok, de vannak határaim. – Dannynek is fizetnem kell a munkákért, amiket muszáj elvégezni.

– Ki az a Danny?

– A pasi a csatornáról, akiről az előbb beszéltem. – Visszagondolok a közös esténkre. Edie pár perc alatt sikeresen kiradírozta belőlem a béke és elégedettség érzetét. Ha nem tévedek, mostanra teljesen kijózanodtam.

– Mi lesz, ha Brandon nem fizeti ki a lakbéremet? –sírja el magát Edie. – Az utcára kerülök!

– Ne sírj! Kérlek, ne sírj.

Utálom, ha így kell látnom őt, és ezt nagyon is jól tudja.

– Akkor segíts rajtam – könyörög.

Úgy fest, hozzá kell nyúlnom a *Merryweather kisasszony* felújítására félretett pénzhez.

Megadom magam.

– Oké. Küldök, amennyit tudok. De csak most az egyszer, és nem lesz túl sok. Nem tudlak eltartani. Ha nem számíthatsz Brandonra, akkor muszáj lesz kitalálnod valamit, hogy ne függj annyira tőle.

– Szeretem – feleli, mintha ez lenne a válasz mindenre. – Annyira szeretem.

Én meg azt kívánom, bárcsak Brandon viszonozná ezt a szerelmet, de nem hinném, hogy megteszi.

– Mennem kell – felelem. – Itt már késő́re jár. De holnap utalok egy kis pénzt a számládra.

– Inkább utalj most – sürget Edie, a könnyeit törölgetve. – Még mielőtt lefekszel. Pár ezres nagyon jól jönne.

– Nem hiszem, hogy annyit tudnék küldeni.

– Szeretlek, örökkön–örökké! – turbékolja.

Felsóhajtok. Talán ez a gond Edie–vel: nagyon kevesen mondanak nemet neki. Pont azért van annyira oda Brandonért, mert ő megteszi. Méghozzá gyakran.

– Oké. Meglátom, mit tehetek.

– Imádlak – gügyögi, és csókot cuppant a képernyőre.

– Én is téged. Légy szíves, hívd fel anyut. Teaidő táján a legjobb. Alig várja, hogy hívd; már vagy egy hete nem beszéltél vele. Hiányzol neki.

– Oké, oké, oké – vágja rá Edie.

– Jó éjt, hugi. Nekem is hiányzol.

De a képernyő már elsötétült.

23. fejezet

Anthony beugrik munkából hazafelé menet. Megint nagyon sűrű napunk volt a cukrászdában. Fensonék ismét megjelentek ebédidőben, mivel az *Úszó Paradicsommal* már megint történt valami katasztrófa (valami műanyag zsák miatt, ami a hajócsavarra tekeredett), és sürgősen szükségük lett egy idegnyugtató teára és süteményre. De mostanra végre minden vendég távozott, és én is mindjárt végzek a konyhában. Lija még akart volna sütni néhány tortát holnapra, de hazaküldtem, elvégre egész nap keményen robotolt. Holnap viszont már hajnalban kezdünk.

Anthony dühösnek tűnik. És kicsit aggodalmasnak is. Még mindig a hivatali öltönyét viseli, az inge gyűrött, de legalább a nyakkendőjét meglazította.

– Sikerült most az egyszer korábban lelépni – mondja.

– Milyen kellemes meglepetés – válaszolom. – Kérsz tortát?

Nem sok maradt, de adhatok egy kis citromos piskótát.

– Az is megteszi.

Vágok egy szeletet, és tányérra teszem neki. Válaszul megpuszilja az arcomat.

– Ki kellett vizsgálnom egy ingatlanbővítést, ami a megengedettnél kétszer nagyobb lett. Nem értem, mit gondolnak az ilyenek, azt képzelik, hogy megúszhatják?

– És szép?

Kérdőn néz rám.

– Hogy szép–e? Mi köze ennek bármihez? Megszegték a városrendezési törvényt.

– Ó.

– Negyedmilliót pengettek ki érte. – Bekap egy falat tortát. – De le kell bontaniuk.

Elkerekedik a szemem.

– Az egészet?

– Minden egyes tégláját. – A kézfejével megtörli a szája szélét. Most, ahogy alaposabban megnézem, elég vaskosak az ujjai. Mindig ilyenek voltak? – Csak semmi kompromisszum – már a gondolatra felnevet.

– De hát ez szörnyű!

– Vannak szabályok, Fay. Hová jutnánk nélkülük?

– Nem tehetek róla, de egy kicsit sajnálom őket. Az otthonukról van szó.

Vállat von.

– Nem kellett volna velem szórakozniuk.

Lehet, hogy megszegték az előírásokat, de hát olyan felesleges pénz– és erőforrás–pazarlásnak tűnik, hogy le kell rombolniuk. Tényleg nem lenne jobb, ha kiszabnának valami kis bírságot rájuk, vagy felszólítanák őket, hogy építsék át annyira, amennyire szükséges vagy ilyesmi? Nem szólok semmit. A városrendezés Anthony asztala.

– Kellemes esténk van – jegyzem meg. – Gyorsan végzek itt, aztán elsétálhatnánk az ösvényen Cosgrove–ig, és megvacsorázhatnánk a pubban. Egy órácskára biztosan egyedül hagyhatom anyut.

– Hm – feleli, egyértelműen jelezve, hogy szerinte ez nem valami nagy ötlet. – Ma este csengettyűpróbánk lesz. Nyolc órára a városházán kell lennem.

– Ó.

– Tudod, hogy megy ez, Fay – magyarázza ingerülten. – Deborah még mindig nem zárkózott fel.

– Nekem úgy tűnt, rendben van.

Legalább hozott némi színt a társaságba. Még ha rá is veszik, hogy ő is olyan unalmas fehér blúzban és fekete nadrágban lépjen fel, mint a többiek, szerintem akkor is megoldja, hogy kitűnjön a kórusból.

Anthony úgy néz rám, mintha azt mondaná: ugyan, honnan is tudhatnád?

– Semmi gond. – Nem akarom, hogy rossz szájízzel kelljen elmennie. – Itt is megvacsorázhatunk gyorsan. Van

egy kis tészta, megehetnénk a kertben. Gyönyörű az idő odakint.

Anthony a hátsó ajtóhoz lép, hogy ellenőrizze. Aztán tátva marad a szája.

– Valami durva külsejű fickó ólálkodik odakint – Felrántja az ajtót. – Hé! Hé, maga! Ez magánterület! Tűnés innen, vagy kihajítom!

Mielőtt kiszaladhatna, gyorsan odalépek mellé, és a kertet vizslatom, a betörőt keresve.

Aztán meglátom, hova is néz Anthony, és elnevetem magam.

– Ugyan, ez csak Danny – hűtöm le. – Az a pasas, aki nekem dolgozik. Már meséltem neked róla.

– Ó – higgad le. – Vagy úgy.

Eddigre Danny is megfordult, és én odaintegetek neki. Ő kalapáccsal a kezében visszaint. Az én buta szívem megdobban, ahogy mindig, ha meglátom őt. Bárcsak véget vethetnék ennek az ostobaságnak!

– Kisebb javításokat végez a kert körül – magyarázom. – Úgy látszik, egy újabb törött pergolát javít.

– Megbízhatatlan típusnak látszik – morogja Anthony barátságtalanul.

– Eddig szuper munkát végzett – ellenkezem. – Már megszerelte a vécéajtót, felrakta a napernyőket, és feltette a dekorációt. – Megmutatom neki a fémtáblákat. – És még egy tucat apróságot elvégzett. Nem is tudom, mihez kezdenék nélküle.

– Tudod, hogy nekem nincs időm ilyesmire, Fay. – Anthony barátságtalanról sértődöttre vált. Egyértelműen érzékeny pontra tapintottam. Nagyon ritkán fordul elő, hogy akár a kisujját is mozdítsa ebben a házban, hacsak a sütikóstolást nem számítjuk segítségnek. – Én keményen dolgozom. – Aztán kijavítja magát. – Keményen építem a karrieremet.

– Tudom – simogatom békítően a zakója hajtókáját. –De ezek a dolgok itt nem javítják meg magukat. Nagyon örülök,

hogy kaptam segítséget. Ráadásul kedves fickó.

Anthony felhorkan.

– Tipikus csatornapatkánynak tűnik.

Nem említem meg, hogy a látszat néha csal. Ehelyett csak annyit mondok:

– Felteszem a teát. Vedd le egy kicsit a kabátod.

Nagy körülményesen leveszi, aztán akkurátusan ráteríti a kabátot a szék hátára, kisimítva a gyűrődéseket.

– Megtennéd, hogy felmész, és köszönsz anyunak? Ma elég morcos. Biztosan attól, hogy egyre melegebb van. Mindig örül, ha láthat téged. Kérdezd meg, kérne–e egy csésze teát.

– Jól van. – Felmegy a lépcsőn, és hallom, ahogy köszön: – Helló, Miranda. Hogy van az én kedvencem?

Anthony jól kijön anyámmal. Anyu pedig meg van győződve róla, hogy Anthony csodálatos férfi, ezért állandóan azzal nyúz, hogy milyen csalódott, amiért hivatalosan még mindig nem a veje.

Nekilátok a teafőzésnek.

Alighogy Anthony kiment a konyhából, a telefonja felpittyen, jelezve, hogy SMS–e érkezett. Aztán egy pillanat múlva újabb pittyenés. Bár forr a teavíz, benyúlok a zakójába, és kiveszem az iPhone–ját. Rákattintok az üzeneteire, és megnyitom őket, hátha fontos munkaügyről van szó.

Valami John nevű fickó írt.

„Bocs, hogy az utolsó pillanatban lemondtam a golfot. A péntek jó neked?”

Szóval ezért jelent meg itt Anthony ilyen korán. Lemondták a golfpartiját. Nem kéne csalódottnak lennem, de azért az vagyok. Azt hittem, most az egyszer azért jött ide egyenesen az irodából, mert látni akart.

Feljebb tekerek. A következő üzenet Deborah–tól jött. „8–kor találkozunk. Alig várom. D”

Ez a nő aztán odavan a csengettyűrázásért. Elmosolyodom. Ízlések és pofonok.

Az asztalon hagyom Anthony telefonját. Szerencsére nem volt semmi aggasztó az üzenetekben.

24. fejezet

Telnek–múlnak a hetek, és az idő megváltozik. Ráadásul hirtelen, ahogy az a brit klímához illik. A hőmérséklet huszonöt fokra hág, és mindennap zavartalan napsütésben fürdőzhetünk. Mintha nem is Milton Keynesben, hanem a Földközi–tengernél lennénk.

Lijával a lábunkat is lejárjuk. Szusszanásnyi időm sincs. Anthonyt alig látom, ugyanis ő is kihasználja a szép időt: annyit golfozik, amennyi csak emberileg lehetséges. Ráadásul állandóan próbálnak a zenekarral, hiszen nyakunkon a Csatorna Fesztivál. Tudom, hogy fontos nekik, de Anthonyt hallgatva az embernek az az érzése támad, hogy a Wembley–ben készülnek fellépni, teltház előtt.

Húsvét hétvége óta a cukrászdában egyre több a vendég. Boldog–boldogtalan ki akarja próbálni a délutáni teapartinkat. Hamarosan muszáj lesz elmennem valami garázsvásárba vagy adományboltba, hogy szerezzek pár új emeletes tortaállványt és teáskészletet, mert egy–kétszer már közel voltunk ahhoz, hogy ne legyen elég a meglévő. A *Merryweather kisasszonyon* árult tortákat, lekvárokat és a limonádét szintén elkapkodták a vízen érkező látogatók; napközben újabb és újabb bárkák kötnek ki a *Kisasszony* és az *Álomcsapda* között.

Lija igazi tortakészítő gép, melyet pillanatnyilag nem annyira a szeretet, inkább hangos szitokáradat hajt.

– Kibaszott Viktoria–torta! – mormolja sötét képpel, amint behajítja a következő adag tésztát a sütőbe.

– Megcsinálom Stan ebédjét – mondom, és kitérek az útjából, mielőtt újabb verbális pofonnal tisztelne meg.

Odalent a kertben Stan kényelembe helyezkedett a pár hete fölszerelt új napernyők egyike alatt. Foltos ott alszik a

lábánál. Jó látni, hogy a kutyus ugyanúgy tagja lett kis csapatunknak, mint a tulajdonosa.

– A mai kínálat minestroneleves, Stan.

– Ó – feleli, és megnyalja a szája szélét. – Az a kedvencem.

Leülök mellé, és segítek eligazítani a szalvétát az ölében.

– Hogy érzi magát? Az elmúlt napokban mintha öt percet sem beszélgettünk volna.

– Kitűnően vagyok – feleli. – Igazán kitűnően.

Milyen más is Stan, mint az anyám! Sok–sok évvel idősebb, és bizonyára jóval több oka lenne morgolódni, mint anyunak, még sincs soha egy rossz szava semmire.

– Jó látni, hogy megy a bolt – mondja.

– Igen.

És pénzt is hoz, amire nagy szükség van; elvileg a Kisasszony projekthez kellene, ám gyakorlatilag a java Edie–hez szivárog.

Vagyis inkább ömlik.

– Az ifjú Danny csodás munkát végzett a kertben.

Stan Danny felé int, aki épp távolabb tesz–vesz. Most, hogy a javításokkal elkészült, nekiállt kifesteni, és felújítja a melléképület viharvert ablakkereteit.

Minden pompásan néz ki. Gondolom, hiányozni fog magának a fiú, ha lelép, Fay.

Mintha villám csapna belém. *Lelép?* Kiszárad a szám, amikor megkérdem:

– Mondott valamit arról, hogy elmegy?

Nekem semmi ilyesmiről nem beszélt. De végül is, a kellemes közös esténk óta alig volt öt percünk, hogy beszélgessünk. Ezek is mindig csak amolyan villámcsevegések voltak arról, hogy mire van szükség a kertben, és általában Lija is jelen volt. Nem hívott, hogy töltsek vele egy újabb estét az *Álomcsapda* fedélzetén. Talán ő nem élvezte annyira, mint én. Ennek megfelelően én se mertem meghívni a házba vacsorázni. Különben is, mit

szólna anyu? És Anthony? Nem tudom elképzelni, ahogy hármasban ülünk egy tál spagetti körül.

– Említette, hogy felmegy Londonba meglátogatni pár barátját – feleli Stan.

– Ó!

Persze tudtam, hogy Danny végül továbbáll. Már nincs semmi, ami itt tartaná. Ahogy Stan is mondta, a kert igazán tip–top lett. Mostanra mindent kijavított, ami le volt robbanva, és – hacsak nem kezd el a házon dolgozni – nincs semmi valós oka, hogy tovább maradjon. Rengeteget fizettem neki a javításokért, és persze nagyon hálás vagyok, de a bankszámlám igencsak megérezte a bérét. Ez, és persze az Edie–nek küldött segély a padlóra küldött. Edie–nek a héten újabb ezer fontot utaltam át, mivel a helyzete cseppet sem javul. Emiatt viszont mostantól minden pennyt az élére kell állítanom.

Odaadom Stannek az evőeszközöket, ő pedig belekezd a levesébe. A kanál enyhén remeg a kezében, ahogy a szája felé emeli.

– Én már jó ideje nem voltam Londonban – mereng el evés közben. – Sok–sok évvel ezelőtt a British Museum–ban dolgoztam, az egyiptomi gyűjteményt katalogizáltam. Fel kellene vonatoznunk oda, Fay. Tetszene magának. És jó lenne újra megnézni azokat a kincseket. Annak idején dolgoztam nekik pár ásatáson.

– Nem is tudtam.

– Ó, sok mindenről nem tud – kuncog. – Teljes és izgalmas életet éltem, Fay. Mi mindent láttam! Mi mindent tettem! Ha Isten holnap magához szólítana, szikrányit se bánnám.

– Ne mondjon ilyeneket, Stan!

– Pedig így van. Egy pillanatot se vesztegettem el. A háború után tesztpilótaként dolgoztam. Expedíciókat vezettem Nepálba, és egyet még az Északi–sarkra is. Filmforgatásokon dolgoztam, repülős kaszkadőrként. Egyik–másikat talán látta is. És két nyáron át vadásztam Nessie–re.

– Úgy érti, a Loch Ness–i szörnyre?

– Képzelheti! Egy barátom bolondsága volt. Hallottunk néhány furcsa, sustorgó hangot a szonáron, de ennyi. Viszont csomó kitűnő whiskyt ittunk. – A minestrone lecsorog az állán, segítek neki letörölni.

Felsóhajt, és a kanalát fölemelve rám néz.

– Azt próbálom valójában mondani, a magam rendkívül ügyetlen módján, hogy csak egy élete van, Fay. Ezen az úton csak egyszer mehet végig. Hozza ki a legtöbbet belőle? – Atyaian megpaskolja a térdemet. Könny szökik a szemembe. – Én minden utamba kerülő lehetőségre igent mondtam, és tudja, így jó néhány izgalmas helyre eljutottam. – Hangosan derül az emlékein.

Nem hinném, hogy nekem olyan lehetőségek kerülnének az utamba, mint önnek, amíg csak egy kis cukrászdát működtetek egy csatorna partján.

– A lehetőségek néha ott vannak az orra előtt, csak épp nem látja őket.

Stan Danny felé néz, én pedig követem a pillantását. Nem tudom biztosan, mire akar kilyukadni, de azt tudom, hogy nem akarom, hogy Danny elmenjen, és ezt képtelen vagyok szavakba önteni.

– Ne sajnálkozás és megbánás közepette töltse be az én koromat – tanácsolja Stan. – Ez az, amitől az ember megöregszik és megkeseredik.

Felállok, és megpuszilom az arcát.

– Nos, mivel maga a legkedvesebb és legélénkebb kilencvenhárom éves, akit valaha ismertem, ez minden bizonnyal kitűnő tanács.

– Fogadja meg! – mondja komolyan. – Ragadja meg az életet két kézzel!

– Megígérem – felelem. – Ha valaha elém kerül egy lehetőség, megteszem.

A gondolataimba merülve, nyugtalanul térek vissza a házba. Az életem szánalmas, és azzal áltatom magam, hogy nem vagyok elégedetlen vele. Szeretem a házat, a

cukrászdát, a vendégeket. Anthonyt is szeretem. Olyan rossz ez?

– Mi a gond? – kérdezi Lija, miközben letörli a lisztet sápadt arcáról. – Úgy nézel ki, mint aki elvesztette a teli–találatos lottószelvényét.

– Csak elbeszélgettem Stannel.

– Na, az elég ok a depresszióra – szögezi le. – Háború így, háború úgy. Lépj tovább, öreg.

Nevetek.

Ő egyáltalán nem ilyen. Egyszer rászánhatnád az időt, hogy beszélgess vele. Stan teljes és izgalmas életet élt, Lija. Bárcsak mi is ilyen szerencsések lennénk!

– Akkor miért ez a bánatos pofa?

Lehalkítom a hangomat.

– Stan azt mondja, Danny menni készül. Tudtam, hogy egyszer megtörténik, de bevallom, kellemes volt tudni, hogy itt van.

– *Kellemes?* – gúnyolódik. – Már megint! Na ide hallgass. – Megragadja a ruhámat. – Vedd le ezt a kurva kardigánt, és kefélj egy jót vele, mielőtt elmegy! Látszik rajta, hogy igazi csődör.

– Hagyj már békén ezzel, Lija Vilks! – Lopva körbepillantok, nincs–e véletlenül Danny is hallótávolságon belül. Még csak az kéne. – Te teljesen meg vagy húzatva! Miféle nőnek nézel engem?

– Frusztrált vén tyúknak.

– Ez egy kicsit túlzás, nem? Oké, nem vagyok mai csirke, ezt elismerem. De még ha olyan… *frusztrált* lennék is, Danny jóval fiatalabb nálam. Nem hinném, hogy neki tetszene az ötlet. – Nem törődöm vele, hogy a szívem a torkomban dobog. – Ő csak egy barát.

Nem győztem meg.

– Jó lenne vele. Kiszúrom az ilyesmit, szóval nekem elhiheted.

A torkomon akad a levegő, hogy Lija ilyen pimaszul méregeti Danny férfiasságát.

– Ezenkívül – emlékeztetem – történetesen van egy nagyon rendes párom, köszönöm szépen.

– Anthonynak szerintem kicsi farka van – veti ellene.

– Szörnyű dolgokat mondasz! – tiltakozom, vadul rázva a fejem. – Ha nem sütnél olyan csodálatos tortákat, kihajítanálak.

E pillanatban természetesen belép Danny.

– Ugye, nem csinálsz botrányt, Lija?

– Dehogy – feleli ártatlan képpel. – Csak segíteni próbálok.

Visszatartom a lélegzetemet, félek, hogy mégis bevonja Dannyt ebbe a kis eszmecserébe, de ahogy észreveszi az arcomra fagyott rettegést, meggondolja magát.

– Szabadna egy szóra? – kérdi Danny, és egy biccentéssel jelzi, hogy ki akar kerülni Lija mindent halló füleinek hatótávolságából.

Vetek Lijára egy utolsó figyelmeztető pillantást, majd követem Dannyt a verandára. Két pár ebédel odakint, plusz az egyik asztal körül három éltes hölgy friss teára vár, úgyhogy nincs túl sok időm csevegni. Danny elsétál a veranda végéig a lilaakác baldachinja alatt, és a falnak támaszkodik.

Bármilyen meleg is a nap, érzem, hogy reszketek, amint ott állok előtte, és várom, mit akar mondani.

– Befejeztem a kertet, Fay – közli. – Nem hinném, hogy volna itt még bármi munka a számomra.

– Nem – ismerem el. – Fantasztikus volt. Keményen dolgozott azért, hogy ilyen jól nézzen ki minden.

Csak némi szerető törődés kellett a kertnek. Talán ez az, amire mindannyiunknak szüksége lenne, hogy kiviruljunk.

– Nehéz ez – mondja, és hallani vélem, hogy a hangja megremeg. – Nehezebb, mint gondoltam. – Mély levegőt vesz. – El kell mennem, Fay. Egy időre. Egy régi barátom megnősül, és engem kért fel, hogy legyek a tanúja. Visszamegyek Londonba, hogy segítsek neki mindent

elrendezni. Azt se tudom, mi mindent. Gondolom, az öltönyöket meg az ilyen–olyan kellékeket.

– Ez jól hangzik.

Még soha nem csináltam ilyesmit, szóval biztos akarok lenni, hogy mindenre jut idő. A legénybúcsúval meg mindennel együtt minimum két hétig távol leszek. Talán tovább is.

– De visszajön?

A hangom túl ijedten, túl könyörgőn cseng. Legszívesebben felpofoznám magam.

– Nem tudom – vallja be. – Az egész vándorlétbe részben azzal vágtam bele, hogy megyek, ahová az élet sodor, aztán meglátjuk, mi történik. – Nehézkesen felnevet. –Nem horgonyozhatok itt egész életemben.

– Igaz.

– De nem akarok csak úgy lelépni – teszi hozzá, és általában oly derűs arcán gondterhelt kifejezés jelenik meg. – Meg akartam kérdezni, lenne–e kedve eljönni velem egy napra az *Álomcsapdán.* – Félszegnek, bizonytalannak tűnik, hadarva beszél. – Úgy gondoltam, felmehetnénk a csatornán Leighton Buzzard irányába. Ha van kedve. Idefelé eljöttem mellette, gyönyörű helynek tűnik. Vetettem egy pillantást a térképre, és szerintem megjárhatnánk egy nap alatt oda–vissza. Tudom, hogy gondolnia kell az édesanyjára is. Megebédelhetnénk egy pubban, vagy ilyesmi.

– Az jó lenne. – Magamban már azelőtt igent mondtam, hogy az utolsó mondat elhagyta volna a száját.

– Hétfő megfelel? Amikor a cukrászda zárva van.

Valószínűleg az az egyetlen olyan nap, ami megfelel.

– Azt hiszem, igen. De meg kell kérdeznem Liját, tudna–e vigyázni anyura.

– Fay – mondja lágyan. – Nem lesz még egy ilyen esélyünk.

Hirtelen képtelen vagyok elviselni ezt a gondolatot.

Egyáltalán nem tudom elviselni.

25. fejezet

– Nem akarom újra elviselni azt a szörnyű külföldi nőszemélyt! – zokogja anyám. – Durva hozzám!

– Lija mindenkihez durva, anyu.

– Megvárakoztat.

– Nem szándékosan. Csak nincs akkora rutinja az ápolásban, mint nekem.

Én a sokéves gyakorlattal konkrétan művészetté fejlesztettem.

Anyu a fal felé fordul. Ha dicséretre vágyom ebben a házban, csak magamtól kaphatom meg.

– Nem hívok nővért. A legutolsót is hogy szidtad – emlékeztetem.

– Aljasnak nézett ki – feleli anyu. – Úgy, mint aki nyomban kicsinál, ha esélyt kap rá.

– Kedves volt. És nagyon fel volt dúlva, amiért elküldted.

– Az ember nem lehet elég óvatos – figyelmeztet.

Az órámra nézek.

– Elkésem.

– Miért kell elmenned? Már megint. Mostanában folyton eljárkálsz. Sose tetted.

– Szeretném, ha lenne életem ezen a négy falon túl – válaszolom. – Neked is jót tenne. Csodás az idő. A kert gyönyörű. Látnod kellene a klemátiszt. Meseszép. Lesegíthetnélek a lépcsőn, és leülnél odakint.

– Túl gyenge vagyok – ellenkezik.

Ha van tulajdonság, ami nem jellemző anyámra, az a gyengeség.

– Később találkozunk. Légy jó Lijához!

– Úgy beszélsz velem, mint egy gyerekkel – mondja gőgösen.

Mert úgy viselkedsz, mintha az lennél, vágok vissza magamban.

– Szeretlek – puszilom meg az arcát. – Hagyjam bekapcsolva a tévét?

– Sosincs semmi normális néznivaló.

– Nem leszek el soká – ígérem. Holott tudom, hogy ha isten is úgy akarja, egész napra kimaradok.

Alighogy kimegyek a hálószobájából, hallom, hogy bekapcsolja a tévét. Jól meglesz, biztatom magam. Meglesz.

Odalent elmondom a tudnivalókat Lijának.

– Az ebédjét a frigóban hagytam – mondom. – Majd tedd be a mikroba. De nem szereti, ha túl forró.

– Vagy ha túl hideg.

– Azt se.

– Már csináltam párszor – feleli Lija, csípőre tett kézzel. – Belehalt?

– Nem.

– Akkor ma se fog.

– Ez nagyon megnyugtató.

– Tűnés innen! – mondja. – Vagy elmegyek én helyetted.

– Jól van, na! Ne felejtsd el Stant, és légy kedves hozzá!

A pillantása azt mondja, ezzel kicsit túl messzire mentem. De mivel Stan mindennap átjön, megetetjük hétfőn is, amikor a cukrászda hivatalosan zárva tart. Általában átszaladok hozzá az ebédjével, mert nem tudom elviselni a gondolatot, hogy éhen maradjon. Lija teljesen megbízható, kizárt, hogy elfelejtse átvinni az ételt, de többre nem számíthat Stan, mint hogy odacsapja elé a dobozt az asztalra. Általában csak egy kis levest és egy szendvicset viszek, esetleg egy szelet tortát, de legalább tudom, hogy mindennap van mit ennie.

– Bűzös Stant se ölöm meg – nyugtat meg mogorván Lija.

– Hogy festek?

Felvettem az egyetlen nyári ruhámat, amit az elmúlt nyarak barátságtalan időjárása miatt már ki tudja, mióta

nem hordtam. Virágmintás, kicsit csicsás, és nagyon nem illik hozzám. Örülök, hogy még mindig jó rám. Oké, a cipzárt kicsit rángatnom kellett.

Megpördülök Lija előtt.

Ő vállat von.

– Rendben vagy.

– Köszi. – Lijánál ez annyit tesz, hogy lenyűgözően nézek ki. Aztán elbizonytalanodom, és az ajkamat rágom. – Ideges vagyok – ismerem be.

– Igyál sok vodkát! – javasolja erre.

– Hívsz, ha valami gond van anyuval?

– Dehogyis. Élvezd ki ezt a napot. Bármi gond van vele, megvár.

– Jól van. Akkor később találkozunk.

Elbocsátó mozdulatot tesz a kezével. Felkapok egy tálat, rajta csokoládés–gyömbéres tortával, meg a szalmakalapomat, és az ajtó felé megyek.

– Ne felejtsd itt az öregasszony–kardigánodat – szól utánam.

– Jaj, ne!

Utánam nyújtja.

– Nem szeretném, ha pánikrohamod lenne.

– Köszönöm.

A vállamra kanyarítom a kardigánt, és elindulok.

Enyhe rosszullét kerülget, ahogy a kerten átvágva az *Álomcsapda* felé tartok. Nem tudom, hogy ez most izgalom vagy félelem. Van valami Dannyben: talán a fiatalsága vagy a könnyed magabiztossága teszi, de mindig dadogni kezdek a jelenlétében, mint valami buta tinilány.

Ahogy rálépek a mólóra, a szokásos kirobbanó üdvözlés fogad. Foltos ma fekete kendőt visel, rajta fehér koponyák keresztbe tett lábszárcsontokkal. Vidáman csaholva üdvözöl.

– Helló, haver! – vakarom meg a fülét, amitől eksztázisba esik. Bárcsak a férfiakat is ilyen könnyen boldoggá lehetne tenni!

– Üdv. – Danny a fedélzeten vár. Arcán mintha megkönnyebbülést látnék, és valóban, így szól: – Már attól féltem, nem is jön el.

– A világért nem hagytam volna ki – válaszolom. – Már olyan rég jártam lakóhajóval a vízen. Elég nevetséges, tekintve, hogy a csatorna mellett lakom.

– Totál nevetséges – ért egyet velem. – Van friss kávé a tűzhelyen.

– Én pedig hoztam tortát.

– Hát ezért szeretem én magát – mondja, mire zavartan összevillan a szemünk.

Bemegyünk, előtte némi udvariaskodás: előre engedem, nem, inkább maga menjen. Amikor végre a hajókonyhában vagyunk, Danny kitölti a kávét, én lerakom a pultra a tortát. Suta táncot járunk a szűk térben. Amikor ilyen közel van hozzám, zavarba jövök, és ügyetlenkedem. Elejtek tárgyakat, és mindennek nekimegyek. Normális esetben nem vagyok ilyen. Majdnem leverem az elém tolt kávésbögrét, Danny szerencsére elkapja.

– Bocsánat – szabadkozom. – Bocsánat.

– Igyuk meg a kávét odakint a tatfedélzeten, végül is olyan szép napunk van. Körülnéztem az interneten, és találtam egy kellemes pubot kerthelyiséggel. A zsilipektől függ, de remélem, megállhatunk ott ebédre.

– Nagyszerűen hangzik.

– Azt akarom, hogy csodás napja legyen, Fay. Az *Álomcsapda* felemésztette minden pénzemet, maga segített át az elmúlt pár héten. Legyen ez a hála.

– Nagyon kedves.

Kimegyünk a tatra, Danny pedig útközben kioldozza a horgonyköteleket. Foltos utánunk oldalog. Olyan hosszú idő telt el, mióta ténylegesen hajóztam, hogy már el is felejtettem, mit kell csinálni. Az *Álomcsapda* hátulján elegendő hely van mindkettőnk számára, hogy kényelmesen állhassunk, noha elég közel egymáshoz. Bögréinket a

kabintetőn egyensúlyozzuk. Danny beizzítja a motort, aztán leugrik, hogy eloldozza az utolsó kötelet is.

– Gyere, Foltos! – kiáltja, mire a kutyus vele együtt visszaugrik a hajóra, és megáll a lábunknál, a levegőt szimatolva.

Félszegen érzem magam, ahogy ott állok Danny mellett a béna nyári ruhámban, szalmakalapomban és persze az annyiszor leszólt kardigánomban. Ő sokkal lazább és divatosabb, mint én. Talán Liját kellett volna megkérnem, hogy válasszon nekem ruhát. Danny ma bő, szürke pólót és tépett kék farmert visel. Újra felvette méretes bakancsát, megfosztva engem csupasz lábfejének látványától, amit legutóbb megcsodáltam.

Miért nem vettem én is farmert? Egy kicsit lazábbra vehettem volna a figurát. De hát olyan ritkán van alkalmam kiöltözni!

– Nagyszerűen néz ki – mondja Danny, mintha olvasna a gondolataimban.

– Köszönöm. – Elpirulok. Elszoktam a bókoktól. – Csak egy régi rongy. – Ettől viszont hülyén érzem magam, és megfogadom, hogy mostantól befogom a számat.

Danny gázt ad, és elindulunk a csatornán. Megborzongok.

– Ez olyan izgalmas – mondom. Ő rám mosolyog, és én majd’ elájulok.

– Mindjárt átadom a kormányt, ha akarja.

– Évek óta nem hajókáztam.

– Olyan ez, mint a biciklizés – biztat. – Pillanatok alatt visszajön minden.

Úgyhogy elhajózunk a cukrászdától, és elhaladunk a *Merryweather kisasszony* mellett. A levegő friss, de azért meleg a reggel. Ahogy a vizet hasítjuk, a lágy szellő belekap a hajamba. Sorra hagyjuk el a városka kertjeit, amelyek a miénkhez hasonlóan egészen a vízig nyúlnak. Szomorúfüzek lógatják ágaikat, vízbe mártva leveleik hegyét. Egy

csapatnyi kacsa zárkózik fel mellénk, Foltos lelkesen csahol rájuk.

Hamarosan azonban kiérünk a vidékre, ahol semmi mást nem látunk, csak földeket mindkét oldalon. A festői buckinghamshire–i látkép a láthatárig nyújtózik. A csendet csak a motor zakatoló hangja töri meg.

A partot kísérő ösvény mentén csinos kis bárkák horgonyoznak, én pedig arra gondolok, hogy az egykor ipari célra ásott csatornák milyen csodás módon váltak örökségünk részévé. Mert sok ember számára a csatorna ma is életstílus.

Épp egyetlen másik hajó sem úszik a vízen, és mivel ezen a szakaszon nincsenek zsilipek, jó tempóban mehetünk. A csatorna nyugalma azonban belénk lopózik, szinte kényszerít minket, hogy lassítva töltsük el a napot.

– Ez itt nem is lehetne különbözőbb az egykori nagyvárosi életétől – fordulok Dannyhez.

– Hát nem. Épp ez, ami boldoggá tesz. – Finoman elfordítja a kormányt, ahogy beúszunk egy kanyarba. – Nem túl régóta csinálom, de szeretem.

– Biztosan meséltem már, hogy az apukám mennyire szeretett volna a csatornán élni – mondom neki a kávémat kortyolgatva. – Szerinte ilyen lehet a mennyország. Én se voltam soha boldogabb, mint a családi kirándulásokon a *Kisasszony* fedélzetén, de a húgom Edie és anyu nem kedvelte. Főleg anyu nem bírta. Egy hétig még elviselte valahogyan, ha muszáj volt. De ő inkább szállodás típus.

– Nem tudom, mit tennék, ha olyan partnerem lenne, aki nem szereti ezt az életstílust. – Aztán gyorsan hozzáteszi: – Nem mintha mostanában tervezném, hogy megállapodom.

– Nem gondolja, hogy jó lenne mindezt megosztani valakivel?

– De, azt hiszem, az lenne. – Felsóhajt. – Valószínűleg túlságosan magamnak való lettem az utóbbi években. Vagy inkább mondjuk úgy, hogy önző.

– Nekem nem tűnik annak.

– A legtöbb nő, akivel kapcsolatom volt, elég sekélyes volt. Csak a pénz és a szórakozás érdekelte őket. Persze én is ilyen voltam. – Nyel egyet. – Ma már talán többre vágyom ennél.

– Az ízlés változik a korral. – Képtelen vagyok elkapni a pillantásomat. – Huszonéves korunkban egész mást várunk el a partnerünktől, mint a harmincas éveinkben.

– És magával mi a helyzet? – Egyenesen előre néz a vízre, mialatt ezt kérdezi. – Össze fognak házasodni Anthonyval?

– Nem tudom – felelem őszintén. – Már olyan régóta vagyunk együtt, hogy úgy tűnik, a nagy pillanat elszállt.

– Csak egy darab papír.

– Igaz – bólintok.

De tényleg csak annyi lenne? Én még mindig hiszek a házasságban. A szándékban, hogy valakivel szeretnénk megosztani az életünket. Míg a halál el nem választ. De vajon tényleg Anthonyval szeretném ezt?

Már beleszoktunk abba, hogy együtt vagyunk, de *valóban* együtt is akarunk lenni? Ő az a férfi, akit nekem teremtettek, a városrendezési osztállyal, a golffal és azzal az átkozott csengettyűzésével? Anthonyval jócskán begyöpösödtünk, és ahogy ezt a jóképű, fiatal pasit nézem az oldalamon, már nem vagyok olyan biztos benne, hogy elég öreg vagyok ehhez.

26. fejezet

Mostanra már magasabbra hágott a nap. Elég meleg van ahhoz, hogy levegyem a kardigánt, és kivételesen szabaddá tegyem a meztelen vállamat. A szalmakalapomat lejjebb tolom, hogy árnyékot vessen a szememre. Danny tükröződő pilótaszemüveget visel, így még dögösebb látvány, ha ez ugyan emberileg lehetséges. Nagyon jól fest a hajóján, kitűnik a reszketeg nyugdíjasok és a rasztafrizurás hippik – ahogy Anthony nevezi őket – társaságából, akik általában a csatornát járják. Próbálom nem túlságosan nyíltan bámulni.

Foltos leheveredett aludni egy napos részen, mellső lába időnként megrándul álmában. Az ég felhőtlen, a csatorna menti ösvényen egyre többen mozognak: kutyasétáltatók, kocogók, biciklisták.

– Itt – mondja Danny. – Fordítsa el a kormányt.

– Ó. Kicsit izgulok.

– Meg tudja csinálni. Segítek.

Utat enged, én pedig habozva elé állok. Ahogy elmegyek mellette, a keze végigsiklik a derekamon. Száraz a szám, ahogy megfogom a kormányt.

– Csak előre figyeljen! – mondja. – Lassú, határozott mozdulatokkal.

A hajó orra hirtelen meglódul. Danny egyik kezét a karomra helyezi, hogy irányítson. A másikkal a kezemet fogja. Ujjai melegek a bőrömön.

– Nem nehéz – duruzsolja a fülembe.

Hogy őszinte legyek, ebben a pillanatban minden erőmet össze kell szednem, hogy megállják a lábamon. Testem minden idegszála remeg. És attól tartok, ijedelmem oka nem az, hogy el kell kormányoznom egy lakóhajót, bár szeretném ezt gondolni. Csakhogy nem a hajóra figyelek,

hanem azt nézem, hogyan mozognak Danny alkarjának erős izmai.

– Koncentráljon, Fay! – szól rám. – Van egy zsilip nem sokkal előttünk, és azt szeretném, ha átvenné a hajót, amíg én a kapuval dolgozom.

– Rendben – felelem. – Rendben.

Összpontosíts, Merryweather, összpontosíts!

Felnevet.

– Ne nézzen olyan ijedten!

– Ez nem olyan, mint a biciklizés. – Pedig igenis úgy gondolom, a navigációs képességeim egy fokkal jobbak Fensonékénál. – Mindent elfelejtettem.

Úgyhogy Danny ott hagyja a kezét, ahol van, és együtt, óvatosan, fokozatosan elfordítjuk az *Álomcsapdát.*

27. fejezet

Ahogy elérjük az első zsilipet, Danny felveszi a kötelet és a csörlőt, hogy felnyissa a zsilipkaput.

– Elboldogul?

– Jól vagyok – biztosítom. – Egyáltalán nem vagyok idegroncs. Nyugodtan bízza csak rám az otthonát és minden vagyonát.

Kacsint, aztán kiugrik a parti útra. Foltos felébred és követi.

– Jól csinálja – biztat. – Csak lassan.

Kinyitja a kaput. Tenyerem nedves, szívem az izgatottságtól hevesen dobog, miközben átkormányzom a hajót a zsilipen. Közben azt ismételgetem magamnak: *Ne menj a falnak! Ne menj a falnak!* Látszik, milyen rég nem csináltam ilyet: volt idő, amikor csukott szemmel is elkormányoztam volna az *Álomcsapdát.*

Danny bezárja mögöttem a zsilipkaput, aztán megnyitja a lefolyót a felső részén, hogy feltöltse vízzel a zsilipkamrát. Az *Álomcsapda* lassan felemelkedik a víz tetején. A kormányt igazgatom, hogy közben ne koccanjunk neki a falaknak, bár látom, hogy a zsilipkamra megfelelően el van látva ütközőkkel.

Amikor a víz elérte a megfelelő szintet, Danny megnyitja az előttünk lévő zsilipkaput, aztán int nekem, hogy induljak, én pedig kivezetem a hajót. Kicsit pánikba esem, hogy manőverezném kell, de sikerül a parti ösvénnyel párhuzamosan tartanom a hajót. Danny és Foltos közben visszaugrik a fedélzetre.

Danny rám mosolyog.

– Nem is volt olyan rossz, ugye?

– Nagyszerű volt! – felelem. Énem egyik fele imádja a vízi életet, és csak most fogom fel, mennyire hiányzott ez

nekem.

Továbbra is én fogom a kormányt. Danny bemegy a kabinba, hogy újra töltse a kávésbögréinket, Foltos pedig, világosan megérezve a szeparációs félelmemet, vigasztalóan lekucorodik a lábamhoz. Végig tekintek a hajón, nézem, ahogy kecsesen siklik a vízen, éles hullámot húzva maga után. A parton sétáló emberek integetnek, ahogy elhaladunk. A vidéket át– meg átszelő csatorna szalagja mintha a béke zöld folyosója lenne. Végtelenül boldognak és elégedettnek érzem magam, és csodálkozom, miért is hagytam fel ezzel.

Az életem olyan kisstílűvé vált, olyan szürkévé. Anyu követelőzése, Edie lejmolása, Anthony igényeinek kielégítése, na meg persze a cukrászda üzemeltetése mellett, úgy látszik, nem jutott időm, hogy azt tegyem, amit szeretnék. Valójában máig teljesen megfeledkeztem arról, hogy mit is akarok én az élettől.

A csatorna e szakaszán kevés a zsilip, úgyhogy kellemes utunk van. Mindegyiken baj nélkül átkormányozom a hajót, Dannyvel nagyszerű csapatot alkotunk, én pedig lassan újra formába jövök. Még az ebédidei tumultus előtt lehorgonyzunk a csatorna túloldalán egy láthatóan népszerű pubnál. Én is valami ilyet szeretnék elérni a cukrászdámmal. Kellemes kis gasztropub, már előre összefut a nyál a számban.

Előttünk egy sor zsilipkapu. Hétvégenként ez a környék általában tele van turistákkal, akik szeretnek elüldögélni és nézni a csatornán elhúzó hajókat. De most hétfő van, az ebédidei látogatók már visszamentek dolgozni, úgyhogy a hely kellemesen kihalt. Mindig sokkal idegesítőbb úgy kezelni a kapukat, hogy egy csomó kritikus szemlélő figyeli az embert.

Dannyvel kilépünk a hajóról, majd egy–egy kötéllel kikötjük az *Álomcsapdát.* Foltos fel–alá rohangászik közöttünk, ellenőrzi, hogy jó munkát végzünk–e. Aztán együtt elsétálunk a zsilipek mellett – a menet élén persze

Foltos halad –, be a pub kertjébe. Leülünk a vízparthoz legközelebbi asztalhoz, a tűző napra. Danny megtölti az asztal alatt lévő kis kutyatálat friss vízzel egy közeli csapból, míg én a menüt tanulmányozom. Ez után a reggel után kényelmesebben, felszabadultabban érzem magam Danny társaságában. A hormonjaim már nem művelnek mindenféle furcsaságot, amikor mellettem van. Na jó, nem annyira.

Cézársalátát választok, Danny pedig lasagnét. Bemegy, hogy leadja a rendelést, és ragaszkodik hozzá, hogy ő fizessen. Én nyugodtan várok. Egy kicsit dekadensnek érzem magam; a hétfőim általában takarítással, súrolással és a készletek feltöltésével telnek, meg azzal, hogy próbálom utolérni magam. Úgyhogy ez mindenképp üdítő változatosság. Bár nehezemre esik, nem hívom fel Liját sem, hogy megkérdezzem, mi a helyzet anyuval. Bizonyára jól van. Tökéletesen jól.

A szomszéd asztalhoz egy fiatal pár telepszik le. Nem egymással szemben ülnek, hanem egymás mellett, olyan szorosan, hogy egy papír zsebkendő sem férne be közéjük. A lány a fiú vállára hajtja a fejét, miközben egy közös étlapot olvasnak. A fiú eljátszik a lány hajával, és a fülébe duruzsol. Nem tudom, mit mondhatott a srác, de a lány elpirul, és rekedten fölnevet. Az asztal alatt a lábuk úgy fonódik össze, mintha egy másodpercet se bírnának ki egymás nélkül. Ahogy a fiú a lányra néz, a szeme csillog.

Voltam–e én valaha is ennyire szerelmes? Vajon összekulcsolódott a mi lábunk is Anthonyéval az asztal alatt egy étteremben? Nem emlékszem ilyesmire. Nyilván nem is értette volna, mi a fenét művelek. Éreztem–e késztetést, hogy olyan szorosan bújjak hozzá, hogy egy milliméter hely se legyen közöttünk? Nem. Nem hinném. Eltűnődöm, milyen érzés lehet, ha valakit így becézgetnek, körülrajonganak.

Danny kihoz egy pohár hűtött fehérbort, noha én elfelejtettem italt kérni. A bor tökéletes, elégedetten hátradőlök a székemen.

Danny üvegből issza a Peronit. Kinyújtja hosszú, farmernadrágos lábát, és arcát a tűző nap felé fordítja. Nézem, ahogy a sör szintje apad, miközben az ajkához emeli, és szomjasan meghúzza az üveget. Az állán szőrszálak jelentek meg, mintha pár napja nem borotválkozott volna, telt ajka felett is ott dereng a borosta. Puhának látszik, én pedig eltűnődöm, milyen lehet megcsókolni egy bajuszos pasit, érezni a szőrét az ajkamon. Anthony szinte szertartásosan borotválkozik, napi két alkalommal, úgyhogy a bőre gyakran cserzett, és apró, véres pettyekkel van teli. Sose tudtam magamról, hogy tetszik a borosta, pedig igen.

A pub lassan megtelik vendégekkel, mialatt mi az ételünket várjuk.

– Kellemes reggel volt – szólalok meg. – Annyira szeretem a csatornát!

– Én is. Alig várom, hogy újra mehessek! – feleli. Aztán bocsánatkérően vállat rándít. – Tudja, hogy értettem.

– Igen. Tudom. Azt kell mondjam, nagyon csábítóan hangzik.

– Maga olyan sokat tesz másokért, Fay!

– Ó, valójában nem is – tiltakozom. – Inkább csak anyuért. Meg Edie–ért. Mostanság elég zűrös a kapcsolata. De hát erre való a család, vagy nem? Törődnünk kell egymással.

– Nekem nincs családom – mondja Danny. – Nincsenek kötelékeim. Anyukám már majdnem öt éve meghalt, a mostohaapámmal pedig semmilyen kapcsolatom nincsen. Sose jöttünk ki egymással. Amikor anyu elment, felhagytunk a színleléssel.

– Szomorú.

– Néha az ember családja okozza a legtöbb fájdalmat.

– Nekem mondja?

– Ki vigyáz ma az édesanyjára?

– Lija – felelem egy grimasz kíséretében.

Nevet.

– Nagyszerű lány. Csodálom őt. Megvan a maga saját stílusa.

– Hát az tény – bólint, aztán ellágyul az arca. – Én is kedvelem.

Feltekintek, talán túlságosan is hirtelen. Belém szúr a féltékenység. Na, ehhez végképp nem vagyok hozzászokva. Vajon mennyire is kedveli Danny Liját? Ha maradna, vajon őt is meginvitálná a hajójára, a szükséghelyzetekre fenntartott tartalék bugyijával és fogkeféjével egyetemben? Korban sokkal jobban illik hozzá. Meg stílusban is.

– Miért komorodott el?

– Semmiség – felelem. – Tényleg semmi.

Elhessegetem a gondolatot. Ezt a napot semmi se árnyékolhatja be.

– Újra meg akartam hívni az *Álomcsapdá*ra – mondja Danny. – Minden éjjel ott ültem egyedül, és azt kívántam, bárcsak átjönne.

– De soha nem szólt.

– Úgy gondoltam, túlságosan bonyolítanám vele az életét. Elég gondja van így is.

– Örültem volna – vallom be.

Hogy mondhatnám el neki, hogy a legtöbb éjjel, miután bezártam a cukrászdát, benéztem anyuhoz és hazakísértem Anthonyt, nagyjából én is ugyanígy voltam ezzel?

Felpillant, de a szemüveg miatt nem látom a szemét.

– Én is.

Végre kihozzák az ebédünket, ami fenséges. Mialatt esszük, beszélgetésünket biztonságosabb mederbe tereljük. Könyvekről, filmekről társalgunk, mesél nekem a helyekről, ahová eljutott, meg a kalandjairól. Közben rájövök, hogy én soha nem jártam sehol, és nem csináltam semmit. Rendel nekem még egy pohár bort, én pedig tényleg kezdek becsiccsenteni.

Aztán végzünk, és nem találunk újabb kifogást, miért is kellene maradnunk, úgyhogy szedelőzködünk.

– Köszönöm, Danny! Senki nem figyel így rám, vagy törődik velem ennyire. – Főként Anthony nem. – Nagyon jó érzés. Hozzá tudnék szokni.

– Megérdemli.

– Azt hiszem, igaza van – kuncogok fel.

Ó, istenem, két pohár bor, és máris szédülök! Vigyáznom kell, hova lépek, különben délutánra a csatornában végzem.

– Úgy gondolja, mindig a cukrászdát fogja vezetni?

– Gondolom, igen. Egyrészt ideköt anyu, még ha máshogy is akarnám. Meg aztán volt ugyan állásom a helyi önkormányzatnál, mielőtt elindítottam a cukrászdát, de az az igazság, hogy utáltam. Úgy vagyok vele, mint maga a céges élettel: gyűlölnék visszatérni abba a világba. Szeretem az én kis cukrászdámat. Szeretem a házat. Mindig ez volt az otthonom, és csak így tarthatom meg. Persze sose leszek milliomos, de azért megélek valahogy.

– Ez az, amit akar? Milliomosnak lenni?

– Dehogy – nevetek. – Valójában nem. Csak boldog akarok lenni.

Napszemüvege fölött Danny pillantása találkozik az enyémmel. Fekete, mint az éjszaka, nem tudok olvasni benne.

– Na és boldog, Fay Merryweather?

Hirtelen könnyek homályosítják el a látásomat, és elcsuklik a hangom.

– Igen – nyőgöm ki. – Nagyon boldog vagyok.

De valami Danny arckifejezésében és valami a szívemben azt kérdezi: biztos ez?

28. fejezet

Danny Wilde rossz hatással van rám. Mire visszaértünk az *Álomcsapdára,* már három pohár bort ittam meg, nagyon lazának és még annál is spiccesebbnek érzem magam.

Együtt eloldozzuk a köteleket, és Danny beindítja a motort. Ezúttal én ugrom fel utolsóként. Az első zsilipen még az én irányításommal haladunk át, aztán Danny átveszi a kormányt, én pedig az oldalán állok.

– Szeretnék ide készíteni egy ülést – jegyzi meg Danny. – Ez is rajta van a tennivalók listáján. De nem túl gyakran kapok vendéget. Jobban mondva, soha – javítja ki magát. – És talán befektethetnék egy esővédőbe a tatfedélzet fölé. Azt mondják, ha ilyet építek, az már nem igazi hajózás, de azt hiszem, feláldozhatok némi hitelességet a kényelem oltárán. – Rám vigyorog. – Még mindig maradt bennem a puhány városi gyerekből. Ne értsen félre, szeretem kitenni magam az elemeknek, de túl sok kemény zuhét álltam már ki ahhoz, hogy állandóan erre vágyjak.

– Nem hibáztatom érte.

Ma azonban nincs sok esélye az esőnek. Forrón tűz a nap az ég magasában, a levegő nyugodt. Sokáig elüldögéltünk az ebéd mellett, tovább, mint gondoltam. Korán keltem ma reggel, és a szemhéjam mostanra elnehezedett. Elnyomok egy boldog ásítást.

Danny rám néz.

– Miért nem megy be, és dől le egy órácskára? – kérdezi. – Nagyon álmosnak látszik.

– Az vagyok – ismerem el.

– Használhatja az ágyamat a kabinban, vagy ha szeretne itt maradni a napsütésen, van néhány párna, amit kiteríthet az első fedélzet üléseire.

Nem tudom, el tudnám–e viselni, hogy Danny kabinjában, az ágyában aludjak.

– Leülök elöl, ha az jó.

– Akkor kihúzódom a part mellé. Nem akarom megkockáztatni, hogy átessen a korláton, amíg ilyen állapotban van – mondja viccelődve.

Bölcs szavak.

– Azt hiszem, az lesz a legjobb.

Kikormányozza az *Álomcsapdá*t a part széléhez, én pedig kiugrom az ösvényre.

– Kicsit pihenek, aztán készítek teát, és ehetünk egy szeletet Lija tortájából.

– Jó terv – bólint rá. – Akarja, hogy Foltos csatlakozzon magához?

– Csodás ötlet.

– Gyerünk, Foltos. Menj Fayjel!

A kutyus engedelmesen kiugrik a hajóról, utánam jön, majd együtt felmászunk az előfedélzetre.

A padszerű üléseken már most kényelmes párnák hevernek. Az időjárás viszontagságai ellen műanyag ponyva védi őket, de azt Danny már korábban feltekerte, így süti őket a nap. Lerúgom a cipőmet, odabentről kihozom a zászlómintás párnákat, és felpakolom őket a padra. Aztán lefekszem, kinyújtom a lábam, és lábfejemet a hajó belső palánkjának támasztom.

Foltos közvetlenül mellettem telepszik le a padlóra, fejét a mancsán pihenteti, és nyomban el is alszik.

Karcsú gém áll a parton, a zavaros vizet vizslatva ételt keres. Az *Álomcsapda* közeledtére vonakodva felemeli a szárnyát, aztán lenézően végigmér minket, és kecsesen a levegőbe emelkedik.

Szalmakalapomat az arcomra húzom, lehunyom a szemem, tagjaim elnehezülnek, és lassan elnyom az álom. Azt kívánom, bárcsak ledobhatnám a ruháimat, és meztelenül heverhetnék itt, élvezve a napfény, a vízpermet és a szellő játékát a bőrömön. Aztán észbe kapok. Nem is

tudom, mi ütött belém, mióta ennek a hajónak a fedélzetére léptem. Furcsa gondolataim támadnak, és nagyon különös érzéseim. Talán ez a hajó tényleg álomcsapda, kiszűri a rossz gondolatokat és álmokat, és csak a jókat hagyja meg. Az biztos, hogy én úgy lehetek itt önmagam, Danny oldalán, ahogyan sehol és senkivel.

Elszunnyadok, csak homályosan észlelem a hajó ringását és Foltos fészkelődését.

Amikor felébredek, mintha csak pár perc telt volna el, de ahogy az órámra nézek, látom, hogy egy egész óra elmúlt. Már majdnem öt óra van, és nem tudom, hová repült el a délután. Nem is tudom, mikor volt ilyen lusta napom. Felfrissültnek érzem magam, bár még mindig kissé kába vagyok. Foltos is felébredt, és a kezemet nyalja. Kikukucskálok a fedélzet fölött, és integetek Dannynek, aki még mindig kormányoz. Jelzi, hogy kihúz a füves partra, és hogy utána teázhatnánk. Feltartom a hüvelykujjam, és bemegyek a kabinba, hogy feltegyem a kannát.

Ahogy kimanőverezünk a partra, kiugrom, és segítek kikötni a hajót. Nem vagyunk messze hazulról; Danny Great Linfordban, a Manor Parknál horgonyzott le. Egy óra, és otthon vagyunk.

– Ez a kedvenc helyem – mondom neki, és hagyom, hogy a dús fű körbe folyja a lábamat. – Örülök, hogy éppen itt álltunk meg.

– Még odafelé menet szúrtam ki, gondoltam, kellemes lesz itt megállni. Nem az a tipikus Milton Keynes–i helyszín, igaz? Legalábbis azok alapján, amiket hallottam.

– A városunkat sokan szidják, de azért van néhány igazán kedves része.

– Hiányozni fog ez a vidék. Gyönyörű a csatornának ez a szakasza. – Szemügyre veszi a parkot, a csinos templomot, a kőből rakott, patinás kúriát, amely valaha a londoni polgármester vidéki székhelyéül szolgált, és elégedetten bólint. – Jó volt itt lenni, Fay.

Habozva válaszolok:

– Nekünk is jó volt, hogy itt volt velünk.

Aztán azt kérdi:

– Szundított egyet?

– Igen. Köszönöm. Pont erre volt szükségem. Túl sokat ittam az ebédhez, azt hiszem.

– Néha nem árt.

– Gyakrabban is el tudnék viselni egy kis sziesztaidőt. – Nem mintha lenne bármi esélyem ilyesmire.

A kanna fütyül, s míg Danny és Foltos a fűben lődörög, bemegyek és elkészítem a teát. Mindkettőnknek levágok egy szeletet Lija tortájából, és belém hasít a lelkiismeret–furdalás, hogy olyan sokáig magára hagytam a cukrászdában. Küldök neki egy SMS–t, hogy tudja, merre járok, és hogy még beletelik egy időbe, amíg visszaérek.

Nyomban visszaír:

„Anyád még él. Épp a teát szidja.” Ezen elmosolyodom.

„Kösz, Lija. Csók” – üzenek vissza.

A parkban Danny leterített egy plédet a fűre egy vén tölgyfa árnyékában, én pedig a fedélzetre viszem a teát, és leadogatom a csészéket. Aztán fogom a tortát, és magam is lemászom a partra.

Kinyújtózunk a pléden, és bár alaposan beebédeltünk, Lija tortáját a másodperc törtrésze alatt eltüntetjük. Szegény Foltos már csak a hűlt helyét nézheti.

– Itt rendezik nemsokára a Csatorna Fesztivált – magyarázom. – Nagy esemény ez nekünk, rengeteg lakóhajó érkezik a hétvégére az egész országból. Lesznek standok és zenekarok is. Mindenfajta zene. – Azt nem teszem hozzá, hogy Anthony csengettyűkórusa is fellép; bizonyos okokból, amelyeket nem akarok mélyebben kielemezni, ma meg sem szeretném őt említeni.

– Nagyszerűen hangzik.

– El kéne jönnie.

A hasára fordulva felnéz rám. Úgy néz, mint aki nem is tudja, hogyan mondja el azt, amit el kell mondania, én pedig felkészülök az elkerülhetetlenre.

– Holnap kora reggel elmegyek, Fay.

– Ó. – Tudtam, hogy ez is eljön. Persze, hogy tudtam. De ettől még nem könnyebb hallanom. – És visszajön valaha?

– Biztos, hogy igen – vágja rá. – Bizonyosan. És akkor beugrom magához. – Nevetni próbál, de elég erőltetetten hangzik. – Kell a szokásos tortám.

– Várni fogom – felelem. Egy áruló könnycsepp gördül elő a szememből, és folyik végig az arcomon.

Danny homlokát ráncolva néz rám. Nem tudom leolvasni érzelmeit az arcáról. Hüvelykujjával óvatosan letörli a könnyeimet, én pedig nem tettetem magam, behunyom a szemem, és hozzá hajolok.

Csak annyit mond:

– Ó, Fay.

29. fejezet

Danny közvetlenül a *Merryweather kisasszony* mellé horgonyozza le az *Álomcsapdát,* én pedig, miután segítettem neki kikötni, felveszem a cipőmet, a vénasszonyos kardigánomat és a kalapomat. Lehajolok, hogy megsimogassam Foltos puha bundáját, és igyekszem visszatartani még mindig fenyegető könnyeimet.

Az utolsó órában kicsit visszafogottan viselkedtünk. Mindannyian, még a kajla kutya is. Mindig is tudtam, hogy Danny átmeneti jelenség az életemben, csak ideig–óráig marad.

Akkor meg miért vagyok olyan szomorú?

A parton áll, mialatt én kimászom a hajóról.

– Hát – mondom. – Nagyon kellemes nap volt. – Mellkasomat jó csomó érzés szorítja el egyszerre. – Nagyon köszönöm.

– Örülök, hogy együtt töltöttük ezt az időt.

– Ó, én is. – Túlságosan is vidáman, hamisan cseng a hangom. – Jó ötlet volt. Nagyon jó.

– Nem örökre búcsúzom – mondja Danny. A „búcsú” szó szíven üt. – Biztos vagyok benne – teszi hozzá.

– Nagyon kellemes lenne viszont látni. – Próbálok könnyed hangot megütni. – Ha erre jár.

– A klemátiszt jövőre is meg kéne metszenem.

Jövőre. Az odébb van.

– Igen – próbálok nevetni. – Igen, meg kéne. Direkt megtartom a feladatot magának.

– Jól teszi – viccel. – Ne hagyja, hogy bárki más belekontárkodjon.

– Dehogy.

Aztán mindketten újra sután folytatjuk.

– Vissza kéne mennem anyuhoz. Gondolom, már aggódik.

– Persze.

De egyikünk se mozdul.

– Nem hittem, hogy ez ilyen nehéz lesz – mondja akadozva. Összepréselt ajkát egy sóhaj hagyja el. – Ez a nomád élet hátránya.

– Gondolom.

– Egy ölelés?

Nemet akarok mondani. El akarom neki mondani, hogy valami ostoba okból alig tudom tartani magam, és hogy ha megölel, akkor szétesem. El akarom neki mondani, hogy ez alatt a rövid idő alatt, mióta ismerem, nagyon fontossá vált a számomra. Azt akarom, hogy tudja, miatta elgondolkodtam azon, ki is vagyok, és mit akarok az élettől.

De nem mondom. Természetesen nem.

Ehelyett csak állok ott, ő pedig előre lép, és átölel. Az ölelése pont olyan erős és vigasztaló, ahogy elképzeltem. Tökéletesen összeillünk, és ő szorosan a karjában tart.

Ahogy ringat, hallom a lélegzetét. Az én karom is köré fonódik, ujjam a hátát cirógatja, ahogy ott állunk. Aztán hirtelen kibontakozik az ölelésünkből, sötét szemében aggodalom:

– Nem vagyok biztos benne, hogy ebből bármelyikünk számára is bármi jó származhatna.

Még mindig érzem a bőrömön a teste melegét, ruháimon át is.

– A házba már nem megyek fel – mondja. – Lijától búcsúzzon el a nevemben.

– Élvezze az esküvőt.

– Köszönöm.

Biztosan találkozik ott valakivel. Valakivel, aki fiatalabb, sokkal szikrázóbb egyéniség. Akinek nincsenek kötöttségei, aki elhajózhat vele a naplementébe. Például az egyik koszorúslánnyal. Elvégre így szokott történni, nem?

– Akkor hát viszlát.

Túl könnyed. Túlságosan könnyed. Ostoba álcám nem mulasztja el a tompa fájdalmat a gyomromban és a csontjaimban.

Lesétálok a mólón, Foltos utánam trappok Lehajolok és megsimogatom.

– Viszlát, Foltos.

Megyek tovább, de ő követ.

– Foltos! – szól utána Danny. – Mi maradunk.

A kutya fejét lógatva visszaoldalog Dannyhez. Jézusom, olyan elhagyottnak tűnnek mindketten! Beharapom az ajkamat.

Utoljára még gyorsan odaintek nekik, boldog mosolyt kényszerítve az arcomra. Aztán átvágok a kerten, fürge, sietős léptekkel. Nem merek hátranézni.

Hallom Danny füttyentését, meg ahogy Foltos felugrik a hajóra. Aztán, amikor már biztos vagyok benne, hogy tiszta a terep, hátrasandítok a vállam felett. Valóban, már bementek a kabinba. Az ösvényről letérve elrejtőzöm egy öreg almafa mögött a kert sarkában, lezökkenek a fűbe, és hátamat a durva kéregnek vetve úgy zokogok, mintha darabokra tört volna a szívem.

30. fejezet

Amikor végre összeszedem magam, szoknyám szélével megtörlöm az arcomat, és visszamegyek a házba.

A konyhában Lija elővette a facsarót, és éppen citromlevet készít. A levegőt csodás illat lengi be; nyilván úgy gondolta, kifogytunk híres házi limonádénkból. A pulton fánkhalmok és két friss torta várakozik. Ahhoz képest, hogy felügyelnie kellett anyura, úgy fest, tevékenyen töltötte az időt, amíg én Danny Wilde–dal romantikáztam.

– Szia – üdvözlöm, és igyekszem sokkal vidámabbnak mutatni magam, mint amilyen valójában vagyok.

Homlokát ráncolja, amikor meglát. Persze ő mindig a homlokát ráncolja.

– Jó napod volt?

– Igen, kellemes. – Ez elég mesterkélten hangzik. Nevetséges.

Nekitámaszkodom az asztalnak. – Hogy viselte magát anyu?

– Gonoszul – feleli Lija. – Az a nő egy hárpia.

– Lija, az anyukámról beszélsz.

– „Lija, ez túl forró. Lija, ez túl hideg. Lija, ez egyáltalán nem jó” – utánozza anyám stílusát. Vállat von. – Nem nyírtam ki a vén szatyrot. De közel voltam hozzá.

– Csodás vagy – dicsérem. – Tényleg nagyon hálás vagyok mindazért, amit értem teszel. Mi lenne velem nélküled?

Aztán hirtelen könnyekben török ki.

– Mi van? – kérdi Lija. – Mi van?

De képtelen vagyok beszélni. Lija csillapítóan cicceg, beletörli a kezét a pólójába, aztán átölel, mialatt én hangosan bőgök csontos vállán.

– Teljesen hülye vagyok – szipogom, akadozó lélegzettel. – Tök hülye!

– Mi a gond? – kérdi mogorván. – Az, hogy gonosz hárpiának neveztem a Vén Szatyrot?

– Nem, dehogy – törlőm orromat a kardigánomba. – Danny reggel elmegy. És olyan jól éreztük magunkat együtt. – Újra elbőgöm magam.

– Akkor mit keresel itt? – kérdezi Lija. – Menj hozzá.

– Nem tehetem.

– Most. – Úgy mondja, mintha ez lenne a világ legegyszerűbb javaslata. – Menj!

Megrázom a fejem.

– Butaság volna. Azt se tudod, mit beszélsz.

– Holnapig még van idődd. Használd ki.

– Vigyáznom kell anyura.

– Hagyd ezt. Mindent. Maradok. Majd utasítgat tovább engem.

– Nem, nem, nem! – rázom a fejem nagyon empatikusan. – Nem kérhetem ezt tőled.

– Nem is kérted. Én mondom. – Lija odanyújt egy darab konyhai papírtörlőt, és én felitatom a könnyeimet.

– Nevetséges vagyok. – Dühödten törlőm a könnyes szememet. – Azt se tudom, hogy lehetek ilyen.

– Mert szereted.

Nevetek, de elég hisztérikusan hangzik.

– Dehogy szeretem!

Lija a szemét forgatja.

Időnként úgy viselkedsz, mint egy ostoba liba.

Én Anthonyt szeretem. – Aztán, hogy megerősítsem magam, többször erőteljesen elismétlem. – Szeretem Anthonyt!

Tiszteletlen alkalmazottam csak felhorkan.

– Igenis szeretem! – Mély lélegzetet veszek. A tüdőm sajog. Mindenem fáj. A szemem mögött is fájdalmat érzek. – Mit is láthatnék én Dannyben? Fiatal, egyedülálló, szabad. Szeszélyes. Ma itt van, holnap továbbáll. – Újabb

bőgésroham kap el. – Független életet akar, mindenféle kötöttség és felelősség nélkül. És nem is hibáztatom érte. – Megtörlöm a szememet, de tovább ömlenek a könnyeim. – És ő ugyan mit látna bennem? Öreg vagyok. Öreg és elhasznált. Kötelességeim vannak, gondoskodnom kell másokról. A jövőm itt van. Nem mozdulhatok el innen. Törődnöm kell anyuval. A cukrászdával.

Anthonyval.

Lija fintorog.

– Mellesleg, boldoggá tesz, amim van. Tökéletesen boldoggá tesz.

– Ja, az látszik rajtad – fonja össze a karját Lija, és merőn rám néz. – Tisztára eksztázisban vagy a boldogságtól.

31. fejezet

– Gondolom, neked csodás napod volt, kisasszony – mondja anyu.

– Igen, az volt, köszönöm szépen.

Miután kaptam két csésze erős teát és néhány szemrehányó pillantást Lijától, kellően úrrá lettem szánalmas érzéseimen. Elveszem a tálcát anyu öléből.

Az én kedves Lijám házi tyúkhúslevest főzött neki ebédre, ő pedig az utolsó falatig megette.

– Szörnyű volt! – mutat az üres tálra. – Egész nap itt voltam összezárva azzal a durva lánnyal.

Az a durva lány mostanra hazament, és kapott húsz fontot örök hálám jeléül.

– Nem kellene idebent kuksolnod – felelem. – Holnap kiviszlek, ha szeretnéd. Az idő fantasztikus. A kert csodásan néz ki. Jót tenne neked, ha leülnél egy karosszékbe a cseresznyefa alá.

Anyu a bekapcsolja a tévét, és a *Holby Cityre* kapcsol. Akkor velem végzett. Megfordulok, az ajtó felé indulok. Csak kiálts, ha kell valami.

– Ma délután beszéltem a húgoddal.

– Edie–vel?

– Van más húgod is?

– Jól van?

– Igen – feleli anyu. – Nagyon aggódik miattam, őszintén. Olyan figyelmes.

Sötéten néz rám.

Nem kérdezhetem meg anyutól, hogy Edie szerzett–e már munkát, ugyanis anyám meg van győződve, hogy az egész Egyesült Államokat ő irányítja egyedül, nem pedig egy basáskodó nős férfival jár a pénzéért.

– Azt akarja, hogy hívd fel.

Az órámra nézek. Edie–nél még korán van. Remélem, semmi baj nem történt.

– Mindjárt felhívom Skype–on.

Úgyhogy lemegyek, írok egy SMS–t Edie–nek, megmondom, hogy hazaértem, majd felállítom a laptopomat a nappaliban. Pillanatok múlva megjelenik a képernyőn.

– Anyu azt mondta, egész nap távol voltál – kezdi, nem zavartatva magát olyan kicsinységekkel, mint holmi „szia”.

– Igen.

– Megint?

Ködös a pillantása. Szeretném a lassú internetre fogni, de őszintén szólva, azt hiszem, valami dolgozik benne.

– Csak egy barátommal voltam.

– Megint ugyanaz a pasi?

– Igen. – Nem akarok Dannyről beszélgetni, se Edie–vel, se senki mással. Az a helyzet, hogy nagyon nehezen igazodom ki magamon, nem akarom, hogy faggassanak. – Anyu mondta, hogy délután telefonáltál.

– Nem telefonáltam – javít ki Edie. – Az a rémes, undok gót csaj, aki neked dolgozik, beállította neki a Skype–ot.

– Vagy úgy.

– Nem is értem, miért alkalmazod.

– Mert kiváló munkaerő, és segít anyu körül is.

– Anyu utálja.

– Anyu mindenkit utál, Edie. – Kivéve persze őt.

– Az a csaj úgy néz ki, mintha valami horrorfilmből lépett volna elő. Biztos a fél vendégkörödet elüldözi.

– Szeretik.

Nos, Lija talán valóban elüldöz néhány vendéget, de nem akarok igazat adni Edie–nek ebben.

– Nézd – mondja a húgom van egy kis gondom.

Mint mindig.

– Most mi van?

Mintha ugyan kérdeznem kéne. Kitűnő napom volt Dannyvel, erre akarok gondolni, különben megint sírva

fakadok. Most aztán semmi szükségem rá, hogy Edie lelombozzon.

– Nagyon jól jött a pénz, amit küldtél. Köszönöm. Nagyon köszönöm! – Hangja hirtelen szánalmasan kislányos lesz. – Nem is tudom, mihez kezdenék nélküled, Fay.

Nem tudom, Brandonnal is ezt műveli–e. Nagyon kimerítő lehet neki. Talán ez az oka, amiért annyira elege van Edie–ből. De aztán azt gondolom, ez nagyon nem volt szép tőlem. Az ember nem döntheti el, kibe szeret bele. És valami oknál fogva ez a gondolat kis híján megint megríkat.

– Csakhogy elfogyott – folytatja húgocskám. – Mind. – Bűntudatos képet vág, van ennyi esze.

– Edie, ezer fontot kaptál!

– Tudom. Drága itt az élet.

– Akkor talán nem kéne tovább ott élned.

– Ez a válaszod mindenre – csattan fel.

– Ez tűnik a leglogikusabb, sőt éppenséggel az *egyetlen* járható útnak – torkollom le. – Mi egyebet vársz tőlem?

Úgy néz ki, ettől hátrahőköl. Nem akarok Edie–vel vitatkozni. Most nem, ma nem.

– Gyere haza – mondom lágy hangon, bár tudom, hogy ez lejárt lemez. – Talán ha visszajössz, hiányozni fogsz neki. A távolságtól a szív vágyakozni kezd.

– Vagy esetleg kurvára megörül majd, hogy lekoptam róla. – Hosszú tincseivel játszik, majd újra hízelgőre fogja. – Csak még egy kis pénzt küldj, Fay. Amennyit tudsz. Holnap állásinterjúm lesz. Minden megváltozhat. Ha lesz munkám, ha rendeződnek a dolgok köztem és Brandon között, hazamegyek. Hazamegyek látogatóba.

– Nem tudlak eltartani, Edie.

– Szeretlek – fintorog rám. – Szükségem van a segítségedre. Csak most az egyszer.

Hogyan szereljem le? Tudom, milyen sokat jelent ez az egész Edie–nek. Nem nézhetem, hogy így szenved. Összeomlik az ellenállásom, és a húgom pontosan tudta,

hogy ez lesz. – Egy ezres. Ez minden, Edie. Ezzel teljesen kifosztottál.

– Utald át még ma! – mondja jóval üzletiesebben. – Ki kell fizetnem a lakbéremet.

– Oké. Jó éjt, Edie.

– Jó éjt, nővérkém. Szeretlek.

Ahogy lecsukom a laptopot, elernyedek. Újabb pénz tűnik el a *Merryweather kisasszony* felújítására félretett alapból. Öreg kanapémra nézek, ami szintén elég ócska már. Mi mindent kezdhetnék a házban azzal a pénzzel! Nem számít. Edie baja nagyobb az enyémnél. Vagy legalábbis sokkal szorongatóbb.

Elintézem az átutalást. Ezer fontom elindul a tengerentúlra. A szívem belesajdul, ahogy belegondolok, milyen hosszan és keményen dolgoztam érte. De végül is, ezt teszik egymásért a családtagok. Segítenek egymásnak, ha baj van.

Most már későre jár, nem érdekel, hogy van–e bármi a tévében. Kimerültnek, mégis érzelmektől elárasztva érzem magam, miközben felmászom a lépcsőn a hálószobámig.

Ahogy elmegyek anyu ajtaja előtt, észreveszem, hogy elaludt a tévé előtt. Belopódzom, hogy lekapcsoljam a készüléket. Álmában sokkal fiatalabbnak, elégedettebbnek látszik. Az a görcsös fintor, ami megkeményíti a száját, valahogy ellágyult. Az ő érdekében kívánom, bárcsak ébren is tudna így ellazulni.

Saját hálószobámban nem kapcsolom fel a villanyt. Ehelyett az ablakhoz megyek, és kinézek. A hold magasan jár az égen, és fényesen ragyog. Szemem hozzászokik a sötéthez, és ahogy végig tekintek a kerten, látom, hogy az *Álomcsapdán* még világos van. Ahogy jobban megnézem, látom, hogy Danny odakint ül az előfedélzeten, ölében gitár. Oldalán egy palack ital – valószínűleg Jack Daniel’s lehet.

Óvatosan, csendesen kinyitom az ablakot. Foltos felneszel a hangra, a farka felmered, de Danny nem néz fel. Most már hallom a gitárját, lágy hangon a „The Man Who

Can’t Be Moved” című dalt játssza. Lijának köszönhetően felismerem a dallamot. Szép hangja van, és – noha én igazán nem sokat tudok a zenéről – úgy tűnik, jól is játszik. Lecsúszom a padlóra, összegömbölyödöm, fejemet az ablakpárkánynak hajtva ottmaradok egy darabig, és hallgatom.

Kimehetnék hozzá, gondolom. Csak egy italra. Hallgatni, ahogy gitározik. Semmi több.

Aztán rájövök, hogy mióta hazajöttem, még csak fel se hívtam Anthonyt. Valójában mostanáig egyáltalán nem is jutott az eszembe. Egyszer sem.

Lelki szemeimmel látom magamat, ahogy itt ülök, mint valami szerelmes tinilány. Ez az egész merő ostobaság. Van valakim, aki szeret. Valaki, aki már hosszú ideje rendíthetetlenül szeret. Felállok és becsukom az ablakot. Danny hirtelen abbahagyja a játékát, és feltekint. Belebámul a sötétbe, de nem hinném, hogy lát engem. Foltos, az áruló, felugat. Behúzom a függönyt.

Danny holnap elutazik, és minden visszazökken a normális kerékvágásba.

32. fejezet

Tehát Danny elmegy. A világ nem dől össze. Kicsit kevésbé lesz verőfényes, de egészében véve minden úgy megy tovább, ahogy annak előtte. Anyu morog. Edie pénzért lejmol. Lija csodás tortákat süt. És Stan mindennap eljön ebédelni.

Az egyetlen változás, hogy próbálok kedvesebb lenni Anthonyhoz. Ő a jövőm, én pedig igyekszem kizárólag kapcsolatunk pozitív oldalait nézni. Ha két ember olyan hosszú ideje van együtt, mint mi, nagyon könnyen elsiklanak ezek felett. Hát, én többé nem siklom el felettük. Most nagyon is keményen markolom a kormányt, már elnézést, hogy épp ezt a kifejezést használom. Mindent megteszek, hogy ne gondoljak Danny Wilde–ra. És tudom, hogy a napok múltával el is fogom felejteni. El fogom. Tényleg.

Anthony a maga módján ugyanolyan kedves, és vannak jó tulajdonságai. Ezekre összpontosítok. Valójában már azt fontolgatom, hogy beszállok a csengettyűrázásba. Tudom: lőjetek le. De hát így tesznek a párok, vagy nem? Megosztják egymással az érdeklődésüket, a szenvedélyeiket. És ha valahogy kifejleszteném magamban a csengettyűzés iránti szenvedélyt, akkor más dolgok is szenvedélyesebbé válhatnak. Akik együtt játszanak, együtt is maradnak, ugye? Még akkor is, ha csengettyűk is vannak a dologban. Eddig nem említettem Anthonynak, de biztos vagyok benne, hogy örülni fog. Sőt, golfozni is elkezdhetnék. Ki tudja? Jót is tenne egy kis mozgás.

Anthony ma este átjön, és én szeretnék vele együtt kimozdulni. Ezért sem készítettem kettőnknek vacsorát. Van egy kellemes pub a faluban, a Két Bárka. Közvetlenül a csatorna partján áll, úgyhogy nincs is messze. Tudom, hogy

Anthony mindig fáradt a tevékeny napjai végén, de azért remélem, hogy tetszik majd neki az ötlet. A változatosság ér annyit, mint a pihenés. Vagy nem így mondják?

Most már nyakunkon a nyár, az idő csodálatos. Az ilyen ritka kincs Angliában. Kedves cukrászdám teljes gőzzel üzemel, úgyhogy napközben nincs sok alkalmam az időjárást kiélvezni, de azért nem ülhetek minden este a házban, a tévét bámulva. Abban a kevés szabad órámban ki szeretnék mozdulni, élni szeretnék egy kicsit.

Épp lejövök anyutól (a teáját vittem fel neki), amikor Anthony beállít. Anyu megint kicsit sápadt, gondolom magamban, de a szokásosnál nem morgott többet, szóval szerintem jól van.

Anthony elgyötört ábrázattal néz rám.

– Micsoda nap! – panaszolja. – Micsoda nap!

Átölelem és megcsókolom.

– Arra gondoltam, kimozdulhatnánk ma este. A változatosság kedvéért.

Hogy meghozzam a kedvét, szoknyát vettem és kicsinosítottam magam.

Felsóhajt.

– Muszáj? Hullafáradt vagyok. Néha azt hiszem, el sem tudod képzelni, milyen nyomás alatt vagyok a munkahelyemen.

– Tényleg nem – ismerem el kedvesen. – Ezért is lenne kellemes elsétálni a Két Bárkába itt a csatornaparton. Meginnánk egy–két pohár jó vörösbort, attól kicsit ellazulnál.

Megenyhülve néz rám.

– Én élvezném – teszem hozzá.

Menni fog ez!

– Nem tudok átöltözni – feleli Anthony. A második legjobb munkahelyi öltönyét viseli, amely régi és enyhén elnyűtt.

– Nagyszerűen nézel ki.

– Nem akarok késő éjszakáig maradni – mondja. – El se hinnéd, mi vár rám holnap.

– Nem kell sokáig maradnunk.

– És mi lesz Mirandával?

– Kibírja pár óráig. Megnézem, hogy kéznél van–e a mobilja. Ha bármi gond van, pár perc alatt ideérünk.

Bármilyen akadályt gördíts is az utamba, én ügyesen leküzdöm.

– Rendben – tartja fel megadóan mindkét kezét. – Akkor a Két Bárka.

Inkább beletörődő, mintsem lelkes, de ezzel együtt tudok élni.

– Nagyszerű! Akkor két percet kérek.

Felveszem a kardigánomat, majd egy gyors puszi kíséretében búcsút intek anyunak, aki ezúttal nem zsörtölődik, mivel most az egyszer Anthonyval lépek le. Aztán végigsétálunk az utcánkon, át az ívelt hídon a csatorna felett, majd tovább a parti sétaúton. Útközben belekarolok Anthonyba.

A jó idő miatt a csatornapart tele van kocogókkal, biciklistákkal, kutyasétáltatókkal és hozzánk hasonló gyalogosokkal, akik szintén a pub felé tartanak, hogy eltöltsenek ott egy kellemes estét. A part mentén lakóhajók sora horgonyoz. Néhány hajóról a lakók kipakolták a grillsütőt a partra, a levegőt sült hús és kolbász illata tölti be. A tulajdonosok hajóik mellett ülnek, összecsukható székeiken várják a vacsorát. Milyen idilli élet is ez! Kellemes arra gondolni, hogy egy szép napon majd hasonló életet élhetünk Anthonyval a *Merryweather kisasszony* fedélzetén – csak elindulunk valamerre, kikapcsolódunk, pihenünk. Már csak tizenöt éve van hátra a nyugdíjig, az igazán nem hosszú idő, ugye?

Egy család két kisgyerekkel a zsilip mellett piknikezik, nézik az előttük elúszó hajókat. Pár hét múlva, a Csatorna Fesztivál idején ez a szakasz tele lesz mindenféle alakú bárkákkal, kicsiny cukrászdánkat pedig elözönlik a látogatók.

Anthony csendben lépked mellettem, elveszve gondolataiban. De jól van ez így. Kellemes. Olyan régóta vagyunk együtt, hogy néha nincs is szükségünk szavakra. Szorosabban fogom a karját.

– Ezt most miért csinálod? – kérdezi.

– Semmiért. Csak olyan kellemes, hogy kimozdulunk együtt. Nem csinálunk ilyet elég gyakran.

– Nem – ismeri el szórakozottan.

Nagy rajta a nyomás a munkahelyén. Nem az a fajta, aki képes maga mögött hagyni az irodai gondokat, én pedig tisztelem elkötelezettségéért és törekvéséért. Ő soha nem hagyná ott a munkahelyét, hogy – látatlanul, merő szeszélyből – megvegyen egy lakóhajót. Aztán rájövök, hová is vezet ez a gondolat, és nyomban leállítom magam.

A Két Bárka hangulatos, régimódi pub, az a fajta, ahol senki nem fáradt a felújítással. A palatábla, a hajópadló és a nyolcvanas évekbeli kék mintás tapéta makacsul kitartott. De a konyhája kitűnő, igazi klasszikus pubételekkel – csak semmi kuszkusz vagy polenta, ó, nem. A fő látványosság azonban a kerthelyiség, amely egész a csatornáig nyúlik, a látogatók kedvence.

Nagyon jól ismertem a régi tulajdonosokat, de nyugdíjba vonultak, hogy aztán annyi csatornaparti év után – amelyeket úgy töltöttek el, mint jómagam – végre ők is hajóra kapjanak. Ma a pubot egy fiatal pár vezeti, akik még éppen csak belerázódnak az üzletbe, úgyhogy nincs sok idejük a csevegésre. Remélem, a szőnyeget nem fogják kicserélni.

Szeretnék kiülni a kertbe, és van még egy utolsó szabad asztal nyomban a csatorna mellett, de Anthony közli, hogy neki túl szeles. Úgyhogy kompromisszumot kötünk, leülünk egy asztalhoz odabent, közvetlenül a franciaablak mellé, Anthony a sarokba, én pedig az ajtóhoz, ahol élvezem a friss levegőt. Anthony leveszi a zakóját, és széke támlájára helyezi. Meglazítja a nyakkendőjét. Egy kis ideig

tanulmányozzuk a menüt, majd választunk. Anthony steaket és hasábburgonyát rendel, én pedig lasagnét.

– Nem rendelnél? – kérdi. – Nekem meg kell néznem az e–mailjeimet.

Úgyhogy megyek a bárpulthoz, leadom rendelésemet a vacsoránkra, és kérek két nagy pohárral a ház vörösborából.

Mire visszaérek az asztalhoz, Anthony zsebre teszi a mobilját.

– Minden rendben?

– Persze – feleli. – Semmi, ami ne várhatna holnapig.

– Min dolgozol mostanában?

– Ezen–azon – mondja. – Nem fontos.

Világos, hogy nem akar munkáról beszélni.

– És a golf? – faggatom. – Játszol a hétvégén?

Ez valójában elég buta kérdés, ugyanis mindig játszik a hétvégén, kivéve talán, ha lecsap egy orkán, vagy felhőszakadás van. A következő héten azonban úgy fest, jó idő lesz.

– Igen – válaszolja. – Szombaton és vasárnap is.

– Ó.

Hamarosan teszünk egy kis túrát. A srácok közül néhányan el szeretnének menni pár napra Belfrybe vagy hova.

– Kellemes lesz.

– Még nincs leszervezve semmi – mondja. – Csak egy ötlet.

– De annak jó. Talán a partnereiteket is vihetitek? Már rég nem láttam a golfcimboráidat és a feleségeiket. Jó lenne újra találkozni velük. – Igazából olyan rég volt, hogy valószínűleg már azt is elfelejtették, ki vagyok.

– Nem lenne nehéz? – kérdez vissza. – Mármint a cukrászdával és anyukáddal?

– Attól függ, mikor mentek. Nem lesz egyszerű, de biztosan meg tudom oldani valahogyan. – Pedig már az ötlet is, hogy bevonuljon a Napfényes Gondozóotthonba, kiverte

anyunál a biztosítékot. – Át tudom hívni Liját és a barátnőit, hogy pár napig vigyázzanak rá.

Anthony szórakozottan igazgatja meglazított nyakkendőjét.

– Talán jobb lenne, ha csak mi, fiúk mennénk.

Ezzel ki is fogyunk a témákból, és zavart csendben várjuk az ételünket. Nem ilyen estét terveztem. Azt hittem, közösen lazíthatunk, de valahogy feszült a légkör köztünk, és nem értem, miért.

Ahogy ott ülök, és körbe nézegetek, Deborah lép be a pubba a Falu Hangjából.

– Ó, nézd csak! – kiáltom, és örülök, hogy megtörhetem a csendet. – Itt a te új fiatalasszonykád.

Gyanítom, hogy Deborah idősebb nálam, de a többi csengettyűs hölgyhöz viszonyítva igazán fiatal.

– Hogyan? – kapja fel a fejét Anthony, majd amikor meglátja Deborah–t, leesik az álla. – Mit keres itt?

– Gondolom, vacsorázni jött. – Újra odanézek. – Hm, ráadásul egy csinos fiatalemberrel. – Közelebb hajolok. – Talán a férje?

Nem – fintorog Anthony a pár felé. – Valaki, akivel csak most találkozott. Nem igazán a pasija. Az interneten találta. – Nahát! De jó neki! Úgy fest, megütötte a főnyereményt.

– Zavarja a gyakorlásban – jegyzi meg mérgesen Anthony. – A Csatorna Fesztiválig már csak néhány hét van hátra, ő pedig még mindig nem bánik tökéletesen a csengettyűkkel.

Nincs is ennél nagyobb bűn, gondolom.

– Csatlakozhatnának hozzánk, ha szeretnéd. – Nem szívesen vallom be, de jó lenne némi társaság, Deborah pedig olyannak látszik, akivel lehet szórakozni.

– Jaj, nem, dehogy! – Anthony egyértelműen elszörnyed a gondolattól. Eddig azt hittem, kedveli a nőt.

Deborah meglát minket, és vidáman odaint nekünk.

Visszaintegetek.

– Ne – szól rám Anthony.

Úgy tesz, mintha az étlapot tanulmányozná, pedig már rendeltünk.

– Miért ne? Jó lenne megismerni.

Elvégre hamarosan én is benne leszek a csengettyűs csapatában.

Anthony mindent elkövet, hogy úgy tegyen, mintha nem lenne ott, de hasztalan próbál eltűnni fedezéke mögött, Deborah egyenesen odajön az asztalunkhoz. Kedvesen néz ránk. Ragyog. Nem tudom, hogy a Két Bárka látott–e már ekkora eleganciát. Szűk, rózsaszín kosztümöt visel, hozzá illő magassarkúval, rúzzsal és körömlakkal. Nagyon jól áll neki. Szeretnék én is ilyen sugárzó lenni.

– Hahó! – csiripeli áradó örömmel. – Szuper, hogy itt látlak titeket!

Anthony ajkát összeszorítva feleli:

– Szuper.

– Mesésen nézel ki! – mondom neki.

Pironkodva simítja végig a haját.

– Köszönöm. – Műszempillája alól stílusos partnerére pillant. A pasi, úgy nézem, fiatalabb nála; magas, és divatos blézert visel. – Ő Ed.

– Én Fay vagyok – mondom Ednek.

– Helló – üdvözöl a kezét nyújtva.

Anthony elképedve, félig elnyílt szájjal mered rá, és fennáll a veszély, hogy mindjárt valami durvát mond. Ellenállok a kísértésnek, hogy belerúgjak az asztal alatt. Miért viselkedik így?

Normális esetben ő a jó modor élő szobra.

Mivel ő nem szólal meg, folytatom én:

– Ő pedig itt Anthony.

Ed elkapja Anthony kezét, és alaposan megrázza.

Most jött el az ideje, hogy megkérdezzük tőlük, nem volna–e kedvük odaülni az asztalunkhoz. Van elég hely négy személynek, de Anthony nem szólal meg. És hogy még kínosabb legyen a helyzet, megérkezik a rendelésünk.

– Ó, hát itt is a vacsora – jegyzi meg Anthony színpadiasan.

– Nos – Deborah enyhén letörtnek látszik. – Akkor mi megyünk is.

– Jó volt látni titeket – mondom. – Lehet, hogy hamarosan újra találkozunk. Valójában épp azon tűnődöm, mi lenne, ha beszállnék a csengettyűzenekarba.

– Mi? – fordul felém Anthony sötét képpel.

Védekezésre váltok.

– Csak egy ötlet.

– De kedves! Jól jönne némi vérfrissítés – mondja Deborah. – Nem igaz, Anthony?

Ő azonban egyáltalán nem látszik boldognak, hogy a hatáskörébe tartozó döntéseket hozunk.

Majd meglátjuk – mondja gyanakvóan, aztán félreérthetetlen nyomatékkal felveszi a kést és a villát.

– Találkozunk a próbán, Anthony. – Deborah birtoklón belekarol Edbe, aztán egy mosolyt vetve felénk ellibegnek egy másik asztalhoz.

– Leülhettek volna ide hozzánk – javaslom.

– Te akartad, hogy együtt menjünk valahova ma este, Fay. – Anthony bőszen fűrészeli a steakjét. – Tessék, megkaptad.

– És milyen kellemes.

– Akkor élvezd.

– Nem akarsz bevenni a csengettyűseid közé?

– Nem tudom, megfelel–e a hozzáállásod. – Ettől elkerekedik a szemem. – Türelem kell hozzá – folytatja. – Sok–sok türelem.

Azt hiszem, az van nekem. És van fehér blúzom is. Ezenkívül, milyen nehéz lehet? Persze nem mondom ki hangosan a gondolataimat. Inkább a lasagnémra koncentrálok.

A terem túloldaláról hangos nevetést hallani. Anthonyval egyszerre nézünk fel. Deborah az, hallhatóan teljesen elbűvöli a partnere.

– Úgy tűnik, ők egész jól kijönnek egymással – jegyzem meg.

– Semmit nem tud a pasasról – feleli Anthony sötét képpel. – Akár sorozatgyilkos is lehet, amilyen ostoba ez a nő.

– Egy nagyon jól öltözött gyilkos.

– Ő csak annyit lát, hogy a pasi fiatal, jóképű, és már el is csavarta a fejét. – Bűntudatosan elpirulok. – Ezen a héten még a próbát is kihagyta – folytatja Anthony. – Még öt perce se ismeri ezt a fickót, máris mindent eldobna érte. – A fejét csóválja, világos, hogy mélyen csalódott csapatának új tagjában. – Rendelek még egy italt. Jöhet?

Mielőtt válaszolhatnék, felkapja a poharainkat, és a pulthoz megy.

33. fejezet

Anthony valamivel jobb kedvre derül, miközben kart karba öltve ballagunk hazafelé a parti ösvényen. Talán a negyedkilónyi steak, na meg a három pohár vörösbor teszi.

Most pedig, némi biztatásra, beszámol tegnapi golfmeccséről.

– Ha nem hagytam volna ki két ütést – magyarázza –, birdiem lett volna.

Őszintén szólva többet hallottam erről a meccsről, mint amennyit bárki szeretne. Vacsora alatt minden részletét megismerhettem. Mármint miután beszámolt a legutolsó csengettyűzésről, ahol a „Bridge Over Troubled Water” című dal különösen kifogott a hölgyeken. Minél többet gondolok erre, annál inkább úgy látom, hogy a csengettyűzést nem nekem találták ki. Talán jó, ha a pároknak eltérő érdeklődési köre van.

A csatornán a hajók már elnyugodtak éjszakára, odabent sorra felgyulladnak a villanyok. Nem tehetek róla, de gondolataim Danny felé szállnak. Eltűnődöm, hol lehet most. Vajon lehorgonyzott–e már éjszakára Foltos társaságában – és esetleg valaki másában? Visszagondolok a közös napunkra és az estére, amelyet vele töltöttem az *Álomcsapdán.* Olyan idegen a számomra, mégis olyan egyszerű vele lenni. Anthonyra nézek a sűrűsödő sötétben, és érzem, hogy valami nincs rendben köztünk. De hogy is lehetnének rendben a dolgaink, ha én egy másik férfira gondolok? Azt kívánom, bárcsak tisztára sikálhatnám az agyamat, és kitörölhetném belőle Danny Wilde minden emlékét. Mi jó származhat abból, hogy folyton rágondolok?

Ugyanazon az úton megyünk vissza, a hídon és az utcácskánkban. Már bánom, hogy nem hoztam elemlámpát,

de így jártunk. Stannél sem ég már a villany. Ő is lepihent éjszakára.

Bár még épp csak elmúlt tíz, amikor visszaérünk, a házunk sötét, ahogy benyitok.

– Azt hiszem, anyu már alszik.

– Tedd fel a kannát! – mondja Anthony, majd szokásos karosszéke helyett a kanapéra huppan. – Megnézem, van–e valami a tévében.

Teszem, amire kért, és már ott is vagyok a konyhában, figyelem, ahogy a teavíz forr. A szobából nevetést hallok. Kíváncsi vagyok, mit nézhet Anthony.

Kinyitom a hátsó ajtót, s az ajtófélfának támaszkodva kinézek a csatornára. A holdfényben feketén csillog, a partján álló fák szelíden ringanak a szellőben. Úgy érzem, mintha a szél Danny nevét susogná. Szinte hallom. Mélyet szippantok a levegőből, kifújom, és próbálom vele együtt elhessenteni a gondolatot. De a kis rohadék makacsul kitart. Danny talán még Londonban van, fiatalabb, vidámabb társaságban. Mostanra el is felejtette azt az időt, amit nálunk töltött. Bárhol legyen is, az biztos, hogy nem mond hosszú történeteket a csengettyűzés finomságairól és a tökéletes golfütésekről.

Könny szökik a szemembe. Olyan nagyon próbálom elfelejteni, de tényleg. Mégis, érzem ölelő karját a derekamon, arcomhoz súrlódó ajkát. Ez túl sok, nem lehet kibírni. Hiányzik.

Édes istenem, mennyire hiányzik!

– Kész van már a tea? – Anthony igyekszik túlkiabálni a tévét.

Megtörlöm a szemem, bezárom a hátsó ajtót, megcsinálom a teát, és viszek magunknak két bögrével. Mivel Anthony a hús után jókora adag créme brulée–t lapátolt magába, gondolom, tortát most nem kér.

Leülök közvetlenül mellé, és a bögréjét a kávézóasztalkára teszem. Meglepetésemre körém fonja a karját.

– Minden rendben van, öreglány? – kérdezi, és ügyetlenül megpaskol.

– Persze. Rendben vagyok. – Remélem, a hangomon nem érződik belső vívódásom. – Teljesen rendben.

– Nincs semmi a tévében.

– Az előbb mintha hallottam volna, hogy valamin nevetsz.

– Valami régi ökörség – válaszolja.

Még jobban meglepődöm, hogy elveszi a teásbögrémet a kezemből, és leteszi az asztalkára, gondosan a magáé mellé. Aztán előrehajol, hogy megcsókoljon. Úgy megijedek, hogy majdnem visszahúzódom. Ez egy igazi, nyelves csók, pedig mi aztán nem vagyunk egy smárolós pár. Nem is emlékszem, mikor csókolóztunk így utoljára. Már olyan régen vagyunk együtt, mégis szinte olyan, mintha egy vadidegent csókolnék meg.

Anthony ajka az enyémhez dörzsölődik. Borgőzt és étel ízét érzem rajta. Hozzám nyomakszik, teste nehéz, merev. Érzem a szívem lüktetését, de nem az élvezettől, hanem a pániktól dübörög. El szeretném lökni magamtól, holott tudom, hogy erre szükségünk van, vissza kell jutnunk egy szintre, ahonnan már majdnem teljesen eltávolodtunk.

– Hadd helyezkedjem el kényelmesebben – mondom, és ledőlök a kanapéra.

Szükségem van egy percre, hogy összeszedjem magam, aztán újra csókolózunk.

– Maradhatok – mondja rekedten. – Már olyan régen nem csináltuk, Fay.

– Nos…

– Anyád alszik.

Mikor is szeretkeztünk utoljára? Olyan sok hónapja, hogy már nem is emlékszem. Most nehéz. Anyu mindig körülöttünk van, amikor itt vagyunk, Anthonyhoz pedig nehéz átmenni, szintén anyu miatt.

Amikor sort kerítünk rá, a szex köztünk mindig nagyon prózai. Két pozíciót váltogatunk. Egyszer fent, egyszer lent.

Értik, mire gondolok. Már a korai időkben is így volt. De akkor szerettem így. Nem vagyok az a típus, aki kényelmesen érzi magát meztelenül. És Anthonyt is kielégíti, ha leoltott villanynál, paplan alatt szexelhet. Ha arra kérne, hogy öltözzek be nővérnek, vegyek fel egyenruhát vagy használjak bilincset, esetleg maszkot, kikészülnék. Szerintem a szerelem az ágyba való. Méghozzá egy kényelmes ágyba. Nem vagyok az a típus, aki autók hátsó ülésén vagy a falnak dőlve kettyint. És szabad ég alatt se szeretkeztem még.

– Menjünk fel az emeletre! – sürget Anthony.

– Igen – préselem ki magamból. – Az jó lenne.

Úgyhogy kiviszem a bögréket a mosogatóba, mialatt Anthony lekapcsolja a tévét és a villanyt. Beállítom a kenyérsütő gépet, hogy reggel friss, meleg kenyeret ehessünk. Még egyszer utoljára megnézem, hogy a hátsó ajtó zárva van–e, és próbálok nem a csatorna felé nézni.

Anthony már felment az emeletre, mire visszatérek a nappaliba, úgyhogy óvatosan utána lopódzom, nehogy felébresszem anyut.

Partnerem már a fürdőszobában van, és tudom, hogy az én fogkefémet használja, ami egy kicsit zavar. Gyűlölöm megosztani a fogkefémet, de végül is szeretkezés előtt mindkettőnknek tisztának kell lennie. Én valójában szívesen le is zuhanyoznék, de aggódom, hogy ha túl sokáig tart, fáradt lennék reggel.

Az ágyazással bíbelődöm, míg arra várok, hogy Anthony végezzen az előkészületeivel, és próbálom megtalálni a hálóingemet. Anthony nem szereti, ha pizsama van rajtam, ezért tartok valami lengébbet a szekrény alján.

Végre előjön a fürdőszobából, bokszeralsót visel, fölötte kidudorodik a hasa. Karján ott az inge és a nadrágja. Ismétlem, eltelt már némi idő, mióta utoljára meztelenül láttam; el is feledkeztem róla, milyen rózsaszín a bőre. Melle szeplős, és csak itt–ott nő rajta hirtelenszőke szőr, melybe már szürke szálak vegyülnek.

– Holnap korán kell kelnem, hogy hazamenjek és átöltözzem – közli. – Hogy is nézne ki, ha előző esti ruhában mennék be az irodába. Az lenne csak a szégyen!

– Az lenne – értek egyet. – Állítsam be fél hétre a vekkert?

– Igen. Akkor még elég időm lesz.

– Csinálhatok neked reggelit is.

Felveszem a hálóingemet, és bemegyek a fürdőszobába. Levetkőzöm, és gyorsan lemosakszom a mosdókesztyűvel. A fogkefémet egy percig öblítem forró vízzel, mielőtt fogat mosnék. Visszaveszem a hálóinget, és alaposan megnézem magam a tükörben. Ostobán festek ebben a cuccban. Fekete és csíkos, a tetején masni és Swarovski–kristályokkal berakott kis csipkeszalag díszeleg. Ez egyáltalán nem én vagyok. De Anthonynak tetszik.

Eltűnődöm, vajon még mindig kívánatos nő vagyok–e. Nem vagyok se sovány, se kövér. A csípőm telt, de a mellem is – azt hiszem, ez a kettő kiegyenlíti egymást. Nem vagyok olyan csinos, mint Edie. Ő jobban hasonlít anyuhoz, míg én inkább apura ütöttem. A frizurám lehetne valamivel izgalmasabb, ha lenne rá időm. A bőröm rendben van, a szemem és a fogam ép. Fiatal vagyok. Na jó, fiatalos. Életem virágjában. De nem ezt érzem. Középkorúnak érzem magam, aki meggörnyedt a felelősség súlya alatt. És egy csipkés hálóing ezen semmit se változtat.

Mire visszamegyek, Anthony már az ágyban van. Bokszeralsóját a székre akasztotta, pólója és nadrágja társaságában. Befekszem mellé az ágyba. Normál esetben az ágy jobb oldalán alszom, de ő is azt szereti, és mivel ő volt a gyorsabb, övé a jobb oldal.

– Nos – mondom. – Itt volnánk.

Egyszerre fekszünk be a paplan alá. Lekapcsolom az ágy melletti villanyt. Aztán visszakapcsolom, és felülök. Elfelejtettem beállítani a vekkert. Felhúzom.

Villany le, és visszabújok. Egymás felé fordulunk, Anthony átkarol, és ismét megcsókol. Tizennyolc éves

voltam, amikor elveszítettem a szüzességemet, de a mai napig nem tanultam meg, mit kellene kezdeni az alattam levő karommal. Hová rakjam? Sose jöttem rá. Az eltelt évtized során, amit együtt töltöttünk, küszködtünk az összehangolódással.

Anthony a nyakamat kezdi csókolgatni.

– Vegyem le a hálóingem? – kérdezem.

– Ha akarod.

– Rajtad áll.

– Akkor vedd le.

Felülök, és ahogy megemelném a szegélyét, meghallom, ahogy anyu a botjával a padlót veri.

– Fay – ordítja. – Fay! – Újabb dörömbölés. – Elfelejtettem bevenni a tablettáimat.

– Anyu az – mondom rezignáltan.

– Bassza meg – jegyzi meg Anthony, noha sosem szokott káromkodni. Visszahanyatlik az ágyra.

– Vinnem kell neki egy csésze teát is – magyarázkodom. – De gyors leszek.

Kiugrom az ágyból, felkapom a köntösömet, aztán áttrappolok anyu szobájába.

– Itt vagyok, anyu – mondom. – Megyek, felteszem a kannát forrni. Egy perc és jövök.

De hogy őszinte legyek, soha még ennyire nem könnyebbültem meg a padlódöngetésétől. Elnézést a vulgáris kifejezésért, de a másik fajta döngetés lehetősége egyáltalán nem hozott lázba. És miután felviszem anyu tablettáit, a szobámba visszatérve még megkönnyebbültebben konstatálom, hogy Anthony már mélyen alszik.

34. fejezet

Angliában már hosszú ideje várunk egy kellemes nyárra, és most végre megérkezett teljes ragyogásában. A virágok kivirultak, színpompásak, a méhek vidáman szállnak, az ég kihívóan, tündöklően kék.

A tavalyi a legnedvesebb nyár volt időtlen idők óta. Az idei viszont már most a legmelegebb nyár, a cukrászdánk mindennap tele van vendéggel. Néhány hétvégén még az is megtörtént, hogy várni kellett az asztalokra. A nyitvatartás idejét kitoltuk, és Lija is feldobta az üzletet néhány új tortarecepttel. Jól elvagyunk esténként a sütéssel, és van néhány új tortaköltemény is az étlapunkon: almásfahéjas, ragacsos gyömbéres–narancsos, régimódi magvas torta, és mivel most van itt a szezonja, epres desszerttorta.

Már több mint egy hónap telt el, mióta Danny elutazott, és bár mindent megteszek, hogy ne tartsam számon az időt, nem telik el nap, hogy gondolataim ne kalandoznának el feléje. Néha kevésbé fáj a hiánya, ha ezt teszem.

Eljött a közkedvelt Csatorna Fesztivál hétvégéje, ma a cukrászdánk rendkívül forgalmas. A szokásosnál sokkal több sütit készítettünk a *Merryweather kisasszonyra*, és első alkalommal fordul elő, hogy előrecsomagolt szendvicseket is készítettem hajóboltom számára. Azt hiszem, ezt rendszeresítenünk kéne, mert nagyon népszerűek voltak.

Lija két lakótársnője, Krista és Evelina, átjött segíteni. Krista már két napja a *Kisasszonyon* dolgozik, és tényleg jól csinálja. A bevételeink a magasba szárnyaltak, én pedig megkértem, hogy maradjon a hétvégére. Ha a dolgok így mennek tovább, el kell gondolkodnom, hogy a nyár hátralévő részére felvegyek–e valakit. Biztos, hogy többet adnánk el, ha lenne egy állandó alkalmazott a hajón.

Őszintén szólva, az elmúlt pár héten annyival többet kerestem a megszokottnál, hogy Edie–nek is küldhettem némi pluszpénzt. Kétségtelen, hogy szüksége van rá, ugyanis a helyzete nem javult. Még mindig abban a lakásban él, de ki tudja, meddig maradhat. És még mindig nincs állása.

Teszek egy kört a kertben, összeszedem az üres tányérokat, és leültetek egy családot. A konyhában bedobom egy kétszemélyes délutáni tea szemetét a kukába.

– Bűzös Stan levese elkészült, Fay.

– Lija! – szólok rá.

Biztos vagyok benne, hogy néha csak a hatás kedvéért viselkedik így. Felém fordul, és megajándékoz ritka, gunyoros mosolyai egyikével.

– Pokolra fogsz jutni – figyelmeztetem.

– Ott legalább majd oda tudok figyelni anyádra is.

Nevetek, elveszem tőle a tálcát, és kiegyensúlyozom a kertbe. Stan az utolsó asztalnál ül a csatorna mellett. Fehér trikót visel V–alakú nyakkivágással és Fair Isle felirattal, valamint panamakalapot, amiben úgy néz ki, mint aki legalább kétszer körbejárta a Földet.

– Üdv, Stan.

– Helló, kedves – üdvözöl. – Napok óta nem láttam.

– Elnézést. Elfoglalt voltam.

– Nem tesz semmit. Ez az aranyos Lija igazán odafigyelt rám, amíg távol volt. Szuper lány! Tűzrőlpattant.

– Hát tényleg az.

– És tehetséges. Mondtam is neki, hogy az ő képességeivel többre kéne vinnie.

Én is valami ilyesmire bátorítom. Nem sok sikerrel.

– Mit mondott erre?

– Azt, hogy kopjak le – feleli nevetve.

Elszörnyedve csóválom a fejem.

– Még szerencse, hogy maga már szinte családtag, Stan, nem csak egyszerű vendég. De ez elég durva volt tőle. –

Habár azért még mindig egy fokkal kedvesebb Lija szokott formájánál. – Majd beszélek vele.

– Ne tegye – mondja Stan. – Olyannak szeretem, amilyen. Legalább gatyába ráz.

– Engem is. – Leteszem az ételét. – Itt van az ebédje.

Borsóleves friss kerti mentával.

– Ó, milyen pompás! – vágja rá. – Az a kedvencem.

Körülnézek, hogy senki másnak nincs–e szüksége rám, aztán egy pillanatra leülök mellé.

– Elmegy később a Csatorna Fesztiválra?

– A világ minden kincséért nem hagynám ki. Ez az év csúcspontja.

– Nem lehet túl izgalmas valakinek, aki berepülő pilóta volt, és filmes kaszkadőr.

– Onnan szerzem az izgalmat, ahonnan lehet, drága Fay. Már annak is örülök az én koromban, hogy egyáltalán tudok járni.

– Kell segítség, hogy odamenjen?

– Á, dehogy – szabadkozik. – Van nekem időm. Élvezem a napsütést. Majd megállok és leülök a zsilipnél, ha pihenésre van szükségem.

– Csak szóljon, ha meggondolná magát. Felvihetem kocsival. Nem gond. – Mosolyogva megpaskolom a kezét.

– Megleszek – biztosít Stan. – Maga odamegy, ha itt végzett?

– Igen, egy órácskára. – Lija szokatlanul izgatott a fesztivál miatt, és most nem tudna vigyázni anyura helyettem, úgyhogy csak rövid időm lesz körülnézni. – Ott akarok lenni, hogy támogassam Anthonyt. Megint a Falu Hangjával lép fel.

Stan grimaszol.

– Tudom – nevetek rá, és lehalkítom a hangom. – Szörnyű az a ricsaj, de végül is senkinek nem árt vele.

– Van valami híre arról a fiatalemberről? Hogy is hívták? Dannyről?

– Neeem, már rég elment.

– Ez meglep – feleli Stan. – Azt gondoltam, visszajön.

– Talán egy szép napon.

– Talán eljön a fesztiválra.

– Nem hinném, hogy az ő stílusa.

– Az egész országból jönnek ide hajók. Sosem tudhatja.

Bár azt mondom, nem fáj, ha Dannyre gondolok, igazából nagyon is fáj, és nem igazán akarnék belemenni egy róla folytatott beszélgetésbe. Jobb, ha nem látom, és nem is gondolok rá.

– Mennem kell. – Felállok és kinyújtóztatom fáradt hátamat. – Élvezze az ebédjét, Stan. Lija csodás gyömbéres–narancsos tortát készített. Mindjárt hozok egy szeletet.

– Nagyszerű! – ujjong, és összedörzsöli a kezét, ahogy nekilát a levesének.

Nem tudom elviselni a gondolatot, hogy eljön az idő, amikor majd nem látom itt mindennap a cukrászdámban, és nem hallom, ahogy bármely levest, amit csak kihozunk neki, a kedvencének nevez. A gondolatra gombóc nő a torkomban, és hirtelen felindulásból megcirógatom száraz orcáját.

– Mi a baj? – kérdi.

– Semmi – válaszolom. – Kellemes időtöltést a fesztiválhoz. Később beszélünk, Stan.

35. fejezet

Lija már vagy egy órája csörömpöl az edényekkel. Végre levágja az utolsót is a szárítóra. Az idegeim abbahagyják a tremolózást, amikor beletörli kezét a pólójába.

– Rendben – jegyzi meg. – Már itt se vagyok. Akkor később.

– Hé, kisasszony! – szólok utána. – Kihagytam valamit? Mi ez a nagy sietség a fesztiválra?

Szokása szerint vállat von.

– Új pultos van a Két Bárkában. – Ezzel felkapja a kézitáskáját. –Tartalék bugyi és fogkefe bevetésre kész.

– Ó. Hát akkor sok szerencsét.

Talán jobban meg kellett volna néznem a mai szerelését. Fekete topja a szokásosnál is szűkebb, és még egy kis csipke is díszíti. Hozzá a világ legrövidebb farmersortját vette fel fekete harisnyával és a legjobb piros Doc Martens bakancsával. Szemmel láthatóan hatást akar gyakorolni valakire.

– Ne felejts el holnap munkába jönni – emlékeztetem, bár erre semmi szükség. – Mesés idő lesz, le fogjuk járni a lábunkat.

– Hagytalak én cserben valaha is?

– Nem – felelem őszintén. – Soha.

– Jössz a fesztiválra?

– Igen. Anthony zenekara fellép. Ott akarok lenni, hogy támogassam.

Lija vág egy fintort.

– Egy szót se szólj! Semmit!

Végre elneveti magát.

Előveszek egy húszfontost a tárcámból, és a kezébe nyomom.

– Igyál egyet az egészségemre! Ma igazán kiérdemelted.

– Köszönöm, Fay.

Bármilyen apró gesztus is ez, őszintén meghatódik tőle.

– Nélküled nem boldogulnék, tudod jól.

– Hagyjuk a szirupot – feleli fintorogva, majd vállára veti a táskáját. – Ne maradj itt soká, lemaradsz a mókáról.

– Csak gyorsan elpakolok, aztán megyek én is. Kifizetted Evelinát és Kristát?

– Igen – feleli. – Vettem ki pénzt a kekszesdobozból.

Hamarosan szükségünk lesz rendes digitális pénztárgépre meg ilyesmikre, de igyekszem eltolni a végzetes napot.

– Megnéznéd útközben, hogy Kristánál minden rendben van–e? Ha segítségre van szüksége, vagy kell még süti, hívjon.

Lija bólint, és elindul.

Nézem, ahogy átmegy a kerten, csípőjét riszálva, ifjúsága magabiztosságával, és felsóhajtok. Sietősen lesikálom a munkalapokat, elpakolom a fazekakat és serpenyőket, és leeresztem a mosogatót, felkészülve a holnapi napra.

Aztán felmegyek az emeletre, hogy felvegyem egyetlenegy nyári ruhámat. Amikor kész vagyok, benézek anyuhoz, és ismét eltűnődöm azon, hogy mi a fenének száműzte önmagát ebbe a kisszerű létbe, amikor az égvilágon semmi szükség rá. Még ha tolószékbe kényszerült volna, akkor is ki tudnánk vinni a fesztiválra egy–két órára. Ha Stan meg tudja csinálni, biztosan neki is sikerülne. És abban is biztos vagyok, hogy ha rászánná magát, még a végén élvezné is.

Én idén kaptam elég napsütést. Orromon szeplők jöttek ki, a karom pedig aranybarnára sült. Anyu ezzel szemben egyre sápadtabb. Szürke haja is egyre fehérebb, és aggasztó mértékben ritkul. Hetente mosom neki, és bár olyan finoman bánok vele, ahogy csak bírok, minden alkalommal több haj marad a lefolyóban.

A szoba levegője fülledt és áporodott.

– Nyissam ki az ablakot, anyu? Nagyon meleg van itt.

– Ne – válaszolja. – Fázom.

– Az nem lehet. Odakint harminc fok is megvan.

– Zenét hallok – mondja.

– A Csatorna Fesztivál. Én is odamegyek egy órácskára, hogy körülnézzek.

Tetőtől talpig végigmér.

– Szóval ezért öltöztél ki.

– Anthony is fellép a Falu Hangjával. – Bármit tart is magáról Anthony, nem ő lesz a fő attrakció, de hamarosan ő következik, és ha nem sietek, lekésem. Kapnék is érte.

– Jó lenne meghallgatni.

– Ha felkelnél innen, anyu, meg is tehetnéd.

Erre ingerülten legyint.

– Túlságosan fáradt vagyok.

Nincs erőm vitába szállni vele.

– Nem maradok ki sokáig. A telefon itt van melletted, ha fel akarnál hívni.

– Lija hol van?

– Szintén kint a fesztiválon.

– Ó. Akkor jó szórakozást – zsémbel. – Velem ne is törődj.

– Itthon leszek, mielőtt észre vennéd.

Nyomorultul néz ki, ahogy magára hagyom, engem pedig eltölt a bűntudat. De ha nem megyek, Anthony nagyon fog haragudni. Bármit teszek, valaki boldogtalan lesz miattam. Akkor már inkább megyek a fesztiválra, mint mindenki más.

Úgyhogy miután megígérem anyunak, hogy később felnézek hozzá, lesietek a hátsó ajtóhoz, és útközben felkapom a szalmakalapomat. Pillanatokkal később már a parti ösvényen igyekszem a Great Linford park felé. Tegnap óta mindenféle színű és méretű hajók érkeztek. A cukrászda előtti összes móló, ameddig csak a szem ellát, foglalt. Vagyis sűrű hetünk lesz, gondolom, mert ezek az emberek még maradnak egy darabig, és majd csak lassan

szállingóznak el az elkövetkező napok során. Talán hétfőn is ki kéne nyitnunk. Bolondság lenne, ha nem tennénk. Majd meglátjuk, mit gondol erről Lija.

Ahogy közeledem a park felé, hallom, hogy a fesztivál már gőzerővel beindult. Az óta a Dannyvel töltött utolsó nap óta nem jártam errefelé. Itt álltunk meg piknikezni, mielőtt hazaindultunk volna. Melankólia vesz erőt rajtam, ahogy erre gondolok.

A zene itt már teljes hangerővel dübörög. Valami indie zenekar játszik a színpadon, amelyet a kúriánál állítottak fel. Rengeteg stand látszik a csatorna mentén. Soknál közülük lakóhajókhoz köthető tárgyakat árusítanak: hagyományos rózsamintás bádogedényeket, kötélből készült ütközőket, lábtörlőket, kabinba való csipkés szöveteket. Néhány hajóról ugyanúgy árusítanak ételt, ahogyan mi is tesszük a *Merryweather kisasszony*ról. Ott van például a rendszeresen erre járó *Cheddar Sajtár*: ezen a hajón mindenféle brit sajtokat lehet kapni. Másvalaki az elengedhetetlen cupcake–eket kínálja. A csatorna túlpartján a szociális bérházak előtti területet ellepték az ételes pultok. Van természetesen hamburgerárus furgon is, amely előtt hosszú sor áll, de vannak jóval leleményesebb ételárusok is: az egyik vegetáriánus curryt kínál, egy másik csodás fűszerektől illatozó karibi csemegéket. A Két Bárka felállított egy sörsátrat, amely jókora forgalmat bonyolít, és hatalmas előtte a tolongás.

Bárhogy vesszük is, jókora a tömeg. A Csatorna Fesztivál nagyon népszerű esemény, és a csodás idő még a szokásosnál is több embert vonzott. Ilyenkor mindig számos zenei stílus művelői gyűlnek össze, de azt hiszem, a Falu Hangja elég kényelmetlenül érezheti magát köztük. Az órámra nézek. Fél óra van még, amíg Anthonyék kezdenek. Izgulok érte.

Ha nem sietek, lekésem az egészet. Át kell mennem a hídon, hogy elérjek a parkba, és sürget az idő. Épp készülök, hogy futásra váltsak, amikor hirtelen meg kell állnom.

Előttem ott áll az *Álomcsapda.* Danny, arcán mosollyal, éppen cövekeket ver le a parton, hogy ahhoz kösse ki a hajóját. Ő az utolsó, akire ezen az ünnepen számítottam. Kiszárad a szám.

Annyi hét, annyi hosszú–hosszú hét után itt van. És én erről nem is tudtam. Nem hittem, hogy eljön. Nem mertem remélni.

Ledermedek a látványtól, képtelen vagyok mozdulni. Foltos csaholva ront elő Danny mögül, és odafut hozzám.

Erre Danny megfordul, és meglát. Széles mosoly jelenik meg az arcán.

– Fay! – kiáltja örömmel.

Sírni tudnék. Örömömben.

36. fejezet

– Helló! Jó újra látni – mondja Danny lelkesen. – Reméltem, hogy itt lesz.

Itt áll előttem, és én szeretném megölelni, vagy valami ilyesmi, de a magam nevetségesen félénk brit módján csak állok földbe gyökerezve.

Sötét szemével végigmér, én pedig majdnem elolvadok a pillantásától.

– Mesésen néz ki! – hadarja izgatottan. – Szépen lebarnult.

– Forró ez a nyár. – A lehető legunalmasabb válaszra futja csak.

– Hát, tényleg forró.

Ő is fantasztikusan néz ki. Napbarnított, kipihent, és még annál is izmosabb, mint emlékeztem. Fekete haja hosszabb lett, de a tetején még mindig kócos, egy tincs a homlokába hullik. Fekete trikót és kopott szürke farmert visel. Órákig tudnám legeltetni rajta a szememet.

Lehajolok, hogy megsimogassam Foltost, aki extatikus állapotban van. Úgy fest, a kutyus sem felejtett el engem.

– Jól érezte magát?

– Kitűnően – válaszolja. – Az esküvő csodás volt. És utána, nos, maradtam egy darabig. Nem állt szándékomban ilyen sok időt tölteni Londonban, de aztán találkoztam egy csomó régi barátommal, és jó volt újra együtt lógni velük.

– Jól hangzik. – Közben azon tűnődöm, hiányolta–e előző élete izgalmait.

– Néhány régi haverom eljött erre a hétvégére. Meséltem nekik az új csatornai életemről, ki is verte őket a hideg veríték, aztán eszembe jutott a fesztivál, és úgy gondoltam, ez jó alkalom egy kis bulizásra.

– Jól hangzik.

– Jöjjön! – mondja. – Találkoznia kell velük!

Követem az *Álomcsapda* fedélzetére, és közben az jár a fejemben, hogy vajon rólam is beszélt–e a barátainak. Aztán arra gondolok, miért is tette volna? Valószínűleg csak múló pillanat voltam az életében. Nyilván nem is említett.

Ahogy odaérek a hajóhoz, egy fiatal lány lép elő a kabinból, elfogadja Danny segítő kezét, és lemászik a hajóról.

Karcsú, hosszú lábú teremtés. Csíkos fehér topot visel, és farmersortot, ami még Lijáénál is rövidebb és szűkebb. Hosszú szőke haja egyenes szálú és csillogó. A foga olyan vakítóan fehér, hogy visszaveri a napfényt.

– Ő itt Sienna – magyarázza Danny. – Együtt dolgoztunk Londonban. Azon vagyok, hogy ezt az ízig–vérig nagyvárosi csajt beavassam az új életformámba.

A lány felkuncog.

– Ő pedig Fay – mutat be Danny. – Tavasszal neki dolgoztam, mindenféle ház körüli munkát, meg ilyesmit.

– Hűha! – csodálkozik Sienna, mintha nem tudná elhinni, hogy Danny idáig alacsonyodna.

Világos, hogy egy szót se mesélt rólam, és próbálom nem tudomásul venni, hogy nem úgy mutatott be, mint egy barátját.

Az *Álomcsapda* hátuljából újabb két ember jön elő, minden bizonnyal egy pár. A pasi a lány válla köré fonja a karját. Ők pedig itt Henry és Laura. Szintén régi kollégáim.

– Örvendek – mondom félszegen.

– Tetszik nekik ez a vén teknő – büszkélkedik Danny.

– Tutiszuper – vágja rá Sienna.

Danny úgy nevet, mintha ez a lány lenne a világ legviccesebb embere.

– Jöjjön, igyon velünk egyet, Fay! Épp a sörsátorba készültünk.

– Anthony pár perc múlva fellép – mutatok a csatorna túlpartján álló házak felé. – Oda kell mennem meghallgatni.

– Elkísérem – ajánlkozik erre. – Tudni akarom, mi jót csinált egész nyáron.

– De a barátai…

– Meglesznek egy ideig maguk is. – Ezzel hozzájuk fordul. – Hé, Sienna, srácok! Menjetek előre a sörsátorba! Később én is jövök. Pár percet beszélnék Fayjel.

– Persze – feleli Henry. – Rendeljünk neked is?

– Ne. De ne is előzzetek le nagyon. Nem szeretném, ha a hajóra visszafele jövet beleesnétek a csatornába.

Intenek neki, és belevegyülnek a park felé tartó emberek áradatába. Danny vigyorogva fordul felém. – Ezzel is meglennénk. A magáé vagyok.

– Kezdődik a csengettyűzés – mondom neki ijedten. – Mennem kell.

– Akkor én is megyek.

– Ezt biztosan nem akarja hallani, higgyen nekem.

– Dehogynem – ellenkezik. – Ha nincs már rá időnk, hogy előtte igyunk, legalább hadd hozzak néhány hideg sört a hűtőből. Kér egyet?

Hirtelenjében semmire nem vágyom jobban, mint egy hideg sörre. Na, jó, azért ez nem teljesen igaz.

– Igen, kérek.

Visszaugrik a hajóra, és másodpercekkel később két sörrel jelenik meg.

– Ezzel egy darabig elleszünk.

Elindulunk a csatornaparton, aztán át a hídon a parkba. Csak lassan jutunk előre a hömpölygő tömegben, de azért fokozatosan elérünk a főszínpadhoz, ahol a rockegyüttes épp befejezi a fellépését.

– Jók – bólint Danny elismeréssel.

Találunk egy helyet a füvön, nem messze a tömeg első soraitól, és megállunk. A zenekar még eljátssza az utolsó taktusokat, és begyűjti a lelkes tapsot a közönségtől. Nyelek egyet. Szegény Anthony, ezt nehéz lesz túlszárnyalni.

A két zenekar közti rövid szünetben Danny szembefordul velem.

– Szóval, meséljen el mindent! Hogy mennek a dolgai?

– Jól – felelem.

– A cukrászda forgalmas?

– Nagyon.

– Hogy van Lija és Stan?

– Mint mindig. Mindketten errefelé vannak valahol, de még nem találkoztunk. Később megkereshetjük őket. – Aztán eszembe jutnak a barátai. – Ó, de hát maga vissza akar menni a társaságához.

– Nem – feleli. – Nagyszerű ötlet, és ők nem bánnák. Még mi mindent csinált? Ugye, nem ment hozzá a pasijához, amíg távol voltam?

– Nem – mondom. – És maga?

Megrázza a fejét.

– Szabad és független, mint mindig.

Eltűnődöm, hogy erről Sienna is tud–e?

– Meséljen az esküvőről.

– Jó buli volt. Főleg a legénybúcsú. Közlekedési bójákat raktunk a fejünkre, meg ilyenek. Már jó ideje nem csináltam ilyesmit. – Belekortyol a sörébe. – Sok egyebet nem tudnék mondani róla. A menyasszony gyönyörű volt, mi meg mind berúgtunk. Tipikus esküvő. Azt hiszem, nem is fogtam fel, mennyire hiányoznak a barátaim. Félre ne értsen, imádom a csatornát, az *Álomcsapdát,* de ez magányos élet. Azt hiszem, szükségem volt rá, hogy kiengedjem egy kicsit a gőzt. Meg is szidtak érte alaposan – nevet fel, s kezében az üveggel a sörsátor felé int, ahol a barátai várnak. – Ez volt az oka, amiért idehívtam őket egy hétvégére. A Leighton Buzzard–i állomáson vettem fel őket múlt éjszaka. Nem tudták elhinni, hogy hajóval egy hétig tartott, amíg odaértem, amikor nekik csak kábé fél órát kellett vonatozniuk.

– De azért élvezték?

– Igen – vonja meg a vállát. – Egy–két napig. De ők partiarcok. Még mindig a pörgést szeretik. Ahogy azelőtt én is. – Sötét szeme egyenesen rám néz. – Amíg Londonban

voltam, ugyanúgy az *Álomcsapdán* laktam, és az jó volt. De már nem bírom a bulitempót. Három–négy ilyen éjszaka egyhuzamban, és már vágytam a csatorna békéje után. Elegem lett a pubokból és a klubokból. Azt hiszem, ezzel már egyszer s mindenkorra leszámoltam. Csak időre volt szükségem, hogy más szempontból is megnézzem őket magamnak.

Hirtelen udvarias taps hallatszik, én pedig rájövök, hogy Anthony és a hölgyei már mind fent vannak a színpadon, készen a fellépésre.

– Ő volna a párja? Az a fickó elől?

– Ő.

Danny behatóan tanulmányozza Anthonyt, de nem fűz hozzá megjegyzést.

– Nehezen tudtam rávenni magam, hogy meghallgassam ezt az egészet – vallom be.

– Nem nagy csengettyűrajongó? – kérdez vissza.

– Távol áll tőlem. De őszintén remélem, hogy jól fog sikerülni. Anthony miatt.

– Jó lesz – biztat. – A legtöbb ember itt olyan részegnek látszik, hogy nem nagyon érdekli őket, mi folyik a színpadon.

Sajnálatos módon, rám ez nem igaz.

Néhányan szedik a sátorfájukat, mielőtt a Falu Hangja elkezdhetné. A hölgyek nagyon csinosan festenek új blúzaikban. Magamban mosolygok. Deborah még mindig mérföldekre kilóg a sorból. Tudtam, hogy ez lesz. Blúza szorosan feszül gömbölyded idomaira, mély dekoltázsa épp eleget láttat belőlük. Míg a többi, ékesebb hölgy kényelmes cipőt visel, Deborah leopárdmintás lábbelijén aranyozott a tűsarok. Ez az, kislány! Vigyél némi csillogást a csengettyűzés sivár világába, oly nagy szükség van rá.

Anthony felemeli a pálcáját. Rigorózus karmesternek látszik, valós koránál jóval idősebbnek. Előnytelen fekete nadrágot és unalmasan fehér inget visel. Hirtelen zavarba jövök miatta, aztán emiatt szégyenérzet fog el. Ő a párom,

büszkének kellene lennem rá. De nem vagyok az. Rossz vagyok, amiért legszívesebben elfutnék és elbújnék valahol?

Anthony intésére a hölgyek elcsilingelik a „Tie a Yellow Ribbon Round the Ole Oak Tree” című dalt.

Ez a világ legszörnyűbb zenebonája.

Látom, hogy társam is hasonlóan érez: Danny hozzám fordul, elkerekedett szemmel, és így szól: – Hűha… ez most komoly?

– Igen – válaszolom. – Komoly.

37. fejezet

Ott ülünk, és hallgatjuk, ahogy Anthony vezetésével a Falu Hangja kíméletlenül megerőszakolja a Beatles klasszikusát, a „Yesterday”–t, ezt Elvis „Are You Lonesome Tonight?” című dalának brutális legyilkolása követi.

Ez rémes. Iszonyú.

Mereven bámulok magam elé.

Hogy igazságosak legyünk Anthonyhoz, el kell mondjam, nem sikerült elriasztania az egész közönségét, egy csapatnyi harcedzett nyugdíjas kitart mellette. Gondolom, a Falu Hangja hölgyeinek férjei, nővérei és fivérei lehetnek. Néhány gyerek még táncol is. Esküvőkön látni ilyet, ahogy bolond módjára ugrálnak a táncparketten a régi slágerekre.

Az viszont lenyűgöző, hogy Anthony mennyire elemében van. Ez az ő nagy pillanata, az ő Royal Albert Hallja, az ő 02 Arénája. Ez az, amit szeret. Ez a szenvedélye. Ki vagyok én, hogy elvegyem tőle?

Danny, azt hiszem, döbbenetében hallgat.

Egy újabb dalt követően karomra teszi a kezét.

– Nem bírom tovább! – suttogja. – El kell mennünk innen.

Mosolyogva ellenkezem.

– Nem tehetem – suttogok vissza neki. – Mi lesz Anthonyval?

Komisz vigyorral néz rám, és szemével, amelybe minden józan ész ellenére beleszerettem, rám kacsint.

– Anthony bekaphatja.

Nevetek, holott nem kellene.

– Rendben.

Úgyhogy megfogja a kezem, és én követem.

A sörsátor bárjában rettenetes tumultus fogad, de némi lökdösődés árán eljutunk a pulthoz. Testünk szorosan

egymáshoz préselődik, amíg arra várunk, hogy kiszolgáljanak minket.

– Édes Jézusom, Fay! – nevet Danny, miközben a bárnál egymáshoz nyomódunk. – Ez valami borzalmas volt!

– Ő szereti – magyarázom. – Tényleg nagyon szégyellem, hogy úgy elosontunk. Anthony csalódott lesz.

– Nekem ölni lett volna kedvem.

Rosszalló képet vágok, de aztán bevallom:

– Nekem is.

– Hát, ha neki ez olyan fontos…

Vállat von, de látszik, hogy képtelen megérteni.

Pedig Anthonynak ez mindennél fontosabb a világon. Még a golfnál is. Még nálam is.

– Sose kritizáld egy férfi választását feleség vagy zeneszerszám dolgában – foglalja össze Danny.

Aztán jön a pultos, Danny rendel hat üveg sört meg egy vörösbort.

– Ezzel elleszünk egy darabig.

Aztán átverekedjük magunkat a tömegen, kezünkben az alkohollal és a műanyag poharakkal. Mire kiérünk a napfényre, Anthony performansza véget ért, a színpadot már a következő fellépő számára készítik elő.

Danny a tömeget pásztázza, fiatal szeme nyilván élesebb az enyémnél, mert pillanatokkal később megszólal:

– Á, ott is vannak.

– Akkor itt hagyom a barátaival – mondom. – Nyilván velük szeretne lenni.

– Dehogyis – feleli. – Ne menjen sehova!

A söröket az egyik karja alá fogja, a másik kezével megragadja a könyökömet, és átvonszol a tömegen.

Danny barátai az egyik öreg gesztenyefa alatt találtak maguknak helyet, a dobogó és a régi kúria mellett.

Elnyújtózkodtak, a fűben pihennek.

– Helló – üdvözli őket Danny, és ledobja magát.

Leülök mellé, Danny körbeadogatja a söröket, és kibontja a bort.

– Kitűnő időzítés, cimbora – mondja Henry. – Már épp kezdtünk kiszáradni.

Danny tölt egy kis bort a poharamba, aztán Siennáéba is.

– Ez a fesztivál olyan fura – jegyzi meg Sienna. – Olyan régimódi.

Valószínűleg inkább a Glastonburyhez és a Download Fesztiválhoz szokott, meg ilyesmikhez. Úgy mondom ezt, mintha tudnék bármit is a fesztiválokról.

Alighogy kortyolok egyet a boromból, pittyeg a mobilom. SMS–em jött, Anthonytól.

„Csak haza kell vinni az egyik hölgyet. Jövök vissza később.” A válaszom így hangzik: „Oké. Jók voltatok. Csók.”

Keresztbe teszem az ujjam, miközben elküldöm; így nem is igazi hazugság.

– Holnap együtt el kell mennünk Fay mesés cukrászdájába – mondja Danny a barátainak. – Ebédre, vagy ilyesmi. Nagyszerű hely! Nála vannak a világ legjobb sütijei.

– Csodásan hangzik – feleli Henry. – Mi viszont arra gondoltunk, hogy holnap reggel visszamegyünk. – Fintorog. – Kora este megy a gépem a Heathrow–ról.

– Hova? – kérdezi Danny.

– Az Államokba. Két napra New Yorkba megyek. A Brinkley vállalathoz. Meetingek egymás után.

– Te jó ég! – Danny fejét hátravetve felnevet. – Nem irigyellek.

– Igen, gondolj rám, bármit csinálsz is itt a csatornán.

– Semmit – mondja Danny. – Nem csinálok abszolút semmit.

– Kibaszott naplopó – vágja hozzá Henry a maradék műanyag poharakat Dannyhez, aki ügyesen kitér előlük.

Nem találom itt a helyemet, kirekesztve érzem magam ebből a beszélgetésből. Ők mind fiatalok, jókedvűek, éhesek, miről is beszélgethetnék velük? Anyu otthon maradt, azon gondolkodom, minden rendben van–e vele. És természetesen ez a mentségem is, hogy elmenjek innen.

Miután kiittam a boromat, megszólalok:

– Vissza kéne mennem.

– Ne! – Danny elveszi a poharamat, és újra tölti. – Maradjon még! Most nem mehet el! Nézze, épp most jön egy újabb együttes.

Ennyivel is sikerült meggyőznie, úgyhogy maradok.

A következő együttes nagyon jó. Népszerű soulszámokat játszanak a sötétedő estében az összeverődött tömeg előtt. A parkban felgyulladnak a fények, és egyre inkább bulihangulat lesz úrrá a helyen.

Sienna és Laura lerúgják a cipőiket, és mezítláb táncolnak a fűben. Henry elmegy, hogy újabb adag alkoholt kerítsen valahonnan, mivel az, amit Dannyvel a sörsátorból hoztunk, már el is fogyott. Dannyvel közvetlenül egymás mellett ülünk, csak figyeljük a zenekart, és nem beszélünk.

Aztán, ahogy belekezdenek a „Respect”–be, hozzám fordul, és azt mondja:

– Képtelen lennék visszamenni a városba, Fay! Most nem. Talán soha többé. Hallgatom Henryt, ahogy az életéről mesél, és kiráz a hideg. A csatornán unalmas vén csont lett belőlem.

– Az maga sosem lesz – felelem. Ez az én kiváltságom.

– Remélem, képes leszek fenntartani magam. Nem túlságosan olcsó életforma. Még van pénzem, de gyorsan fogy, ha valahogyan nem pótolom.

– Én biztos találok munkát magának, ha a környéken akar maradni.

Nem is tudom, honnan jött az ötlet. Annyira szeretném, ha Danny itt maradna, de az, hogy honnan szerzek pénzt, egész más lapra tartozik. Az én szeretett húgom, Edie még mindig a személyes pénztárgépeként használ.

– Azt hittem, a cukrászdával már egyenesben van.

– Mindig van mit csinálni. – Ez egyáltalán nem hazugság. – És szeretném, ha egy nap apu lakóhajója is újra elindulna.

– A *Merryweather kisasszony*?

Bólintok.

– Nagyszerűen funkcionál boltként, de szeretném újra a vízen látni, ahogy rendeltetés szerűen működik. Talán tudna ebben segíteni.

– Mostanra már értek a dízelmotorokhoz. Az elmúlt hat hónapban többet tanultam meg róluk, mint amennyire valaha is hittem, hogy szükségem lehet. Úgyhogy számíthat rám.

– Nemrégiben elég sok pénzt lejmoltak tőlem – vallom be. Dannynek nem szükséges tudnia, hogy Edie majdnem teljesen kiürítette a csekélyke felújítási alapomat. – Szóval az a kérdés, mennyibe kerülne.

– Vethetek rá egy pillantást.

– Azt megköszönném.

Danny nekikoccintja a sörösüvegét a műanyag poharamnak.

– Egészségedre, Fay. – Aztán a szemembe néz. – Jó újra itt.

Én dobogó szívvel válaszolom:

– Jó, hogy újra itt vagy.

38. fejezet

Úgyhogy maradok és beszélgetek Dannyvel még egy darabig, aztán véletlenül az órámra pillantok, és a frász jön rám: már majdnem tíz óra van. Anyu magánkívül lehet, hogy olyan hosszan egyedül hagytam, és már várja a kakaóját és a tablettáit. Kimentem magam azzal, hogy meglátogatom a mosdót, majd amikor kiérek a mobil vécék vonala mögé, telefonálok.

– Hol vagy? – kérdezi anyu számon kérőn.

– Még mindig a fesztiválon.

– Mikor jössz haza?

– Még szeretnék maradni egy kicsit – válaszolom. – Kibírod?

Igazság szerint nem kéne újra látnom Dannyt. Lehet, hogy most, néhány sör után azt mondja, itt akar maradni a környéken, de holnapra talán már máshogy gondolja. Sienna majd megrebegteti a csinos kis szempilláit, ő pedig már megy is utána Londonba. Bármi legyen is az ok, simán megtörténhet, hogy elmegy, és ha megteszi, csak az ég tudja, mikor jön vissza. De baj–e, hogy amíg itt van, annyi időt szeretnék vele lenni, amennyit csak lehetséges?

Anyu nem felel.

– Minden rendben veled?

– Szeretném, ha inkább hazajönnél.

– Megetted a szendvicseket, amiket ott hagytam az asztalodon?

– Igen.

– És van még tea a palackodban? Be tudod venni vele a tablettáidat?

– Már csak egy csészényi maradt. Azután mit csinálok?

– Ilyenkor már aludni szoktál, anyu.

– Gyere haza, Fay! Nem szeretem, ha nem vagy itt.

Ez a szívembe markol.

– Nyugodj meg! Hagyd bekapcsolva a tévét, amíg el nem alszol. Nem maradok soká. Legfeljebb még egy órát – ígérem.

Mivel elérem a vécésor végét, azt mondom:

– Mennem kell, anyu. Hamarosan otthon leszek.

Aztán bemegyek az egyik fülkébe, hogy el ne sodorjanak.

Ahogy ott ülök a büdös kis műanyag fülkében, elmerengek az életemen. Annyi kötelezettség, annyi teher nyomja a vállamat. Még egy éjszakát sem tölthetek el úgy, hogy ne kelljen aggódnom valaki másért. Találnom kéne egy nővért anyu mellé, és fizetni a költségeit. Persze ez az ő dolga lenne, de nem túl kellemes bezárva élni egy házban, míg mindenki más odakint van, és jól érzi magát.

Azt kívánom, bárcsak Edie hazajönne. Tudom, hogy semmi kedve segíteni anyu körül, és teljes mértékben meg is tudom érteni – a gondoskodás génjét a húgom egyáltalán nem örökölte –, de azért jó lenne, ha mellettem állna, ha támogatna, hogy érezzem, nem kell mindent egyedül csinálnom.

Még mindig tele vagyok bűntudattal, ahogy visszamegyek a parkba. Ma este cserben hagytam Anthonyt, cserben hagytam anyut. Cserben hagytam magamat.

Visszafelé meglátom Liját kéz a kézben a csapossal, aki az előbb a sátorban kiadta a sörünket.

– Szia – szól oda nekem. – Miért lógatod az orrod?

– Aggódom anyu miatt – felelem.

– Hagyd ezt abba! – szól rám. – Jogod van élni.

– Tudom. – Gyorsan témát váltok, mielőtt még tovább korholna. – Te jól szórakozol?

Lopva a pasijára pillant.

– Ó, igen. Ő Ashley.

– Örülök, hogy megismerhetem, Ashley. – Nagyon kedvesnek tűnik, olyan szőke, amilyen fekete Lija. Arca nyílt,

barátságos. Talán figyelmeztetnem kéne, hogy Liját nagy munka betörni. – Láttad Stant?

– Igen. A pubban van. Vittem neki italt és rágcsát.

– És jól van?

– Megvan – vonja meg a vállát.

– Nincs nagyon egyedül?

– Nincs. Nagy társasága van. – Ezzel felemeli a táskáját, és megrázza előttem. – Mennünk kell. Dolgunk van.

– Ó, igen. Rendben. Oké. – A tartalék bugyi és a fogkefe ma használatba vétetik. – Nem is tartalak fel titeket.

– Találkozunk holnap, Fay – mondja Lija, és ezzel mindketten búcsút intenek.

Nézem, ahogy elmennek. Lija alig létező csípőjét ringatja. Hirtelen irigység vesz erőt rajtam. Ó, de jó ilyen fiatalnak, ilyen gondtalannak, magabiztosnak lenni!

Elgondolkodom, menjek–e át a pubba, hogy megnézzem Stant, és megkérdezzem, nincs–e szüksége segítségre a hazajutáshoz. Aztán eszembe jut, hogy hajlott kora ellenére tökéletesen el tudja látni magát. Megvan neki a mobilszámom, és tudom, ha szüksége lenne rám, azonnal felhívna.

Úgyhogy ehelyett egyenesen visszamegyek Dannyhez és a barátaihoz. Amikor odaérek, látom, hogy Danny talpon van és táncol. Sienna előtte rázza magát. Hogy is nevezik az ilyet? Twerkelés? Bármi is ez, nagyon jól csinálja. Danny nevetve utánozza, keze a magasban, benne sörösüveg, és ő is a csípőjét rázza.

Amikor meglát, odakiált nekem.

– Gyere táncolni, Fay! Mutasd meg, milyen fából faragtak!

Csakhogy engem kétségekből és bizonytalanságból és félelemből és önbizalomhiányból faragtak.

– Haza kell mennem – mondom neki.

– Neeee! – mondja, és elkapja a kezemet.

Azt hiszem, enyhén ittas. Na jó, eléggé ittas.

– Nagyszerűen szórakozol – ellenkezem. – Élvezd ki az este hátralevő részét. Tényleg nagyon jó volt újra látni.

Ellép a barátaitól, és homlokráncolva rám néz.

– Úgy, hogy itt vannak a srácok, meg a zene, nem tudtunk beszélgetni – mondja. – Élvezzük egy kicsit az életet. – Ahogy mondja, olyan egyszerűnek tűnik. – Kérlek, ne menj még!

– Muszáj.

– Akkor gyere át holnap! – sürget. – Addigra ők elmennek. Gyere át holnap este az *Álomcsapdá*ra!

– Az se megy. Születésnapom van – felelem. – Anthony elvisz valahova.

Lefoglalt egy asztalt a kedvenc éttermében. Én igazából egy kicsit mesterkéltnek érzem a helyet, de minden különleges alkalommal oda megyünk.

Sienna odajön Dannyhez, még mindig ki van fulladva a tánctól. Birtoklón a dereka köré kulcsolja a karját, a fejét pedig Danny vállára hajtja.

– Gyere, táncolj velem! – követelődzik.

Megértem a célzást. Tudom, mikor jön el a pillanat, amikor a jelenlétem többé nem kívánatos.

– Később találkozunk, Danny – mondom, aztán egy intéssel elindulok. Nem törődöm azzal, hogy minden porcikám a maradást követeli. Bal láb a jobb után, jobb a bal után, elszántan menetelek.

Otthagyom Dannyt a barátaival, a csinos, fiatal Siennával, és visszamegyek a cukrászdához, Anthonyhoz és anyuhoz. És ennek pontosan így is kell történnie. Csupán az összetört szívemet kell meggyőznöm erről.

39. fejezet

Mire tegnap este hazaértem, anyu már mélyen aludt. SMS–eztem Anthonynak, és tucatszor fel is hívtam, de nem kaptam választ. Letörve bújtam az ágyba, feküdtem a nyitott ablaknál, hallgattam a szobámba beszűrődő fesztiválzenét. Ölemben nyitott könyvvel úgy tettem, mintha olvasnék, de újra és újra csak ugyanazt a sort láttam, és közben az életemen tűnődtem. Mi lett volna, ha ezt és ezt teszem? Mi lett volna, ha ezt és ezt nem teszem? Mennyiben változtatott volna az életemen? Vissza egészen a gyerekkoromig. Minden apróságot. Kimerítő volt.

Most reggel van, fáradt vagyok, és elfogadtam, hogy ez az életem; nincs semmi, ami érdemben megváltoztathatná.

Bemegyek anyu hálószobájába, és elhúzom a függönyöket.

– Jó reggelt – mondom vidáman.

Savanyú tekintettel néz rám.

– Húzd be!

– Nem vagy vámpír, anyu. Odakint csodás az idő. És ez a születésnapom.

– Ja, persze – feleli. – Boldog születésnapot. Nem vettem üdvözlőlapot vagy ajándékot. Hogy is vehettem volna?

– Nem számít. Nincs szükségem semmire. – Kisimítom a paplanját. – Itt a reggelid.

– Anthony elvisz ma valahova?

– Igen.

– Már megint elmész estére?

– Igen – felelem. – Idén ez már a második ilyen eset.

– Gondolom, idehívod azt az orosz cafkát.

– Ő szuperlatívuszokban beszél rólad – mondom keresztbe tett ujjal; így nem is igazi hazugság. – Amúgy nem orosz, hanem lett.

– Hm.

– Ma őrülten sűrű napunk lesz a Csatorna Fesztivál miatt. Úgyhogy jövök vissza, amilyen gyorsan csak tudok.

– Attól a zenétől egész éjjel hánykolódtam és forgolódtam – panaszolja anyu.

Meg se próbálom közölni vele, hogy hazatértemkor úgy aludt, mint egy jóllakott csecsemő, mert úgyse értene egyet velem.

Miután őt elrendeztem, lemegyek, hogy magamnak is elkészítsem a reggelit. Még mindig köntösben vagyok, s épp feltöltekezem szénhidráttal az előttem álló napra – megettem egy egész tányér pirítóst –, amikor Lija lép be a hátsó ajtón. Összerándul, ahogy az ajtó megnyikordul. Aztán nekidől a munkapultnak, és nem mozdul. Amikor kellően összeszedte magát, odajön a konyhaasztalhoz. Ott megáll, mereven, és arra vár, hogy a világ ne inogjon körülötte.

– Használtad a tartalék bugyit és a fogkefét?

Alig észrevehetően bólint. Napszemüvege felett rám néz, aztán kérdés nélkül elvesz egy pirítóst.

– Jó volt?

Ugyanaz az alig észrevehető megingás.

Felállok, főzök neki egy jó erős feketekávét, és két cukrot teszek bele.

Nyomban lenyeli a tűzforró folyadékot, és még több pirítóst eszik rá.

– Bízhatok rád bármilyen munkát a mai nap folyamán?

Egyik homályos szemével megpróbál rám fókuszálni.

– Várd meg, amíg a pirítós hatni kezd.

Kihúzok egy széket, ő pedig összerázkódik a hangra, ahogy a székláb a padlón csikorog. Aztán hálásan belerogy, és visszasüllyed fájdalmas némaságába.

Egy kis idő múlva nem bírom tovább magamban tartani.

– Lija – kérdezem habozva. – Milyen érzés annyi különböző férfival együtt aludni?

– Kurva jó – motyogja előre bukva.

– Nem… furcsa érzés?

– Ha a jó furcsa, akkor igen.

– Még azokkal is jó, akiket nem is igazán ismersz?

– Az.

– Ez most jó volt? Kedves pasinak tűnt.

– Okés volt.

Azt hiszem, ez Lija nyelvén annyit jelent, hogy fantasztikus volt. Valószínűleg beleszeretett. Mélyet sóhajtok.

– Nem tudom, nekem menne–e.

Újra kiegyenesedik, arca olyan fehér, mint a fali csempe.

– Anthonyval nem kefélnék.

– Ó. – Aztán átgondolom. – Szíved joga.

– Valami oka van, hogy megkérdezted?

– Nem – felelem. – Csak elgondolkodtam.

– Túl sokat gondolkodsz – mondja. – Néha csak cselekedned kéne.

– És… izé… kielégítő ez neked? Főleg azokkal, akiket nem ismertél?

– Igen – válaszolja, aztán véreres szemében kis szikra gyúl ki.

– Négyszer is.

– Hú!

Nem vagyok benne biztos, hogy Anthonyval idén összesen négyszer… khm… kielégítő lett volna.

Lija kiissza a csészéjét.

– Most már elég a kérdésekből. Azokat a kurva tortákat kell csinálnom.

40. fejezet

Anthony ebédidőben felhív. Úgy hangzik, mintha nagyon zavarban lenne. Ez rám is igaz.

– Sajnálom, hogy tegnap este úgy eltűntem – magyarázkodik. – Olyan jó volt a kedvünk a koncert után, hogy megittam egy–két pohárkával. Megfeledkeztem az időről.

– Rendben van – felelem, és igyekszem nem mutatni a saját bűntudatomat, amiért eloldalogtam, és nem néztem végig a Falu Hangja fellépését. – Elégedett vagy a tegnapi produkcióval?

– Nagy siker volt – feleli büszkén. – Kaptunk egy meghívást, hogy lépjünk fel vendégzenekarként az Olney karácsonyi Diekens–partiján. Az Olney–ba csak a legjobbakat akarják.

– Csodálatos!

– Nagy hajrában vagyunk, két hét múlva fellépünk a Szent András–templomban tartandó ünnepségen.

– De jó!

Ez a különbség köztünk. Ő mindenestől meg van győződve a saját képességeiről. Ebben nem ingathatják meg olyan apróságok, mint az, hogy a közönség lassan kioson az előadásáról, vagy hogy csak langyos, udvarias tapsot kap a produkciói végén. Én ezzel szemben csak ezt venném észre, semmi mást. Sokat tanulhatnék tőle.

És ez az, amire emlékeznem kéne. Ő a jövőm. A stabil, megbízható Anthony. Nem pedig olyasvalaki, aki nomád életet él, ma itt van, holnap továbbáll; egyszer beállít, aztán elmegy. Miféle jövő lenne az ilyen?

– Áll még a mai este? – kérdem.

– Ó, persze. Majdnem elfelejtettem. Boldog születésnapot, drágám. Újra huszonegy évesek vagyunk,

mi? Ha–haha.

Negyvenkettő, gondolom elszoruló szívvel. Bár ez köztes születésnap, valahogy mégis olyan, mintha mérföldkőhöz értem volna. Talán hivatalosan is elértem a középkorúságot. Bár egyesek szerint a negyven az új harminc, rám ez nem igaz. Ma negyvenkét éves lettem, és ennek minden egyes évét érzem. Az én esetemben a negyven az új ötven.

– Foglaltam asztalt a Manorban – mondja. – Az a kedvenced.

Mármint a te kedvenced, szeretném mondani neki. De ráhagyom.

– Hét órakor felveszlek. Nem hiszem, hogy a születésnapodon vezetni szeretnél, ugye?

Úgy tűnik, reménykedik, ezért rávágom:

– Nem. Tényleg nem.

– Akkor rendben. Később találkozunk. Vár a tervezés.

– Szeretlek, Anthony.

– Én is téged, öreglány – feleli, és szétkapcsol.

Öreglány, sóhajtom magamban. Az a baj, hogy igaza lehet.

41. fejezet

Lija, még mindig napszemüvegben, tucatnyi különböző ebédrendelést visz ki. Bár egyértelműen másnapos, a munkabírása semmit sem romlott. A rendelések egyszerűen azért halmozódtak fel, mert ma délelőtt rengeteg a vendég. A Csatorna Fesztivál nagyon is fellendítette az üzletet.

– Nem felejtetted el, hogy ma este vigyáznod kéne anyura, ugye?

– Nem – válaszolja. – De ha vége a nagy tumultusnak, azért hazamehetek ruhát váltani?

– Persze. – Aztán mondok valamit, amit egy ideje már fel akarok ajánlani neki. – De miért nem hozol át pár cuccot ide? Használhatnád Edie régi szobáját. Én már soha nem megyek be oda, csak leporolni.

– Nem is tudom – fintorog. – És Edie mit mond majd erre?

Tudja, hogy Edie, akárcsak anyu, nem egyszerű eset.

– Nem hiszem, hogy belátható időn belül hazajönne – vallom be neki. – De azért anyunak ne szólj róla.

– Még mindig azzal a tetves pasijával van?

– Igen.

– Kibaszott idióta! – morogja.

Nem tudom, Lija ezt a húgomra vagy Brandonra, a fentebb említett tetves pasira értette, de azt hiszem, a jelzőt mindketten egyformán megérdemlik.

Gondolkodj el a szobán. Beköltözhetsz, amikor szeretnél. És tetszene neked.

– Átgondolom. – Lija ezzel a válla felett hátrapillant. – Bűzös Stan levese. Egy ideje már várja.

– Majd én kiviszem neki.

Felveszek egy tálcát, majd fogom a szendvicseket, amelyeket egy másik asztal számára készítettünk, és

kimegyek a kertbe. A szendvicseket kiadom egy párnak, aztán megyek Stanhez.

– Üdv, Stan – puszilom arcon. – Bocsánat a várakozásért.

Végre itt a levese. Pirított hagymaleves kecskesajtos pirítóssal.

– Ó, az a kedvencem!

– Zsúfolt napunk van.

– Nem sietek sehova, Fay – feleli. – Boldog vagyok, hogy elnézegethetem a hajókat a csatornán. Ma sokan idegyűltek. Van köztük néhány csinos is.

– Jönnek–mennek a fesztiválra. Sajnálom, hogy nem találkoztunk tegnap este. Jól érezte magát?

– Nagyon szórakoztató volt – kuncogja. – Jócskán elkéstem a lefekvéssel.

Bárcsak én is elmondhatnám ugyanezt.

– A végén az egész beletorkollt egy pókerpartiba egy csapatnyi nagyon kedves motorossal a Két Bárkában. A magam idejében nekem is volt egy–két motorkerékpárom. Felidéztem a kedves emlékeket, azokról beszélgettünk. A végén fizettek nekem egy taxit, ami hazavitt. Nagyon rendes volt tőlük.

– De nem szedték el minden pénzét, ugye?

– Épp ellenkezőleg – nyugtat meg Stan. – Még megvan a szemem. Ötven fonttal gazdagabban távoztam.

Ezen nevetnem kell. Nem is értem, minek aggódom annyira érte.

– Jó hallani, hogy kellemes estéje volt.

– Anthony kis műsorát is élveztem – teszi hozzá. – Remek volt.

Lehet, hogy Stan Anthony célközönsége.

– Láttam magácskát, hogy ott ültek azzal a fiatalemberrel. Jó látni, hogy az *Álomcsapda* visszatért. – Stan a csatorna felé int, ahol Danny hajója horgonyoz.

Amennyire innen meg tudom állapítani, pillanatnyilag teljes a csend rajta, mozgásnak semmi nyoma. Azt hittem, Danny barátai korán távoztak, de lehet, hogy még ágyban

vannak. Aztán megregulázom a gondolataimat, mielőtt azon kezdenék tűnődni, mit is jelenthet ez egész pontosan.

– Igen. Jó volt viszont látni Dannyt is a fesztiválon.

– Tudtam én, hogy visszajön a fiú – kacsint rám.

– Mennem kell, Stan.

– Mielőtt elfelejteném – nyúl le a karosszéke mellett. – Van itt egy apróság magácskának. – Ezzel átad nekem egy kártyát és egy doboz kézzel készült csokoládét, egy kedves kis butikból, amely a bevásárlóközpontban van. A drága jó Stan nyilván elbuszozott hozzájuk. – Boldog születésnapot, Fay!

Elveszem az ajándékát, és arcon puszilom.

– Nem nagy dolog, de maguk Lijával nagyon kedvesek hozzám.

– Ó, köszönöm, Stan! Nem kellett volna.

– Remélem, az ifjú lovagja elviszi valahová ma este.

– A Manorba megyünk – felelem.

– Arra a puccos helyre?

– Igen.

– Nagyon menő.

– Ki kell majd öltöznöm.

– Megérdemli. Senki nem dolgozik önnél keményebben, Fay. Jó, hogy a változatosság kedvéért valaki magát kényezteti.

Már tényleg nagyon várom.

És noha látom, ahogy egyik ifjú vendégünk épp kecsesen behajít egy fánkot a virágágyásba, lendületesebb léptekkel megyek vissza a házba.

A konyhában nagyot szusszanok.

– Fúú! Ez aztán a tumultus, de azt hiszem, most lesz pár perc nyugtom.

– Akkor jó – mondja Lija, majd a spájzhoz megy, és kihoz egy tálra előre kitett tortát. A tetején gyertya van.

– Ez az enyém? – Megdöbbenek.

– Boldog születésnapot!

Gyönyörűséges Viktória–torta, bőséges nyárigyümölcsdíszítéssel: eperrel, málnával és áfonyával, valamint friss virágokkal. Az oldalán gazdag krémfeltét.

– Milyen gyönyörű. Ez eddig a legszebb műved. Van annyi időnk, hogy együnk belőle egy szeletet?

Lija gyorsan kinéz a kertbe, hogy jól vannak–e a vendégek.

– Azt hiszem, igen. – Ezzel elővesz egy kést a fiókból, és odanyújtja nekem.

– Izgatott vagyok – mondom.

– Kívánj valamit! – szólít fel.

Behunyom a szemem, és éppen összeszedem a gondolataimat, hogy azt kívánjam, történjen valami jó, amikor kopogtatnak az ajtón. Ahogy kinyitjuk, Danny áll ott, az ajtófélfának támaszkodva.

– Na, ez gyors volt – heccelődik Lija.

Danny kezében egy csokor vadvirágot tart.

– Sejtésem sincs, hogy ezek itt micsodák – nyújtja át. – De saját tulajdon kezemmel szedtem őket. Remélem, ez azért számít.

– Gyönyörűek! – Erős kezében nyári virágok: varádics, turbolya, margitvirág, sóska, legyezőfű, boglárka és pitypang csokra. – Szeretem a vadvirágokat. Sokkal jobbak, mint valami virágárusnál vett csokor. Olyan kedves vagy!

– És épp időben jöttél egy tortára – teszi hozzá Lija.

– Szia – üdvözli Danny.

– Szia – válaszol Lija.

– Elég macskajajosan festesz – jegyzi meg.

– Te is.

– Hosszú éjszakám volt – vallja be Danny. – Már majdnem hajnalodott, mire ágyba kerültem.

Újra próbálok nem arra gondolni, hogy vajon egyedül került–e ágyba.

– Épp most búcsúztattam el a srácokat, kimentek az állomásra. Eléggé ki voltak ütve, amikor megjött értük a taxi.

– Élvezték a fesztivált?

– Igen. Bár azt hiszem, kicsit túl csendes volt nekik.

– Vágjál tortát! – szól rá Lija. – Nem a miénk az egész nap.

Úgyhogy nagy szeleteket vágok a gyönyörű tortaköltményből, ő pedig tányérokat szed elő mindhármunknak.

– Kérsz te is, Danny?

– Próbáljatok csak megállítani. Csodásan fest. – Ezzel beleharap a szeletbe, amit odaadok neki. – Hú, ez mennyei! – kacsint Lijára. – Le kell csapni rád, mielőtt még valami pasas elhappolna. Megtisztelnél azzal, hogy hozzám jössz, Lija?

– Kapd be! – hangzik a válasz, majd Lija felém biccentve hozzáteszi: – Vedd el őt.

Én dühösen rámeredek, Danny pedig felnevet.

– Azt hittem, Fay már foglalt.

– Viszek egy kis tortát Stannek is – mondom, és gyorsan levágok még egy szeletet.

– Add azt ide! – nyújt oda egy tányért Lija, a maga mogorva stílusában. – Majd én kiviszem neki. Neked dolgod van.

– Én viszem ki. – Megsemmisítő pillantást vet rám, és a magasba tartja a tányért. – *Nekem* van időm – mondja hangosan. – Elég sok időm.

Ezzel kiviharzik az ajtón, mindössze egy pillanatra torpan meg, ahogy a napsugarak a szemébe vágnak, majd kilép a verőfénybe.

Csodálkozó arcot vágok, miután eltűnt.

– Ez meg mi volt?

Danny rám vigyorog.

– Szerintem arra akart utalni, hogy használjam ki bölcsen az időt, és adjak egy születésnapi csókot.

– Ó. – Erre nem is gondoltam.

– Akkor talán ne is vesztegessük az időt – Ezzel Danny leteszi a tortáját, és felém közeledik. Én nem tudok hova

visszahúzódni, mivel hátam a konyhaasztalnak támaszkodik.

– Azt hiszem, legjobb, ha előtte lefegyverezlek – veszi ki a kezemből a tortavágó kést, és leteszi.

A szívem kétszeres sebességgel dobog. Ő éppen előttem áll.

Közel, nagyon közel.

– Boldog születésnapot, Fay!

Ajka lassan, érzékien találja meg az enyémet, íze olyan, mint a nyári napsütésé. Lágyan csókol meg, gyengéden. Ujjai beletúrnak a hajamba, megfogja a fejemet, és arcomat felemeli a magáéhoz. Csókunk egyre intenzívebb, érzem, hogy a lábam elgyengül. Ez az érzés lényem legmélyéig hatol, nem is hittem, hogy ilyesmi létezik.

Jaj, istenem! Jaj, istenem!

Hirtelen dörömbölést hallok. Anyu az, a padlót veri a botjával.

– Fay! Fay!

Danny elszakad tőlem.

– Hűha! – jegyzem meg. Túlságosan le vagyok ahhoz taglózva, hogy akár csak tettessem is a hidegfejűséget.

– Hűha bizony – feleli Danny, aki szintén enyhén döbbentnek látszik.

Bambambamm.

– Anyu az – mentegetőzöm.

– Jobb, ha felmész.

– Igen. – Meg akarom érinteni az ajkamat. Az ő ajkát.

– Kellemes időtöltést ma estére.

– Ma estére?

Kótyagosnak érzem magam. Valami van a csókjában, ami összekuszálta a gondolataimat.

– Anthonyval vacsorázol, nem?

– Ja, igen.

Kedves mosoly jelenik meg az arcán.

– Emlékszel, miről beszéltünk tegnap éjjel, Fay?

– Persze. – Sejtelmem sincs.

– Azt hiszem, itt maradnék egy időre.

– Ó, persze. Jól van. Az nagyon jó.

– Boldog születésnapot!

Bambambamm.

– Jövök már!

Danny újra rám vigyorog, felkapja tortája maradékát, és az ajtó felé indul. Int nekem, ahogy kimegy a kertbe, én pedig azon tűnődöm, vajon ez csak egy szimpla születésnapi csók volt, vagy annál valamivel több.

42. fejezet

Épp mialatt készülődöm a születésnapi vacsorára, Edie Skype–on hív. Fogom a laptopomat, felviszem a hálószobámba, és amíg kisminkelem magam, beszélgetünk.

– Azt hiszem, a dolgok kezdenek jobbra fordulni – mondja. – Brandon újra azt mondja, hogy el fogja hagyni a feleségét, és egy hónapra kifizette az albérletet.

Nem vagyok biztos benne, hogy ez bármi fajta fejlődést jelent, de azért azt felelem:

– Örülök nektek. Ha tényleg ezt akarod.

– Természetesen ezt – csattan fel Edie. – Ő az életem.

Elgondolkodom, hogy a pasi ugyanezt érzi–e. De legalább Edie ma józan, és nem sír annyit. Igaz, még csak ebédidő van ott, ahol él. Még előtte az egész nap.

– Munkaügyben is átgondoltam a helyzetemet – folytatja. – Azt hiszem, a médiában próbálok elhelyezkedni. A jog olyan rettenetesen uncsi.

Próbálom kihúzni a szemem, miközben egy tükröt egyensúlyozok a térdemen.

– Ühüm.

– Te nem is figyelsz rám – fedd meg. – Mellesleg, egyáltalán minek sminkeled ki így magad?

– Születésnapom van – emlékeztetem.

– Tudom – morogja morcosan. – Ezért is skype–oltam rád. Boldog születésnapot!

– Köszönöm.

– Képeslapot nem küldtem – teszi hozzá. – Tudod, milyen a posta.

– Nem számít. Abban sem vagyok biztos, hogy a továbbiakban számon szeretném tartani a születésnapjaimat, most, hogy a negyven rosszabbik oldalán vagyok.

– Gondolom, Anthony elvisz valahová?

– A Manorba – válaszolom. – Ideges vagyok, és izgatott. Az olyan elegáns hely. Mindig attól félek, hogy nem a megfelelő villával eszem.

– Ez jellemző rád, Fay. Lazíts már egy kicsit! Élj!

– Azt próbálom – vallom be. – Pontosan ez az, amin gondolkodtam.

– Bárcsak ott lennék! – mondja Edie. – Én aztán felvidítanálak.

Nevetek.

– Abban biztos vagyok! – Aztán ránézek az órára, és látom, hogy mennem kell. – Bocsáss meg, Edie, de be kell fejeznem a készülődést. Anthony minden percben itt lehet, és mérges lesz, ha megváratom. A foglalásunk hét harmincra szól.

– Akkor nem is tartalak fel. – Edie hangja enyhén durcás.

– Nem akarsz váltani pár gyors szót anyuval is? Örülne.

– Ne, ne. Most ne – feleli. – Örökre itt tartana, pedig dolgom van. Fontos.

– Akkor kilépek – mondom. – Tényleg örülök, hogy jól mennek a dolgaid.

– Egen. Kellemes vacsorát, nővérkém. Ne idd le magad nagyon.

Aztán a képernyő elsötétedik.

43. fejezet

Már fél nyolc van, készen állok az indulásra, de Anthony sehol. Ez nagyon nem rá vall. Mr. Pontos a középső neve. Ha csak tizenöt perccel érkezik korábban valahova, már attól tart, hogy késésben van.

Próbálom felhívni, de a hangposta jelentkezik be. Aztán írok egy SMS–t, és csak várok és várok, de nem kapok választ.

Lija hazament néhány tiszta ruháért, egy kicsit később érkezik anyura felügyelni. Ha már itt lenne, legalább együtt kinyithatnánk egy üveg bort, és ehetnénk még a csodálatos tortájából.

Háromnegyed nyolckor felhívom a Manort, és mondom nekik, hogy késni fogunk. Valószínűleg. A vonal másik végén egy pasas rosszallóan közli, hogy csak nyolcig tudják tartani az asztalunkat. SMS–ezem Anthonynak, aztán bekapcsolom a tévét. A *Coronation Street* megy. Próbálom nézni, de nem tudok megülni egyhelyben.

Aztán eljön a nyolc óra, és ismét próbálom elérni Anthonyt. Mostanra az asztalunk odalett, és mivel továbbra sem érem el vacsorapartneremet, kénytelen vagyok felhívni az éttermet, hogy hosszan mentegetőzzem, amiért nem jelentünk meg. Hát, nem fogadják a legjobban, azt kell mondjam. A hétvégi asztalfoglalásaikra olykor egy hónapot is kell várni.

Anyám a padlót veri.

– Fay! Fay! Még nem mentél el?

– Anthony késik – kiabálok fel neki. – Remélem, már nem tart soká.

– Biztosan eltévesztetted a dátumot – feleli, abban a szilárd meggyőződésben, hogy Anthony tévedhetetlen.

Ezután felhívom Liját. Közlöm vele, hogy mivel az asztalfoglalásunk elveszett, most már nem megyek sehova a születésnapomon. Ő belecicceg a kagylóba, és lettül valami nagyon csúnyát mond Anthonyról.

– Holnap találkozunk.

– Átmegyek egy üveg Lambrinivel.

– Ne tedd. Nyomorúságos társaság lennék. Örülj inkább, hogy egy éjszakára megszabadultál az anyámtól.

– Örülj neki te – vágja rá. – Ha az a faszi legközelebb a cukrászdában jár, beleköpök a teájába.

Valójában nem bánnám. Olyan keveset várok el Anthonytól, és most nagyon csalódott vagyok, amiért nincs itt, és még csak fel se hívott, hogy miért. Nyilván golfozott ma este, de azért közölhette volna, hogy késni fog. Nem hiszem, hogy megfeledkezett volna a születésnapomról, hiszen délben hívott. Vagy mégis?

Újabb óra telik el. Kezdek aggódni. Anthony nem mondana le a Manorba szóló asztalfoglalásról. Szereti azt a helyet. Valami komoly ügy tartóztathatta fel. Lelki szemeim előtt feldereng, ahogy arccal lefelé hever egy árokban, miközben autója kerekei az égnek merednek. Pánik kerülget, stresszes vagyok, és már nem is mímelem, hogy figyelek a tévére. A nappaliban várakozom, időnként az utcai ablakhoz lépek, és figyelem az utat, közeledő autókra várva. De semmi.

Aztán, amikor már ott tartok, hogy autóba ülök és elmegyek Anthony házához, hátha elájult, vagy körbe telefonálnom a kórházakat, hogy történt–e valami szörnyű baleset a környéken, egyszer csak hív.

– Hol vagy? – A szívem a torkomban dobog, ahogy felveszem a telefont.

– A kórházban.

– Ó, istenem! – A dühöm elillan, és szörnyen érzem magam, amiért rosszat gondoltam róla. – Megsérültél?

– Természetesen nem – válaszolja dühösen.

Egy csapásra minden rossz gondolatom visszatér.

– Akkor meg mit keresel egy kórházban?

– Deborah elesett – magyarázza. – Elég csúnyán megütötte magát. Súlyos állapotban van. Eltört a csuklója. És már csak két hét van hátra a Szent András–templomban tartandó ünnepségig. Most mit csináljunk? Hogyan lépjünk fel az egyik kulcsemberünk nélkül?

– De minek mentél be vele a kórházba?

– Ő… – dadogja. – Én voltam a legközelebb, akit hívhatott.

– Aha. – Kis szünet telik el, mielőtt bármelyikünk is mondana valamit. Például, hogy helyetted miért nem azt a jóképű pasit hívta, akit a neten ismert meg? Egy idő után én töröm meg a kínos csendet.

– Elvesztettük az asztalfoglalást. Már hívtam a Manort.

– Majd máskor megünnepeljük a születésnapodat – mondja, és nem kér bocsánatot.

– Meddig maradsz ott?

– Még órákig eltart – morogja. – Még csak most röntgenezték meg, meg kell várnunk, amíg begipszelik.

– Ó.

– Mit vársz tőlem, Fay? – közli velem éles hangon. –Nem hagyhatom itt.

– Nem. Természetesen nem teheted. Maradnod kell. Mondd meg neki, hogy sajnálom, hogy megsérült.

– Holnap hívlak – feleli.

– Megvárhatlak, ha még beugranál.

– Feküdj le! Biztos jólesne, ha korán ágyba kerülnél.

Ezzel bontja a vonalat.

Nézem a telefont a kezemben. Szörnyen sajnálom Deborah–t, hogy megsérült, de valahogy nem értem, miért Anthonyt hívta. Ő meg nem tudta volna megmondani neki, hogy születésnapom van, azt készülünk megünnepelni? Nem tudott volna odahívni egy másik hölgyet, hogy vigyázzon Deborah–ra? Ez az egész túlzásnak tűnik. A Falu Hangján kívül aligha van közük egymáshoz.

Mivel így minden kellemes esti tervem dugába dőlt, visszaslattyogok a kanapéhoz. Felmehetnék egy üveg borral anyu hálószobájába, hogy megigyunk együtt pár pohárkával, de ha még ébren is volna, hamarosan elalszik. Ezenkívül, nyilván azzal traktálna, hogy milyen csodás ember is Anthony, amiért segít egy bajba jutott barátján. Talán még igaza is lenne. Na de mi van a barátnőjével, akinek szintén szüksége van rá? Néha szeretném, ha én lennék az első Anthony fontossági listáján, és ez a mai nap pont ilyen. Anyu azt is bebizonyítaná, hogy végső soron az én hibám, amiért Anthony megfeledkezett a születésnapomról. Anthony ugyanis soha nem lehet hibás. Pedig az. Ezúttal nagyon is az. Megihatnék egy italt egyedül, de hát az nem igazi ünneplés.

Egyvalamiben százszázalékosan biztos vagyok: nem esne jól korán ágyba kerülni. Csinálni akarok valamit, hogy emlékezetes éjszakám legyen. Ez a negyvenkettedik születésnapom, és mostanáig Lijától, Stantől és Dannytől kaptam ajándékot. Anyutól, Edie–től és Anthonytól semmit. Azok, akik állítólag a legközelebb állnak hozzám, egyáltalán nem tettek ma értem semmit.

Micsoda egy szar születésnap!

44. fejezet

Kimegyek, leülök a verandán, és rettenetesen sajnálom magam. Ki kellett jönnöm, mert még a gondolatot sem tudom elviselni, hogy édes jó anyám a fejem felett dörömböljön, és azt kérdezze, miért nem mentem még sehova. Ha már elaludt, azt kívánom, maradjon is úgy. Éhes vagyok, ennem kéne valamit, de most nem tudnék ételre nézni. Pontosabban, semmi kedvem hozzá, hogy elkészítsem magamnak.

Az éjszaka meleg és fülledt. Az ég kristálytiszta, tele ragyogó csillagokkal. Milyen szép is lenne, ha most a – kétségkívül kitűnő – vacsoránk után a Manor teraszán üldögélnénk, tea és brandy társaságában. De minek sírni utána? Ami elmúlt, elmúlt.

Ahogy szemem hozzászokik a sötéthez, meglátom, hogy a *Merryweather kisasszony* mögött egy hajó horgonyoz, és a szívem megdobban, amikor rájövök, hogy az *Álomcsapda* az. Danny valószínűleg a délután során költözött vissza ide.

Nevetségesen kényelmes érzés már csak tudni is, hogy odalent van, mindig kéznél. Egy pillanattal később meghallom a gitárját, és tudom, hogy odakint ül a fedélzeten, a hajó orrában.

Fülelek, hogy miről énekel, de nem hallom jól.

Aztán arra gondolok, hogy mi a fenét csinálok itt egyedül, amikor lehetne társaságom? Nem akarok egyedül lenni a születésnapomon, és miért is kéne így lennie? Különben is, Danny tegnap megkért, hogy látogassam meg a hajóján. Azt mondta, hogy a barátai – köztük Sienna kisasszony is – visszatértek Londonba. Tudom, késő van, de Danny talán örülne egy látogatónak.

Mielőtt meggondolhatnám magam, visszamegyek a házba. Fogom a kardigánom, meg Lija csodás tortájának

maradékát, és anélkül, hogy szólnék anyunak, hogy elmegyek, kilépek a kertbe. Elhessegetem megfordulásra késztető gondolataimat, és eltökélten indulok az *Álomcsapda* felé.

Ahogy rálépek a mólóra, Foltos felvakkant, és Danny felkapja a fejét. Abbahagyja a gitározást.

– Szia – köszönt, ahogy észrevesz a félhomályban. – Mi a baj?

– Vacak egy születésnapom van.

– Jöhet egy kis tea és némi együttérzés?

– Arra gondoltam, hogy inkább Jack Daniel’s jöhetne az együttérzés mellé.

Danny felnevet.

– Hát, az már nincs. Tegnap hosszú éjszakánk volt. De vodkával még szolgálhatok. – Ezzel felmutat egy üveget, ami kétharmadáig tele van.

– Az is megteszi – felelem.

– Akkor ugorj fel! – A kezét nyújtja, és segít felmászni a hajóra.

Arrébb tolja az útból Foltost, és helyet szorít nekem maga mellett az ülésen. A kiskutya összegömbölyödik a lábamnál.

– Mi történt azon a flancos vacsorán?

Sóhajtok.

– Anthony a kórházban van. Elkísérte egy barátnőjét, aki eltörte a csuklóját.

– Rossz időzítés.

– A legrosszabb. Sajnálom persze szegényt. Kedves nő, aki a döcögős kezdést követően, úgy fest, Anthony sztár–csengettyűse lett.

Újra nevet.

– Kétes dicséret!

– De tényleg – felelem bűntudatos nevetéssel. – Ők ezt nagyon komolyan veszik, akkor sem készülhetnének keményebben, ha húszezer ember előtt lépnének fel az 02 Arénában.

– Jó nekik – áll fel Danny. – Adok egy poharat.

Hoz egy másik felespoharat a hajókonyhából, és a sajátja mellé teszi. Mindkettőt csurig tölti vodkával.

– Egy jó feles mindig segít – mondja.

– Ha te mondod.

Kézbe vesszük a poharakat, és ő az enyémhez koccintja a sajátját.

– Ez majd elfeledteti a bánatod.

– Erre iszom.

Mindketten felhajtjuk a vodkát, de csak egyikünk csuklik: az, aki nincs hozzászokva ehhez a fajta iváshoz. Egyikünk ráadásul még köpködve fuldoklik is hozzá.

– Rendben vagy?

Bólintok, mert a hangom elment, olyan erős a vodka.

– Én már előtted járok – vallja be Danny. – Úgyhogy igyekezned kell. Még egyet?

– Ha ragaszkodsz hozzá – kuncogok fel.

– Ragaszkodom. Ezt egy boldog születésnapra.

– Most már tényleg jobb – felelem.

Kitölt egy harmadik felest, és egy újabb születésnapi tószt kíséretében ezt is felhajtjuk.

Anthony haragudna, ha most látna. Ő gyűlöli, ha a nők felöntenek a garatra, és butaságokat művelnek. Ez a fő oka, hogy most csak azért is iszom.

Danny újra tölt, én pedig perzselő meleget érzek a mellkasomban. Nem kell a kardigán, le is dobom. Megint újabb felest követően Danny elveszi a brit zászlós párnákat a kanapéról, és odaadja őket nekem.

– Kényelmesebb lesz, ha leülünk – mondja.

A hátam mögé teszem őket, és lerúgom a cipőmet. Danny ugyancsak mezítláb van, farmernadrágot visel

Guns N’ Roses–trikóval. Felveszi a gitárját, és pengetni kezdi. Kinyújtom a lábam, a lábujjaink majdnem összeérnek. Már ez a kis intimitás is elég ahhoz, hogy átforrósodjon az arcom. Hátravetem a fejem, a csillagokat nézem, és hallgatom megnyugtató hangját.

Pár pillanat múlva leáll a dúdolással, és rám néz.

– Nincs semmi köztem és Sienna között, ugye tudod? – mondja. – Már nincs.

– Korábban volt? Nem mintha lenne hozzá közöm.

– Most már van közöd. Együtt töltöttünk néhány éjszakát, de ez minden. Még amikor kollégák voltunk. Ha el kellett utaznunk valahová, akkor néha… nos, általában… lefeküdtünk. – Sokkol ez a szókimondás. – De ez már a múlt. Ezen a hétvégén, amikor itt aludt a hajón, megkapta az ágyamat, én pedig Foltossal kint aludtam a fedélzeten.

– Kényelmetlen lehetett.

– Kényelmetlen, de kevésbé zűrös – ért velem egyet. – Sienna nem az esetem.

Nem tudom, honnan veszem a bátorságot, talán az ital beszél belőlem, de kibukik belőlem a kérdés:

– És milyen az eseted?

– Ilyen téren nagyon megváltoztak az elképzeléseim, Fay. Elég jelentősen. Kedvelem Siennát, nagyszerű lány, de nem akarnék többé kapcsolatot olyasvalakivel, mint ő. Ebben az elmúlt hat hónapban nagyon megváltozott a személyiségem. Most már másra vágyom. Többre. Olyan társat akarok, akiben van mélység, melegség. Aki hűséges. Olyan nőt, aki másokkal törődik, és akivel közösek az értékeink, az érdeklődési körünk.

Úgy néz fel, mint aki még akarna mondani valamit, de aztán leállítja magát. Ehelyett felveszi a gitárját, és újra énekelni kezd.

Elnyújtózva hallgatom, és megpróbálom felfogni, mit is mondott az imént.

A szöveg igen megindító. „Nem is tudod, hogy gyönyörű vagy” – búgja lágyan az éjszakába.

– Ez nagyon szép – jegyzem meg, amikor befejezte. – Bob Dylan?

– One Direction – feleli, és mindketten kuncogunk.

– Nos, nagyon jól csinálod.

Szünetet tartunk, közben iszunk egy újabb felest.

– Gondoltál valaha arra, hogy zenész legyél? Hogy ebből élj.

– Nem – válaszolja. – Tudok egy kicsit játszani és énekelni, de messze nem vagyok profi. Bár most, hogy feladtam a munkámat, ki tudja, mit hoz a jövő. Ahhoz talán vagyok elég jó, hogy pár pubban felléphessek, már ha szerencsém van. A pénzem nem tart ki örökké, úgyhogy ki kell találnom valamit.

– Nekem nagyon is találékonynak tűnsz.

– Te is nekem.

– Á, nem – rázom a fejem. – Nem igazán. Csak muszájból kezdtem el csinálni ezt a cukrászdát. Volt egy adminisztrációs állásom a helyi önkormányzatnál, de utáltam. Nem volt nehéz döntés, hogy anyu teljes munkaidős gondozója legyek. Most már imádom a cukrászdát, de nem volt itt semmiféle mesterterv.

– Néha ez a legjobb, amit tehetsz. Csak rábízod magad a sorsra, hagyod, hogy vigyen.

Ami nagyon jó, ha a sors olyan helyre visz, ahol lenni szeretnél. De mi van, ha mindig rossz irányba rángat?

Mialatt én a sors szeszélyein rágódom, Danny rám néz.

– Fogadok, nem is ettél. Éhes vagy?

– Mint a farkas – vallom be. A gyomrom hangosan megkordul, emlékeztetve, hogy ebéd óta nem adtam neki semmit.

– Öt percet kérek. – Leteszi a gitárt, és rászól a kutyára. – Törődj a vendéggel, Foltos! – És eltűnik a kabinban.

Visszadőlök a párnákra, Foltos mellém kucorodik, én pedig a hasát vakargatom. Az éjszakára elnyugvó csatorna hangjai vesznek körül: egy bagoly huhogása, a falevelek zizegése, a generátor halk duruzsolása.

Pár perccel később, amikor a szemem kezd elnehezedni, Danny visszajön. Egy jókora tányért hoz, rajta pedánsan elrendezett sajtospirítós–háromszögekkel, amelyek egy színezett teagyertyát vesznek körül.

– Boldog szülinapot! – dúdolja lassan, dallamosan. – Boldog szülinapot! Boldog szülinapot, drága Fay! Boldog szüüliinaapoot!

Odanyújtja nekem a tányért, és azt mondja:

– Kívánj valamit!

Én pedig megteszem, mialatt elfújom a gyertyát. Aztán aggódom, hogy valóra is fog válni.

45. fejezet

– Most már nyugodtabb vagy?

– Igen. – Spicces vagyok, azt hiszem, ez a megfelelő szó.

A pirítós–torta, amit Danny olyan kedvesen csinált nekem, valamelyest mérsékelte a vodka hatását, de azóta már két újabb felest ittam. Mostanra minden gátlásom, amiért itt vagyok, elpárolgott. Elvégre miért ne érezhetném egy kicsit jól magam a születésnapomon, az isten szerelmére?

– Van itt még egy apróság – mondja Danny, és elővesz egy spanglit. – Nem élek ilyesmivel mostanában, de Sienna ajándéka volt. Nem bánod?

– Nem.

Valójában nem vagyok benne biztos, mit is érzek. Azok közé tartozom, akik már lekésték a hatvanas éveket, de a modern kor könnyűdrog–kultúrájához túl korán születtek. Soha életemben nem füveztem, vagy ilyesmi. Nem is érdekelt, Anthonyról pedig szerintem már mindenkinek nyilvánvaló, hogy még csak hozzá se érne semmilyen illegális anyaghoz. Én se nagyon vagyok oda a könnyű drogokért. Azt gondolom, a törvények túlságosan elnézőek a használatukkal szemben. Meglehetősen védett létezésem során nem is sokszor kerültem közel hozzájuk, csupán annyiban, hogy a tinédzser húgomat próbáltam távol tartani tőlük.

Miközben kába agyam próbálja felfogni az elhangzottakat, Danny meggyújtja a spanglit egy régi Zippóval, és beleszív. Feje hátrahanyatlik, szemét behunyja. Aztán felém nyújtja a cigit.

Nem tudom, az ital dolgozik–e bennem, vagy nem akarom, hogy Danny unalmas vén tyúknak higgyen, de a marihuána ördögi mivoltáról szóló korábbi és friss

ellenérzéseim dacára azon kapom magam, hogy elfogadom, és a számhoz emelem. Talán negyvenkét évesen végre illenék kipróbálnom. Remélem, hogy Danny épp nem néz, és mélyen letüdőzöm a füstöt.

Menten forogni kezd velem a világ.

– Jól vagy? – kérdi Danny.

– Igen.

Gyengéden pengeti a gitárját, a joint pedig oda–vissza jár közöttünk, amíg el nem fogy. Mostanra ellazultabbnak érzem magam, mint évek óta valaha is. Egyszerre érzem könnyűnek és nehéznek a testemet; nevetni és sírni szeretnék.

Újabb pohár vodka következik. Nekihevülten koccintunk, a vodka végigfolyik állunkon. Fogalmam sincs, mennyi lehet az idő.

Danny újra énekel, és én úgy érzem, hogy az ő hangjánál szebbet még soha nem hallottam. Soha, de soha. Nem éneklek gyakran, de most a vodka megoldotta a nyelvemet, és felbátorodom annyira, hogy együtt énekeljek vele.

Miután végigénekeltünk néhány dalt, nevetéssel és dallamokkal töltve meg az éjszakát, felállok az előfedélzeten, és az üres vodkásüveget mikrofonként tartva a szám elé, táncolni kezdek a zenénkre. Széttárt karral ringatom a csípőmet, és csak egy icike–picikét szédülök.

– Szép hangod van – vigyorog rám Danny.

Örülök, hogy sötét van, különben látná, hogy elpirulok. Fejünk felett az ég indigókék bársony, telehintve sziporkázó csillagokkal. Nem látom a Tejutat, de tudom, hogy odafent van, fenségesen és titokzatosan. Csodálatos egy bolygó ez! Úgy bizony. Megreszketek az örömtől.

– Fázol? – kérdezi Danny valahonnan a távolból.

– Nem. Boldog vagyok. – Érzékeim egyszerre éberek és zsibbadtak. Nevetni kezdek.

– Gyere ide!

Leteszi a gitárját, és gyengéden magához húz, miközben találkozik a tekintetünk. Keze forró, égeti hűvös bőrömet. Átkarol, én pedig a mellére hajtom a fejem. Úgy érzem, mintha egész életemben így feküdtünk volna. Mintha mindig is hozzá tartoztam volna. Aztán a lábszárunk valahogyan összefonódik, és egymáshoz simulunk. Karja hajlatába fészkelődve tudom, hogy semmi bántódás nem érhet. Szellő kél a víz felől, lágyan legyezgeti bőrömet.

– Azóta vágyom erre, amióta találkoztunk, Fay – mondja, és lágyan megcsókolja a hajam. – Hogy csak elnyújtózzam veled az *Álomcsapda* fedélzetén a csillagok alatt. Erről álmodoztam.

– Én is – vallom be.

– Tudom, hogy mással jársz… Ajkára teszem az ujjamat.

– Ne most. Ma este ne.

Egyszerre mozdulunk, ajkunk találkozik, és csókja szinte robban a fejemben. Fejünk felett lángolnak a csillagok, én pedig zuhanok, zuhanok és zuhanok.

46. fejezet

Addig csókolózunk, amíg ajkunk felhorzsolódik, és józan eszem végképp búcsút int. Danny végigcsókolja az arcomat, számat, nyakamat, hajamat. Aztán feláll, és kinyitja a kabinajtót. Kézen fog, felhúz, és bevezet a kabinba.

– Foltos, te maradsz! – parancsol a kutyára.

Legnagyobb bánatára Foltos kívül is marad.

Megint csókolózunk. Tudom, hogy le kellene állnom. Tudom, hogy részeg vagyok, gátlásaimat túlságosan feloldotta a fű, máskülönben nem merném ezt végigcsinálni. De annyira akarom!

Szorosan átöleljük egymást, és Danny lassan lehúzza a ruhám cipzárját. Némi segédlettel én is kibújtatom a pólójából. Meztelen teste olyan izmosnak és erősnek látszik a holdfényben, hogy legszívesebben egész éjjel ott állnék és csodálnám.

Félszegen végigsimítom a mellkasát, ő pedig összerázkódik örömében. Szent ég! Fantasztikus érzés! Ez a fiatal, gyönyörű férfi izgalomba jön az érintésemtől.

Vállamról lefejti a ruha pántját, hagyja, hogy leessen a földre, és közben simogatni kezdi a mellemet. Valaki hangosan felsóhajt a gyönyörtől. Azt hiszem, én lehetek az. Danny szája követi a kezét, csókolja a mellem, a hasam. Ezúttal az sem zavar, hogy nem húzom be a hasamat. Olyan tisztelettel bánik velem, amilyenben még sosem volt részem. Úgy érzem magam, mint egy királynő, egy istennő. Minden nő arra vágyik, hogy így kívánják. Eddig nem ismertem ezt az érzést.

Továbbra is rajtam legelteti a szemét, miközben kikapcsolja a melltartómat, és lehúzza a bugyimat. Szerencsére, mivel ünnepelni készültem, szép fehérneműt vettem fel. Eszembe jut Anthony és Deborah a kórházban.

Ez a gondolat megállíthatna és észhez téríthetne, de nem hagyom magam. Ez az én éjszakám, az én pillanatom. Most az egyszer nem akarok másokat magam elé helyezni, nem akarok úgy táncolni, ahogy ők fütyülnek. Önmagam akarok lenni, azt tenni, amihez kedvem van, legyen bármi a következménye.

Aztán Danny úgy becéz a bársonyos sötétben, ahogy még soha senki, és a lábam beleremeg az örömbe. Leveszem az övét, a farmerját, az alsónadrágját. Mindketten meztelenek vagyunk, és olyasmiket művelek vele, amilyeneket soha senkivel. Kimondani nem bírnám, mindazonáltal csinálom. Lefektet a rongyszőnyegre a kályha előtt, úgy szeretkezünk. Úgy ölel, ahogy még soha senki. Tüzes és gyengéd egyszerre. Minden elképzelhető gyönyörteli módon szeret engem, és én nem tudok betelni vele.

Az *Álomcsapda* együtt mozog velünk, az elemek is a mi ritmusunkat visszhangozzák. Pogánynak, nyersnek, elevennek érzem magam. Mindannak, amit eddig kiszorítottam az életemből. Elképzelem, hogyan sodornak a hullámok, mintha csak a vízből születtem volna; hogyan visz tovább a csatorna. A hajó gyöngéd ringása tovább mélyíti a gyönyörömet.

Danny felettem mozog, és én arra gondolok, őt tényleg az ég küldte, hogy megmutassa nekem, mit hagytam ki a hosszú évek alatt. Újra és újra belém hatol, egészen addig, amíg érzékeink, érzéseink és testünk egybe nem forr, és már nem tudom, hol végződöm én, és hol kezdődik ő. Nem tudom, ki ez a buja, érzéki nő, aki elragadtatva vonaglik alatta, de nagyon is tetszik nekem.

Miután befejeztük, kézen fog, és az ágyához vezet. Fölénk húzza a takarót. Bőrünk még nedves és meleg a kéjtől.

Lábszárunk összefonódik, testem hozzásimul.

Sötét szeme az enyémbe fúródik, és azt suttogja:

– Szeretlek.

Megsimogatja az arcomat, és ez is elég, hogy újra megkívánjam.

– Én is szeretlek – mondom.

Megint szeretkezünk, gyöngéden, lassan, aztán elalszom karja védelmében. Soha nem volt még ilyen mély az álmom.

47. fejezet

Hajnalban arra ébredek, hogy fény szüremlik be Danny kabinjának ovális ablakán. Kábán körülnézek, aztán rájövök, hol vagyok.

Danny mélyen alszik mellettem. Ha lehetséges, álmában még szebbnek látom. Fejét karján nyugtatja a párnán, haja kócosabb, mint általában. Lágy, angyali az arckifejezése. Elterül az ágy ráeső részén, a takaró felgyűrődik combja körül, a szélén kilóg hosszú, izmos lábszára. Hasán finom, sötét szőrzet vonala fut végig és tűnik el a takaró alatt. Alig bírom megállni, hogy ne kövessem az ujjaimmal.

Gyomrom görcsbe rándul a gondolatra, hogy mit is műveltünk az éjjel. El se hiszem magamról, milyen szégyentelen voltam. Ez volt életem legszenvedélyesebb, legizgatóbb éjszakája, és még többet akarok belőle. Nem is sejtettem, hogy ilyen heves tudok lenni, vagy hogy ennyire hiányzott ez az életemből.

De vissza a valóságba. Elképzelni se tudom, hogyan nézhetek ki. A szám olyan, mint egy madárkalitka alja, és hasogató fejfájás kínoz, mintha csak satuba szorítanák az agyvelőmet. Nem tudom, hogy ebben a fű vagy a vodka a ludas, vagy épp a kettő kombinációja. Nem szoktam hozzá az ivászattal megbolondított partidrogokhoz.

Kora reggeli hajó úszik el az *Álomcsapda* mellett, és az megring az általa keltett hullámok nyomán. Ma a bárkák sorra hagyják el a fesztivált, hogy hazai vizekre jussanak. Ekkor jut eszembe, hogy ma ki kell nyitnunk, hogy lefölözzük a forgalom utolját. Rájövök, hogy fel kell kelnem. De jó lenne, ha zárva tarthatnánk!

Szeretném egy csókkal felébreszteni Dannyt, hogy ismét az ajkamon érezzem az ajkát. Szeretném, ha összefonódva

szeretkezhetnénk. Ehelyett itt fekszem, és nem tudom, mit is tegyek, miközben ő mélyen alszik. Mennem kell, gondolom. Dolgom van, és nem tudom elvégezni, ha itt álmodozom, a szerelmemet bámulva.

Kiszállok az ágyból, lábujjhegyen átóvakodom a kabinon, hogy ne zavarjam fel Dannyt. Útközben összeszedegetem a ruháimat. A fürdőszobában igyekszem minél halkabban pisilni, aztán vizet locsolok az arcomra, hogy felébredjek. A zuhany bonyolultnak látszik, és valószínűleg zajos is, pedig határozottan jót tenne egy kis idegnyugtató forró víz.

Ha a szám olyan, mint egy madárkalitka alja, hát a hajam leginkább madárfészekre hasonlít. Beletúrok, hogy rendezettebbnek látsszon, aztán kinyomok egy kis fogkrémet az ujjamra, és fogat mosok. Most látom, mennyire hasznos Lija előrelátása a tartalék bugyival és a fogkefével. Megnedvesítek egy darab vécépapírt, és letörölgetem a szemem alatt elmázolódott szemfestéket. A sminkem többi részét szeretőm lecsókolta, lesimogatta. Erre a gondolatra újra elfog az öröm.

Sietve felveszem az előző napi ruhámat, és visszamegyek a kabinba. Danny továbbra is az igazak álmát alussza. Most mi legyen? Felébresszem? Vagy osonjak el búcsú nélkül? Sosem volt még egyéjszakás kalandom, nem tudom, mi ilyenkor a szokás. Az isten szerelmére, hiszen még Anthonyval is sután érzem magam reggelente, pedig már tíz éve járunk.

Vajon mit gondol majd Danny erről az éjszakáról? Mindketten részegek voltunk, a fűről nem is szólva. Felébredve nem bánja meg, hogy velem volt? Mindketten csupa olyat mondtunk, amit talán megbánnánk a józanító napvilágnál. Azt mondta, szeret, és én is ugyanezt mondtam neki. Annyira jó lenne felébreszteni, hogy lássam, ugyanúgy érez–e most is.

Éjjel úgy éreztem, egyetlen nőt sem imádnak úgy a Földön, mint engem. Ma reggel azonban halálos

bizonytalanság gyötör. Ez vajon a fű utóhatása? Vagy azért van, mert olyasvalakivel kerültem intim közelségbe, akit igazából nem is ismerek? Lehet, hogy csupán egyéjszakás kaland volt; nem vágyom a tisztázásra.

Miközben én itt stresszelek és téblábolok, Danny alszik, mint a tej. Rá kellene hagynom. Talán majd ő jön hozzám, miután felébredt. Olyan fajta pasinak látszik, aki gyakran keveredik kalandokba, és talán hálás lesz, hogy már nem vagyok ott, amikor felébred.

Edie és Brandon jut eszembe. A húgom azt mondja, a pasija részegen és beszívva szeret vele szexelni. Mi is csak ezért jöttünk össze Dannyvel? Eszünkbe jutott volna ugyanez józanul? Nekem nem, az biztos. A célirányosan belém diktált vodka nélkül pánikba estem volna, és elmenekülök. Én is olyan leszek, mint Edie, hogy hozzám nem illő alakokkal szűröm össze a levet? Ha nem lennék ilyen kegyetlenül másnapos, világosabb fejjel tudnék gondolkodni.

Dannyre nézek. Nagyon szeretnék most azonnal szeretkezni vele, de túlságosan félek felébreszteni. És néhány újabb adag bátorító vodka most nem lenne jó ötlet. Görcsbe rándul a gyomrom a gondolatra.

A legjobb, amit tehetek, hogy hazamegyek, és végre veszek egy forró zuhanyt, mert nagy szükségem van rá; megteázom, eszem néhány pirítóst, és bekapok egy marék Nurofent. Akkor talán el tudom indítani a napot.

Még egyszer utoljára megjártatom a tekintetem Dannyn, mintegy lefényképezve őt az agyammal. Sokrétű szorongásom ellenére melegség támad a bensőmben, amikor elmegyek.

Csókot hintek felé a küszöbről, és azt suttogom alvó alakjának:

– Köszönöm.

Aztán olyan halkan, ahogy csak tőlem telik, felosonok az előfedélzetre. Az ajtónyitásra Foltos a fülét hegyezi, és örömében körülugrál. Vadul csóválja a farkát. Azt hinné az

ember, hogy egy hónapot töltött elhagyatva a vadonban, nem pedig egy éjszakát egy hajó orrában.

Megvakarom a fülét, ő pedig a lábszáramhoz dörgölőzik.

– Nem akartalak kizárni, fiú – mormogom bocsánatkérőn. – Amúgy se tudom, hogy megismétlődik–e ez valaha is.

Ő pedig azt nyüszíti, hogy a kutyák is szeretnének reggelizni.

– Maradj itt kint, nem akarom, hogy felébreszd Dannyt.

Ússzon csak az álom vizein, ameddig lehetséges, mert ha felébred, a valóság úgyis ránk szakad. És nem tudom, képes vagyok–e szembenézni azzal, amit hoz.

48. fejezet

Bekukkantok anyu hálószobájába. Istennek hála, alszik. Ha szerencsém lesz, rá se jön, hogy kimaradtam éjszakára. Halkan, mint egy kisegér, becsukom az ajtót.

– Fay! Fay! Te vagy az?

A falnak dőlök, és ötig számolok.

– Igen – válaszolom, és remélem, vidámabban hangzik, mint ahogy érzem magam. – Egy pillanat.

Átsietek a saját hálószobámba, felkapom a pongyolámat, és felhúzom a nyári ruhámra, nehogy anyu rájöjjön, hogy ugyanazt viselem, mint tegnap este. Aztán rányitom az ajtót.

– Reggelt.

– Nem hallottam, hogy hazajöttél az este – mondja.

– Akkor bizonyára jól aludtál.

Negyvenkét éves és egy napos vagyok. Azaz felnőtt nő. Muszáj összevissza hazudoznom az anyámnak? Vannak anyák, akiknek mindent elmondhat a lányuk. Na, az én anyám nem ilyen. Nem hinném, hogy valaha őszintén beszéltem vele az életben. Azt meg végképp nem akarom a tudtára adni, hogy merre jártam az éjszaka.

– Hozhatom a reggelidet?

– Ma nem kérek tojást – feleli. – Nem érzem jól magam.

– Pirítóst?

– Csak egy szeletet.

– Öt perc, és hozom.

Úgyhogy pongyolában és a tegnapi ruhámban elkészítem anyunak a pirítóst meg a teát, és azonnal fel is viszem neki.

– Ha szükséged van rám, a zuhany alatt leszek – mondom neki.

Ő azonban eddigre már bekapcsolta a reggeli tévéadást, és nem igazán figyel rám.

A fürdőszobában leveszem a ruhámat, és megnyitom a zuhanyt. Mielőtt belépnék a fülkébe, alaposan megnézem magam az egészalakos tükörben – máskor ezt lehetőleg mellőzöm. Szemügyre veszem telt keblemet és hasonlóképpen telt csípőmet. Nem rossz az alakom, de letagadhatatlanul egy középkorú nőé. Akármit suttogott is olyan édesen a fülembe Danny az éjszaka, valóban *ezt* szeretné? Nem hiszem. Hogyan is vetekedhetne ez a ráncos, öregedő test az olyanokéval, mint a karcsú és ruganyos Sienna? Inkább a világ Anthonyjaihoz illik.

Ekkor mar először belém a bűntudat. Megcsaltam Anthonyt, és ezt nem érdemelte. Hű és megbízható férfi, néha a lagymatagságig az, de mégsem lett volna szabad ezt tennem vele. Tusolás után azonnal felhívom, hogy megtudjam, mi történt Deborah–val a kórházban.

De görcsbe rándul a gyomrom, és úgy érzem, képtelen vagyok beszélni vele. Hogyan nézek a szemébe ezek után? Eddig hűséges voltam hozzá, mostantól viszont mindig ott lappang majd közöttünk ez a titok, amelyet mélyen a szívembe kell zárnom. Ugyan miféle jövőnk lehet együtt, ha nem vagyok őszinte vele? Egyáltalán gondolhatok közös jövőre ez után az éjszaka után? Állandóan összehasonlítanám Dannyvel, tisztán látva kapcsolatunk hiányosságait. Szeretkezhetnék–e még vele anélkül, hogy valaki mást – valakit, aki sokkal szebb, férfiasabb, szenvedélyesebb és minden szempontból tökéletesebb – képzelnék a helyébe? Azzal, hogy lefeküdtem Danny Wilde–dal, átléptem egy határvonalat, és bármi történik is, többé semmi nem lesz olyan, mint volt.

Mit műveltem? Pontosan mit is műveltem?

Nem bírom tovább elviselni a látványomat, ezért belépek a zuhany alá, és hagyom, hogy rám záporozzon a víz. Csodás, megtisztító érzés. Bárcsak lemosná az éjszaka emlékeit is; azonban ahogy beszappanozom magam, a

bőrömön érzem Danny illatát, és újra élem minden cirógatását. Nem tehetek róla, megreszketek örömömben. Bűntudatom és megbánásom ellenére minden porcikám újra vele akar lenni.

Mire leérek a földszintre, Lija is befut.

– Szia – köszönt. – Na, milyen volt az a pocsék születésnap?

– Izé… végül úgy alakult, hogy nem is lett olyan pocsék.

Felvonja a szemöldökét. Kiöntsem neki a szívemet? Nem, semmiképpen sem. Meg kell őriznem a titkomat. Meg kéne őriznem. A Dannyvel töltött éjszaka titkát magammal kell vinnem a sírba. Fő a diszkréció.

Aztán mégiscsak erőt vesz rajtam a közlésvágy. Muszáj valakivel beszélnem, különben begolyózom. *Valakinek* tudnia kell, milyen szenvedélyes tudok lenni. Anyámnak aligha beszélhetnék róla, de a vendégeimnek sem a krémes fánkjuk fölött.

Lija összefonja a karját, és türelmetlenül várja, mi lesz ebből.

Aki á–t mond, mondjon bé–t is. Nagy levegőt veszek.

– Füveztem, vodkáztam és egy rongyszőnyegen szexeltem egész éjszaka.

Lija arcán fikarcnyi meglepetés sem tükröződik. Talán azért, mert neki minden hétvégéje így telik. Minden hétfő reggel ugyanezeket mondhatná el magáról.

– Dannyvel? – kérdezi.

– Természetesen Dannyvel – suttogom. – Kivel mással? Anthonyval aligha.

Felvillantja tökéletes, hófehér fogait; ritka látvány.

– Mi van? – ráncolom össze a homlokom.

– Jól tetted.

– Jól jött volna egy tartalék bugyi meg egy fogkefe.

Hangosan felnevet.

– Én vagyok a példaképed.

– Az Úr legyen hozzám irgalmas!

– Tudom, hogy jó volt – mondja. – Látszik az arcodon. És azt is tudtam, hogy összejössz vele.

– Elszívtunk együtt egy spanglit – vallok, noha magam is alig hiszem el, amit mondok.

– Egy fél spangli? Na, akkor még nem fenyeget a veszély, hogy crackes kurva lesz belőled.

Remélem, hogy igaza van. Ingoványos terep ez. Aztán muszáj megkérdeznem valamit, ami fúrja az oldalamat.

– Mindig jobb a szex, hogyha sokat iszol, és drogozol is közben?

– Nem – válaszolja. – A szexnek magának kell jónak lennie.

– Reméltem, hogy ezt mondod. – Nem szeretném, ha csak a tudatmódosítók miatt éreztem volna úgy magam, ahogy.

– Eszerint jó volt? – kérdezi csipkelődve.

– Kibaszott jó! – kuncogok fel újra.

Aztán együtt nevetünk, amíg könnyek nem szöknek a szemünkbe. Lija, az én sovány, tüskés alkalmazottam, aki soha nem mutatja ki az érzelmeit, most melegen átölel.

Miután lecsillapodtunk, azt mondja:

– Ez az egész nem rád vall, Fay.

– Tudom.

– Mi lesz Anthonyval?

– Azt viszont nem tudom – vallom be. – Szörnyen érzem magam. Borzasztóan bántam vele.

Lija szokásos vállvonogatásával felel.

– Ő bánik veled úgy, mint a lábtörlőjével.

– Attól még nem volt jogom ehhez. Nem vagyok büszke rá.

Újra nevetni kezd, és akaratom ellenére csatlakozom hozzá.

– Tényleg nem vagyok büszke rá – mondom. – Én nem ilyen vagyok.

– Pedig nekem jobban tetszel így.

– Őszintén szólva, magamnak is. De egy szót se senkinek, Lija! Kérlek!

– Fay – mondja. – Szerintem nem kéne szégyenkezned.

Ebben nem vagyok olyan biztos, azt viszont tudom, hogy bármilyen nyomorultul érzem is magam, nehezemre esik majd a nap folyamán letörölnöm arcomról az elégedett vigyort.

49. fejezet

Anthony délben telefonál.

– Deborah karját éjfélre gipszelték be. Éjfélre! Így működik újabban a közegészségügyi ellátás.

Tőlem telhetően igyekszem aggódónak lenni.

– Jól van?

– Nagyon fáj neki – mondja. – Hat hétig marad gipszben. Nem fog tudni felkészülni a templomi szereplésünkre, de talán még a Dickens–karácsonyra sem. Nem léphet fel készületlenül az Olney–ban. Az a csengettyűs karrierje végét jelentené.

Úgy tűnik, szerinte ennél szörnyűbb dolog nem is történhetne Deborah–val.

– Nem gondoltam, hogy ilyen súlyos. Hogyan történt?

– Kiesett az ágyból. Csak így, egyszerűen.

Akaratlanul is nevethetnékem támad, és ettől megint alávalónak érzem magam.

– Miért, mit csinált éppen? Csak nem az interneten megismert lovagjával hetyegett?

– Nem, dehogy – feleli Anthony ingerülten.

– Még szerencse, hogy kéznél voltál, és beszállítottad a sürgősségire.

– Izé… igen – hebegi.

– Kérlek, add át neki üdvözletemet!

Ezt komolyan is gondolom; rokonszenves nőnek tűnik.

– El se hiszem, hogy elvesztettük az asztalfoglalásunkat. Rosszkor jött ez a baleset – panaszkodik Anthony. – Hetekkel korábban le kellett foglalnom.

– Majd elmegyünk máskor.

– Most már minek, nem igaz?

Várom, hogy bocsánatot kérjen, amiért magamra hagyott a születésnapomon, de elmarad. Szerencsére nem

kérdi meg, mit csináltam az este, mert még nem gondoltam ki a megfelelő választ.

– Hazafelé beugrom hozzád – mondja. – Összeütnél valamit?

– Igen. Mit főzzek?

– Csak semmi egzotikusat – mondja.

Hát igen, azt hiszem, ez a legnagyobb baj velünk.

Egész nap nagy a nyüzsgés, tele vagyunk vendégekkel. Sokan itt maradtak a fesztivál után. Mivel lakóhajóval elég lassan lehet eljutni bárhová, ezek az emberek itt töltik a teljes vakációjukat.

Lija egyfolytában gyártja a szendvicseket és a tortákat, én meg rohangálok fel–alá a rendelésekkel, arra is alig van időm, hogy Stannel beszéljek. Ami azt is jelenti, hogy Dannyn sincs időm tűnődni, vagy hogy miért nem jelentkezett még. Minden emberi számítás szerint már jelentkeznie kellene. Az *Álomcsapdára* átpillantva konstatálom, hogy noha a függönyöket elhúzták, életnek semmi jele a hajón. Meglehet, Danny kiugrott valahová, én meg nem vettem észre. De majd csak felbukkan, és átjön hozzám, gondolom. Remélem. Beszélnünk kell a tegnap éjszakáról, és minél tovább várunk vele, annál nehezebb lesz.

Igyekszem a munkámmal törődni, és nem gondolni rá. Időnként azonban bevillan egymásba fonódó kezünk–lábunk emléke, meg ahogy fölöttem, alattam mozog, és már a gondolatra is megremeg a térdem.

De késő délutánig még mindig nem bukkan fel. Vajon miért?

Ő nem ilyen. Legalábbis nem gondolnám róla, hogy ilyen. Kezdek ideges lenni. Talán arra vár, hogy én keressem fel? Meglehet.

Elterelem a figyelmem. Fensonékkal társalgok, akik korábban véletlenül partra futtatták az *Úszó Paradicsomot.* Láthatóan még nem heverték ki a traumát. Két csésze teára is szükségük van, hogy ismét valami színt kapjon az arcuk.

Idővel az utolsó vendégek is kiisszák tejszínes teájukat. Amint elmentek, szabad leszek. Vajon be tudok ugrani Dannyhez, mielőtt Anthony megérkezik? Nem biztos. Gyors látogatásnak kell lennie. Nem is tudtam, milyen bonyodalmas is a hűtlenség.

Gondolataimat elhessegetve felviszem anyunak a teáját, és Lija tortájából is teszek mellé. Szemlátomást nincs jól. Reggel óta minden életereje elhagyta. Arca olyan színű, mint a gitt, és a tekintete is üveges.

– Jól vagy, anyu? – simítom ki homlokából elvékonyodott haját. – Fáradt vagy?

– Nem érzem jól magam – ismeri be.

– Kihívjam dr. Ahmedet? Talán megint magas a vérnyomásod. Biztosan be tud ugrani.

– Az lesz a legjobb – egyezik bele zokszó nélkül, ami igazán nem szokása.

– Hozhatok még valamit?

– Csak pihenésre van szükségem, Fay.

Vonakodva otthagyom, és lemegyek a földszintre.

Nyomban felhívom a rendelőt. A recepciós közli, hogy dr. Ahmed kijön, amint lehet, de beletelhet pár órába.

– Anyu nincs valami jól. Kihívtam az orvost – mondom Lijának a konyhába visszatérve.

Talán az aggódó arckifejezésem teszi, hogy megkímél szokásos élceitől.

– Sajnálom, Fay.

– Biztosan mindjárt jobban lesz. De azért nem árt, ha ránéz az orvos.

– Mindenki elment a kertből. Az asztalokat is letörölgettem – mondja Lija. – Bezárjak?

– Légyszi. – Kényszerítenem kell magam, hogy ne rohanjak le az *Álomcsapdához.* – Én addig főzök egy teát kettőnknek.

Épp a kannát töltöm tele vízzel, amikor hangos puffanás hallatszik odafentről.

– Anyu – mondom.

A kannát elejtve felrohanok a lépcsőn, kettesével veszem a lépcsőfokokat. Lija a sarkamban.

Anyu elterülve hever az ágy mellett. Leverte az éjjeliszekrényen lévő könyvrakást, és felborította a teáját. Az arca halottsápadt.

– Hívd a mentőket, Lija! – mondom. – Most, azonnal, légy szíves!

50. fejezet

A mentőben, a kórház felé menet anyu agyvérzést kap. A sok–sok évi ágyban fekvés megtette a magáét.

Anthony, istennek hála, ugyanakkor tűnt fel, amikor a mentősök, és menten szervezkedni kezdett. Lijára hagyom, hogy bezárja a házat, és beülök Anthony mellé a kocsijába. A mentőautó rekordsebességgel repeszt a kórház felé, Anthony mögötte hajt, igyekszik úgy–ahogy átvenni az iramot.

Anyut hordágyon begurítják a sürgősségi osztályra, ahol várnia kell – szerintem túl sokáig –, amíg kivizsgálják. Végül ágyat kap az általános osztályon, és mi felkísérjük. Falfehér és erőtlen, és lebénult a bal oldalára. Egyelőre beszélni sem tud, arca egyik fele ijesztően megereszkedett.

Megállás nélkül sírok, Anthony pedig a vállam köré fonja a karját.

– Rendbe fog jönni?

– Várnunk kell, és majd meglátjuk – feleli zordon képpel. – Mindent megtettél, ami elvárható, Fay. – Vigasztalóan meglapogatja a hátam. – Senki nem tehetett volna többet.

– Örülök, hogy itt vagy, Anthony.

– Hol másutt lehetnék?

Együtt ülünk a váróban, amíg anyut beteszik az ágyába. Aztán az ügyeletes orvos odajön hozzánk.

– Attól tartok, az édesanyja elég rosszul van – mondja, és felsorol egy sereg lehetséges komplikációt.

Nem vagyok benne biztos, hogy mindent megértek.

Amikor végez, a nővér bevezet minket a betegszobába. Néhány percet maradhatunk.

Kórházi ruhájába pólyálva anyu aprónak látszik, és öregnek, nagyon öregnek. Sokkal öregebbnek, mint amennyi idős valójában.

Leülök az ágya mellé, és megfogom a kezét.

– Hogy érzed magad, anyu?

Sikerül bólintania, és szeméből egy könnycsepp gördül elő.

– Aludj jól – mondom neki. – Holnap meglátogatunk, amint megengedik. Próbálj nem aggódni. Kitűnően gondoskodnak rólad.

Mondani akar valamit, de nem jönnek ajkára a szavak, csak egy hörgésre futja az erejéből.

– Seperc alatt újra lábra állsz – hazudom.

Lehunyja a szemét, amit jelnek értek, hogy menjünk.

– Szia, anyu. – Arcon csókolom, bőrének savanykás szaga van.

Anthony kedvesen megpaskolja keze pergamenszáraz bőrét. – Vigyázz magadra, Miranda!

Lassan kisétálunk a kórházból, vissza a többszintes parkolóba. Menet közben Anthony továbbra is átkarol. Késő van, már tizenegy is elmúlt, és mindketten halálosan kimerültek vagyunk. A kórházakat nem arra találták ki, hogy az ember kipihenje magát. Az este meleg, én azonban fázom belül.

– Rendbe fog jönni – biztat Anthony.

– Tudtam, hogy semmi jóra nem vezet, ha egész nap az ágyban hever tétlenül. Egyáltalán nem is öreg. Miért is nem járt ki, hogy élvezze az életet, mint Stan?

– Édesanyád makacs asszony, Fay. Biztos vagyok benne, hogy ezt is leküzdi.

– Remélem, hogy igazad van. – Anthonyra nézek, ahogy a parkolójegyet a készülékbe helyezi, és eltölt iránta a hála. Ma este mindaz megvolt benne, amire szükségem volt: a szilárdság, a nehézségekkel szembeni rendíthetetlenség. Megérintem a karját. – Köszönöm, hogy velem jöttél. Nem bírtam volna végig csinálni egyedül. Fogadjunk, nem hitted volna, hogy két egymást követő estét is a kórházban fogsz eltölteni.

– Hát nem – vallja be.

– Azonnal Skype–olok Edie–nek, amint hazaérek – mondom súlyos sóhaj kíséretében. – Sokkolni fogja a hír, és biztos vagyok benne, hogy azonnal haza akar jönni.

51. fejezet

– Nem megyek haza – mondja Edie, és arcán rémület tükröződik. – Nem mehetek. Holnap állásinterjúm lesz.

– Anyu nagyon rosszul van, Edie – ismétlem meg a képernyőnek. – Nagyon rosszul. Az orvos ezt mondta. – Eldarálhatnám, mi mindent mondott még, de az agyam túlságosan fáradt és hajszolt.

– Rendbe fog jönni – véli Edie. – Tudod, milyen.

A konyhából hallom, ahogy Anthony valamit duruzsol a mobiljába, és azon tűnődöm, ugyan kit hív ilyenkor. Pár perccel később hoz nekem egy csésze forró teát és néhány szem kekszet vacsora gyanánt, és leül a velem szemközti karosszékbe. Ha Edie–vel telefonon beszélgetnénk, most letakarnám a mikrofont, és odasúgnám Anthonynak, hogy megy a beszélgetés. De Skypeon keresztül az én drága húgom mindent látna.

– Jó lenne, ha eljönnél hozzá – mondom nyomatékkal. – Tudod, hogy imád téged. Nagyon sokat jelentene neki.

– Nézd, Fay… – sóhajtja. – A dolgaim kezdenek végre jól menni. Brandonnal megint szuper minden. Azt hiszem, ezúttal tényleg el akarja hagyni a feleségét. Minden megjavulni látszik. Ráadásul azt hiszem, mindjárt lesz munkám is. Érzem!

– Ő az anyád, Edie! Itt van szüksége rád!

– Ó, Fay…!

– Pár nap, Edie! Ennyit kérek!

– Túl sokat követelsz tőlem – öleli át magát. – Utálom ezt!

– Nem akarlak aggasztani, de rossz érzéseim vannak.

– Ó, Fay! Igazi drámakirálynő vagy.

– Hogy én?

– Küldök pénzt, tudod jól.

– Ne zsarolj! – fakad sírva.

– Nem zsarollak, hanem kérlek. Félek, hogy anyu ezen már nem jut túl, és gyűlölném, ha bármi történne, amíg te New Yorkban vagy.

– Hé, Edie! – hallok egy férfihangot a háttérben. Nem lehet más, mint a híres–nevezetes Brandon. Remélem, nem az ágyban várja Edie–t, noha megvan a valószínűsége.

– Nézd, most mennem kell – mondja a húgom. – Holnap Skype–oljunk újra. Vagy holnapután. Anyu meg rendbe jön. Higgy nekem!

– Edie…

– Szeretlek. – Ezzel a képernyő elsötétül.

Nehéz szívvel kapcsolom ki a gépet.

– A húgod egy rémálom – jegyzi meg Anthony.

Ezúttal nem tiltakozom.

– Fogalmam sincs, mit csináljak – mondom neki.

– Aludj rá egyet – javasolja. – Ma éjjel itt maradok.

Holnap reggel mindent derűsebben látsz majd.

Dannyhez kellene mennem. Oda *akarok* menni! De ma este Anthony olyan rendes volt velem. Zokszó nélkül volt a segítségemre. Számíthattam rá, és ezért nem lehetek eléggé hálás. És, hogy teljesen őszinte legyek, félek egyedül maradni.

52. fejezet

Abban a pillanatban, hogy felébredek, hívom a kórházat. Azt mondják, anyunak kényelmes éjszakája volt. Nem tudom, mit értenek „kényelmes” alatt. Azt, hogy jobban van, vagy azt, hogy tényleg beteg, és ez a legtöbb, amiben reménykedhetünk? Nem vagyok járatos a kórházi zsargonban, megijeszt. A látogatási idő tíztől kezdődik, előtte nem mehetek fel az osztályra.

Nézem, ahogy Anthony munkába készülődik, és eltöprengek kettőnkön. Egy szemhunyást sem aludtam az éjszaka. Naná, hogy nem. Előző éjjel egy másik férfival voltam, akit sehogy sem tudok kiverni a fejemből. Az ágyban fekve hol anyu miatt aggódtam, hol meg újfent átéltem a Dannyvel töltött éjszaka minden egyes pillanatát. Anthony minderről mit sem tudva, ártatlanul, hangosan hortyogva aludt mellettem. Vörös a szemem a sok sírástól. Elfojtok egy kimerült ásítást.

– Később felhívlak – mondja Anthony. – Ha lesz időm, én is beugrom anyádhoz.

– Köszönöm, ez igazán kedves tőled. – Átölelem és hozzábújok. Újra elönt a hála ez iránt a nyársat nyelt, szenvtelen pasi iránt. Mikor szükség van rá, itt van mellettem.

– Ne beszélj badarságokat – mondja mogorván, és arcon csókol. – És ne aggódj.

De persze aggódom. Akkor is aggódom, amikor megérkezik Lija.

– Hogy van Miranda?

– Rosszul – felelem. – Tegnap a kórházba menet agyvérzést kapott.

Lija átölel, két nap alatt másodszor.

– Nagyon sajnálom.

– Hamarosan mennem kell meglátogatni. Tudod tartani a frontot?

– Hogyne, persze.

– Köszönöm.

– Láttad Dannyt?

– Nem – mondom neki. Bárcsak azt mondhatnám, hogy ő az utolsó, akire gondolok, de ez nem igaz. – Anthony itt maradt éjszakára, nem tudtam átmenni hozzá.

– Tök gáz.

– Anthony nagyon rendes volt. Segítőkészebb nem is lehetett volna.

– Ez volt a dolga. – Lija a szokott módon mereszti rám a szemét. – Most viszont átugorhatnál Dannyhez. Én majd előkészítem az ebédet.

– Nem tudom, mit mondhatnék neki. Bénán érzem magam.

– Jobb túl lenni rajta.

– Úgy gondolod? – kezdem rágni a körmömet.

– Naná.

Tényleg nem tudom, mi sül ki ebből. Vajon Danny kinevet, és leráz? Vagy valami új kezdődött köztünk? Mi lesz Anthonyval, aki igazán rendes volt velem? Jobbat érdemel ennél. Akárhogy is van, ami történt, gyökerestől felforgatta a világomat, és többé semmi nem tűnik olyan egyszerűnek, mint tegnap. Lijának igaza lehet: át kell mennem Dannyhez, és kiderítenem, hogy állunk egymással.

De előbb fel kell szaladom anyuhoz, gondolom. Aztán rádöbbenek, hogy nincs is itthon.

– Furcsa, hogy nem kell fel–le futkosnom a lépcsőkön anyu kedvéért – ismerem el. – Kissé elveszettnek érzem magam.

– Menj most át Dannyhez. Használd ki bölcsen az idődet.

Valóban, semmi értelme halogatni a dolgot.

Átvágok a kerten, miközben a szívem majd kiugrik a mellkasomból. Megint gyönyörű napunk van, egy újabb a gyönyörű nyári napok hosszú, töretlen sorában. Évek óta

nem volt ilyen csodás nyarunk. Nem is emlékszem, mikor esett utoljára, a kertnek láthatóan szüksége is lenne vízre. A fű szintén barnulóban van a hőségtől, és le is kéne nyírni.

Ahogy közeledem a vízhez, egyre jobb lesz a kedvem. Alig várom, hogy lássam Dannyt. Arra vágyom, hogy átöleljen és megnyugtasson. A mólóra érve azonban megtorpanok, és alig kapok levegőt. A *Kisasszony* mögött nincs ott az *Álomcsapda.* Elment, és vele együtt Danny is.

Ijedten végig nézek a csatornán, de hajónak nyoma sincs egyik irányban sem. A víz csendesen, egyenletesen folydogál, hiszen szellő se rezzen.

Elment. Danny elment.

Csak állok ott, és fogalmam sincs, mihez kezdjek. Mikor mehetett el? Múlt éjszaka? Ma reggel? Mi van, ha úgy döntött, hogy az együtt töltött éjszakánk – amit én olyan csodálatosnak éreztem – rettenetes tévedés volt? Mi van, ha képtelen volt szembenézni velem, és hanyatt–homlok elmenekült? Talán rájött, hogy neki a világ Siennáihoz van köze. Akadna épeszű férfi, aki egy unalmas, középkorú, nála tíz évvel idősebb nőre vágyik?

Lehet, hogy a celebekkel előfordul, de holmi átlagemberekkel, akik cukrászdát működtetnek egy csatorna partján, nem. Én ostoba, hogy hihettem egy pillanatig is, hogy ez lehetséges?

Iszonyú csalódott vagyok, amiért Danny képes volt búcsú és egyetlen szó nélkül lelépni. Jobb embernek hittem ennél.

A lelkem mélyén azonban tudom, hogy mindörökre elment. Hagyta, hogy beleszeressek, most pedig lelécelt. Beleszakad a szívem, úgy fáj ez az egész.

53. fejezet

Anyu szíve is megszakad. Lassan, darabonként. A kórházban töltött második éjszaka során szívrohama volt, aztán másnap hajnalban egy újabb. Reggel hétkor felhívtak, hogy siessek a kórházba, amilyen hamar csak tudok. Perceken belül felöltöztem, és kocsiba ugrottam.

Ahogy odaérek, a szemtelenül fiatal doktor közli velem, hogy mindkét szívkamra károsodott.

– Nem ezt vártuk – mondja. – Őszintén sajnálom. Az édesanyja most pihen, de bemehet hozzá.

Üdítővel, a tegnap vásárolt szőlővel, meg egy tiszta hálóinggel felszerelkezve követem a nővért. Anyut átvitték a kardiológiára, úgyhogy biztos lehetek benne, hogy a legjobb kezekben van. Komoly csend uralkodik a gyéren megvilágított kórtermekben. Egészen más itt a légkör, mint a zajos, mozgalmas általános osztályon. A betegágy is kevesebb, és ahogy látom, a pácienseket mind milliárdnyi, halkan pittyegő gépre kapcsolták.

Anyám aprónak látszik az ágyában, és nagyon betegnek.

– Anyu – szólítom meg. – Itt vagyok.

Megrezdül a szemhéja, de nehezére esik kinyitni.

Mielőtt bármit mondhatnék, az egyik gép kijelzőjén egyenes vonal jelenik meg, felrikolt a riasztó, és anyu felkiált fájdalmában. Reagálni sincs időm, elszabadul körülöttem a pokol, és egy csapat fehérköpenyes rohan az ágyhoz. Elhúzzák a függönyt, engem pedig kitessékelnek a váróba.

És csak várok és várok és várok.

Egy óra múlva még mindig várok, amikor Anthony megjelenik.

– A nővértől hallottam, hogy anyád visszaesett – mondja, és megölel.

– Szívroham. A harmadik. Az utolsó nagyon komoly volt.

– Rendbe jön, ne félj.

– Nem hinném, Anthony.

– Bementél hozzá?

– Épphogy. Pont akkor érkeztem, amikor az utolsó roham rátört.

– Szegény szerelmem – mondja.

Leül mellém, én pedig a vállára hajtom a fejem.

– Fel kell hívnom Edie–t. Tudnia kell.

– Várjuk ki, mit mond a doktor – javasolja. – Semmi értelme, hogy feleslegesen izgassuk a húgodat.

Nem hinném, hogy Edie–t akár csak kicsit is izgatná a dolog.

– Ma délutánra teljesen szabaddá teszem magam – mondja Anthony.

– Nem kell, tényleg. Főleg, ha fontosak a teendőid.

– Szükséged van valakire – válaszolja.

Legszívesebben tiltakoznék, mert tudom, mennyire elfoglalt, de tényleg nehezen csinálnám végig ezt az egészet egyedül, és torkig vagyok már azzal, hogy higgadtnak tettessem magam.

– Köszönöm – felelem. – Nagyon jólesik.

– Csak öt percet kérek. – Ezzel kimegy a váróból, hogy telefonáljon.

Tovább üldögélek hát, és anélkül, hogy bármit felfognék belőlük, tízéves, ronggyá olvasott magazinokat lapozgatok, és azon gondolkodom, mennyi kórokozó lehet rajtuk. Végül jön egy doktornő. Ő is rettentően fiatal. Kínai, és úgy tizennégy évesnek látszik. Mennyire értheti a dolgát ez a sok gyerekdoktor? – fut át az agyamon.

– Mrs. Merryweather? – Bólintok, és felállok, hogy kezet fogjak vele. – Hol a férje?

Mielőtt esélyem lenne elmagyarázni, hogy hajadon vagyok, Anthony visszatér.

– Itt vagyok – mondja.

Kávét hoz két műanyag pohárban.

– Sajnos rossz hírt hozok – közli a fiatal doktornő ünnepélyesen. Felkészülök a legrosszabbra, és meg is kapom. – Az édesanyja szívének mindkét kamrája súlyosan károsodott, az állapota nagyon bizonytalan.

– De fel fog gyógyulni?

– Ezt nehéz megmondani, Mrs. Merryweather. Mindent megteszünk a kényelméért.

Megint ugyanaz a szó: „kényelem”.

– Talán egy hete maradt, vagy több is. De lehet, hogy csak pár napja van hátra. Akár ma is bekövetkezhet.

– Meg fog halni?

– Attól tartok, hogy az édesanyja állapota válságos.

– Tudok valamit tenni érte? – találom meg valahogy a hangomat.

– Ne tervezzen túl sokat előre – tanácsolja. – Tudatni fogjuk, ha bármi változás áll be. Pillanatnyilag csak várhatunk. Sajnálom.

– Azonnal fel kell hívnom Edie–t – mondom Anthonynak, aki beleegyezően bólint.

– Bemehet az édesanyjához, de nem biztos, hogy megismeri magát – mondja a doktornő. – Annyi időt tartózkodhat az osztályon, amennyit akar. Van egy konyha, ahol teát és pirítóst készíthet, vagy levest melegíthet. Ha éjszakára is maradni akar, kinyithatunk egy vendégágyat a beteg mellett.

– Köszönöm, doktornő. Maradni szeretnék.

– Szólok az egyik nővérnek, hogy intézkedjen. Őszintén sajnálom, hogy nem hozhattam jobb híreket – érinti meg a karomat.

– Köszönöm – mondom. – Mindent nagyon köszönök.

Felhívom Edie–t, aztán átvágunk a kardiológiai osztályon, amely továbbra is félhomályba burkolódzik. Anyu ágya az egyik sarokban áll. Szegénykém úgy fest a rákapcsolódó rengeteg csővel, mint egy földönkívüli.

Borzasztó őt így látnom. Annyi éven át adta a beteget, az ágyat nyomta, holott élhetett is volna, és most tényleg súlyos beteg.

Leülünk mellé Anthonyval. Megsimítom kezének törékeny bőrét azon az egyetlen helyen, amely szabadon maradt egy belé futó cső és a monitor között, vagy mi is az, amit az ujjához erősítettek.

– Itt vagyok, anyu. Itt, melletted.

Megrezdül a szemhéja, de nem fókuszál a szeme.

– Edie, te vagy az?

– Fay vagyok – javítom ki.

– Ó – mondja érezhető csalódással.

– Ő is hamarosan itt lesz – ígérem.

Csak imádkozni tudok, hogy igazam legyen.

54. fejezet

Edie vonakodva ugyan, de végül hazajön. A Heathrow–n várom, a késő éjszakai járattal jött.

Megöleljük egymást. Nagyon soványnak látszik.

– Örülök, hogy eljöttél – mondom neki, és elveszem a bőröndjét.

– Mi más választásom volt? – duzzogja. – Még mindig fogalmam sincs, mit keresek itt.

– Anyu miatt vagy itt. Nagyon szeretne látni. Visszaindulunk a parkolóba, Edie mögöttem jön. Annyira örültem, hogy viszontlátom, a körülmények ellenére, de most nyilvánvaló, hogy nagy köztünk a feszültség.

– Le kellett mondanom egy állásinterjút – panaszolja. – Pedig tuti állás lett volna.

– Anyu biztosan méltányolni fogja az áldozatodat.

Rám pillant, hogy lássa, gúnyolódom–e. Igen, gúnyolódom.

– Haldoklik, Edie – fordulok szembe vele.

A húgom úgy néz rám, mintha pofon vágtam volna. Aztán összekapja magát, és azt mondja:

– Te is tudod, milyen, Fay. Azt szereti, ha minden figyelmet ő arat le, és futkosnak körülötte.

– Nem, Edie. Ezúttal nem erről van szó. Sietnünk kell a kórházba.

Űzötten kutyagol mögöttem. Most is márkás cuccokat visel, de olyan aprócska termetű, hogy szinte gyereknek látszik. Fehér póló van rajta, rózsaszín–fehér pöttyös szoknyával. Mindehhez sárga öv és hozzá illő magassarkú tartozik. Úgy kopog, mintha egy kis póni poroszkálna mögöttem.

Dacára annak, hogy egész éjszaka repülőn ült, makulátlan az öltözéke. Haja aranybarna, mint anyué volt

egykor, és csillogva, göndörödve omlik le a vállára. A bőre hibátlan, akárcsak a manikűrje.

Én egész éjjel a vendégpriccsen aludtam anyu ágya mellett, és bár hazamentem lezuhanyozni meg ruhát váltani, továbbra is úgy érzem magam, mint egy kifacsart citrom. Annyira idegennek érzem a húgomat, hogy az már zavar.

Be kell vallanom, hogy abban a rövidke időben, amit a házban töltöttem, találtam öt percet arra, hogy végigmenjek a kerten a csatornához, azzal az ürüggyel, hogy kiszellőztetem a fejem; de az *Álomcsapda* azóta se tért vissza. Túl sokat akartam. El akartam mondani Dannynek, mi történt, miért nem mehettem hozzá. Vajon hogyan viselkedne egy ilyen helyzetben? – morfondíroztam. Biztosan vigasztaló lenne az ő jelenléte is.

Edie–vel odaérünk a kocsihoz. Beül az utasülésre, én meg a csomagtartóba teszem a bőröndjét. Elindulunk hazafelé. Húgom közönyösen bámul ki az ablaküvegen. Talán csak fáradt, de nekem sincs erőm fecserészésre.

– Furcsa újra itthon lenni – mondja végül, mialatt felkanyarodunk a sztrádára. – Olyan, mintha külföldön járnék, nem érzem otthon magam. Most jövök rá, mennyire nem hiányzott ez az ország.

A húgom évekkel ezelőtt ment el, és noha New York nincs olyan messze, azóta felénk se nézett. Tegnap átutaltam neki hatszáz fontot, ennél olcsóbban ilyen gyorsan nem kapott repülőjegyet. Tetemes összeg, de azért nem csillagászati. Egyszer–egyszer hazajöhetett volna, kibírta volna a pénztárcája. De sose jött – se születésnapokra, se húsvétra, se karácsonyra. Mindet kihagyta. És mivel nekem itt volt a cukrászda meg anyu gondja, én sem mentem hozzá látogatóba. Rendszeresen Skype–oltunk ugyan – hála istennek a technológiáért de az nem ugyanaz. Úgy érzem, a távolság éket vert kettőnk közé.

Az autóút feldobja kissé. Manhattanról áradozik, és elmeséli a legfrissebb híreket Brandonról, én azonban per

pillanat képtelen vagyok odafigyelni. Csak anyu jár az eszemben. Rettegek őt hosszabb időre magára hagyni. Mi van, ha épp a távollétemben történik valami – például az, amit kimondani sem merek. Bármilyen nehéz természet, elképzelni sem tudom az életemet anyu nélkül. Edie talán a hosszas távollét miatt nem érzi ugyanezt. Ő nem látta anyut nap mint nap.

Egy óra múltán a reggeli nagy forgalom ellenére saját utcácskánkba érünk.

– Istenem, hogy utálom ezt a helyet! – sóhajt fel Edie színpadiasan. – Ez már tényleg a világ vége.

– Én szeretem – válaszolok. – Sehol máshol nem tudnék élni.

– Úgy beszélsz, mint apu.

Ez igaz. Ő is imádta ezt a helyet.

– Még mindig megvan az a vén teknő?

– Persze. A világ minden kincséért nem válnék meg tőle. A *Merryweather kisasszony* továbbra is ott horgonyoz a kert végében, de már nem jár a csatornán. Boltnak használom, tortát meg egyebet árusítok róla a vízen járóknak. – A húgomra pillantok, aki hosszú, göndör fürtjeit az ujja körül csavargatva bámul ki az ablakon. A közönye szinte kiabál. – De hát erről már meséltem neked.

– Ja, tényleg – morogja szórakozottan. – Lehet, hogy különcségnek tartod, de nekem bejön a nagyvárosi nyüzsgés. New Yorkban éjszaka sem áll meg az élet. Az a város soha nem alszik!

Mit mondjak, ez szörnyen hangzik.

– Én már csak ott akarok lakni, sehol máshol.

Beállunk a kocsifelhajtóra. Tény és való, az öreg ház elég roskatagon fest. Jó lenne, ha lenne pénzem a rendbe hozatalára, és a régi fényében tündökölhetne, de igazából amióta csak emlékszem, így nézett ki. Régi fénye nyilván még azelőtt megfakult, hogy a szüleim megvásárolták.

– Nem maradhatunk sokáig, de gondoltam, jólesne egy zuhany és némi reggeli.

– Oké.

– Aztán megyünk is a kórházba.

Elfintorítja az orrát.

– Nehéz ez neked, megértem, de anyu közelében szeretnék lenni.

– Tudod, hogy nem bírom a betegséget – mondja durcásan. – Meddig marad a kórházban?

– Anyu nagyon beteg.

– Tudom. De attól nem lesz jobban, hogy egész nap nála ülünk, nem igaz?

– Mi másért jöttél haza, Edie? Vásárolgatni szeretnél inkább? Vagy manikűröztetni?

Elképedten mered rám, úgy meglepi a kirohanásom.

– Ne haragudj! – mondom. – Nem akartam kiabálni veled, de a helyzet tényleg nagyon súlyos, te pedig láthatóan nem fogod fel ezt.

– Próbálom – makacskodik.

– Menjünk akkor.

Abban reménykedem, hogy ha Edie szembesül anyu állapotának súlyosságával, több együttérzést mutat.

Pillanatnyilag megenyhülve kiugrik a kocsiból és megindul a ház felé. Kirángatom a bőröndjét a csomagtartóból, és elindulok utána.

Lija a konyhában serénykedik. A sülő tészta házias illata betölti a helyiséget. Olyan hívogató, hogy könnyeket csal a szemembe.

– Isteni illat! – mondom.

Lija pólójába törli a lisztet a kezéről, és gyanakodva méregeti Edie–t.

– Hogy van Miranda?

– Attól tartok, rosszul – felelem.

– Helló – köszön a húgom erőltetett vidámsággal.

– Helló – morogja Lija, és eltökélten összefonja karját a mellkasán.

– Szóval te vagy az a híres–nevezetes Lija – vonja fel Edie a szemöldökét. – Sokat hallottam rólad.

Anyutól nyilván semmi jót.

Lija sötéten mered rá.

– Hogy kicsinosítottad ezt a helyet, Fay! – Húgom az ablakhoz lép, és megszemléli a kertet, ami – hála Danny kemény munkájának – még mindig szép. A pasztell árnyalatú székek és asztalok viruló rózsabokrok között állnak, a falat befutó klemátisz teljes virágdíszben pompázik. –Nem is olyan rossz, mint amilyenre emlékeztem. Újak ezek a napernyők?

– Igen.

– Szuper! Sok a meló?

– Jó nyarunk volt, nem igaz, Lija?

Asszisztensnőm közönyösen bólint. Nem tudom, ki győz majd ebben az utálkozóversenyben, ő vagy Edie.

– Kiszellőztettem a szobádat – mondom a húgomnak. Még szerencse, hogy Lija nem költözött be, így nem kell magyarázkodnom.

Edie megindul az emeletre, viszem utána a bőröndjét.

– Örülök, hogy berobbant az üzlet – mondja.

– Azt azért nem mondanám, de megélünk belőle. Évről évre nagyobb a forgalmunk, igazán elégedett lehetek. – Annyim mindenképpen van, hogy pénzeljelek, gondolom mérgesen. – De azért kemény meló. Lija nélkül nem is bírnám az iramot.

– Nagyon fent hordja az orrát.

– Nagyszerű lány! – veszem a védelmembe. – Többet gondozta anyut, mint én.

Edie–nek azonban beszélhetek, csöppet sem hatja meg Lija újabb erénye.

– A régi szobám! – sóhajtja.

Felvesz egy nippet az öltözőasztaláról. Randa porcelánmacska.

– Évekbe került, amíg elmenekülhettem innen, Fay – néz rám hidegen. – Hat lóval nem tudnál visszavonszolni.

Már látom, hogy ha anyu életben is marad, amiben mindennek ellenére reménykedem, fikarcnyi segítségre sem

számíthatok Edie–től. De hát ezt már rég tudom.

55. fejezet

Az utolsó pillanatban érünk a kórházba.

A reptérről hazatérve Edie hosszasan fürdőzött, megmosta a haját és megreggelizett. Aztán a végtelenségig telefonált suttogva az óceán túlpartjára Brandonnak, noha New Yorkban még csak virradhatott. Én közben fel–alá jártam a konyhában, és majd felrobbantam.

Dühöm levezetésére segítettem Lijának. Különösen agresszív mozdulatokkal begyúrtam a fánktésztát, amíg tehetetlenül vártam Edie–re. Már–már eldöntöttem, hogy egyedül megyek vissza a kórházba, ő meg taxizzon utánam, amikor kegyeskedik elkészülni. Ekkor megszólalt a telefon.

A kardiológiáról hívott fel egy nővér azzal, hogy anyu állapota rosszabbodott, jöjjek azonnal. Újabb tíz percbe került rávennem Edie–t, hogy hagyja abba a turbékolást, és szálljon be abba a kurva autóba.

– Brandonnak gondjai vannak – közli körmét rágva, miközben jókora késéssel a kórház felé repesztünk. – Elvesztette az állását. Ez meg hogy lehet? Üzlettárs volt, és mégis elküldték. Ki hallott még ilyet? Szerintem több van ebben a dologban. Ő létfontosságú a cég számára. Valami oka volt, hogy meg akartak szabadulni tőle.

Nem érdekelnek Brandon ügyei. Most nem.

– Tudod, nekem ez mit jelent? – bőgi a húgom. – Amíg nem kap egy újabb üzlettársi ajánlatot vagy ilyesmit, a felesége pénzére lesz utalva. Hogyan fogja fizetni a lakásomat?

– Nem tudom, Edie – felelem. – De most képtelen vagyok erre gondolni.

– Köszönöm az együttérzést – durcáskodik, majd összefonja a karját, és mereven kibámul az ablakon.

– A kórházban azt mondták, hogy anyu állapota villámgyorsan romlik. Ez komoly.

A Milton Keynes–i kétsávos úton valósággal a hajam tépem. Végre befutunk a többszintes parkolóba. Edie–t magam után vonszolva végig rohanok a folyosók útvesztőjén az osztály felé. Tudtam, éreztem a csontjaimban, hogy ez lesz az a nap.

Szinte habzik a szám, mire elérjük a kardiológia baljós csöndjét. Edie arcából kifutott minden szín; most fogta csak fel, mi az ábra.

Anyu ágya elé járulunk. Edie–t meglátva felcsillan a szeme. Ezt akartam elérni: hogy viszontláthassa szeretett leányát.

Túl gyönge a beszédhez, Edie azonban a kezét szorongatja.

– Szia, anyu – duruzsolja lágyan. – Jöttem, ahogy csak tudtam.

Anyu mindkét lánya mellette van, és nekem csak ez számít.

Aztán anyánk egy utolsót sóhajt:

– Ó, Edie!

És vége.

56. fejezet

Edie–vel bénultan, összeölelkezve ülünk a kórházban, és nem igazán tudjuk, mit kellene tennünk.

– Meghalt! – zokogja. – Hamarabb kellett volna jönnöm.

– Épp időben érkeztél – vigasztalom. – Egyedül ez a fontos.

Nem győzök ámulni, milyen gyorsan jönnek anyuért, hogy elvigyék az osztályról. De gondolom, valaki más súlyos beteg várhat az ágyára. Olyan fürge hatékonysággal szedik le róla az összes csövet és drótot, hogy az már a kegyetlenséggel határos. Aztán gurulós hordágyra teszik, és eltolják. A jelek szerint nekünk itt már semmi dolgunk, ezért otthagyjuk az osztályt.

Magam sem tudom, hogyan vezetem el a kocsit hazáig. Talán nem is kellett volna volán mögé ülnöm, haza is taxizhattunk volna, de nem jutott eszembe, és Edie sem szólt semmit. Esni kezd, ahogy becsatlakozom a forgalomba, és egy pillanatra nem találom az ablaktörlő indítóját.

Hazaérve Lija könnyáztatta arcunkról menten leolvassa, hogy rossz hírt hoztunk. Nem is kell magyarázkodnom, hevesen átölel.

– Részvétem, Fay.

– Köszönöm.

– Itt vagyok, ha bármire szükséged van.

– Tudom.

Felhívom Anthonyt a mobilján, de nem veszi fel. Hagyok egy üzenetet a hangpostáján, értesítem a történtekről, és arról, hogy otthon vagyunk. Borzasztó lenne neki, ha a kórházba látogatva döbbenne rá, hogy anyu már nincs ott.

Lija teát ad mindkettőnknek.

Edie szipogva ül a konyhaasztalnál, de most nem tudok törődni a fájdalmával, kell néhány perc, amikor csak önmagammal foglalkozom. Noha zuhog az eső, ki akarok menni a szabadba. Tudtam, hogy egyszer eljön ez a pillanat, most mégis elviselhetetlen csapásnak érzem.

– Levegőzöm egyet. – Csontom velejéig fázom, ezért kardigánt húzok, és kiviszem a teámat a kertbe.

Az egyik napernyő alá kuporodom, amit még Danny rakott fel, és figyelem a zuhét. A cseppek hangosan kopognak a csatorna vizén, takaros köröket verve, a kacsák pedig bánatommal mit sem törődve boldogan lubickolnak, mintha egyenesen élveznék az esőt. Én is tőlem telhetően örülök neki. A virágok szára lekonyul az esőcseppek súlya alatt, a szívem pedig ólomnehéz.

A rossz idő miatt ma kevés vendéget kaptunk, de most csak örülni tudok ennek. Nem szívesen hagytam volna mindent Lijára. A kert érthető módon teljesen üres, de az étkezőben ül néhány kitartó vendég. A franciaablakokat szorosan betettük, hogy ne folyjon be az eső. Stan sincs sehol. Vajon Lija átvitte–e neki az ebédjét? – jut eszembe. Néha megtesszük ezt neki rossz időben.

Bárcsak itt lenne Danny, hogy beszélhessünk! Biztosan tudni szeretné, mi történt anyuval. Tudom, hogy szeretné tudni. Olyan rettentően könnyű volt vele beszélgetni. Megoszthatnám vele az aggodalmaimat, a félelmeimet. Most jövök csak rá, hogy még a mobilja számát sem tudom. Elment, és kész.

Elnézem a *Kisasszonyt,* amint veri az eső a fedélzeti ponyvát, és azon tűnődöm, hogyan tovább. Mindkét szülőm halott, egyedül Edie és én maradtunk meg a családból. Össze kell tartanunk.

Bármilyen kötekedő volt is anyu, hiányozni fog. Sajnálom, hogy nem volt jobb a kapcsolatunk, de tudom, hogy a maga módján szeretett. Minden hibája ellenére az anyám volt, és nagyon fog hiányozni. Annyi időt töltöttem vele, hogy nélküle űr támad az életemben. A halála gyors

volt, és váratlan, de neki jobb volt így, hogy nem hosszú, keserves betegség után távozott. Másfelől bárhogy is szégyellem, megkönnyebbülést is érzek, hogy elment. Most végre szabad leszek; évek óta először törődhetek önmagammal, a cukrászdával és olyan dolgokkal, amelyekre korábban sem időm, sem módom nem volt.

Gondolom, anyu kettőnkre hagyta a házat. Természetesen szeretném tovább működtetni a cukrászdát, ez azonban azt jelenti, hogy ki kell vásárolnom Edie–t, mert biztosan kérni fogja a részét. Az a pénz sokat segítene rajta jelenlegi helyzetében. Vajon fel tudok venni jelzálogkölcsönt, hogy kifizessem? A bankok újabban hírhedten szűkmarkúak, márpedig nem kis összegről van szó. De a ház jó fedezet. Belül fel kell újítani kissé, különben azonban jó a beosztása és a fekvése. A csatornaparti ingatlanok mindig drágábbak. Soha nem hívtunk ki értékbecslőt, de szerintem egy vagyont érhet.

Tekintetem szórakozottan újra végig pásztázza a csatornát. Vajon hol lehet most Danny, és miért ment el búcsú nélkül? Tudom, hogy túl kell lépnem rajta, de az együtt töltött éjszakánk emléke megmelegíti a szívemet, és erre nagy szükségem van ezekben a sötét időkben. Vad, nyughatatlan, rendhagyó éjszaka volt. És szórakoztató is. Meg kellene bánjam, de nem bánom. Egyetlen feledhetetlen percét sem. Egyszer az életben spontán, kalandvágyó és őrült voltam. Talán ennek az egyetlen csodálatos éjszakának az emléke segíteni fog a továbbiakban, hogy megbirkózzam az életemmel, ami maga az unalom.

57. fejezet

Az eső alábbhagyott kissé, a bögrém is kiürült, ezért felállok, kinyújtóztatom fáradt hátamat, és megindulok a ház felé. A verandát befutó lilaakácnak nem tett jót az eső, szirmai szétszóródva hevernek a padlón.

A konyhaajtót kinyitva Anthonyval találom szembe magam, most érkezett. Átkarol, nem először ezekben a napokban. Jóleső érzés.

– Részvétem, Fay – mondja. – Tudom, milyen közel álltatok egymáshoz.

Tényleg olyan közel álltunk volna? Teljes szívemből kívánom, hogy bárcsak igaz lenne.

– Köszönöm, Anthony! Rendes tőled, hogy eljöttél. Nagyon jó vagy hozzám.

– Majd a temetkezési vállalkozót is felhívom – mondja. – Utálatos feladat, én intéztem akkor is, amikor az én anyám halt meg. Tudom, mi a teendő.

– Köszönöm.

Nyomban átáll tervezési üzemmódba, amiben tagadhatatlanul a legjobb. Szörnyű, hogy egy halálesetnél, amikor az embernek megmozdulni sincs kedve, mennyi teendő vár rá.

– Én szeretnék kimaradni ezekből a dolgokból – közli Edie. – Csináljátok, ahogy akarjátok. Kikészített az utazás, ledőlnék egy kicsit.

Ezzel visszavonul a szobájába. Amíg alszik, még aznap délután, Anthonyval felkeressük a temetkezési vállalkozót, és megtesszük a szükséges intézkedéseket. Úgy ülök ott, mint egy zombi, Anthony beszél meg mindent velük. Csupán bólintanom kell olykor, ha a beleegyezésemet kéri valamihez. Aztán elvisz a népesség–nyilvántartóba bejelenteni anyu halálát. Aztán a virágárushoz. Fehér rózsát

választok. Most jövök rá, nem is tudom, mi volt anyu kedvenc virága, és ettől újra elsírom magam.

Virrasztás nem lesz. Amióta anyu ágynak esett, elmaradoztak mellőle a barátai. Akik eljönnek a helyi krematóriumba a kis gyászszertartásra, azokat meghívjuk a cukrászdába. Anthony is ezt javasolta, és ez tökéletes megoldás.

Pár nap múlva anyu földi maradványait apu mellé helyezik a temetőben. Amikor apu meghalt, a csatornába akartam szórni a hamvait, ahogyan kívánta, anyu azonban hallani sem akart erről. Talán így a jobb; most legalább ismét egymás mellé kerülnek. Anyu biztosan nem örülne, ha a vízbe szórnám a hamvait.

Hazaérve olyan rettenetesen fáradt vagyok, hogy legszívesebben elnyúlnék a padlón, és bőgnék. Lija elment, de hagyott nekünk pásztorpitét, csak be kell raknunk a sütőbe. Milyen kedves tőle! Ez az apró figyelmesség újra könnyekre fakaszt.

Anthony megterít hármunknak, és miközben a burgonyafeltét gusztusosan megbámul, Edie is megjelenik.

Sápadt és kimerült, a szemét vörösre sírta.

– Hogy érzed magad?

– Pocsékul – feleli. – És te?

– Szintén. Lija hagyott nekünk pásztorpitét.

– Nem vagyok éhes.

– Egész nap nem ettél, Edie. Egyél egy keveset!

– Egy ital jobban esne – vonja meg a vállát.

– Tea?

– Valami erősebbre gondoltam.

– Van egy palack fehérbor a frigóban – jegyzi meg Anthony. – Kinyissam?

– Én nem kérek – mondom.

– Nekem jöhet – így Edie.

Anthony tölt neki egy pohárral, ő pedig azonnal benyakalja, majd újra tölt.

Robotpilóta üzemmódban kiveszem a sütőből a pásztorpitét, az asztalra teszem, és feltálalom. Zöldség nincsen. Nem jutott eszembe megbontani egy zacskó mirelit borsót, de senki nem tesz megjegyzést.

A pite fenséges. Anthonyval hősiesen falatozunk, Edie azonban csak tologatja az ételt a tányérján.

– Jövő kedden lesz a búcsúztató – mondom neki.

– Az még majdnem egy hét – néz rám rémülten. – Nem akartam ilyen sokáig maradni.

– Ez volt a legkorábbi időpont – vágom rá ingerülten. – Általában tovább kell várni. Csak azért jutottunk ehhez a dátumhoz, mert valaki áttette a rokona temetését.

Edie felsóhajt.

Nem tudom, mi járhat a fejében, de azt mondom:

– Nem hiányozhatsz a szertartásról, Edie. Az anyád volt. Muszáj itt lenned!

– Tudom – morogja durcásan.

– Ráadásul, amíg itt vagy, egy sereg közös ügyet el kell intéznünk. Beszélnünk kell az ügyvéddel anyu végrendeletéről. Gondolom, szeretnéd, ha elosztanánk a házat.

– Igen – mondja. – Gondolom. Nem igazán érdekel.

– A fele a tied lesz.

– Tényleg? – örül meg.

– Természetesen. Miért ne így lenne?

– Ej ha! Akár holnap is beugorhatnánk az ügyvédhez.

Látom a szemében a pénzéhséget. Pillanatok alatt feléli majd a részét.

– Felhívom.

A vacsora végeztével Anthonyval leszedjük az asztalt. Edie kiviszi a borát a verandára, és rágyújt. Innen nem látom, mire, de remélem, hogy csak cigarettára. Talán még Edie sem kockáztatta volna meg, hogy valami komolyabb cuccot hozzon át a vámon.

– Akarod, hogy maradjak éjszakára? – kérdezi Anthony.

Megrázom a fejem. Tudom, hogy nem szeret sok időt eltölteni itt, de szép tőle, hogy felajánlotta.

– Edie–vel kell foglalkoznom. Nagy közöttünk a feszültség, és olyan ritkán látom. – Kezemet Anthony karjára teszem. – Köszönöm mindazt, amit ma tettél. Őszintén hálás vagyok érte. Nélküled nem tudtam volna végig csinálni.

– Nem akarom, hogy egyedül küszködj.

– Szeretlek – mondom, de elsírom magam a szóra.

Szörnyen érzem magam, amiért megcsaltam, amiért olyan szenvedélyes éjszakát töltöttem el Danny Wilde karjában. Annyira nem jellemző rám ez az egész. Mintha kicseréltek volna. Ezennel megfogadom, hogy jobb barátnője leszek Anthonynak.

Ettől a pillanattól fogva az a nő leszek, akit megérdemel. Hosszú, boldog jövő vár ránk, én pedig szentül megfogadom, hogy többé nem nézek másik férfira.

– Nyugi, ne beszélj! – csitítgat Anthony, és gyengéden megcsókolja a homlokomat.

Ezért is szerettem bele először. Tudom, hogy állunk egymással. Anthony nem fogja lángba borítani a világot, nem gerjeszt fel, és nem hoz extázisba, de kinek van erre naponta szüksége? Ő szilárd, megbízható és fegyelmezett. Rá támaszkodhatom szükség idején. Nem árt, ha ezt az eszembe vésem.

58. fejezet

Edie–vel a kanapén üldögélünk, és zenét hallgatunk az iPodomon. Lija töltötte le a cukrászda vendégeinek, de rendszerint annyi a dolgom, hogy nincs időm érdemben meghallgatni őket. Akármi is ez a zene, megnyugtató. Az egyik dal, ami megszólal, az, amit Dannyvel énekeltünk az *Álomcsapdán*, és egy pillanatra megengedem, hogy átmelegítse megtépázott szívem. Azonban alig néhány órája magamban hűséget fogadtam Anthonynak, szóval abba kell hagynom, hogy mindenről az az éjszaka jusson eszembe, még akkor is, ha pillanatnyilag erőt adna.

A húgom időközben gyakorlatilag megitta a bort, alig maradt valami az üveg alján. Nekem is töltött egy pohárral. Lassan kortyolgatom, inkább csak udvariasságból. Csöndesen merengve iddogálunk. Meglepetésemre a bor jobban átmelegít, mint a ma elfogyasztott rengeteg tea. Akár egy újabb üveget is kibonthatnánk.

Mindketten pizsamában vagyunk, és mivel lehűlt a levegő az eső után, begyújtottam. A kandallóban lobogó lángok bemelegítik az amúgy hűvös helyiséget. Konstatálom, hogy Edie pizsamája sokkal szexisebb és kihívóbb, mint az enyém.

– Jó együtt lenni – mondom. – Még ebben a szörnyű helyzetben is.

– Igen – helyesel szórakozottan. – Régen volt ilyen.

A korkülönbség miatt nem állunk olyan közel egymáshoz, mint más nővérek. Nem először jut eszembe, miért akarták így ezt a szüleink.

– Anthony ma nagyon rendes volt – mondja Edie.

– Igen – hagyom rá. – Hálás is vagyok érte nagyon. – Valójában nem is tudom, mihez kezdtem volna nélküle. Akkora könnyebbség volt az ő erejére és megbízhatóságára

támaszkodni. Pontosan tudta, mi ilyenkor a teendő, én viszont totál ledermedtem. – Szerette anyut, és anyu szintén nagyra tartotta őt.

– Kötve hiszem, hogy Brandon tetszett volna neki – jegyzi meg a húgom. – Az anyák nem ilyen pasikat kívánnak a lányaiknak. De már úgysem találkoznak. – Meghúzza a borát. – Soha nem gondoltál arra, hogy összeházasodjatok Anthonyval? Időtlen idők óta együtt vagytok, de ha nem tévedek, szó sincs esküvőről.

– Úgy beszélsz, mint anyu.

– Miért húzódozol? Mostanra igazán kiismerhettétek egymást.

– Nem is tudom – vallom be. – Valóban régen járunk, de történt valami, ami miatt meginogtam. – Ennél több is történt, ugyebár, de nem tudom, hogyan fejezzem ki az elmúlt hónapok érzelmeit. – A közelmúlt elég rázós volt. Kételkedni kezdtem abban, hogy Anthony tényleg hozzám való.

– Én régebben totál faszfejnek hittem – mondja. – De rendes. Bárcsak az én pasim is hasonlítana rá egy kicsit! Ha Anthony egyszer megígér valamit, arra számíthatsz. Brandonnal nem ez a helyzet. Már az sem biztos, hogy másnap megjelenik.

– Nehéz lehet vele.

Fanyarul elmosolyodik.

– Jobb vele, mint nélküle.

– A temetés után azonnal visszamész New Yorkba?

Igent int a fejével.

– Tudom, hogy ez nem szép tőlem, de nem akarom, hogy Brandon hozzászokjon a távollétemhez. Még a végén a kedvére volna.

– Nem találhatnál magadnak rendesebb pasast, Edie? Rossz látnom, hogyan bánik veled.

– Ahhoz neki kellene szakítania. Én túlságosan szeretem ahhoz, hogy otthagyjam. Most, hogy elvesztette az állását,

nagyobb szüksége lesz rám. Nagy csapás ez neki, a felesége pedig nem áll mellé.

Vajon a neje is ugyanígy látja ezt?

Edie összekucorodik a kanapén.

– Nélküle úgy érzem, elpusztulok. Éreztél már valaha hasonlót?

– Nem… nem – pirulok el. – Anthonyval nem ilyen a viszonyom.

– Idő előtt meg fogsz így öregedni. Még működnie kellene kettőtök között a kémiának, az ellenállhatatlan szexuális vonzásnak.

– Hát, nem tudom, hogy valaha is volt–e ilyen közöttünk.

– Kár. Akkor legalább értenéd az én érzéseimet.

A bor oldhatta meg a nyelvemet, vagy túlontúl is megörülök a ritka alkalomnak, hogy őszintén beszélhetek a kishúgommal, de kibukik belőlem:

– Van valaki más. Újabban.

– Ó, nővérkém! – kiáltja Edie.

– Semmi komoly – hazudom. – Csak egy futó kaland. Erre járt az illető a csatornán.

– Csak nem egy kibaszott hippi, aki azt képzeli, hogy még mindig a hatvanas években él?

– Nem – nevetek fel. Dannyre, a fiatal, vibráló, sugárzó Dannyre gondolok. – Határozottan nem hippi.

– Meddig mentetek el?

– Ó, nem túl messze.

– Vágyódó pillantások? Nyelves csók? Vagy ennél is több? Részleteket követelek!

Kis hallgatás után megvallom:

– Egy éjszakát töltöttem vele.

Egy fantasztikus, csodás, szenvedélyes éjszakát!

– Nocsak, Fay Merryweather! Ki sem néztem volna belőled. Gondolom, nem társasjátékkal töltöttétek az időt.

– Nagyon nem – pirulok el a faggatásra.

– Gondolom, Anthony nem tud róla.

– Nem. – Ezt a titkot magammal viszem a sírba.

– Azta! – füttyent Edie. – Nem gondoltam, hogy ilyen huncutságra is képes vagy. Te, a mintalány. Azt hittem, én vagyok a fekete bárány a családban.

– Egyetlen éjszaka volt.

– Annyira nem jellemző ez rád!

– Tudom.

– És ez volt az egyetlen alkalom?

– Egyetlen éjszakáról beszéltem, de nem egyetlen alkalomról. – Igyekszem könnyed hangnemet megütni, de remeg a gyomrom az elfojtott vágyakozástól, ahogy visszagondolok egész éjszakát betöltő szeretkezésünkre.

– Te jóságos úristen! Hogy félreismertelek! – kerekedik el Edie szeme.

– Én is jócskán összezavarodtam.

– Mi történt aztán? Lefogadom, reggel kirúgtad az ágyból, te gonosz némber!

– Nem egészen. – Még így, vallomásos kedvemben sem tudom rávenni magam, hogy megosszam Edie–vel elválásunk körülményeit. Mindössze ennyit mondok: – Másnap elment.

– Ennyi az egész? Visszajön?

– Nem tudom – vallom be.

– Még a végén megirigyellek. Ez olyan *romantikus*!

Az is volt. Spontán, érzéki és gyöngéd. Talán soha többé nem lesz részem hasonlóban.

– Biztos vagy benne, hogy nem holmi mosdatlan, tetves csavargóval háltál?

– Nem, szó sincs erről!

– Szent ég! – Edie felugrik a kanapéról. – Szükségem van még egy pohár borra a vallomásod után. Nincs több a frigóban?

– De, egy palack Chardonnay. Anthony tette be még korábban. És az igazat megvallva nekem is szükségem van rá.

– Szuper!

– Edie – kiáltok utána, miközben kislattyog a konyhába, noha meglehetősen bizonytalan a hangom. – Ugye nem mondod el Anthonynak?

– Milyen testvérnek nézel te engem? – borul el a tekintete. – Persze hogy nem mondom el. Elvégre te is évekig megőrizted a titkomat anyu előtt.

Az összes titkodat, teszem hozzá gondolatban.

– Hogyan is felejthetném el ezt? – Edie az ujjával mutatja, hogy hallgatni fog. – Lakat lesz a számon.

59. fejezet

Az élet megy tovább, ez így van rendjén, gondolom. A cukrászdát ki kell nyitni. Szerencsére Lija befut a szokott időben. Nem olyan nyers, mint máskor, valósággal lábujjhegyen jár körülöttem. Nagy teljesítmény ez tőle.

Edie még alszik. Éjjel kettőkor kerültünk ágyba, mivel a biológiai órája teljesen összezavarodott. A magam részéről totál kivagyok, de azért jó volt a kanapéra kucorodva lelkizni vele. Ha lenne rá időnk, talán újra közel kerülhetnénk egymáshoz.

– Fay – szakít ki Lija ábrándozásomból.

– Igen?

– Kell még süti a *Kisasszonyra*? Tegnap sütöttem néhány citromos piskótát. Azt hiszem, kezdünk kifogyni belőle.

– Hogyne, persze. – Telepakol egy tálcát fél tucat citromos piskótával, a vendégek egyik kedvencével, és kinyitja előttem a hátsó ajtót.

Derűs nyári nap ígérkezik, a rossz időnek vége. A fű viszont még nedves, a lábfejem átvizesedik a *Kisasszony* felé battyogva.

Óvatosan egyensúlyozva mászom fel a tálcával az előfedélzetre, és kinyitom a kabint. Ha a vízbe borítanám a rakományom, Lija lekapna a tíz körmömről.

A kabin otthonosan fogad, a napmeleg kihozta a fa természetes illatát. Néha apu szagát is érezni vélem. Vajon vízre száll–e valaha is ez a vén teknő? Én nagyon szeretném. Miután megraktam a polcokat Lija tortáival, ellenőrzőm, nem fogytunk–e ki valamiből.

Leltározás közben hallom, hogy kiköt egy lakóhajó a *Kisasszony* mögött. Egy korai vendég, gondolom. Tovább számolom a tortákat, és feljegyzem, mi fogyott ki. Kéne

néhány üveg eperdzsem is. Nyakunkon a nyári gyümölcsök szezonja, és a vásárlók imádják.

Miközben az eper gyönyörűségeiről álmodozom, lábdobogást hallok a mólón. Nagyot dobban a szívem. Nem, ez nem lehet igaz! Egy pillanattal később azonban kutyalábak kopognak a fedélzeten, amit ismerős csaholás követ. Megdermedek álltomban.

– Foltos! – hallom meg Danny hangját. – Ide hozzám, fiú!

Sírni tudnék örömömben. Visszajött! Danny visszajött!

Aztán rossz előérzetem támad. Mi van, ha nincs egyedül? Látom lelki szemeimmel, ahogy a bájos Sienna mászik elő az *Álomcsapdából.* Moccanni sem tudok ijedtemben.

Léptek közelednek a *Kisasszony* felé, nekem azonban földbe gyökerezett a lábam. A következő pillanatban meglátom Dannyt teljes életnagyságban; a mólóról hajol be a kabinablakon.

– Helló! – köszönt vidáman. – Van itt valaki?

Kilépek a napfényre.

Széles vigyor terül el az arcán, és átlendül a hajóra, majd az ajtófélfának támaszkodik.

– Szia – mosolyog rám, mire menten elolvadok. – Jó, hogy újra látlak, Fay.

Megpróbálok úrrá lenni vad szívdobogásomon, és a késztetésen, hogy a karjába vessem magam.

– Nekem is.

– Miért ilyen hűvösen üdvözölsz? – kapja fel a fejét.

– Bocs, nem volt szándékos. Kellemes meglepetés.

Kellemes meglepetés? – mondja utánam. – Szóval így akarod játszani?

Összefonja a karját a mellkasán, és leül. Mint mindig, jelenléte most is betölti a teret, mintha túl szűk lenne neki a hely. Alig kapok levegőt izgalmamban.

– Híreim vannak számodra – mondja.

– Hírek?

– Jó hírek. Ne nézz olyan ijedten!

Olyan régen kaptam jó hírt, hogy a pánik lett az alap üzemmódom.

– Találkoztam egy fickóval a Leighton Buzzard–i harmadik zsilipnél. Meg akart szabadulni a fölös motorjától. Gondoltam, talán jó lesz neked a *Kisasszonyra.*

– Jól hangzik. Mennyit kér érte?

– Ha akarod, lerendezem – mondja. – Ledolgozhatom az árát. Amúgy kissé használt is, helyre kell pofozni, de szerintem működésre tudom bírni. Már ha szerencsém van. Megérne egy próbát.

– Jaj, nagyon örülnék neki. Kedves tőled, hogy gondoltál rám.

– Nincs mit. De tudod, ugye, hogy nem csak ezért vagyok itt? – néz a szemembe.

Mit is mondhatnék erre?

– Mit akarsz, folytassuk a semmitmondó csevejt, vagy, ami nehezebb, egyenesen rátérjünk a lényegre?

– A csevejre szavazok.

– Én meg a lényegre – makacskodik.

Óhatatlanul is elmosolyodom.

– Muszáj volt visszajönnöm hozzád, Fay. Nem akartam, de képtelenség volt távol maradni.

Nagyon helyes, gondolom magamban.

– Muszáj tudnom, hogyan állunk egymással. Szó nélkül leléptél reggel – folytatja. – Annyit se mondtál, hogy fapapucs! Még egy soha–viszont–nem–látásra is jobb lett volna ennél.

– Ne haragudj.

– Azzal töltöttük az egész éjszakát… – megbicsaklik a hangja. – Nos, ugyanúgy tudod, mint én, hogy mivel töltöttük az éjszakát. Azt hittem, van közünk egymáshoz. Te nem élvezted?

– Jaj, Danny! – gyúl ki az arcom intenzív, kérdő tekintetétől. – Természetesen igen.

– Akkor mi a baj?

– Még sose voltam ilyen helyzetben – ismerem be. – Nem tudtam, hogyan viselkedjek, mit mondjak. És időre is volt szükségem, hogy végig gondoljam az egészet. Különben is azt hittem, később te jössz fel hozzám.

– Fel is mentem, de csak miután bezárt a cukrászda – mondja. – Nem akartalak zavarni munka közben. Azt hittem, azzal jössz majd, hogy az egész hiba volt, és tűnjek el, és szerettem volna, ha egy ilyen befejezésnek nincs fültanúja. De amikor átmentem, senki nem volt otthon.

– Ó!

– Aztán éjszaka később visszamentem, amikor láttam, hogy ég a villany. De te Anthonyval voltál. A hálószobádban. Nem úgy tűnt, hogy örülnél egy látogatónak.

– Nem az volt, aminek látszott – felelem. Aztán a kezembe temetem az arcomat. Túl sokat kellett elviselnem az előző napon. Olyan vagyok, mint a mosott rongy. – Anyukám aznap délután rosszul lett – magyarázom. – Aztán a kórházba menet agyvérzést kapott.

– Jaj, Fay! – mondja. – Ezt nem is tudtam.

– Honnan tudhattad volna? Még csak a mobilod számát se tudom.

– Tényleg sajnálattal hallom.

– Anthony csodálatos volt. Eljött velem a kórházba. Aztán itt aludt. Nem akartam egyedül maradni, Danny. Mi mást tehettem volna?

– Istenem! – válaszolja. – Micsoda rémes időzítés. De már jól van?

Megrázom a fejem. Nem is tudom, hogyan közöljem ezt a hírt.

– Szívrohamot kapott, és tegnap meghalt. – Csak így tudom összefoglalni anélkül, hogy összeomoljak.

Danny az arcát dörgöli.

– Annyira sajnálom!

– Nem tudhattad.

– Jézusom! Most nagyon szar alaknak érzem magam.

– Lejöttem, hogy lássalak – mondom. – Te viszont addigra elmentél. Azt hittem, te voltál az, aki elmenekült.

– Úgy gondoltam, csak fölös bonyodalom vagyok neked. Itt van a cukrászdád, a békés, nyugodt egzisztenciád. És Anthony. Már olyan régóta vagytok együtt. Nem akartam szétdúlni az egészet. Jobb neked nélkülem, Fay. A te életed itt van. – Megviselten felsóhajt. – Mit is ajánlhatnék én neked? Nincs rendes munkám. Itt tengek–lengek a csatornán. Lényegében már pénzem sincs.

– Ez igazán nem számít.

– Miután olyan hirtelen szakítottam a városi életmóddal, még nem állok készen arra, hogy letelepedjek. Nem maradhatok itt örökre. Még nem. Élvezem a szabadságot. Meg akarom tartani a szárnyaimat, amíg csak lehet.

Az agyam túlságosan kimerült ahhoz, hogy vitába szálljak vele. Még ha anyu meg is halt, én akkor is kötődöm ide. Gondolnom kell Lijára, Stanre, Anthonyra. És most már Edie–re is. Ezeknek a kötelességeknek a súlya mind az én vállamat nyomja. Nem csoda, hogy Danny nem tud ezzel mit kezdeni.

Mivel nem mondok semmit, megkérdezi:

– Szóval, hogyan tovább?

– Nem tudom. Anyut jövő héten temetik. Edie hazajött. Még nem tudtam összeszedni a gondolataimat.

– Én pedig újabb terhet pakolok rád.

– Nem. Örülök, hogy látlak. Tényleg örülök. De nehéz bármire összpontosítani, amikor minden ennyire összejött.

– Úgy érzem, csak összezavarom az életedet, Fay. Mit tehetnék, hogy segítsek?

– Csak időre van szükségem – felelem. – Mindkettőnknek a maga módján kell átgondolnia ezt az egészet.

– El kéne mennem – mondja erre. – Nem szabadna itt lennem. Én vagyok az utolsó, akire most szükséged van. Mondani persze könnyű. Megtenni annál nehezebb. – Arcára sötét aggodalom ült. – Istenem, az egyetlen vágyam, hogy megcsókolhassalak!

Magához húz, és olyan jó ismét a karjában lenni. Egy pillanatra szívem minden fájdalma semmivé enyészik.

Aztán egy hang azt kiáltja:

– Fay! Merre vagy?

Foltos ugatni kezd.

– Ez Edie – mondom Dannynek.

Ösztönösen ellépek mellőle, ő pedig leejti a karját. Nem szeretném, ha Edie összeölelkezve találna ránk. Őszintén szólva, egyáltalán nem akarom, hogy lásson minket. Szerettem volna pár percig kettesben lenni Dannyvel.

– Akarod, hogy lelépjek? – kérdezi Danny.

– Ne. Beszéltem neki rólad. Rólunk – elpirulok. – Mindenről tud. – Aztán meghallom a lábdobogást a mólón, és bánatos pillantást vetek rá. – Mellesleg, most már túl késő.

60. fejezet

– Gondoltam, megnézem ezt a rozsdás vén teknőt – csiviteli Edie, ahogy fejét bedugja a ponyva alá. – Még mindig rémálmaim vannak azokról az esős, nyomorult napokról, amiket ezen a hülye izén… – Hirtelen elhallgat, ahogy rájön, nem vagyok egyedül.

– Ó! – csodálkozik el.

– Jó reggelt, Edie!

Húgom nyílt elismeréssel néz Dannyre.

– Ő meg ki?

– Danny vagyok – válaszol Danny, és kezét nyújtja Edie–nek, hogy felsegítse a fedélzetre.

A húgom még mindig azt a kihívó pizsamát viseli, és a tőlem kölcsönzött pongyolát, amelyet hagy szétnyílni az elején.

Csillámló strandpapucsa nedves a fűtől.

– Részvétem a veszteségetekért – teszi hozzá Danny.

– Köszönöm – feleli Edie hányavetin. Még mindig egyikünkről a másikunkra vándorol a tekintete, oda–vissza.

Húgommal tegnap éjjel barátnőkként aludtunk el, de úgy fest, hogy a köztünk lévő feszültség egy része ma reggel visszatért.

Látom, hogy Danny is kényelmetlenül érzi magát.

– Akkor én hagylak is, Fay.

Mondanám neki, hogy ne menjen, de hogyan tehetném, amikor Edie is itt van? Legjobb, ha most elmegy. Az én életem túlságosan bonyodalmas, Danny pedig szabad akar lenni, oda akar menni, ahová az *Álomcsapda* repíti.

Azt akarom, hogy maradjon, hogy soha többé ne mozduljon el mellőlem. Ehelyett csak annyit válaszolok:

– Jó volt viszont látni téged.

– Komolyan gondoltam, amit mondtam – mondja, mélyen a szemembe nézve. – Aznap éjjel az *Álomcsapdán.* Minden szót. És még mindig úgy gondolom.

A szeme ismét azt mondja: *Szeretlek.*

Aztán elmegy. Csettint egyet, és Foltos elindul a nyomában. Mi bámulunk utána. Aztán Edie rám néz.

– Cuki – jegyzi meg elkerekedett szemmel. – És ezt nem a kutyára mondtam.

Ezen mosolyognom kell.

– Egyébként ki ez a pasi? – tudakozódik. – Ha nem csalódom, köztetek aztán működik a kémia.

– Ez Danny – magyarázom. – Az a srác, akiről meséltem neked.

– Akivel lefeküdtél?

Bólintok.

– Te. Most. Viccelsz. – Most már nemcsak, hogy elkerekedett a szeme, hanem szabályosan le van döbbenve. – Neked *ezzel* volt egyéjszakás kalandod?

– Vele – javítom ki.

És miért nevezik ezt egyéjszakás kalandnak? Jelentős mértékben felkavarta az életem állóvizét. Számomra ez nem csak valami kis kaland.

Semmi kétség, Danny már azelőtt is vonzott, hogy lefeküdtem vele, de idővel az egészet csak amolyan ostoba kilengésnek tarthattam volna. Kedves, sármos fickó. És persze jóképű. De most, hogy szeretkeztünk, ez a vonzalom olyan szintre lépett, amit lehetetlennek gondoltam volna. Ez az egy éjszaka mindent megváltoztatott. Danny beférkőzött a bőröm alá. A részévé lettem, és ő az enyém. És már semmi nem lehet úgy, ahogy azelőtt volt.

Ha vele vagyok, más emberré tesz, és én ezt a más embert nagyon is kedvelem. Mert ez az ember nem egy unalmas, koravén liba, akit leharcolt az élet, hanem vicces, kicsit kacér, és lángol benne a szenvedély.

– Jóságos istenem, nem csoda, hogy bedőltél ennek a fickónak! Nagyon is sármos. Én is tuti bedőltem volna neki.

Ha valaki, hát Edie biztosan. Ezt tudom. És őt nem kínozná emiatt a bűntudat, ahogyan engem.

– Azt hittem, a *Kisasszony* fedélzetére nem léphet potyautas.

– Nagyon vicces – felelem. – Azért jött, hogy a motor javításáról beszéljünk.

– Ez valami rejtjel?

– Nem.

– Hú, de romantikus!

– Kedves fickó. Mulatságos.

– Meg minden más is. Mégis hagytad elmenni – vonja fel a szemöldökét.

– Anthonyval vagyok – emlékeztetem. – Nem bánthatom meg.

– Baszd meg Anthonyt! – mondja.

Na, ez nemigen történik meg velem.

– Nem az a lényeg, hogy ő mit akar, hanem hogy neked mi a jó.

– Nem adhatok fel mindent Dannyért. Nézd meg, milyen. Fiatal, egyedülálló, szabad, mint a madár. Miért kötne ki olyan valaki mellett, mint én? Hamar rám unna, ez nem kétséges.

– Csekély az önbizalmad – állapítja meg Edie.

– Nem csak nekem – vágok vissza.

Edie úgy néz rám, mintha pofon vágtam volna.

– Bocs – visszakozom.

– Azt mondod ezzel, hogy Brandon nem való hozzám?

– Igen. Nem. Ezt neked kell eldöntened Edie. – Fújok egy nagyot. Majd villámló, ellenséges tekintetét látva meghátrálok. – Szerelmi ügyekben mindenki maga dönt. Danny meg én más világban élünk, és mást várunk az élettől. Anthony inkább való hozzám. Tíz évet adtam neki az életemből, a legszebb éveimet. Nem dobhatom el csak úgy ezt az egészet.

– Te hallod is, amit mondasz?

– Ott van a cukrászda, amit működtetnem kell. És ott van Lija is. Kötelességeim vannak. Nem fordíthatok hátat nekik egyszerűen csak azért, mert szexeltem egy frenetikusat.

– Eszerint frenetikus volt? – vigyorodik el Edie.

– Igen – vallom be.

– Látom, mit érzel iránta, és ő irántad – komolyodik el Edie hirtelen. – Ilyen szerelem csak egyszer van az életben, Fay. Ne menj el mellette!

Ezt azonban, attól tartok, könnyebb mondani, mint megfogadni. Nem fordíthatok hátat mindannak, amiért dolgoztam, amit eddig felépítettem.

– Azért jöttem át, hogy szóljak, az ügyvéd telefonált – sóhajt fel a húgom. – Mindkettőnket látni akar a búcsúztató utáni napon. Hiába könyörögtem, nem adott korábbi időpontot, ezért azt mondtam, rendben van.

– Helyes. – Gondolom, anyu végakaratáról van szó, ami sokkal fontosabb számomra, mint holmi szívügyek.

61. fejezet

Anyu búcsúztatójának napján a konyhában gyűlünk össze. Nem vagyunk sokan. Edie minden jel szerint Audrey Hepburnt utánozza új, szorosan testhez simuló, térdig érő, ujjatlan fekete taftruhájában, amelyhez csillogó öv tartozik. Lábára szintén új tűsarkút húzott, szemét hatalmas, kerek napszemüveg takarja.

Túlöltözöttnek hat egy szerény krematóriumi gyászszertartáshoz. De hát az én drága húgocskám mindig mindenből színházat csinál.

Teljes szerelését a hozzá illő retiküllel egyetemben az én hitelkártyámmal vásárolta. Én persze előbányásztam valami nem túl topis hacukát a szekrény mélyéről.

Lija is itt van. Egyszerű fekete ruháját egyik barátnőjétől kölcsönözte, és fekete Doc Martens bakancsot húzott. Nem ő volt anyu legnagyobb rajongója, az én kedvemért jött el. Per pillanat kötényt visel a ruháján, és szendvicseket készít, hogy hazatérve legyen mit ennünk.

Jobb híján mára bezártuk a cukrászdát. Éppenséggel Dannyt is megkérhettem volna, hogy maradjon és tartsa a frontot. Tudom, hogy megtette volna. Csak későn jutott eszembe, és ő már nincs sehol. Kiballagtam hát az utca végére, és egy lámpaoszlopra ragasztott, laminált védőfóliába takart A4–es papírra kiírtam, hogy előre nem látott körülmények miatt a mai napon nem nyitunk ki.

A *Kisasszonyt* viszont kinyitottam. Aki betér, elvihet egy tortát, vagy amit akar, és az odakészített becsületkasszába teheti az árát. Ha meg történetesen meglopnak, ma az sem érdekel.

Stan is velünk van. Jóban voltak, mielőtt anyu ágynak esett. Azóta nem fogadott látogatókat, és egy idő után valamennyi barátja, köztük Stan is, elmaradozott mellőle.

Drága öreg barátunk nagyon fess fekete öltönyében, hófehér ingében és nyakkendőjében. Mellén érdemrendek sora virít.

– Nagyon jól néz ki, Stan! – mondom neki, és teljesen szükségtelenül lesöpröm a zakója hajtókáját. – Miért kapta ezeket? – mutatok az érdemrendekre.

– Hát, ezért–azért. Időnként meg szoktam szellőztetni őket. Gondoltam, így tisztelgek Miranda előtt.

Jobban megnézem a medálokat. Nem vagyok oda a katonai kitüntetésekért, az egyik azonban ismerősnek tűnik.

– Ez, ugye, a Viktória–kereszt?

– Á, az? Igen, igen – pironkodik Stan.

– Ez a legmagasabb rangú bátorsági érdemrend, jól tudom? Miért kapta?

– Á, semmi különös – feleli tartózkodón. – Csak azt tettem, amit bárki megtett volna.

Megpuszilom.

– Biztos vagyok benne, hogy többről van szó, de most nem faggatom. Nem is tudtam, hogy háborús hős.

– Az aztán igazán nem vagyok – szerénykedik tovább.

Dr. Ahmed majd a krematóriumnál csatlakozik hozzánk. Már csak Anthony hiányzik.

Egyetlen kocsit béreltünk, hogy ezzel hajtsunk a halottaskocsi után, mivel a temetkezési vállalkozó azt ígérte, hogy mind beférünk. A kis csoport türelmesen várakozik, holott perceken belül indulnunk kell, hogy le ne késsük a nagyon feszes időpontot.

Épp SMS–t készülök írni Anthonynak, amikor befut az autója.

– Elnézést a késésért – ront a konyhába kipirulva, lihegve.

Arcon csókolom.

– Épp jókor.

– Mehetünk? – kérdi Edie.

– Felőlem igen – felelem.

62. fejezet

A gyászszertartás pont olyan, amilyennek lennie kell. A St. Anselm’s in the Field lelkészének vezetésével hat elfogódott ember énekli a búcsúztató himnuszt. Anyu évek óta nem járt templomban – különben is csak ünnepnapokon tettük be a lábunkat ám ha mégis, ide jött. Egy képernyőre vetítve anyu harmincvalahány éves képmása látható. Edie találta a fotót egy dobozban, az étkezőben lévő szekrényben.

Nézem a kamerába mosolygó anyámat. A képen karcsú, erős és boldog, hiszen előtte az egész csodálatos élet. Gondtalan természetnek látszik. Ugyan mi bírta rá, hogy visszahúzódjon magára kiszabott börtönébe, morfondírozok szomorúan. Vajon miféle álmai és reményei voltak harmincas éveiben? Tényleg szerette apámat? Néha kételkedem.

A lelkész fennen dicséri szegényt, mit sem törődve undok, kötekedő természetével, azzal, hogy hetvenhét éves korára egy barátja sem maradt. Épp csak megemlíti, hogy anyám önszántából nem kelt ki az ágyból.

Hosszú éveken át nem merészkedett túl szobája határain, holott egy kis segítséggel könnyedén megtehette volna.

Belefáradt volna az életbe? Azt akarta, hogy vele foglalkozzanak? Vagy volt mégis valami rejtett betegsége, amelyet az orvosok minden erőfeszítésük ellenére sem fedeztek fel? A terem elején álló koporsóra esik a tekintetem, és rájövök, hogy immár egyetlen kérdésemre sem kapok választ. A lelkész szól még néhány szót, aztán a koporsó eltűnik egy függöny mögött.

Anthony megmarkolja a kezem. Edie hangosan felzokog mellettem, az én szemem azonban száraz. Sajnálom, hogy

noha éveken át gondoztam, nem ismertem jobban az anyámat.

A szertartás egy óra múltán véget ér, mi pedig hazamegyünk. Dr. Ahmed a krematóriumból egyenesen visszament a rendelőjébe, így csak öten maradtunk.

Edie még mindig sír.

– Többet kellett volna vele lennem! Az ember természetesnek veszi a szerettei létezését, nem igaz?

Nagyon is egyetértek vele, de nem ez a megfelelő alkalom, hogy szemrehányásokat tegyek. Megsimogatom a kezét.

– Anyu tudta, hogy szeretted, ő meg egyenesen imádott téged.

Könnyek csorognak Edie arcán.

– Nagyon fog hiányozni!

Sajnos arra sem alkalmas ez az időpont, hogy emlékeztessem, amíg élt, egy csöppet sem hiányzott neki anyu.

Anthony roppant gondoskodó. Úgy ugrál körül minket, mint tyúkanyó a csibéit. Nagyon kedves tőle.

– Kérsz még teát, drágám? – teszi kezét a vállamra.

– Igen, kérek szépen még egy csészével.

Magasan jár a nap. Valamennyien kiültünk a kertbe. Lija összetolt két asztalt, hogy elférjünk. Van egy tál szendvics meg Lija–specialitások, mindezt bőséges mennyiségű teával öblítjük le. Lija mindenkivel kedves, ami igencsak szokatlan tőle.

Minduntalan eszembe jut, hogy fel kell ugranom anyuhoz, hogy megnézzem, jól van–e, de aztán eszembe jut, hogy nincs kihez mennem. Többé senki nem kopog le nekem a plafonon keresztül a botjával. Tablettákat sem viszek fel neki. Nem lesz kit a zuhany alá állítanom, megmosnom és megfésülnöm a haját. Oda megyek, ahová a kedvem tartja. Furcsa érzés, hozzá kell még szoknom.

Valahogy nem érzem az egészet valóságosnak. Holnap is felkel a nap, a cukrászda kinyit, és Edie nyilván jegyet vált

New Yorkba. Az élet megy tovább, mintha mi sem történt volna.

– Kiülök a csatornapartra pár percre – mondom Anthonynak.

– Akarod, hogy veled menjek?

– Nem kell, jól vagyok.

– Nekem is vissza kéne mennem a hivatalba. Nem bánod?

– Egyáltalán nem. Fantasztikus voltál ma – érintem meg a karját. – Köszönöm!

– Töltsd a mai estét Edie–vel, holnap munka után beugrom. – Megcsókolja az arcomat.

Miután elment, magamhoz veszem a teám, és leballagok a mólóhoz. Leülök a szélére, leveszem a cipőm, és lógázni kezdem a meztelen lábam, alig egyujjnyira a víztől. Anyut búcsúztattuk, mégis azon kapom magam, hogy apura gondolok. Nagyon ritkán járok ki a sírjához, és ezt bánom is. De itt, a csatorna mellett mindig közelebb érzem őt magamhoz. Itt szeretek emlékezni rá, nem a hideg temetőben. Vajon mit gondolna, ha így látna? Büszke lenne arra, amit elértem, vagy azt gondolná, elvesztegettem az életem?

Pár perccel később Edie áll meg mellettem. Végignéz csicsás új ruháján, felméri a mólóra gyűlt port, majd lemondó sóhajjal leül mellém.

– Szeretsz itt, ugye?

– Igen. Ez nekem maga a földi Paradicsom.

– Nekem meg a földi pokol.

Megfordulok és rámosolygok.

– Mindig is nagyon mások voltunk.

– Néha megfordul a fejemben, hogy elcserélhettek a szülészeten – mondja. – Annyira különbözöm tőled meg aputól.

– Te anyura hasonlítasz.

– Jaj, csak ezt ne! – kiált föl. – Tényleg ijesztően hasonlítok rá. Nem akarom magányos, rosszkedvű

csoroszlyaként végezni, a saját hálószobámba zárva. A jobb géneket te kaptad.

– Az ember a saját sorsának kovácsa – nevetek fel.

– Ez rád is vonatkozik – figyelmeztet.

– Aggaszt a holnap – vallom be. – Ha ki kell vásárolnom a részedet az örökségből, nem tudom, honnan teremtem elő rá a pénzt.

– Ne tarts ettől! Ez a kettőnk dolga, nővérkém. Majd elrendezzük valahogyan, elvégre is egy család vagyunk. – Vállamra hajtja a fejét. – A családok pedig összetartanak.

63. fejezet

Néhány nap múlva Edie–vel az ügyvédi iroda várójában ülünk. Nem igazán beszélgetünk egymással. A húgom roppant különös hangulatban ébredt ma, fogalmam sincs, miért. Most épp úgy tesz, mintha a *Vidéki Élet* egy példányát olvasná, amelyet a dohányzóasztalon talált, és következetesen levegőnek néz.

A mai napra a cukrászdát Lijára hagytam, úgyhogy legalább ennek a gondja nem nyomaszt. A néhány perc nyugalmat kihasználva Dannyre gondolok. Hagyom, hogy elvonuljanak előttem az emlékképek; látom, ahogy néz, ahogy mozog, ahogy ott áll az *Álomcsapda* hátuljában, és megfordulva rám mosolyog.

– Merryweather kisasszonyok, parancsoljanak befáradni – hallok meg egy férfihangot, és visszazökkenek a jelenbe.

Ritkán volt dolgunk ügyvéddel, de ha mégis, a család ügyeit Mr. Crawley intézte. Legalább hetvenéves, vagy annál is több. Meglátszik rajta a kora. Becsoszog előttünk az irodájába, leül az íróasztala mögé, Edie–vel pedig vele szemben foglalunk helyet, kihúzott háttal, illedelmesen. Úgy érzem magam, mint az iskolaigazgató irodájában.

– Nos tehát – kezdi az ő udvarias stílusában. – Rendkívül sajnálom, hogy elhunyt az édesanyjuk. Abból a szomorú, de nagyon is szükséges okból vagyunk ma itt, hogy felolvassam a végakaratát.

Nem hinném, hogy anyunak túl sok vagyona lett volna: valamicske a bankszámláján, és pár személyes holmi. A lényeg itt a ház, és ami benne van. Nem tudom, Mr. Crawley tud–e róla, hogy jelenleg cukrászdaként üzemeltetem. Nem tudom, anyu mikor módosította utoljára a végrendeletét, de egyszer–kétszer meglátogatta őt az ügyvéd az elmúlt pár évben.

Mr. Crawley látványosan belelapoz a papírokba, Edie és én pedig ölbe tett kézzel ülünk, és próbálunk nem fészkelődni. Végül az ügyvéd leveszi kerek szemüvegét, a mellényzsebébe süllyeszti, és orcáját felfújva végigmér mindkettőnket.

– Attól tartok, van itt egy kis nehézség – mondja.

Mivel nem világosít fel minket e nehézség természetéről, megkérdezem:

– Valami gond van anyu végakaratával?

– Nem – mondja. – Tökéletesen hiteles irat. Tudják, miről szól? – mér végig mindkettőnket. – Nem – rázom meg a fejem.

– Nem – mondja utánam Edie.

– Szent ég!

Sietve végiggondolom a dolgot. Mi van, ha anyu rám hagyta a házat, Edie–t pedig kizárta az örökségből? Tudom, mennyire fájt neki, hogy a húgom soha nem látogatta. Lehetséges, hogy a lehető legkegyetlenebb módon állt bosszút? El tudnám képzelni róla. Ez azonban szörnyű lenne. Komoran Edie felé fordulok.

– Mi az, mi van? – hápogja.

– Bármi legyen is a végrendeletben – mondom neki –, egymás közt megegyezünk.

Nem bírnám ki, ha csak úgy kisemmiznék a húgomat.

– Oké – feleli bizonytalanul. Ebben a pillanatban Edie láthatóan ugyanúgy aggódik, mint én.

Mr. Crawley megköszörüli a torkát.

– Akkor kezdhetjük?

Újra előhalássza szemüvegét a felöltőjéből, kinyitja és felhelyezi az orrára, aztán felolvassa a jogi formaságokat, mi pedig epedve várjuk, mikor tér már rá arra a részre, ami igazán számít nekünk.

Aztán szünet következik, láthatóan nem akarja a nyakunkba önteni a rossz híreket. Majd egy szívből jövő sóhaj kíséretében szemüvege felett ránk néz, és megszólal:

– Lányomra, Edie Merryweatherre hagyom a csatornaparti házat, minden berendezésével egyetemben.

Edie–nek és nekem egyaránt elakad a lélegzetünk, bár más–más okból.

– Fay Merryweatherre a lakóhajót, a *Merryweather kisasszonyt* hagyom örökül.

Utána mindenféle apróságok következnek, mint a bankszámlája és a biztosítási kötvényén lévő, négyszáz fontnál alig valamivel nagyobb összeg. Ezek szintén Edie–re szállnak. Én csak ülök ott, döbbenten, némán és minden tagomban zsibbadtan. Anyu Edie–re hagyta mindenét. Mindent. És fogalmam sincs, miért.

Miért? Az ég szerelmére, de hát miért tette?

Anyu képviselője az asztalon nyugtatja a kezét.

– Nem erre számítottak?

– Nem – feleljük egyszerre.

Az arcomból minden csepp vér kifutott, Edie orcáján viszont apró rózsaszín foltok ütköznek ki.

– Hagyott magának egy levelet, Fay – teszi hozzá Mr. Crawley. – A tartalmát nem ismerem, de remélem, valamiféle magyarázattal szolgál arról, mit is gondolt az édesanyja.

– Köszönöm. – Felállok, és elveszem a halványkék borítékot ráncos kezéből. Gyomromban egyre erősebb görcsöt érzek.

Edie–re nézek, otthonom és cukrászdám új tulajdonosára. Az ő arca sugárzik az örömtől, és még csak meg sem próbálja leplezni.

64. fejezet

– Igyunk valahol egy kávét – javaslom, amikor kiérünk az utcára. Őszintén szólva nem tudnék most vezetni. Alig állok a lábamon, és zúg a fejem. Anyu kisemmizett. Tökéletesen kisemmizett.

Edie az órájára néz. Nem mintha bárhova oda kellene érnie.

– Oké. – Kelletlenebb akkor se lehetne, ha előre elpróbálta volna.

– Tudnom kell, mi van abban a levélben.

– Talán egyedül kellene elolvasnod – ajánlja a húgom.

– Nem is akarod tudni, miért hagyott mindent rád, rám meg semmit?

– Megkaptad a hajót – ellenkezik Edie.

– Te pedig kaptál egy félmillió font értékű házat. Ami mellesleg az otthonom és az üzletem is egyben – jelentem ki. – Rám meg egy negyvenöt éves lakóhajót hagyott, ami még csak nem is működik.

Végig masírozok az utcán, Edie pedig ott tipeg mögöttem abban az ostoba, sárga sarkú cipellőjében.

Bemegyek az utunkba eső első kávézóba. Sokan vannak, de akad egy szabad asztal az ablaknál. Egyenesen odamegyek, és leülök. Nem vagyok biztos benne, hogy képes lennék tovább megállni a lábamon.

– Egy lattét kérek – mondom Edie–nek.

Ha azt gondolta, hogy én megyek a pulthoz, akkor tévedett. Előhalászok egy tízfontos bankjegyet a tárcámból, és odaadom neki.

– Kérsz mást is? – Alig tud a szemembe nézni.

– Nem.

A pulthoz megy, én pedig remegő kezembe fogom az imént kapott borítékot.

Nem tudom, mit érezzek. Harag és düh kerülget, kétségbeesés, megalázottság és csalódottság. Mindez egyszerre. Minden együtt kavarog az agyamban, képtelen vagyok megállítani. Miért tette ezt velem anyu? Mi oka lehetett arra, hogy ilyen rettenetesen kitoljon velem, hogy a húgomat elém helyezze? Azokra az órákra gondolok, amiket az ápolására fordítottam. Tényleg azt érdemlem, hogy így eltapossanak? Talán az egész csak rettenetes tévedés. Talán Mr. Crawley olyan öreg, hogy összekeveri a szezont a fazonnal, és félreértelmezte a végrendeletet, vagy valaki mását olvasta fel.

A napfény betűz az ablakon, én pedig izzadok és émelygek. Alig tudom rávenni magam, hogy elolvassam a levelet, pedig tudom, hogy meg kell tennem. A kezem annyira remeg, hogy majdnem leejtem a padlóra, ezért görcsösen szorítom a borítékot. Aztán amikor egy pillanatra meg tudom állítani a remegést, bedugom az ujjam a fül alá, és feltépem. Felismerem anyu visszafogott, csinos kézírását.

Kedves Fay!

Már jó ideje gondolkodom., hogy mindezt el kellene mondanom neked. Nem is tudom, miért nem tettem, meg eddig. Talán mert megígértem apádnak, hogy nem teszem.

Mindenemet Edie–re hagyom, mert ő az egyszülött lányom. Te éppen egyéves voltál, amikor apád és én járni kezdtünk. – Akkor özvegyült meg, egyedül maradt egy csecsemővel, így aztán a. sajátomként neveltelek fel

Apádnak egyetlen pennyje sem volt. Minden, amit ebbe–a házasságba hozott, az a hajó volt. Mindketten, ő és a felesége, a te édesanyád nagyon, szerették, így ez az, amit rád hagyok. A házat a családom nekem vette nászajándékba, és ez az oka, amiért Ediere hagyom. A családban kell maradnia. Az én családomban.

Nagyon kedves voltál hozzám ezekben az években, de nem az én húsomból és véremből vagy. Mindig is az apád lánya voltál. Üdvözlettel:

Miranda

Mire Edie visszaér a kávénkkal, egész testemben reszketek. A végakarat átírta életem történetét, és nem tudom, mit kezdjek ezzel. Az a nő, akit egész életemben szerettem, nem a vér szerinti anyám volt, én pedig soha egy percre, egy pillanatra sem sejtettem, hogy ez így van.

– Mi az? – kérdezi Edie, ahogy megpillantja kísértetiesen sápadt, nyúzott arcomat.

Odaadom neki a levelet, ő gyorsan átfutja.

– Szent szar! – kiált fel. – Akkor még csak a nővérem se vagy.

– Igenis a nővéred vagyok! – vágom rá. – Mit változtat ezen ez a levél?

– Nos… – tűnődik el. – Nem is tudtam, hogy apu korábban már volt nős. Te igen?

– Nem. Én se.

Aztán felkapja a fejét.

– De nekem apa volt az apám, ugye?

– Természetesen az volt – csattanok fel. – Csupán az én származásom kérdéses.

– Huh – könnyebbül meg.

– Köszönöm az együttérzést, Edie. – Nem tudom elhinni, hogy Miranda nem volt a vér szerinti anyám. Hogyan volt képes titokban tartani ennyi éven keresztül? És apa? Neki el kellett volna mondania. Mindkettejüknek el kellett volna mondaniuk. A nő, akit az anyámként szerettem, valójában a mostohaanyám volt. Akkor meg ki volt az igazi anyám? – Most jöttem rá, hogy minden, amiben hittem, hazugság volt.

– Tudom – feleli Edie. – Szívás.

– Szívás? Nem elég, hogy megtudom, hogy az anyám nem az volt, akinek egész életemben hittem, ráadásul te öröklöd az otthonomat és az üzletemet, én pedig mehetek isten hírével. Most mihez kezdjek?

– Nehéz ügy – szívja a fogát Edie.

– Kétségbeejtő!

– Megvehetnéd tőlem – javasolja.

– A felét?

– Hát…

– Fordított esetben, ha mindent én kaptam volna, én megfeleztem volna veled.

Gyanakvó pillantást kapok válaszként.

– Honnan tudjam?

– Onnan, hogy szeretlek. Testvérekként nőttünk fel. Bármit mondjon is ez a levél – rázom dühösen a kék papírt –, egy család vagyunk. Vigyáznunk kell egymásra!

Azt szeretném, ha odajönne hozzám, átölelne, és azt mondaná, hogy minden rendben lesz. Ő azonban marad a székében. A világom összeomlott, Edie pedig egy fikarcnyit sem törődik vele.

– Nem kell nekem az a hülye ház – mondja. – Gyűlölöm. Felőlem megtarthatnád úgy, ahogy van. Minden, amire vágyom, hogy a lehető leggyorsabban visszamenjek Brandonhoz, de hát tudod, milyen helyzetben vagyok. Csődben vagyok. Ő is elvesztette az állását. Ezzel megvásárolhatnánk a függetlenségünket. Elhagyhatná a feleségét. Ez a válasz az imáimra.

– Nekem meg a rémálmok kezdete.

Felvonja a szemöldökét, mint aki nem érti, mi a probléma.

– Nekem ebből az egészből csak a pénz kell.

És ez a gond.

– Nem tudlak mindenestől kifizetni. Nincs bank, ami ekkora összeget kölcsönözne nekem. – Fejemet a kezembe fogom. – Kell lennie valami megoldásnak. Kell lennie valaminek, amit tehetek.

De pillanatnyilag semmi nem jut az eszembe.

65. fejezet

Hajnali három van, én pedig ébren virrasztok. Az ágyamban fekszem, tűzforrón, megtépázott idegekkel. Félrehánytam a paplanomat, a lábam nyugtalanul jár. Üres tekintettel meredek a plafonra. Nem tudom, melyik problémámat vegyem előre, ezért egyszerre próbálok megoldást találni mindre.

Csakhogy a dolog nem működik.

A nőről, akit egész életemben anyámként szerettem, kiderült, hogy csupán mostoha. Nehezen megy a fejembe.

Vajon azért zárt ki a végrendeletéből, mert titkon neheztelt rám az évek során? Igaz, ami igaz, mindig is én voltam apu kedvence. Anyué viszont Edie. Sose hittem volna, hogy emögött bármi titok lappang. Hiszen ilyen minden család. Legalábbis egy icipicit. Bárcsak beszélhetnék apuval! Egyedül ő tudná megmondani, ki volt az én igazi anyám, hogyan halt meg, és hogyan jött ő össze Mirandával. Gondolom, nehezen boldogult egymaga egy kisgyerekkel. Hálásnak kellene lennem, hogy Miranda felvállalt, neki sem lehetett könnyű. És nem mondhatom, hogy boldogtalan lett volna a gyermekkorom, ellenkezőleg. Mindig tudtam, hogy apu a rajongásig szeret. De néha, mikor rossz passzban voltam, valamiféle űrt éreztem legbelül. Tán a tudatalattim jelezte így az igazi anya hiányát.

És mi a helyzet apuval? Vajon az első felesége volt élete nagy szerelme? Ezt torolta meg rajtam Miranda? Megpróbálom felidézni korai emlékeimet, hátha anyámról is maradt valami képem, sajnos azonban egy szál sincs, és ez mélységesen elszomorít. A lehető leghamarabb meg kell tudnom, ki volt ő. Valószínűleg aludni se fogok tudni, amíg ki nem derítem. De most ennél sokkal sürgetőbb problémáim vannak.

A szüleimmel kapcsolatos aggodalmaim közepette azért kitaláltam egy briliáns megoldást, hogyan tarthatnám meg a szülői házat és a cukrászdámat. Megpróbáltam beszélni erről Edie–vel este, de furán hallgat a témáról. Miután befejeztük jobbára szótlan vacsoránkat, azonnal behúzódott a szobájába, és ideje nagy részében Brandonnal értekezett.

Holnap első dolgom lesz felhívni a bankot, hogy megtudjam, kaphatok–e kölcsönt az öröksége kivásárlására. Abban is reménykedem, hogy Edie is meggondolja magát az éjjel; belátja, hogy úgy lenne tisztességes, ha a ház fele az enyém lenne. Ez esetben itt maradhatnék. Ha jelzálogkölcsönt nem is kapok, fizethetnék havi bért neki. Sajnos azonban nem tesz említést efféle nagyvonalú gesztusról. Túl jól ismerem őt. Nem mondta ugyan, de nyakam rá, hogy mihamarabb meg akar szabadulni a háztól, hogy hozzájusson a pénzhez. Ez kell neki, semmi más. Nem bánnám, ha megtelepedne itt, de nem fog. Az én otthonom ez, nem az övé. Én szeretek itt lakni, nem ő.

Az ügyvédi irodában egy pillanatig azt hittem, anyu mindent rám hagyott. Végül is éveken át egymagam gondoztam, Edie ide se tolta a képét. Ennyire nem számít ez?

Úgy látszik.

Fordított esetben eszem ágában sem lett volna Edie–t kisemmizni. Mindent megmozgattam volna, hogy megkapja méltányos jussát.

A másik megoldás, hogy férjhez megyek Anthonyhoz. Nem mintha megkérte volna a kezemet. De hát olyan régóta vagyunk együtt, akár állandósíthatnánk is a kapcsolatunkat. Ha összeházasodnánk, eladhatná a házát, és annak az árából együtt megvehetnénk ezt a helyet. Tudom, hogy szereti ezt a házat, ha nem is annyira, mint én. Berendezkedhetnénk itt. Meg fogja érteni, mennyire fontos ez nekem. Tudom. Ő lesz az, aki révbe juttat. Anyu halála óta különben is csodálatosan viselkedik. Mi többre vágyhatnék?

Gyomrom azonban görcsbe rándul a gondolatra, hogy igen, vágyhatnék többre, csak nem tőle.

Felkelek, a nyitott ablakhoz lépek, és kinézek a csatornára. Szellő se rezdül, tökéletes a csönd. A víz acélszürke szalag a holdfényben. Úgy érzem, hogy mindez Dannyhez kapcsol. Valahol most mélyen alszik az *Álomcsapdán.*

Hiányzik, istenem, mennyire hiányzik! Beszélni szeretnék vele, elmondani, mi történt. De ugyan mit tehetne? Hogyan lehetne segítségemre? Igaza van, nem ő a jövőm, hanem Anthony. Nem adhatom a szívemet egy futó kalandnak. Olyan valakié kell legyen, aki megállapodott, itt él a közelemben, és támaszkodhatom rá. Feleségül kell mennem Anthonyhoz, és pontosan ezt fogom tenni.

Meg sem próbálok aludni, ezért lemegyek a földszintre, hogy előkészüljek a mai napra. Alkalmassá kell tennem a cukrászdát a vendégek fogadására, de most az egyszer nem végzem lelkesen a dolgom. Amint kinyit a bank, fel akarom hívni őket a kölcsön dolgában. Nem mintha hinnék benne, hogy megkapom.

Ahelyett, hogy intézném a tennivalókat, letelepszem az asztalhoz egy csésze teával, és úgy meredek rá, mintha tőle várnám a megoldást. Persze hiába.

Még mindig ott ülök, amikor nyolckor befut Lija. Leteszi a táskáját, és helyet foglal velem szemben.

– Kérsz teát?

Bólint. Felé tolok egy bögrét, és kiöntöm a teát.

– Szarul nézel ki – észrevételezi.

– Úgy is érzem magam.

– Segíthetek valamiben?

Megviselten nézek fel rá.

– Csak ha van úgy nagyjából félmilliód, amit a húgomnak adhatsz.

Türelmesen várja a magyarázatot.

– Tegnap teljesen kicsináltak – kezdem, majd ahogy megtalálom a hangomat, könnyezve beszámolok a

történtekről. – Anyu, akiről kiderült, hogy nem is az anyám, a teljes örökséget Edie–re hagyta. A házat és benne mindent, meg az összes pénzét.

– Micsoda? – dühöng Lija. – Hogy tehetett ilyet? A gonosz vén szatyor!

Kivételesen nem tiltakozom a megjelölés ellen.

– Nem az anyád?

– Mostoha.

– És nem tudtál róla?

– Gőzöm se volt. Mint kiderült, apunak volt már egy másik felesége, csak megözvegyült. Miranda örökbe fogadott kisbabaként. A jelek szerint azonban soha nem tekintett „igazi” lányának.

– A tüdőd is kiköpted, hogy a szolgálatára légy! – Lija majd felrobban a méregtől. – Ez nem igazság!

– Hát, legalább a *Kisasszony*t megkaptam. – Imádom azt a hajót, e pillanatban azonban nem vidít fel túlontúl, hogy megörököltem.

– Miért tette ezt veled? – fortyog Lija.

– Én is ugyanezt kérdem magamtól, amióta csak az ügyvéd tegnap felolvasta a végrendeletet, de egyelőre nem értem.

– Mihez kezdesz?

– Felhívom a bankot, hátha adnak kölcsönt, hogy megvásároljam a házat Edie–től.

– Nem is tudom, mit mondjak erre. Gondolom, a húgod se tudott az egészről.

Ebben a percben Edie megjelenik. Arra számítottam, hogy még pizsamában lesz, de már felöltözött.

– Tudom, milyen nehéz ez neked, Fay – mondja.

Vajon mennyit hallott a beszélgetésünkből?

– Az, nagyon nehéz – értek vele egyet.

– Be kell mennem a városba – mondja. – Kölcsönvehetem a kocsidat?

– Hogyne. Ott a kulcs a kampón.

– Nem engedheted, hogy ez történjen a nővéreddel? – támad rá Lija hevesen. – Hol fog élni? És miből?

– Nem az én ötletem volt. Egy haldokló nő végakarata – feleli Edie fensőbbségesen.

– Az anyánké – mondom.

– Az én anyámé – helyesbít. Felkapja a kulcsot és elmegy, de legalább annyi jóérzés maradt benne, hogy zavarban van.

66. fejezet

Felhívom a bankot. Az arcomba nevetnek. Eszerint az A terv, a kölcsön felvétele hiú ábránd volt.

Ezután felcsörgetem az ügyvédet.

– Nem lehet megtámadni valamiképpen a végakaratot? – kérdezem Mr. Crawley–tól.

– Megpróbálhatja, de nem igazán van mivel, és a per nagyon sokba kerül. Ha bíróság elé viszi a dolgot, évekig nem lesz eredmény.

Borzasztó ezt hallani.

– Ha a véleményemet kérdi – mondja Mr. Crawley –, az anyjuk nagyon méltánytalanul járt el. Megpróbáltam lebeszélni a döntéséről, de hajthatatlan volt. Nehéz természete lehetett. Most jövök csak rá, mennyire nehéz.

– Edie–vel esetleg lehet beszélni – folytatja. – A pénz meg az örökség mindig a legrosszabbat hozza ki az emberekből, de ha lesz ideje rá, talán meggondolja a dolgot.

Ebben nem igazán reménykedem.

Lija friss levest főz ebédre a konyhában, amikor közlöm vele a rossz híreket.

– A bank egy pennyt sem ad – mondom. – Persze még az önrészt sem tudnám letenni. – Leginkább azért, mert Edie elköltötte a *Kisasszony* felújítására félretett pénzemet. Erről azonban most hallgatok.

Egész délelőtt ezen agyalok. Inkább hátráltatom szegény Liját, mint segítek neki, ő azonban nem méltatlankodik, mint máskor tenné. Mindössze sűrűn bazmegel magában.

A cukrászdában persze most a legnagyobb a forgalom, amikor a legkevésbé tudunk törődni a vendégekkel. Az összes asztal foglalt, és mivel kezdetét vette a nyári vakáció, gyerekek is futkosnak az asztalok között.

– Megjött Stan – mondom Lijának, amikor látom, hogy az öreg belép a hátsó kapun.

– Gombakrémleves – közli Lija, és kimeri az ételt.

– A kedvence – mondjuk egyszerre, és elnevetjük magunkat.

Ma először.

– Vajon mihez kezd Bűzös Stan nélküled? – kérdi Lija.

– Nem tudom. – Ami azt illeti, gondolni sem merek erre. – De van egy furmányos tervem.

Lija felvonja a szemöldökét. Talán nem neki kéne elmondanom, de hát nincs senki más.

– Meg fogom kérni Anthonyt, hogy vegyen feleségül.

Lija köpni–nyelni nem tud.

– Ezt nem teheted! – mondja végül.

– Épp elég régen vagyunk együtt. Mindkettőnknek jót tesz, ha hivatalosan is elkötelezzük magunkat egymás iránt. Eladhatná a házát, és ideköltözhetne. – Ha jó pénzért el tudná adni, talán elég lenne, hogy megvásároljuk ezt a helyet. – Ez lenne a tökéletes megoldás.

– Nem! És ezerszer nem! – tiltakozik.

– Amúgy is holtomiglan együtt leszünk, Lija. Akkor akár össze is házasodhatunk.

– Nem, te Dannyt szereted! – olvassa a fejemre.

– Egyetlen éjszakát töltöttem vele, Lija! Egyetlen titkos éjszakát! És kérdem, hol van most? Anthony itt van, és támaszt nyújt. Ő a jövőm!

– Micsoda kibaszott baromság ez! Te idióta! – ütögeti mérgében a halántékát.

– Ez az egyetlen lehetséges megoldás. – Már bánom, hogy szóba hoztam az egészet. Tudhattam volna, hogy nem lesz ínyére. Sietve felveszem Stan levesét. – Kiviszem, mielőtt kihűl.

Kisietek a kertbe. Lija az ajtóig kísér, és utánam kiáltja:

– Nem mehetsz férjhez Anthonyhoz, mert kurvára nem őt szereted, baszki!

A kertben üldögélő vendégek tátott szájjal merednek rám. Ég az arcom szégyenemben.

– Elnézést – mondom mézédesen az anyáknak, akik befogják gyermekeik fülét, és megbotránkozva néznek rám. – Elnézésüket kérem!

– Mi ez az egész? – kérdi Stan, mikor kiviszem a levesét.

Elmondom neki az elmúlt huszonnégy óra katasztrofális történéseit.

– Ez az Edie nem olyan gerinces, mint maga, de csak meggondolja magát.

Ebben nem vagyok olyan biztos.

– Minden megingott, amit eddig biztosnak hittem, szóval nem sok reményt fűzök hozzá.

– Miranda igenis szerette magát. Már a maga módján.

– Én nem így látom.

– Bárcsak segíthetnék!

Miért van az, hogy azok szeretnének segíteni, akik nem rokonaim, míg az utóbbiak átgázolnak rajtam?

– Ha lenne annyi pénzem, hogy megvásároljam a házat, megtenném – magyarázom neki. – De a bank azt mondta, hogy menjek a sunyiba.

– Ha lenne pénzem, akkor adnék magácskának.

– Ez igazán kedves.

Aztán felcsillan a szeme.

– Megkaphatja a kitüntetéseimet – mondja. – Adja el őket.

– Stan – felelem meghatottam – Ezt igazán nem tehetem.

– A Viktória–keresztem jó sokat érhet – folytatja zavartalanul.

– Vannak, akik kimondottan ezeknek a gyűjtésére specializálódtak. Vigye el őket, Fay! Nekem ugyan mi hasznom van belőlük? Nincs családom, akikre ráhagyhatnám.

– Ez igazán nagyon figyelmes öntől, de tényleg nem tehetem. A bátorságával, kemény harcban érdemelte ki a

medáljait. Nem adhatom csak úgy el őket.

– Pedig ha megtenné, nagyon boldoggá tenne egy vénembert.

Megrázom a fejem.

– Erről álmodni se mernék. Valahogy megoldom magam. – Ezzel felállok. – Visszaviszem a levesét, és megmelegítem. Olyan hosszan elbeszélgettünk, hogy már kihűlhetett.

– Milyen leves van?

– Gombakrém.

– Nagyszerű – feleli. – Az a kedvencem.

Ettől sírni támad kedvem.

– Megeszem hidegen – mondja. – Nem szívesen haragítanám meg Liját. Ma elég morcosnak tűnik. – Idegesen a konyha felé pillant, ahonnan edények és serpenyők félreismerhetetlen csörömpölése hallatszik.

– Csak miattam aggódik – nyugtatom meg. És persze a munkájáért, gondolom. De ez nem jelenti azt, hogy hideg levest kell ebédelnie.

– Azt hiszem, mégis jobb lenne…

Ránevetek.

– Stan, maga elég bátor, hogy elviseljen egy kis csetepatét a leves miatt. Viktória–kereszttel tüntették ki. Nyilván egymagában szembeszállt a Luftwaffével, vagy ilyesmi, amivel kiérdemelte.

– Ó, igen – feleli. – De most Lijáról beszélünk.

67. fejezet

Anthony szokásához híven munkából hazafelé ugrik be hozzám. Feldúltnak látszik, nem vagyok benne biztos, hogy most kéne lefolytatni a beszélgetésünket.

Edie egész nap nem tért haza, és noha folyamatosan hívtam a mobilját, nem válaszolt. Liját hamarabb elengedtem, hogy kettesben lehessek Anthonyval.

– Micsoda nap! – sóhajtja Anthony. – Micsoda nap? – Ezzel ledobja a zakóját a szék támlájára.

Gondolom, a tervezés nehézségei jelentéktelenné enyésznek, amint elmesélem, nekem milyen izgalmakkal szolgált a mai nap.

Megcsipkedi az arcomat, és leül, zömök lába szilárdan nyugszik a konyha padlóján. Adok neki egy pohár vörösbort, már jó előre kitöltöttem.

– Kedves tőled – mondja. – Úgy nézek ki, mint akinek szüksége van rá?

– Igen. És ha most nincs is rá szükséged, egy perc múlva lesz.

Lehalkítja a hangját:

– Baj van a húgoddal?

– Olyasmi. De most nincs itt.

– Ó. Akkor hol van?

– Nem tudom – vallom be. – Ma reggel az első dolga volt, hogy elmenjen, azóta nem láttam.

Gondolom, írhattam volna egy SMS–t neki, de bevallom, nem tettem.

– Volt valami vitátok?

– Ennél többről van szó, Anthony. Azt hiszem, innod kéne abból a vörösborból, mielőtt folytatnánk.

Megteszi, amit kértem.

Tőlem telhetően röviden és velősen összefoglalom anyu végrendeletét meg a nekem írott levelét. Ő pedig csak ül ott, tátott szájjal, és szó nélkül hallgatja, míg mindent előadok. Időnként kortyol a borból. Újra töltöm a poharát.

– Ezt nem tudom elhinni! – nyögi ki végül. – Egyszerűen nem tudom elhinni!

– Én sem.

– Valamit tennünk kell. Ez tényleg nem tisztességes.

Örülök, hogy úgy fogalmazott: *tennünk* kell.

– Megtámadod a végrendeletet, ugye?

– Mr. Crawley azt mondja, hogy nem érdemes. Anyu szellemi képességeinek teljes birtokában volt, blablabla. Azt mondta, rizikós lenne megtámadni, és évekre lekötné a házat.

– Jóságos isten! – Anthony újabb adag bort tölt magának.

– Meg akarom venni Edie–től – mondom neki. – Erre pedig egyetlen lehetséges megoldást látok. – Ezzel mély, bizonytalan lélegzetet veszek. – Tudom, hogy ez nem a legromantikusabb ajánlat, amit valaha hallottál, Anthony, de azt gondolom, hogy te meg én mostanra már elég jól ismerjük egymást.

Anthony nagyon meg van ijedve, de folytatom. Ha egyetlen pillanatig is gondolkodnék, akkor inkább hagynám az egészet. Tudom, nem voltam épp mintapartner, de eldöntöttem, hogy ez már a múlt. Ha az egész élettörténetemet át kellett írni, akkor ugyan miért is ne törölhetném ki belőle Danny Wilde–ot? Anthony majd megbocsátja a kilengést, tudom, hogy így lesz. Tíz együtt töltött évünk alatt ez volt az egyetlen alkalom, hogy más férfira ránéztem. Danny szimpla botlás volt, nem több. Életem hátralévő részében hű és őszinte leszek Anthonyhoz.

– Szeretlek – folytatom. – Tényleg. Ezt te is tudod.

Bizonytalanul bólint.

– Az egyik módja annak, hogy átjussunk ezen a válsághelyzeten, ha egyesítjük a forrásainkat –

magyarázom. – Tudom, hogy nagy dologra kérlek, de megkérdezem, hogy hajlandó lennél–e minden vagyonodat arra áldozni velem együtt, hogy megmentsd az otthonomat és az üzletemet.

Még mindig szó nélkül ül ott.

– Ez lenne, amit mondani próbáltam. – A konyhán át odamegyek hozzá. Újabb mély lélegzetet követően fél térdre ereszkedem előtte. Szívem a torkomban ver, tenyerem nyirkos az izzadságtól. – Anthony Bullmore, megtisztelnél–e azzal, hogy a férjem leszel?

Szája hangtalanul elnyílik.

Odakint a földúton csikorgó hang hallatszik, majd egy jókora dörrenés. Kinyitom az ablakot, és kinézek.

– Edie az – kommentálom a látottakat. – Nekiment a kapunak.

68. fejezet

A húgom leitta magát. Méghozzá a sárga földig. Anthonyval odarohanunk hozzá, ő pedig kinyitja az ajtót (az *én* kocsim behorpadt ajtaját), és kizuhan az ülésből.

– Helló, szivi – nyögi. – Itthon vagyok.

– Jaj, Edie! Te meg hol voltál?

– Felkerestem a pubokat a Costa del Keynesen.

– Úgy fest, alapos munkát végeztél.

Pillantását nagy erővel igyekszik rám összpontosítani, de sikertelenül.

– Sajnálom, Fay! Rohadtul sajnálom! Kifizetem a kocsit.

Rogyadozó lába nem bírja el a teste súlyát, ezért Anthonyval közrefogjuk, és bevonszoljuk a konyhába. Letesszük egy székre, de a feje menten hátranyaklik.

Anthony undorodva méregeti.

– Ne fektessük le azonnal?

– És ha összehányja magát? Megfulladna.

– Akkor kávé kell neki. Feketekávé – rendelkezik Anthony.

Máris ugrom a kávéfőzőért, de abban a pillanatban, hogy otthagyom, Edie kezd lecsúszni a székről.

– Megülni sem tud egyenesen. Le kell fektetnünk – mondom. – Tegyük a kanapéra, és polcoljuk fel a fejét párnákkal.

Együtt kirángatjuk a konyhából, és a kanapéra kormányozzuk. Hiába darázsderekú, így élettelenül egy tonnát is nyomhat. Régen rendszeresen megcsinálta ezt velem. Tiniként sűrűn berúgott, olyankor én csempésztem be a szobájába, nehogy anyu megtudja.

– Beszélnünk kell – motyogja.

– Majd később, miután kijózanodtál – mondom.

– Nem, most… mooost! – sipítja.– Valamit el kell mondanom. – De azután magába roskad, mint egy rongybaba.

Körberakom párnákkal, hogy kényelmesen feküdjön, és megigazgatom illetlenül felcsúszott szoknyáját. Így se néz ki sokkal jobban; a szája nyáladzik, a haja, mint egy madárijesztőé.

Egyik cipőjét minden jel szerint elvesztette.

– Ez borzalom! – motyogja Anthony.

– Elnézésed kérem érte – mondom, noha magam sem értem, miért kérek bocsánatot a húgom miatt.

– Hol is tartottunk?

Bizonytalanul elnevetem magam.

– Épp a kezedet kértem meg.

– Ja, igen – mondja, és beletúr a hajába. Az arca skarlátvörös.

De a válasz elmarad.

– Mit gondolsz róla?

– Izé…

– Azt akarod, hogy újra letérdeljek előtted? – kuncogok fel idegesen.

– Én… izé…

Edie felkönyököl a párnákon. Tekintete ide–oda jár a szobában, míg végre megállapodik rajtunk.

– Mással kefélt, tudsz róla? – közli Anthonyval, majd visszahanyatlik párnáira.

Anthony olyan képet vág, mint akit pofon vágtak. Érzem, hogy minden vér kifut az arcomból.

– Igaz ez, Fay? – bámul rám Anthony elképedve.

Hatalmasat sóhajtok. Akkora a feszültség közöttünk, hogy késsel lehetne vágni a levegőt. Szégyenkezve állok ott, várva, mi történik.

– Nos? Igaz ez? – követelőzik.

– Igen. – Mi mást mondhatnék? Fogalmam sincs, miért ezt a pillanatot választotta az én drágalátos húgocskám a

bili kiborítására. Tán a pia oldotta meg a nyelvét. Tény és való, alaposan elintézett. Bűnös titkom napvilágra került.

Anthony láthatólag alig kap levegőt. Sarkán enyhén ringatózva, remegő hangon mondja:

– Azt hiszem, kell még abból a vörösborból.

– Nekem is.

A nappaliból kifelé tartva a komatózus Edie–re mutatok, bár nem tudom, hall–e egyáltalán.

– Veled majd később számolunk, kisanyám!

Aztán feszélyezetten hallgatva átmegyünk Anthonyval a konyhába.

– Fogjuk a bort, és menjünk ki a szabadba. Szép este van.

Egy félkegyelmű mondhat csak ilyet. Ennél szörnyűbb estét elképzelni sem lehet.

Én viszem a poharakat, Anthony a bort. Egyikünk sem szólal meg. A kert végében leülünk a két székre, ami közvetlenül a csatornára néz. Stan kedvenc helyére.

Néhányan vannak még a parti ösvényen, az alkonyatot élvezve. Továbbra is némán nézzük a vizet. Anthony bort tölt, és elgondolkodva iszik. Szörnyen érzem magam. Szinte tapintani lehet a feszültséget kettőnk között.

– Ne haragudj! – mondom végül, amikor már nyilvánvaló, hogy valakinek meg kéne szólalnia. – Nem tudom, hogyan tehetném jóvá. – Alig tudom rávenni magam, hogy ránézzek. Hányingerem van a bűntudattól. Hogy is tehettem ilyet? – Nem tudom, mi jött rám. Ha vissza tudnám csinálni, hidd el, megtenném.

– Régóta tart? – kérdi Anthony feszülten.

– Egyetlen éjszaka volt az egész. Mindössze egyetlen éjszaka – mondom. Még itt, a sötétben, ebben a válságos pillanatban is el kell hessegetnem forró emlékeimet.

– Ki volt az? – borul el Anthony homloka. – Hiszen nem csinálsz semmit, nem jársz sehová.

Nagyjából le is írta az életem.

– Csak nem Stannel csaltál meg? – nevet fel keserűen.

– Dannyvel – kókad le a fejem a megaláztatástól. – Azzal a fiatalemberrel, aki lakóhajóval járt itt. Az *Álomcsapdával.*

– Vele? – kérdi meglepetten.

Bólintok.

– Senki másra nem néztem az együtt töltött időnk alatt. Esküszöm!

– És egyetlen éjszaka volt?

Újra igent intek.

– A születésnapom éjszakája. Olyan egyedül éreztem magam – mondom. – Tudom, hogy neked ott kellett lenned a kórházban Deborah–val… de akkor is… jó, erre nincs mentség.

– Annyira nem jellemző ez rád, Fay!

– Átmentem hozzá, lerészegedtem, és betéptem.

Ettől jobban eliszonyodik, mint a félrelépésemtől.

– Elhomályosult a tudatom – teszem hozzá arra az esetre, ha nem jött volna rá magától.

De az igazság az, hogy bár sajnálom, hogy megbántottam Anthonyt, arra azonban semmi nem vehetne rá, hogy azt az éjszakát sajnáljam.

Anthony, akit oly régóta ismerek, nagyot sóhajt.

– Tudod, ugye, Fay, hogy a válaszom nem?

– Hogyne tudnám.

– Nem vehetlek feleségül.

– Reméltem, hogy meg tudsz nekem bocsátani, de látom, hogy képtelen vagy rá. Nagyon sajnálom. Megbocsáthatatlan, amit műveltem.

Egyenesen a szemembe néz, és felsóhajt.

– Azért nem vehetlek feleségül, mert mást szeretek.

És valamiért nem is lepődöm meg.

– Deborah–t – mondom.

Hát persze! Hirtelen minden a helyére kerül. Az a sok extra gyakorlás, a hazakísérések, az SMS–ek, a kórházi látogatás. – Azért hozzád fordult a balesetekor, a szülinapom estéjén, mert vele voltál.

– Igen – ismeri be.

Két kezem közé fogom a fejem.

– Hogy nem jöttem erre rá?

Elpirul.

– Úgy tűnik, mindketten félreléptünk.

Miközben a bűntudat mardosott Danny miatt, Anthony is megcsalt – csak éppen, gyanítom, sokkal hosszabb ideig. De meg is érdemeltem.

– Nem kérdem az okát, Anthony. Nem érzem, hogy jogom lenne rá. Mindenesetre tart már ez a te kapcsolatod egy ideje. Jól mondom?

– Amióta belépett közénk – csillan föl a tekintete. –Első látásra beleszerettem.

Elszomorít, hogy ennyi szenvedélyt sosem láttam benne.

– Na, és mi van az internetes pasassal?

– Deborah megpróbált továbblépni. Úgy vélte, soha nem hagylak el. Nagyon kedvellek, Fay! Nem akartalak megbántani.

Kedvel. Ezért adtam oda tíz évet az életemből. Durva. De sose házasodj össze olyannal, akit „kedvelsz”.

– Deborah mellett a világ urának érzem magam! – derül föl Anthony arca. – Vele tökéletesen önmagam lehetek.

– Ez jó. Örülök neki – mondom őszintén.

– Ne haragudj, Fay! Nem tudtam, hogyan mondjam el neked.

Akkor most megkönnyítettem a számára. Elég volt Edie egyetlen részeg mondata, és tíz évem összeomlott körülöttem.

– Mit tehettünk volna ez ellen, Anthony? Mit kellett volna másként csinálnunk?

– Nem tudom. Én sem tudtam, hogy valami hiányzik, amíg nem találkoztam Deborah–val. Különben jól elvoltunk egymással.

Nem tűnik eszményi életnek. „Ellenni” egymás oldalán.

– És ő? Felgyújtotta a szívedet ez a Danny? – kérdi némi torokköszörülés után.

Anthony nem szokott ennyi érzelmet mutatni. Az én drága Anthonym, aki ugyanazt a gabonapelyhet eszi minden áldott reggel, aki kizárólag fekete fűzős cipőt hord, és fehér inget. Most mégis szerelmi lángolásról beszél. A sírás kerülget. Milyen szomorú, hogy ennyi év alatt mi nem tudtuk egymásból előhívni ezeket az érzelmeket.

– Igen – vallom be.

– Akkor vele kéne lenned.

Talán így van, de per pillanat azt se tudom, hol jár.

Anthony mellém húzza a székét. Átölel, én pedig vállára hajtom a fejem, valószínűleg utoljára.

– Azt hiszem, mi is szerettük egymást, Fay, a magunk módján, csak éppen nem volt elég.

Szóval ő mást szeret, aki jobban megérdemli. Nem vágtat elém fehér lovon, hogy megmentsen engem, az otthonomat és a vállalkozásomat. Újabb veszteség ez is a többi mellé.

Tévedtem, amikor azt hittem, hogy a mai éjszaka rosszabb már nem is lehetne.

69. fejezet

Ismerik azt az állapotot, amikor az ember nyitott szemmel virraszt éjjel az ágyában, és egyre jár az agya, és elkerüli az álom? Na, én pontosan ettől szenvedek.

Másnap reggel vérágas szemmel, kimerülten fogadom Liját. Megiszom egy bögre kávét, kevés vízzel, de három–kanálnyi instant kávéporral. Sajnos, nem segít.

– Úgy festesz, mintha cipővel gyepálták volna a fejedet – mondja.

– Nem volt túl jó éjszakám.

– Még mindig anyádat gyászolod?

– Igen, de ez csak a fele a dolognak.

– Igyák egy kávét?

– Jó ötlet. – Lija tehát kávét készít magának, és levág mellé egy nagy szelet tegnapi répatortát. Aztán leül velem szemben; kezd ez reggeli szokásunkká szilárdulni. Kellemes módja ez a nap elkezdésének. Csak épp szeretnék egyszer már jó híreket közölni vele, nem életem összeomlásának újabb részleteit.

Lija jókorát húz a kávéjából.

– Na, ki vele, mi történt?

Tegnap éjjel megkértem Anthonyt, vegyen feleségül.

Lija kis híján félrenyeli a répatortát. Nem szép látvány.

– Hogy mi? Te hibbant nőszemély!

– Úgy látszik, tényleg meghibbantam.

– Nem mehetsz hozzá! Megtiltottam! Remélem, nemet mondott.

– Hát, igen.

– Akkor egyikőtöknek maradt némi esze. Hála istennek!

– A húgom részegen jött haza, és nekivezette a kocsimat a kapufélfának.

Lija a homlokát dörzsöli.

– Mondd, öt percre nem hagyhatlak magadra?

– Van ennél rosszabb is – mondom. – Edie kikotyogta Anthonynak, hogy lefeküdtem valakivel.

– Szar ügy, de nem a világ vége – összegzi a hallottakat.

– Anthony ezután közölte velem, hogy viszonya van Deborah–val.

– Azt a kurva mindenit! Ez jobb, mint a legjobb szappanopera! Hogy maradhattam ki a muriból? Remélem, mindkét jómadarat kirúgtad innen.

– Dehogyis. – Ránézek, és felsóhajtok. – Anthonyval ágyba dugtuk Edie–t, én meg ott ültem mellette, hogy lássam, nem hányja–e össze magát.

– Túl rendes vagy te ezekkel! Ez a te nagy bajod? – fröcsögi.

– Így volt a legjobb. Úgyse kenyerem a titkolózás. Most legalább minden világos.

– Néha csodálkozom, hogy egyáltalán levegőt tudsz venni, amilyen hülye vagy – szid le Lija.

– Balszerencsémre ez azt is jelenti, hogy kártyavárként omlott össze mestertervem, miszerint itt élünk majd Anthonyval, amíg meg nem halunk. Persze úgyse működött volna.

– Hát ezért csináltad?

– Másképp hogy tarthatnám meg a házat és a cukrászdát, Lija? Nincs pénzem, a bank nem ad kölcsön, Edie meg el fogja adni a fejem fölül.

Sírhatnékom támad.

– Mi jött rá a húgodra, hogy ilyen rosszindulatú?

– Részeg volt – mondom. – A sárga földig leitta magát. Ma biztos szörnyen bánni fogja.

– Nem engedheted, hogy átgázoljon rajtad! Meg kell gondolnia magát. Harcolj az otthonodért! – javasolja Lija. – Óriási a tét!

– Nem hinném, hogy Edie szándékosan csinálta.

Ebben a pillanatban a húgom megjelenik a lépcsőn. Napszemüveg van rajta, bőröndje a lábánál.

– Mit csináltam szándékosan? – kérdi rekedten.

– Tegnap éjjel részegen elköpted Anthonynak, hogy lefeküdtem valakivel. El is hagyott – mondom a képébe.

Anthony saját kis afférja a bájos Deborah–val nem az ő dolga. Egyelőre legalábbis nem kötöm az orrára. Megérdemel egy kis szenvedést.

– Ó! – lepődik meg. – Nagyon sajnálom, Fay! Én… – mondja valódinak látszó bűntudattal, és a szavakból kifogyva csak áll ott megszeppenve.

A lábánál heverő bőröndre mutatok.

– Hogy érzed magad ma reggel?

– Ez az egész tök szívás – mondja.

Sajna per pillanat nem tudok vigasszal szolgálni, annyira berágtam rá és a viselkedésére. Mellém kellene álljon, mégis azt érzem, hogy semmibe vesz, és apránként tönkreteszi az egész életemet.

– A hátralévő időre elköltözöm egy szállodába – mondja. – Szerintem így lesz a legjobb.

Elszorul a szívem. Ő a családom. Az egyetlen élő hozzátartozóm. Nem nézhetem végig, hogy csak így kisétál.

– Ne menj el, Edie! Majd találunk valami megoldást. Ne menj el így! Nincs rá szükség. Csak bántjuk egymást, mert ez a helyzet mindkettőnknek fájdalmas.

Bár, ahogy az arcára nézek, úgy tűnik, neki annyira nem is.

Máshogy próbálkozom.

– A húgom vagy. Le kell ülnünk, hogy megbeszéljük, mi legyen. Ez az otthonunk.

– Az *én* otthonom – javít ki. – Az enyém. Én pedig el fogom adni, Fay.

Érzem, ahogy kifut a vér az arcomból.

– Tegnap elmentem egy ingatlanügynökhöz. – Az álla kihívóan mered előre beszéd közben, mint valami elkényeztetett gyereké. – Ma reggel eljönnek, hogy kitűzzék a táblát. Azt mondták, nagyon könnyen el tudják adni.

– Ó, Edie! – szólalok meg. Hirtelen elgyötörtség lesz úrrá rajtam. Legszívesebben lehevernék a konyha padlójára, és bőgnék. – Hogy voltál képes ezt tenni velem?

– Ismered, a helyzetemet – feleli.

– És te is az enyémet.

– Nem hinném, hogy ez a beszélgetés bárhová is vezetne. – Felkapja a bőröndjét. – Ezért is a legjobb, ha elmegyek.

– Taxit kell hívnod – mondom neki. – Tegnap a kocsimat is összetörted. Nem hinném, hogy biztonságos lenne vezetned.

– Ó. – Kicsit visszavesz. – Erről megfeledkeztem.

– Úgy tűnik, az elmúlt pár napban egy csomó mindenről megfeledkeztél, Edie – vágom rá élesen.

Feleletként egyszerűen csak távozik.

70. fejezet

A reggel még véget sem ér, amikor megjelenik egy férfi, és kitűzi az ingatlanügynök tábláját, mialatt Lijával a konyhában buzgólkodunk, hogy teljesítsük a korai ebédrendeléseket. A pasas azt is megkérdezi, hogy letűzhetne–e még egy táblát odalent a kert végében, a csatorna partján, hogy a parti sétálók is láthassák, de nem engedem. Apró és talán értelmetlen ellenálló gesztus, de legalább úgy érzem, tettem valamit.

Edie eladja a házat a fejem fölül, én pedig teljességgel tehetetlen vagyok, nem tudom megakadályozni ebben.

– Szemétláda! – mormogja az orra alatt Lija, és gyilkos pillantást vet a szerencsétlen fickóra, aki csak a munkáját végzi.

Magamban szentül meg vagyok győződve, hogy Edie nem viszi végig ezt az egészet. Megjön majd az esze. Meg kell, hogy jöjjön. Biztos vagyok benne. Ha rájön, hogy valójában mit is művel, tisztességes lesz velem. Aztán hirtelen eszembe jut, hogy azért kerültem ebbe a helyzetbe, mert a tulajdon anyám nem volt velem tisztességes. Na, jó, az a nő, akiről azt hittem, hogy az anyám. Ettől megint összekuszálódnak a gondolataim.

Megnyugtatásul kimérem Stan levesét, és a kerten átsétálva kiviszem neki.

Ma felhős nap van, a cukrászda nagyon csendes. Az égen felettünk vastag fekete fellegek tornyosulnak. Az idő esővel fenyeget, és hideg szellő lengedez. Még a csatorna is nyomorultul fest, szürkén és egyáltalán nem hívogatón.

Stan szeretett tweedkabátjában és sáljában ül a helyén. Ma a sétapálcáját is elhozta, ami rendesen azt jelenti, hogy egy kicsit fáradtnak érzi magát.

– Nem akarna inkább bejönni a házba, Stan? Kicsit hideg van. Nem szeretném, ha megfázna. Beülhetne az ebédlőbe, ha szeretné. Egy percbe se kerül.

– Nem – feleli. – Köszönöm, Fay, de jobb szeretek idekint lenni, bármilyen is az idő.

– Lija lencselevest főzött szalonnával, Stan. Az majd jó melegen tartja.

– Szívből gyűlölöm a lencsét – ragyog fel, ahogy ránéz. – De el ne mondja Lijának! Csak azért is megeszem.

Ránevetek.

– Hozok magának valami mást.

– Erről álmodni sem mertem volna – válaszolja. Aztán a fejével a ház eleje felé bök. – Láttam azt a fickót az eladó táblával.

– Edie műve. Feltett szándéka, hogy pénzzé teszi ezt a helyet. Sejtelmem sincs, hogyan akadályozhatnám meg benne.

– Ez nagyon szomorú.

– Sajnálom, hogy cserben hagyom, Stan. Hol fog így ebédelni?

– Ó, azt majd csak megoldom valahogyan, ebben biztos vagyok. Legvégső esetben majd felnyitok egy–két konzervet. – Megérinti a karomat. – Még mindig áll az ajánlat a kitüntetéseimmel, Fay. Nem tudom, mennyi pénzt kaphat értük, ha eladja őket, de meg kéne tennie. Szeretném, ha legalább átgondolná a dolgot.

Megrázom a fejem.

– Nagyon kedves öntől, de nem. Ezt nem tehetem meg.

– Mihez kezd, ha elkel a ház?

– Tényleg fogalmam sincs, Stan – vallom be. – Nem valami nagy stratégia, de pillanatnyilag abban reménykedem, hogy bárki, aki meglátja a házat, első látásra meggyűlöli.

Sajnos nem gyűlölik meg. Persze hogy nem. A tábla még meg se melegedett a földben, amikor az ingatlanos már fel is hív, hogy megbeszéljen egy időpontot az első ügyfelek

látogatásához. A házat, ahogy magyarázza, úgy árazta be, hogy elkeljen, ezért nagy érdeklődésre számít. Az én nyelvemen ez azt jelenti, hogy a lehető legolcsóbb árat szabták meg, hogy minél gyorsabban túladjanak rajta.

És az események úgy felpörögnek, hogy szinte levegőhöz sem jutok.

Egy bizonyos Mr. Wakeman érkezik három órakor, és vele a legfiatalabb ingatlanügynök, akit valaha is láttam. A vevőjelölt megrázza a kezemet, de szeme már a csatornaparti házat méri fel. Az otthonomat.

Elegáns öltözetű üzletember, aki kíméletlen hatékonysággal és rezzenetlen fapofával járja végig a házat. Ott járok az ő és a kölyök ingatlanos sarkában; nagyjából annyira érezhetik kellemesnek a társaságomat, mint űrhajós a szkafanderben keringő szellentését.

Odakint a kertben Mr. Wakeman szenvtelenül végigméri a csatornát. Aztán a *Merryweather kisasszonyra* mutatva azt kérdi:

– Azt ott elviszik?

– Persze – mondom kiszáradt torokkal. Legalábbis gondolom.

Csak hát hova, és hogyan, amikor nem működik a motorja?

– Akkor jó. Nem szeretném, ha nekem kéne elszállíttatnom.

Hát azt én se, mondom magamban.

Alig van időm, hogy összeszedjem magam. Röviddel ezután, négy órakor beállít egy borzalmas házaspár két követelődző gyerekkel (Mabelnek és Elinak hívják őket). Mr. és Mrs. Everson–Green fel–alá járnak a házamban, belenéznek a fiókjaimba, elhúzzák az orrukat ősöreg fürdőszobám látványától, és a konyhámat is kritizálják a maga kaotikusan sorakozó szekrényeivel.

A kertben Eli–on úrrá lesz a hiperaktivitás, és megpróbál felmászni az almafára. Felhorzsolja a térdét, hosszas bőgés következik. Hoznom kéne néhány konyhai törlőkendőt és

sebfertőtlenítőt, de képtelen vagyok rá. Egyszerűen túlságosan le vagyok törve. Talán meggyűlölik a kertet, rájönnek, milyen veszélyes, utálatos hely. Mabel letördeli néhány virágom fejét. A legszívesebben megölném. Az anyja még csak rá se hederít.

Everson–Greenék ezt követően letotyognak a csatornapartra, ahol kíváncsian néznek szét.

– A kert végében a víz rettentő veszélyes ám a gyerekeknek – jelentem ki.

Az említett gyerekek tesznek rám. A szülőkön az látszik, hogy ennél kevésbé már nem is érdekelhetné őket a hely. Annyira eltölt a bizakodás, hogy készítek némi teát, és Lijával megeszünk egy–egy szelet banános tortát.

– Gyűlölték – mondom neki széles vigyorral.

Lija a tenyerembe csap.

– Jól mondod, Sherlock!

71. fejezet

Fél ötkor Everson–Greenék megteszik árajánlatukat a házra, ami tízezer fonttal marad el a megadott összegtől. Fél óra múlva az ügynök felhív, hogy a húgom belemegy az üzletbe.

Mondhatni, sokkot kapok. Nem gondoltam volna, hogy tetszik nekik a ház.

– A család is épp árulja az ingatlanát, és valaki erősen érdeklődik iránta – magyaráz az ingatlanos, noha alig értem, amit mond.

– És mi lesz a cukrászdával? – nyőgöm ki végül. – Tovább működtetik?

– Á, nem – jelenti ki a kölyök fensőbbségesen. Az nyilván méltóságon aluli lenne nekik. – Csak lakni akarnak itt.

Eszerint otthonom kalapács alá kerül, és szeretett cukrászdámat bezárják.

– Majd értesítem. Hamarosan – mondja az ingatlanos.

Hajléktalanná tettél, gondolom keserűen. Elvetted a megélhetésem. Muszáj ezt ilyen tárgyilagosan, ilyen üzletszerűen a tudtomra adni?

Persze ahelyett, hogy ráönteném a dühömet, udvariasan csak annyit mondok:

– Köszönöm.

Ez a fickó csak a munkáját végzi. A dühömet Edie–nek kell tartogatnom.

Miután leteszem a telefont, leülök a konyhaasztalhoz. A döbbenet elnémít. Soha ilyen szerencsétlennek nem éreztem magam, egészen belekábulok. Hogyhogy ez ilyen hamar megtörténhet?

– Mi a baj? – tudakolja Lija.

– A ház elkelt – mondom neki egyszerűen. – Edie elfogadott rá egy árajánlatot.

– Ezt nem teheti meg!

– Azok a rémes emberek veszik meg az én házikómat! – panaszolom. Még belegondolni is iszonyat.

– Akiknek azok a szörnyű kölykeik vannak?

– Igen.

Lija eltrappol a hűtőig, és egy üveg borral tér vissza.

– Most alaposan leisszuk magunkat – mondja.

– Kinek jó ez? – csóválom a fejem.

– Senkinek – ismeri el, – De nincs jobb ötletem.

Hát nekem sincs.

– Jól van, igyunk – mondom.

Kitölt két pohárral az olcsó fehérborból. Szó nélkül felhajtjuk. Újra tölt. Lassan, de biztosan az egész üvegnyi elfogy.

– Bárcsak meglenne Danny mobilszáma – mondja kásás hangon, miután a második üveget is megnyitottuk. – Felhívnám, fel én!

– Ugyan mit tehetne értem?

– Mosolyt fakasztana az arcodon – mondja. – A jelek szerint én nem tudok.

– Pedig próbálkozol – jegyzem meg.

– Itt maradok éjszakára. Nem akarom, hogy egyedül legyél – ajánlja fel.

– Jó lenne – mondom. – Én sem szívesen maradnék egyedül.

– Majd keresünk valami vacak filmet a tévében, és sokáig fent maradunk.

Átmegyünk a nappaliba, és felkucorodunk a kanapéra, ahogyan Edie–vel tettem alig pár napja.

A Tölgyfa–kápolna kapujában állok a temetkezési vállalkozó társaságában, amikor feltűnik egy taxi, és Edie száll ki belőle. A szemét napszemüveg takarja, ezért nem tudok olvasni a tekintetéből.

Ugyanaz a fekete ruha van rajta, mint a búcsúztatón. Minden porcikájában filmsztárra emlékeztet. Mintha egy

cannes–i bemutatón lenne, nem a Milton Keynes–i temetőben.

Vajon hol szállhatott meg, és miben ügyködik? Talán elmondja, talán nem. Nála soha nem lehet tudni. Rájövök, hogy még annyira sem bízom meg benne, mint addig.

– Helló, Edie.

Márkás tűsarkúját tanulmányozza.

– Szia, Fay.

– Ha készen állnak, mehetünk – jegyzi meg tapintatosan a temetkezési vállalkozó, és elindul a temető felé. Ő viszi az anyu hamvait tartalmazó urnát, mi mögötte lépegetünk. Egyikünk sem szólal meg, ahogy áthaladunk a takaros kerten, be magába a temetőbe.

Modern, ápolt környezet ez, noha a sírok kissé zsúfoltan sorakoznak. Apu sírja előtt kis gödröt ástak.

– Akarnak szólni pár szót? – kérdi a temetkezési vállalkozó illőn letompított hangon.

– Én nem, köszönöm – felelem.

– Viszlát, anyu – ennyi telik Edie–től, majd zokogni kezd.

A temetkezési vállalkozó ezután a gödörbe ereszti az urnát, és félrehúzódik.

Csak állunk ott ketten, elmerülve gondolatainkban. Továbbra sem vagyok ura az enyéimnek. A nő, akit egész életemben anyámnak hittem, nem volt az. Nem tudom, ezt siratom–e, vagy Miranda halálát. Mintha szélmalomharcot vívnék, még a saját érzéseim között sem ismerem ki magam.

Csak nézem az anyu hamvát őrző urnát, de közben semmit sem érzek. Mintha ez az egész nem velem történne, hanem mással. Hallom, hogy Edie még hangosabban hüppög mellettem. Ömlik a könnye. Tudom, hogy most vigasztalnom kellene, de nem tudom rávenni magam, hogy átkaroljam.

A következő pillanatban a temetkezési vállalkozó megköszörüli a torkát, nyilván annak jeleként, hogy ideje

mennünk. Megfordul, és visszakísér minket a Tölgyfakápolnába.

– Őszinte részvétem – motyogja. – Ha bármiben a szolgálatukra lehetünk, kérem, ne habozzanak felhívni minket.

– Köszönöm. Mindent köszönök – mondom.

Kezet rázunk, ő pedig magunkra hagy bennünket. Edie–vel csak állunk ott továbbra is mozdulatlanul.

Látva, hogy semmi egyéb nem fog történni, azt mondom:

– Hát, akkor ennyi volt.

Húgom papír zsebkendővel törölgeti a szemét.

– Nem tudom, mit szokás csinálni ilyenkor.

– Én sem.

– Beülünk valahová meginni valamit? – kérdi könnyek között. – Jólesne egy kis brandy.

– Ha akarod – bólintok.

– Meg kell beszélnünk egyet–mást – mondja.

Mivel szegény kocsim egyelőre hasznavehetetlen, és még semmit sem tettem a megjavítása érdekében, taxit kell hívnunk. Mielőbb el kell vinnem a szervizbe, mert kezdünk kifogyni a készleteinkből a cukrászdában, el kell mennem majd a nagybani eladóhoz. Aztán eszembe jut, hogy pár hónap vagy talán pár hét múlva nem is lesz többé cukrászda.

Feltárcsázom annak a taxitársaságnak a számát, amelyikkel idejöttem.

72. fejezet

Szerencsére percek múlva be is futnak. Ez idő alatt sután téblábolunk Edie–vel. Mindketten hátra ülünk, jó távol egymástól.

– El tudna vinni minket a legközelebbi pubba? Mindegy, melyikbe – mondom.

A sofőr tehát ráfordul a forgalmas főútra, és teljesíti a kérésemet. A pub nem épp a higiénia temploma. De hát kit érdekel? Nem lakomázni jöttünk.

Kifizetem a taxist, és belépünk a pubba.

Tök átlagos hely, erős macsó beütéssel. A bárpult körül kockás inges, farmeros pasasok csoportosulnak. A szőnyeg ragad a kilötykölt sörtől.

Leülünk egy asztalhoz, pontosabban Edie leül, amíg én a bárpultnál magamnak egy csésze teát, neki brandyt rendelek. Nem kérdeztem meg Edie–t, kér–e enni, de jobb is így, mert az étel borzalmasan fest. Nincs pincér, ezért megvárom, amíg elkészül a teám, aztán visszaviszem italunkat az asztalunkhoz.

Edie elé tolom a brandyt, és letelepszem.

– Szép volt a szertartás – mondja. – Semmi hűhó, de azért szép.

– Igen – értek egyet, noha semmi szépet nem találtam benne, szimplán csak kellemetlen volt.

Edie kezével körbefogja a kis kupicát, úgy kortyolgat a brandyből. Olyan képet vág, mint aki inkább duplát szeretett volna.

Pár percnyi zavart csönd után én szólalok meg.

– Ha jól értem, eladtad a házat.

– Nos, van új fejlemény. Ma reggelről – húzza meg ismét az italát.

Látom rajta, hogy igyekszik tartani az ünnepélyes hangnemet, noha alig bírja elrejteni izgalmát. Gyanakodni kezdek.

– Miféle fejlemény?

– Van egy vevő, aki készpénzben fizet – mondja az előbbi bujkáló elégedettséggel. – Jobb ajánlatot tett, mint Everson–Greenék. Ötezer fonttal többet ad, és várni sem kell. Ezért ezt választottam. Remélem, egyetértesz.

– Nincs nekem ebbe semmi beleszólásom, Edie.

Ő azonban csak mondja tovább, mintha meg se hallana.

– Ez azt jelenti, hogy hamar túl leszünk a dolgon. A pénz megvan, már oda is adták az ingatlanügynöknek.

Mivel csak két megtekintésünk volt, feltételezem, hogy Mr. Wakemanről, az egyedülálló üzletemberről van szó. Tudtam, hogy jó ingatlan, de még sosem adtam el házat, nem tudtam, hogy ilyen gyorsan lezajlik.

– Már csak a formalitásokat kell elintéznünk – mosolyodik el akaratlanul is. – Négy hét, és vége az egésznek. De lehet, hogy kevesebb.

Ez a meglepetésekkel teli hónap tehát még egyet tartogatott a számomra, gondolom.

– És velem mi lesz, Edie? – kérdezem, mikor végre rátalálok a hangomra. – Mi lesz velem egészen pontosan?

– Tudom, milyen nehéz neked, Fay – mondja idegesen. – De hát ezen nem lehet segíteni. Én csupán teljesítem anyu végakaratát.

– Nem kívánta, hogy eladd a házat, Edie. Azt akarta, hogy hazagyere és benne lakjál; hogy a család kezén maradjon. Valószínűleg ennek a hibás logikának mentén zárt ki a végrendeletéből.

– Szó sem lehet róla, nem érted? – vág durcás képet. – Az életem New Yorkhoz köt. Brandonhoz.

– Megvehettem volna én a házat, ha adsz rá időt.

– Nem hiszek ebben – hárítja el fensőbbségesen. – Mellesleg így lesz a legjobb.

– Neked, de nem nekem.

– Marad néhány heted, hogy elköltözzél.

– Igazán köszönöm.

– Mihez kezdesz? – vág végre bűnbánó képet.

– Nem tudom, Edie. De kösz, hogy megkérdezted.

– Ne élcelődj velem, Fay! Anyu intézte így, nem én.

– A szó szoros értelmében földönfutóvá teszel, teljesen kisemmizel, tudsz róla?

– Az eladás után visszafizethetem a kölcsönöket, amiket tőled kaptam. Amilyen hamar lehet, eljuttatom hozzád a pénzt.

– Hallod is, amit mondasz? Akkor kaptad tőlem azt a pénzt, amikor egy lyukas garasod sem volt, és attól féltél, hogy elveszted az albérleted. A megtakarított pénzecském volt, mégis szó nélkül neked adtam.

– Mindössze tízezer font lehet. Minden gond nélkül visszakapod – morogja.

– Igen, mert kábé félmillióért eladtad a házunkat.

– Többet is kaphatsz, ha akarsz – jegyzi meg vonakodva. – Mondjuk, még egyszer ennyit, hogy átvészeld a nehézségeket.

– Ne fáraszd magad – mondom. – Fizesd vissza, amivel tartozol, és kész. A többit majd megoldom magam.

Kiiszom a teámat, és felállok.

– Remélem, boldog leszel azzal a pénzzel, Edie. Vigyázz magadra! – zokogok fel.

Megindulok az ajtó felé.

– Fay! – kiált utánam. – Fay, gyere vissza!

De nem fordulok meg, megyek tovább.

73 fejezet

Lássuk tehát: ebben a hónapban elvesztettem az anyámat, a húgomat, a pasimat, az otthonomat és a vállalkozásomat. Kis híján az ép eszemet is.

A ház eladása megy a maga útján. Amiért fohászkodtam, abból természetesen semmi sem teljesült. Ma az illetékesek aláírják a szerződést, és ha minden a terv szerint zajlik, a jövő hét végére le is zárul az ügylet. Ez a tudat ólomsúllyal nehezedik rám. Szeretném, ha valaki átölelne, és megvigasztalna, hogy minden jóra fordul. De Anthony elment, és Danny is. Egyedül kell végig csinálom ezt is.

Éjszakánként az ágyban heverve Dannyre gondolok. Szívesen mondanám, hogy ettől jobban érzem magam, de a vágyakozás csak még nyomorultabbá, még magányosabbá tesz. Úgy kell erővel átvonszolnom magamat a napokon.

Ötletszerűen nézegettem lakásokat a neten, kérdés azonban, hogyan tudnám kifizetni állás nélkül. Az igazat megvallva, nincs is hozzá nagy kedvem. Amíg tart a jó idő, lakhatnék a *Kisasszonyon,* de a hajó lakhatóvá tétele is tömérdek pénzt igényel. Ráadásul azért is fizetni kellene, hogy valahol lehorgonyozhassak, mivel nem hinném, hogy az új lakó szívesen venné, ha ott duzzognék a kert végében.

Továbbra is nagy a vendégjárás, senki sem sejti, hogy a cukrászda hamarosan bezár. Ez eddig a legjobb nyarunk, amiben nem kis része van a mesés időjárásnak. Lijával reggel óta talpon vagyunk, és javában tart az ebédeltetés. Bűnnek érzem, hogy egy ilyen nagyszerű, virágzó vállalkozást fel kell számolnom. Megfelelő kezekben tovább fejlődhetne. Talán én sem érezném olyan rosszul magam a bőrömben, ha tudnám, hogy valaki átveszi, és megvalósítja mindazt, amit szerettem volna, de nem volt rá érkezésem.

Az is aggaszt, hogy hamarosan Lijának sem lesz munkája; kivált, mert a jelek szerint kísérletet sem tesz arra, hogy újat találjon. Soha nem kéredzkedik el, hogy interjúkra járjon. Lehet persze, hogy nyomban kap valamit, már ha nem mutatja ki a nehéz természetét. Aggódom érte. A nyers külső melegszívű, gondoskodó lányt rejt. Már jó ideje dolgozik nekem, és úgy érzem, felelős vagyok érte. Vajon hogyan él meg a cukrászda nélkül? És hogyan élek meg én?

– Fel a fejjel – mondja Stan, amikor kiviszem neki a levest. – Lesz ez még így se.

– Rosszabb már nemigen lehet – biztosítom.

Leteszem elé a tálat, kikészítem az evőeszközeit, és egy tányérra a barna kenyeret. Aztán leülök mellé a székre.

– Ma délután írják alá a házeladás papírjait. Itteni napjaim meg vannak számlálva.

– Ó!

Bárcsak kiderülne, hogy Stan csodatévő tündér! Hát nem lenne fantasztikus, ha most felállna, és bejelentené, hogy titokban milliomos, és most egy tetemes összeggel hálálja meg az évek során kapott leveseket és tortákat? Ezzel meg is lenne mentve az otthonom és a vállalkozásom. Aztán a varázspálcája egy mozdulatával minden kívánságomat valóra váltaná.

Csakhogy ez itt a való élet, ahol mindössze annyi történik, hogy Stan levese kihűl.

– Valami majd csak történik – jelenti ki derűlátón. – Mindig így van ez.

– Igaza van – felelem, noha nem hiszem, hogy ez az igazság az én esetemre is vonatkozna. – Vissza kell mennem a konyhába, különben Lija ízekre szaggat. Magára hagyom a levesével.

– Mi jót eszünk ma?

– Fűszeres sütőtökkrémlevest, Stan.

– Ó, az a kedvencem. Roppant egzotikus – derül fel ráncos képe.

Sietve távozom, nehogy meglássa a könnyeimet. Hiányozni fog ez a hely, hiányozni fog Lija és Stan.

Végig bőgöm az utat a konyháig. A veranda sarkánál megállok, és a kötényembe törlőm az arcom, nehogy Lija meglássa, hogy megint sírtam. Ám alig lépek be az ajtón, ismét rám törnek a könnyek.

– Megint sírtál?

– Nem, nem, csak virágpor–allergia. Ma igen magas a koncentráció – védekezem.

Lija felvonja a szemöldökét, de még mielőtt tovább faggatna, megszólal a telefonja. Megtörli a kezét, és megnézi a kijelzőt.

– Ezt fel kell vennem – mondja.

Kimasírozik, én pedig látom, ahogyan lehajtott fejjel fel–alá jár a kocsifelhajtón, és beszél. Aztán más dolgom akad, szendvicseket viszek ki az almafa alatt ülő családnak. Egy törzsvendég házaspár is beugrik. Hétvégi vendégeim, tortát vesznek. Amíg kiszolgálom őket, pár percig elcsevegek velük.

A konyhába visszaérve Lija a munkapultnak dőlve, karját mellkasán keresztbe fonva fogad. Noha arcán ritkán mutatkoznak érzelmek, most idegesnek látszik.

– Beszélnem kell veled – mondja.

– Bármit mondasz is, nem lehet olyan rossz, mint ahogy rám nézel – felelem.

Arra számítok, hogy közli, talált másik állást. Talán már holnap kell kezdenie, és nem akar benne hagyni a pácban. Nos, ha ez a helyzet, hát sebaj: Lijának azt kell tennie, ami neki a legjobb.

Mielőtt azonban bármit mondhatna, nekem is megszólal a telefonom. Az ingatlanügynök az. Elszorul a szívem.

– Egy pillanat – ígérem Lijának. – Egyetlen pillanat.

Fogom a telefont, és átmegyek a nappaliba.

– Helló, Miss Merryweather – mondja az ügynök vidáman. – Csak értesíteni akartam, hogy aláírtuk a szerződést. Az üzlet lezárásának napját jövő péntekre tűztük ki. Tehát, gratulálok.

Nyilvánvalóan fogalma sincs a helyzetemről, és arról, hogy mennyire lesújtó számomra ez a hír.

– Köszönöm – mondom.

– A húga azt mondja, hogy ön néhány nap alatt kiüríti az ingatlant.

Valóban? Milyen kedves tőle. Hát akkor már nincs mit tenni. Szó sincs róla, hogy holmi tündér beavatkozna az utolsó percben. És Edie szíve sem változik meg egy pillanat

alatt. Fejem a vérpadon, ő pedig boldogan sújt le a baltával. A tulajdon kishúgom, akinek mindig támasza voltam, lám, a szükség órájában tökéletesen cserben hagy.

Szomorúbb vagyok, mint valaha.

– Igen – mondom.

Bontom a vonalat, mára elég ebből. Edie volt az, aki ilyen villámsebesen el akarta adni a házat, nézzen szembe ő a következményekkel. Nekem most már nincs más dolgom, mint összepakolni és távozni.

Fejemet két kezembe temetve leülök a kanapéra. Sokkos állapotba kerültem. Megtörtént hát. Hajléktalan lettem.

74. fejezet

Nem tudom, meddig ülhetek ott magamba roskadva, katatón állapotban. Végül Lija jön át a nappaliba.

– Bocsáss meg – szabadkozom, és ruhaujjammal gyorsan megtörlöm az arcomat. – Egy pillanat, és megyek. Csak összeszedem magam. Nyilván egy csomó rendelés felgyűlt közben.

– Szarok a rendelésekre – válaszolja Lija.

Hát igen, gondolom, én is szarok rájuk. Mit érdekel? Tőlem aztán ezt az egészet eltalicskázhatják a pokolba. Na persze, mit hazudozok itt magamnak? Igenis érdekel.

Lija a körmét rágja.

– Valamit el kell mondanom.

– Ne most, Lija, kérlek! Nem hiszem, hogy el tudnék viselni még egy rossz hírt. Nem várhat?

– Nem – térdel le elém a padlóra. – Most kell elmondanom.

Felsóhajtok, és mentálisan felvértezem magam.

– Rendben. Ne kímélj!

– Nem tudom, hogy is mondjam.

Kézfejemmel elmázolom a könnyeimet, ő pedig ünnepélyesen átnyújt egy darab gyűrött konyhai törlőkendőt.

– Hadd találjam ki. Találtál új állást?

– Nem. Ez rosszabb. Vagy jobb. – Mély levegőt vesz, szeme aggodalmasan csillog. – Nem tudom.

– Csak nem mész vissza Lettországba?

Villámló szemmel néz rám.

– Ne légy ostoba.

– Oké, rendben. – Megöl a kíváncsiság, úgyhogy rászólok: – Bökd már ki!

Apró gombócot formál az ökléből, és végül kifakad:

– Megvettem a házat.

Felkapom a fejem.

– Házat? Milyen házat?

– Ezt a házat.

– Te?

– Én.

– Biztos vagy benne?

– Igen. Én vagyok a készpénzes vevő.

Könnyes, némiképp zavarodott nevetésre fakadok.

– Mi? Hogyan? Miért? Mikor?

– Kértem kölcsön egy oroszországi nénikémtől, aki kétes üzleteket folytat.

– Mennyire kéteseket?

Lija vállat von.

– Nagyon?

Még jobban nevetek. Most már kicsit hisztérikusan is.

– Ez most igaz? Nem lehet az.

Igent int a fejével.

– Miért csináltad? *Hogyan* csináltad?

– Nem akartam, hogy elveszítsd az otthonodat. Hogy elveszítsd a munkádat.

– Azt hittem, az az üzletember vette meg, aki körülnézett itt. Mi is volt a neve? Mr. Wakeman? Akkor nem ő állított be egy készpénzes ajánlattal? – Őszintén szólva, mióta Edie beindította az eladást, beszélni sem akartam a dologról. Mivel csak ketten nézték meg a házat, egyszerűen azt hittem, a fickó volt az.

– Nem. Én voltam. Mit tehettem volna, Fay? – Hangja szokatlanul izgatottan cseng. – Nem hagyhattam, hogy ideköltözzön az a rémes család a szörnyeteg gyerekeivel. – Kerüli a pillantásomat, mialatt folytatja. – Én is szeretem ezt a házat! És téged is!

Ez aztán vallomás a javából tőle. Megmasszírozom a halántékomat.

– Nem tudom felfogni. Biztosan igaz?

Bólint.

– Most már itt maradhatsz, úgy gondoltam, vezethetnénk a cukrászdát együtt. – Idegesen harapdálja az ajkát. – Segíthetnél visszafizetni a kölcsönt, és üzlettársak lehetnénk.

Újabb háborodott nevetés tör fel belőlem.

– Haragszol? – Hófehér arcán két skarlátvörös folt jelenik meg. – úgy gondoltam, ez a legjobb, amit tehetek.

– És ezt értem tetted?

– Magamért is – ismeri be. – Be akarok társulni az üzletbe. És a szép házba is.

– Ó, istenem! – Nem tudom, mit tegyek. Nem tudom, mit mondjak.

– Együtt lakhatnánk itt, Fay. – Aggódón és könyörgőn pillant rám. Aztán elfintorodik. – De azért nem költözöm abba a szobába, ahol a vén szatyor aludt.

– Jaj, Lija!

– Nem örülsz?

– El vagyok ájulva. – Az agyam olyan zavarodott, hogy azt hiszem, menten leolvad. – Miért nem mondtad?

– Nem tudtam, mit szólnál hozzá. És azt gondoltam, lebeszélnél róla.

Bánatos pillantást vetek rá.

– Azt tettem volna.

– Meg tudjuk csinálni! – biztat. – Tudom, hogy menni fog. Egy csomó ötletem van. – Ez az első alkalom, hogy Lija szenvedéllyel beszél valamiről. – Kicsivel több pénzt kértem a kétes nénikémtől, hogy feltupírozhassuk a házat. Danny majd visszajön, és segít.

Szóval ő is gondolkodott rajta, hogyan lehetne visszacsalni Dannyt. Ez megmosolyogtat. Eltűnődöm, merre lehet és mit csinálhat most. Lehet, hogy talált magának egy megfelelő állást.

– Vissza kell mennem a konyhába – pillant hátra Lija félénken.

– Előbb hadd öleljelek meg – mondom.

Felállok, és éles nyelvű, ingerlékeny, de nagyon kedves barátnőm hagyja, hogy átkaroljam.

– Nincs harag?

– Hálás vagyok – mondom. – Nagyon, nagyon hálás.

Még mindig nem tudom elhinni, hogy tényleg ezt tette.

Gondolta bárki, hogy a jó tündérem mégiscsak felbukkan, méghozzá egy csontos, morcos lett leányzó képében? Hirtelen forró szeretetet érzek iránta. Olyan boldog vagyok, hogy itt akar megtelepedni, ezt akarja az otthonának, és tovább akarja működtetni a cukrászdát.

– Szeretem ezt a helyet. Elgondolni sem tudok jobb tulajdonost a csatornaparti háznak.

Habozva elvigyorodik.

– Úgy lesz minden, ahogy eddig. Semmi nem változik.

De ahogy figyelem, amint vékony háta eltűnik a konyha irányában, szívem mélyén valami azt súgja, hogy téved. Minden megváltozott. Semmi sem lesz már ugyanaz, mint volt.

75. fejezet

Gondolataimba merülve baktatok a parti ösvényen. Ma is rekkenő a hőség. Noha még nincs dél, hétágra süt a nap.

Nem aludtam az éjjel. Úgy látszik, ez egyre többször fordul elő. Most éppen Lija bejelentése miatt, hogy hamarosan ő lesz a ház és a cukrászda tulajdonosa. Örülök, hogy sikerült neki. Hogyne örülnék. Ha már egyszer el kell adni a házat, és ezt láthatóan nem tudjuk elkerülni, lehet–e jobb új tulajdonosa? Meghat, hogy segíteni akart, de azért remélem, magáért is tette.

Egyedül azt nehezményezem, hogy nem árulta el előbb a dolgot, de ahogy mondta is, megpróbáltam volna lebeszélni róla. A ház hatalmas, a cukrászda pedig óriási felelősség. Lija még fiatal, nem szeretném, ha megrekedne a kötelezettségek mocsarában, ahogyan én tettem. Neki még élveznie kellene az életet.

A legújabb fordulat ellenére sem tudom, merre visz az utam. Minden, ami idekötött ehhez a helyhez, semmivé foszlott: anyu, Anthony, a cukrászda. Tényleg itt maradhatok, és dolgozhatok Lijának? És tényleg ezt akarom?

Agyamban egymásnak ellentmondó gondolatok kavarognak. Per pillanat semminek nem látom értelmét. El kell mennem pár órára, hogy kitisztuljon a fejem. Vannak dolgok, amikhez idő kell.

A cosgrove–i zsilipkapuhoz érve a kiegyensúlyozó rúdra telepszem, és két karommal körülfonom a térdem, így nézem a világ folyását. Akkor vagyok a legnyugodtabb, amikor vízen vagy vízközeiben lehetek. Most is érzem, hogy lassan lecsillapodom, helyreáll a lelki egyensúlyom.

A csatorna partján az ember soha nem magányos, mert mindig történik valami. Odaintek a bringásoknak és a

kocogóknak, akik fújtatva lihegnek el mellettem. Aztán egy kacsát figyelek, amint megkerüli a zsilipet hét kiskacsával, és a vízbe csobban a túloldalon. Nem győzöm csodálni a kacsamama ügyességét. A látvány egy kis megkönnyebbülést hoz életemnek ebbe a vigasztalanul sötét korszakába.

A másik dolog, ami egy kis örömet okoz, az Danny emléke. Sokat gondolok rá, szinte minden gondolatom nála jár. Vajon visszajön–e valaha is, és én itt leszek–e akkor?

Pár perc múlva elhúz előttem egy lakóhajó – de nem ismerős. Még javában tart az üdülőszezon, a csatornán hemzsegnek az ország minden részéből idekerült bárkák. Lijának bőven akadt dolga; kellenek a torták a cukrászdába és a *Kisasszonyra* is.

A hajó – *Négy Szél* a neve – a zsilip felé közeleg. Egy párt látok rajta, rendszeres csatornalakónak tűnnek. A hátul álló rasztafrizurás pasi odaköszön, és én visszaintegetek. A rózsaszín hajú, kezeslábasba öltözött nő kiugrik a partra a zsilip kezelésére.

– Helló – üdvözlöm, ahogy közelebb ér. – Messziről jönnek?

– Warwickshire–ből – mondja, miközben kinyitja az alsó zsilipkaput. – Na és maga?

– Én helybeli vagyok. – Apu lakóhajója felé biccentek, amely lejjebb horgonyoz a csatornán. – Enyém a cukrászda itt lejjebb a parton. – Aztán eszembe jut, hogy ez már a múlt. A cukrászda Lija szerető gondoskodását élvezi. Egyedül az övé, senki másé.

– Szép itt – mondja a nő. – Rég jártunk erre.

– A csatornán élnek?

– Igen. Már több mint tíz éve.

– Akkor bizonyára szeretik ezt az életet.

– Nem hinném, hogy vissza tudnék költözni a négy fal közé. Akkor jut csak eszembe, amikor a jégből kell kivágnunk magunkat télen. Szeretem a szabadságot, ami a vízi élettel jár.

Változatosságra vágytunk, és tessék, itt vagyunk!

– Nem találkoztak útközben egy *Álomcsapda* nevű hajóval?

– Vagy tízzel is – neveti el magát.

– Értem. – Nem tudtam, hogy *ennyire* gyakori név.

Felugrom, és segítek a nőnek kinyitni a zsilipkaput.

Férje odaint köszönetképpen, majd a zsilipkamrába kormányozza a hajót.

– Gondolom, egy konkrét *Álomcsapdát* keres – mondja a nő.

– Igen, egy jóképű pasassal a fedélzetén.

– Na, ha ilyet láttam volna, azt biztos megjegyzem – neveti el magát. – De nem, nem láttam a maga *Álomcsapdáját.*

Persze túl szép is lett volna. Danny mostanra bárhol lehet a csatornahálózatban. Azt sem tudom, merre indult. A Grand Union Londonig visz, de ha észak felé vette az irányt, most akár Shropshire–ben vagy Leicestershire–ben is lehet. Bárhol.

Miután a *Négy Szél* átkelt a zsilipen, búcsút intek a párnak, és tovább ballagok a Két Bárka irányába. Remélem, kicsit kitisztul a fejem.

Útközben vadvirágot szedek a sövények mentén. Danny is mezei csokorral köszöntött fel a születésnapomon. Libapimpó, erdei turbolya, kerti székfű és réti legyezőfű van a csokromban. A Két Bárkában veszek a bárpultnál egy diétás kólát, és letelepszem egy asztalhoz a napsütésben. Aztán taxit hívok. Míg megérkezik, hátradőlök székemen, és lehunyt szemmel élvezem az arcomat cirógató nap melegét.

Percek múltán egy közeledő párra leszek figyelmes. Kézen fogva, nevetve jönnek, lerí róluk, mennyire szerelmesek. Kezemmel beárnyékolom a szemem a napsütés elől, és látom, hogy Anthony és Deborah az. Anthony boldogabbnak látszik, mint velem valaha is.

Már közel járnak, amikor megállnak és összenéznek. Arcukra fagy a mosoly. Nyilván most vettek észre.

– Sziasztok – köszöntöm őket a tőlem telhető könnyedséggel. – Szép napunk van ma.

– Szia. – Anthony idegesen Deborah–ra pillant.

– Jó együtt látni kettőtöket. Kiültök a szabadba?

– Igen – mondja. – Bekapunk valamit ebédre.

– Leülhettek ide is – ajánlom fel. – Kellemes hely. Egy–két perc, és én már itt se vagyok.

Mellém telepszenek. Deborah idegesen babrálja a haját, amelyet a nyolcvanas évek divatja szerint bodorított ki. Szűk ruhát, magassarkút és színben hozzájuk illő – ezúttal neonkék – körmöket visel. Sortomban és gyűrött fehér ingemben szégyenletesen alulöltözöttnek érzem magam. Az se biztos, hogy egyáltalán megfésülködtem reggel.

Anthony büszkének látszik, s a szeme úgy csillog, mint mellettem soha.

– Annyira sajnálom… – kezdené Deborah, de tiltakozón feltartom a kezem, hogy ne folytassa.

– Ne mondj semmit. Nincs rá szükség.

Semmi kedvem bocsánatkérést vagy magyarázkodást hallgatni. A szánalmukból meg végképp nem kérek. Ha azt képzelik, hogy haragszom a viszonyuk miatt, hát tévednek. Csupa jót kívánok nekik. Anthony kifejezetten lazának tűnik. Roppant divatos inget visel, látszik, hogy nem ő választotta, és tükrös aviátor napszemüveget, ami mosolyra késztet. Deborah eszerint elvitte vásárolni, noha Anthony nehezen válik meg a pénzétől. Éveket fiatalít rajta ez a szerelés. Legközelebb Deborah talán rugdalózót ad rá.

– Őszintén örülök, hogy összejöttetek – mondom.

Mindketten mintha megijednének tőlem, magukba húzódnak.

Hogyan is róhatnám fel nekik a boldogságukat? Szép pár. Amúgy meg, bárhogyan végződött is hosszú kapcsolatunk, remélem, barátok maradhatunk Anthonyval. Ahogy jobban megnézem magamnak, hihetetlennek érzem, hogy azt képzeltem, működhetne a házasságunk. Kedvelem őt, de nem szeretem. Mostanra ezt is tudom. Saját

kifejezésével élve, nem gyújtotta fel a szívemet. Ez más előjoga. Az a kevés kóstoló a szerelmi szenvedélyből megtanított, hogy ne elégedjem meg kevesebbel.

– Mi a helyzet a házeladással? – kérdi Anthony óvatosan. – Edie meggondolta magát?

– Nem – mondom. – Eladta. Mindenáron hozzá akart jutni a pénzéhez.

– Micsoda szégyen! Sajnálom, Fay.

– Én is. – Felveszem a csokrom. Egy szirmot szórakozottan elmorzsolok az ujjaimmal. – Lija vette meg.

– Lija?

– Valami kétes orosz nagynénitől van a pénz – bólintok.

– És te? Mit gondolsz erről?

– Örülök neki – mondom, és így is gondolom.

– De mi lesz most veled?

Mondhatnék valami csodálatosat, mesélhetnék róla, milyen izgalmas terveim vannak a jövőre nézve, de nincs ennyi fantáziám. Az agyam még mindig sokkban van, és csak vegetál.

– Őszintén szólva, tényleg nem tudom.

– Ha segíthetek valamiben… – Nem fejezi be a mondatot.

– Köszönöm, megleszek.

A gondjaim nem tartoznak rá többé, és nem is fogom zavarni őt velük.

A taxi behúz a parkolóba.

– Ez az enyém – mutatok rá. Még kiiszom a kólámat. – Mennem kell.

Kurta puszit lehelek Anthony arcára. Ugyanezt megismétlem Deborah–val, aki melegen mosolyog rám. Kedves nő, jót tesz majd Anthonynak. Jobban illik hozzá, mint én.

– Okvetlenül gyere el a következő fellépésünkre! – hadarja Anthony. – Félreteszek egy jegyet.

– Az remek lenne! – Majd ha fagy, kisapám, gondolom magamban.

– Sok szerencsét, Fay! – mondja.

– Köszönöm. – A várakozó taxi felé indulva arra gondolok, hogy szükségem lesz rá.

76. fejezet

Elindulok a Tölgyfa–kápolnától a temető felé. Mivel ezúttal egyedül vagyok, több mindent észreveszek. Némelyik síron csak pár szál virág árválkodik, azok is kornyadoznak a hőségben. Más sírok beszédesebbek, többet elárulnak: játékautók, sörösüvegek, mini whiskeys üvegek, medálok, a fejfához erősített, megviselt műanyag borítóban őrzött fényképek tanúskodnak a halottak egykori szenvedélyeiről.

A legmegrendítőbbek a gyereksírok, telerakva megkopott játék mackókkal és viharvert babákkal. Az egyiket „boldog születésnapot” zászló takarja. Rajta elszórtan színes kártyák üdvözlik az elhunytat, „A mi drága fiunk”, „Kedves unokám”, „Kedvenc unokafivérem” felirattal. Ez a feltűnő sír egy kisbabáé, aki „halva született” tíz esztendeje. Könnyek gyűlnek a szemembe a látványtól. Egy élet, ami azelőtt ért véget, hogy elkezdődött volna.

Van egy pad ott, ahol a sírok sora véget ér. Az évek során az itt megpihenők apró emlékeket aggattak a fákra: szíveket a beléjük vésett nevekkel, fűzfafonatokat, üveggömböket vagy forgó réz szélcsengőket, amelyek a legkisebb fuvallatra is megcsendülnek.

Végül ott állok apu és anyu sírjánál. Együtt vannak az öröklétben. Vajon tényleg ezt akarták? Hol van eltemetve a vér szerinti anyám? Hirtelen elszánom magam, hogy kiderítem. Apu kijárt–e a sírjához? Engem is el kellett volna vinnie.

A sírkövön már ott díszeleg az új véset. *Miranda Merryweather, a hőn szeretett feleség és anya* – ez áll ott, meg anyu születési és halálozási dátuma. Mindez édeskeveset árul el róla. De hogy is mondhatná el egy kis kődarab anyu egész életét?

Leülök a fűre a sírkővel szemben, bámulom, és próbálom megfogalmazni az érzéseimet. A csöndet csak a fákra telepedett madarak csivitelése töri meg, és a temető mögötti forgalmas út autóinak berregése.

Végül sikerül annyira összeszednem a gondolataimat, hogy valami megközelítően koherens formában kimondhassam őket.

– Miért? – kérdezem. – Ez minden, amit tudnom kell. Miért tetted? Egymás ellen hangoltál minket Edie–vel, holott erre tényleg semmi szükség nem volt. Szerettelek, és úgy ápoltalak, ahogy egy édes leány teszi. És mindeközben te soha nem gondoltál rám az édes gyermekedként. Hogy lehettél ilyen gonosz?

Jó lenne valamiféle égi jel, ami elárulná, hogy mostohaanyám, a nő, akit mindig is anyámnak hittem, Miranda Merryweather, odafentről hallja, amit mondok. Mondjuk, egy rózsán megcsillanó napsugár, vagy egy színpompás madár egy ágon. Ilyesmi. De egyáltalán semmit nem látok. Anyu mindörökre elment, csak káoszt és fájdalmat hagyva maga után

– Szerettél engem egyáltalán? – faggatom tovább a semmit. – Annak alapján, amit tettél, nem hiszem.

Újra leülök, szótlanul, de amikor már biztos vagyok benne, hogy semmilyen válaszra nem számíthatok, felállok, hogy távozzam.

– Megbocsátok – mondom. – Persze megbántottál. És talán ez is volt a szándékod. De azt hiszem, Edie–nek sokkal többet ártottál. Ő majd fogja a pénzt, és semmi perc alatt a nyakára hág. És utána mihez kezd? Tönkretetted a kapcsolatunkat, talán örökre. Én voltam az, aki törődött vele. Neked még csak sejtelmed sem volt róla, milyen az élete, és talán hibát követtem el, hogy elhallgattam előled az igazságot. Nem volt az a tökéletes lány, amilyennek gondoltad, anyu. Távolról sem. Rendszeresen adhattam volna neki egy szolid összeget. Hozzám haza, bármikor visszajöhetett volna. De ennek most vége, és én féltem őt.

Leteszem a vadvirágokat a sírkő lábához.

– Bárhogy legyen is, még mindig szeretlek, és ezentúl is hozok virágot. Nekem te voltál az anyám. Az egyetlen, akit ismertem. De meg fogok tudni mindent a valódi anyukámról is. Mindent tudni akarok róla, hogy ki volt. Vajon azt gondoltad, hogy apu mindig is jobban szerette őt nálad?

Ezután nem tudom, mi egyebet is mondhatnék még, úgyhogy visszafordulok a kápolna irányába. Amíg élt, anyuval mindig nehéz volt beszélgetnem. Most, halálában, még sokkal nehezebb.

77. fejezet

A cukrászda ugyan zárva tart a mai napon, de Lijával eperdzsemet kell főznünk, mert kezdünk kifogyni belőle. Jó lenne megint egy szedd magad–akción beszerezni a gyümölcsöt, de egyre kevesebbet hirdetnek; a környéken a telkek többségét beépítették. A másik lehetőség az lenne, hogy mi magunk termesztünk annyit, amennyi ellát minket a nyárra. Elkülöníthetnénk egy ágyást a kertben erre a célra. Most már persze Lija határoz erről, nem én.

Ki kell mennünk a piacra, hogy bevásároljunk nyári gyümölcsökből. Ma Woburnben van piacnap. Természetesen ez a drágább megoldás, de inkább támogatom a különbözettel a helyi gazdaságot, mint hogy spanyol vagy mexikói importárut vásároljak egy szupermarketben. Jó minőségű helyi áru, és mi jó minőségű dzsemet főzünk belőle.

Tudom, hogy holnaptól minderről Lija dönt majd. A magam részéről igyekszem minél jobban megkönnyíteni az átadást. Szeretném, ha Lija jóleső várakozással, nem pedig félelemmel nézne a jövőbe. Nehéz kellene legyen a szívem, valamiért azonban meglepően könnyű. Jól aludtam az éjszaka, és az sokat számít, nem igaz? Dannyről álmodtam, mint újabban sokszor, ez is hozzájárul a jókedvemhez.

– Taxival kell mennünk, a kocsim még nem használható – mondom Lijának. – A behorpadt szélterelőt, húgom ajándékát, még helyre kell hozni. Meg kellene tanulnod vezetni. Neked is el kell majd járnod a nagy–kereskedőkhöz. Ha mindig taxival intézed, inged–gatyád rámegy.

– Tudom, és vezetni is tudok, csak nem szeretek – mondja. – Amúgy kocsim sincs.

– Meg kell javíttatnunk az enyémet. Aztán téged is beveszlek a biztosításba. Nem is tudom, miért nem

foglalkoztunk ezzel korábban.

Lija rezzenéstelen arccal hallgat.

– Betehetnénk a befőttesüvegeket a mosogatógépbe – mondom. – Mire hazaérünk, tiszták lesznek.

– Tudom – mondja idegesen.

– Jaj, ne haragudj. Csak igyekszem segíteni neked, mint leendő tulajdonosnak.

– Semmi nem változott, érted? – mondja. – Semmi.

– Rendben. – Vesszük a bevásárlószatyrainkat, és nekiindulunk.

Úton Woburnbe Lija hallgat a taxiban. Rövid út, és a vidék gyönyörű errefelé. Lija a tájat nézi. Amikor megérkezünk, kifizetem a taxist, és elindulunk a főutcán a piac felé. Lija vonakodva jön mellettem, akár egy duzzogó tini.

Belekarolok.

– Bevásárlás előtt együnk egy tortát és igyunk meg egy kávét. Egyszer végre minket is kiszolgálhatnak. Hátha jobb kedved lesz tőle.

– Lehet – mosolyodik el vonakodva.

– Nevezhetjük akár terepszemlének is. Nem árt rajta tartani a szemünket a versenytársakon.

Betérünk a legelső teázóba. Van pár asztal a szabadban, az egyik üres. Lijával odasietünk és gyorsan elfoglaljuk.

Jön a pincérnő, hogy felvegye a rendelést. Furcsa ez a fordított helyzet. Mindketten tejeskávét és gyömbéres tortácskát rendelünk.

– Minden rendben lesz. Nincs miért izgulnod – mondom.

– Nagy felelősség ez – néz rám üres tekintettel. – Félek, Fay! Soha nem akartam magamnak a cukrászdát. Nagyon jó volt nekem melletted.

– Itt leszek, hogy segítsek. Nézzük át a könyvelést az este, hogy rájöjj az ízére. Megcsinálhatjuk némi bor mellett.

Könnyekben tör ki.

– Pocsékul érzem magam! Ez a te vállalkozásod. Én meg ellopom.

– Nem, nem, dehogy! – karolom át. – Éppenséggel megmented. Gondold el, a ház azé a szörnyű családé lett volna, a cukrászdát pedig be kellett volna zárni. Te tartod életben.

– Mégis szar érzés. Én is azt hittem, ez a legjobb megoldás, de már nem vagyok olyan biztos benne.

A vállamon zokog, miközben én csillapítón veregetem a hátát.

– Nyugi, nyugi – gügyögöm, mintha a gyerekem lenne. – Igenis ez a legjobb megoldás! Hidd el. Csak megijedtél kicsit. Ketten mindent eligazítunk, meglásd.

Felveszi a szalvétát, és hangosan kifújja az orrát.

– Bassza meg! – morogja, amitől a mellettünk elhaladó öreg néni ijedtében ugrik egyet. Aztán felháborodva mered ránk, megköszörüli a torkát, és továbbmasírozik.

– Ezek a fiatalok! – veti még oda a válla fölött.

Ezt a fiatalt azonban nem ismeri, pedig csodás jellem. Rengeteget köszönhetek neki. Többet, mint a tulajdon húgomnak.

78. fejezet

Hazavonszoljuk a tetemes mennyiségű eperszerzeményt a cukrászdába. Mindketten farkaséhesek vagyunk. Összeütök egy szendvicset, és végigrohanok az utcán Stan házához.

Mikor bekopogok, csak soká válaszol. A szívem a torkomban dobog, míg várom, hogy ajtót nyisson. Eljön a nap, amikor többé nem jön az ajtóhoz. Nem tudom elviselni a gondolatot.

Kócos a haja, és kissé kábán néz.

– A kertben bóbiskoltam – ásít egy nagyot.

– Jól tette. – Átnyújtom a lefóliázott tányért. – Ma csak egy szendvicset kap, Stan. Chesire sajt és házi hagymalekvár.

– Ó, az a kedvencem! – csillan fel a szeme.

– Lijával épp lekvárt főzünk. Most kezdtünk hozzá.

– Hálás vagyok én mindenért, amit hoz, Fay. Annyira kedves magácskától!

Néha elesettebbnek látszik az átlagnál. Ez is ilyen nap. Sápadt a bőre, a tekintete ködös. Muszáj emlékeztetnem magam, hogy kilencvenhárom éves, és nem él örökké. De remélem, nem mostanában megy el. Nem tudnék elviselni egy újabb veszteséget.

Nézzen át hozzánk később egy tortára, ha van kedve. Tea is lesz.

– Ma nem – mondja. – Ma egy kicsit fáradt vagyok.

– Akkor pihenjen. Hozzak át egy kis levest később?

– Nem – mondja. – Majd a hűtőből eszem valamit.

– Biztos?

Bólint.

– Rendben, de hívjon fel, ha bármire szüksége van. Megígéri?

– Igen.

– Holnap pedig várjuk ebédre. Eljön, ugye?

– Semmi nem tarthat vissza.

Lassan hazaballagok. Időről időre a vállam fölött visszapillantok Stan házára, és megpróbálok nem aggódni miatta.

A konyhában Lijával nekilátunk a lekvárbefőzésnek. Igazi, professzionális befőzőgépek vagyunk, mindketten imádjuk ezt a munkát. Megmossuk az összes gyümölcsöt, majd teát készítek. A konyhaasztalhoz telepszünk a bögréinkkel, és elkezdjük megtisztítani a gyümölcshegyet.

Négy kisebb halomba szortírozzuk őket; ennyit tudunk feldolgozni egyszerre. Kitöltőm a teát és bekapcsolom a rádiót, hátha attól jobban megy a munka.

Lija egy kissé felderült. Nem mosolygós, persze, túl sokat azért nem várhatok tőle. Gyorsan dolgozik éles késével, különválasztja az eper húsát a csészelevelektől.

– Mit nézel? – kérdi, amikor észreveszi, hogy figyelem.

– Semmit – mondom gyöngéd mosollyal. – Csak azon tűnődtem, milyen messzire jutottál azóta, hogy jelentkeztél erre az állásra. Nagyon büszke vagyok rád.

– Hagyd abba, mert újra elbőgöm magam – fenyeget.

– Nem szabad! Gondolj a jövőre! Tudom, hogy felvirágoztatod ezt a helyet.

– Holnap véglegesítjük az eladást.

– Tudom. Kicsit furcsa érzés, hogy attól fogva te leszel itt a góré.

– Maradsz, ugye? Muszáj maradnod! Kérlek! Úgy gondoltam, mindketten lakhatnánk az emeleten. Melyik háló legyen a tiéd?

– Szeretnék a régi helyemen maradni, jó lesz úgy? – Furcsa ez a beszélgetés egykori otthonomról. – Te meg beköltözhetsz anyu szobájába. Az a legnagyobb. Majd kipakolok. Meg kitakarítok.

Fel is újíthatjuk, úgyis rászorul itt minden.

– Jó, akkor én megyek Miranda szobájába.

Észrevettem, hogy mióta anyu távozott az élők sorából, Lija nem titulálja többé vén szatyornak.

– Nem akarok önző lenni. Ez mostantól a te tulajdonod, nem az enyém. Ha az én szobám jobban megfelel, mehetek én anyuéba.

Vajon meddig udvariaskodunk majd így egymással?

– Nem, már eldöntöttük az előbb, igaz? – De aztán ajkát rágva hozzáteszi: – Arra gondoltam, hogy talán Edie szobájából lehetne az iroda, és a nagy vendégszobát átalakíthatnánk nappalivá.

– Ez remek ötlet! – mondom. – Nekem soha nem jutott eszembe.

– Ezzel a földszinti nappali felszabadul, úgyhogy oda is kiterjeszthetnénk a cukrászdát. Növelnénk a forgalmat.

– Hűha! Látom, tényleg gondolkodtál rajta.

– Máson sem gondolkodom.

Elnevetem magam.

– Menni fog, Lija! Meglátod.

Felbátorodva tovább mondja.

– Este is kinyithatnánk. Akár vacsorát is adhatnánk. Nem minden este, de néha. Maximálisan ki kell használnunk, amink van.

Ritkán láttam Liját ilyen izgatottnak. Sápadt arca felélénkül, ami megmosolyogtat, de arra is rádöbbent, hogy a vállalkozásom immár végleg kikerült a kezemből.

– Mindenben támogatlak, Lija, amit csak elgondolsz – mondom őszintén.

– Majd időről időre összedugjuk a fejünket – feleli komolyan.

Elfojtom a mosolyomat. A szemem előtt változik át üzletasszonnyá.

Mostanra az összes epret megpucoltuk. Előveszem a négy nagy lábast, és egy–egy platnira helyezem őket a tűzhelyen. Hamarosan rotyogni fog bennük a lekvár.

Lija az edényekbe önti a gyümölcsöt.

– Mihez kezd Edie a sok bútorral és egyébbel? – kérdem. Éppenséggel el is adhatná nekünk. De hová kerül akkor Lija holmija? Jómagam a legcsekélyebb erőfeszítést sem tettem a ház kiürítésére. Edie nem mondta, mit akar. Anyu minden cókmókját ki kell pakolni, de még a saját szobájából se vitt el semmit. Biztos szüksége lesz egyre–másra, de legyen ez az ő gondja. – Minimum a konyhafelszerelésre szükséged lesz.

– Mindent megvettem – feleli. – Mindent, de mindent. Jó áron adta.

– Ó! – A húgom ezt se kötötte az orromra.

– Ha van valami, amit meg akarsz tartani, a tiéd, csak szólj – mondja Lija gyorsan.

– Nem – rázom meg a fejem. – Nincs semmi, ami kellene ettől a családtól. Legyen csak a tiéd. Gondolom, anyám cuccai neked sem kellenek; majd kiválogatom őket.

Csak nyugisan, Fay! – Tétován megérinti a karomat. – Senki nem siettet.

– Persze. – A szívem mégis azt súgja, minél hamarabb, annál jobb.

Cukrot szórok a gyümölcsre, aztán forralni kezdjük a lekvárt. Lija jobban ért a befőzéshez, mint én, úgyhogy ráhagyom, felügyeljen ő az edényekre. Inkább előszedegetem az elmosott üvegeket, és felsorakoztatom őket a munkapulton, aztán újabb adagot teszek a mosogatógépbe.

– Kész! – jelenti ki Lija a válla fölött néhány perccel később.

Leveszi és a konyhaasztalra helyezi az edényeket a tűzhelyről. – Jól néz ki. – Mennyei illatok töltik meg a konyhát.

– Csak meg kell várnunk, amíg leülepedik, utána kiadagolhatjuk.

– Meg kéne ünnepelnünk a sikert egy pohár borral – javasolja.

– Pompás ötlet! – Hirtelen erőt vesz rajtam a fáradság.

– Totál kivagyok. Üljünk le tíz percre a csatornához.

79. fejezet

Úgyhogy Lijával elővesszünk egy palack fehérbort a hűtőből, aztán leülünk a mólón, és lábunkat a víz felett lógatjuk. Kitöltők egy kevés bort. A nap nagy része elment a lekvárkészítéssel, én pedig fáradt vagyok. Nem is csoda, hiszen megint elég össze–vissza alszom. Egyik éjjel minden rendben van, aztán a következőn hajnalig hánykolódom. Szempilláim elnehezülnek. Az elmúlt pár hónapban állandó feszültségben éltem, és már alig várom, hogy vége legyen. Ha Edie visszatér az Államokba, Lija pedig átveszi ezt a helyet, nekem végre lesz időm a saját életemre.

Lija az enyémhez koccintja a poharát.

– Kettőnkre!

– Kettőnkre! – ismétlem.

Felsóhajtok, és igyekszem kiengedni a feszültség egy részét a testemből. A nyakam betonnehéz, a vállam olyan, mintha ruhafogas lenne a belsejében, de a bor kétségkívül javít a helyzeten. Kellemes este van, a nap még mindig melegen mosolyog az égen. Szellő se rezdül. A csatornát övező sásban szitakötők cikáznak, és egy kis fajdtyúk sürgölődik köztük. A túloldalon a parti ösvényen még a szokásos a forgalom: kutyasétáltatók, kocogók és kéz a kézben andalgó szerelmespárok, akik valószínűleg épp a Két Bárka felé tartanak.

– Ezekben a napokban csak akkor tudtam pihenni, ha lejöttem a vízhez – mondom Lijának. – Szeretek itt lenni. Edie és anyu sosem volt oda úgy érte, mint én és apu.

– Bárcsak ismertem volna az apádat! Kedves fickó lehetett.

– Az volt. – A bor nagyon jól csúszik, így aztán újra töltöm a poharainkat. – Szeretném, ha a *Merryweather kisasszony* is újra működne egy napon. Apu is örülne neki. –

Magamban hálát adok, hogy anyu rám hagyta a hajót. Ha Edie örökli, valószínűleg merő rosszakaratból elsüllyesztené.

– Kell majd találnunk valami másik helyet, ahol tortát és lekvárt árulunk.

– Egy nyári lak megfelelne – javaslom. – És nem is lenne túl drága.

– Működne, de szerintem az emberek szeretik a hajóbolt egyediségét.

– Nem akarok nyomban holnap elhajózni vele, Lija! – nyugtatom meg. – Még sok időbe telik, amíg felújítom szegény vénlányt. – Ezt magamra is mondhattam volna.

Újratöltöm a poharainkat, aztán hanyatt fekszem a mólón, és élvezem a napfényt az arcomon. Lija lerúgja a bakancsát, és mellém heveredik. Csodásan karcsú lábszára kísértetiesen sápadt, pedig történelmünk legmelegebb nyarát éljük, és én arra gondolok, hogy talán nem is tud lesülni.

– Mostanra kihűlt a lekvár – jegyzi meg. – Fel kell majd melegítenem.

– Csináljuk inkább reggel. Mostanra túl sokat ittam, hogy lekvárt merjek. Tele lenne vele a padló.

– Halasszuk holnapra – ért egyet Lija. – Megérdemeljük a pihenést.

– De meg ám. – Úgyhogy ott heverünk, és tovább bámuljuk az azúrkék eget. A nyár hamarosan véget ér, ki kell hoznunk belőle a legtöbbet, mert aztán a kert és a csatorna téli gúnyát ölt.

– Hiányzik? – kérdi, miközben a lassan vonuló bárányfelhőket tanulmányozza a fejünk felett.

– Kicsoda? Anthony?

– Ne akard, hogy kinyírjalak!

Ezek szerint Dannyre célzott.

– Igen. Mindennap. – Már hetek óta elment, de én még mindig állandóan rá gondolok. Folyamatosan ott van az agyam hátsó rekeszében.

Lija oldalt fordul, és a szemembe néz.

– Vissza fog jönni. Biztos vagyok benne.

– Remélem.

– Most már szabadon szeretheted őt, Fay.

– Igen. – Ez a lehetőség valójában megijeszt. Nincs semmi, ami mögé elbújhatnék. – De mi van, ha mégsem jön vissza? Mi van, ha talál egy nagyszerű munkát, meg egy csodás lányt valahol máshol, mérföldekre innen?

– Akkor magányos öregasszonyként halsz meg, vagy hozzá kell menned Bűzös Stanhez.

– Köszönöm, Lija.

Bármilyen ijesztően hangzik, nagyon is igaza van. Danny és én egy múló pillanatot élveztünk ki, de ez engem örökre elkísér. Nem félek a lehetőségtől, de tény: ha nem lehetek Dannyvel, akkor magányosan végzem.

80. fejezet

Lijával mindketten másnaposak vagyunk. Múlt éjszaka Edie szobájában aludt, és a szokottnál később kezdünk reggel.

Hálóruhában reggelizünk. Rajtam a megszokott pizsamám és köntösöm van, Lija fekete, épp csak valamit takaró trikót és bugyit visel. De legalább tudom, hogy a bugyi tiszta, és fogat is tud mosni – a sürgősségi felszerelés ilyenkor is jól jön. Mindketten egy tál gabonapelyhet és erős feketekávét reggelizünk.

– Ne rágj olyan hangosan – szól rám Lija.

– Bocs.

– A lekvár még mindig a lábasokban van – jegyzi meg.

Tudom jól, az előbb pakoltam oldalra őket, hogy legyen helyünk leülni az asztalhoz.

– Egy perc alatt újra melegítjük, aztán már tölthetjük is az üvegekbe.

– Egy kicsit folyós – mondja Lija, ahogy ránéz. A pillantásától még a tej is összeugrana, de nem tudom, hogy a lekvárnál is beválik–e. – jobban be kéne sűríteni.

Ez lesz az első dolgunk. – Aztán a másnaposság ködén át hirtelen feldereng, hogy Lija ma valamikor a cukrászda tulajdonosává lesz. Ezzel tehát – tetszik vagy nem – életem új szakasza veszi kezdetét. Noha alapvetően hálás vagyok, hogy Lija és nem valaki más vette át az üzletet, a szívem így is nehéz egy kicsit.

Még jobban elnehezül, amikor köhintést hallok, és megfordulva meglátom Edie–t, ahogy a nyitott konyhaajtóban áll. Szűkre szabott, napsárga ruhát visel, hozzá formatervezett napszemüveget. Karján nagyjából tizenötezret érő, márkás kézitáska. Biztos vagyok benne,

hogy új szerzemény, és Edie még arra se vette a fáradságot, hogy megpróbálja eldugni előlem. Forr bennem az epe.

– Szia – mondja habozva.

Közel egy hete nem láttam.

– Csak azért jöttem, hogy elbúcsúzzam – mondja. – Ma estére foglaltam jegyet New Yorkba.

– Ilyen hamar?

– Most már nincs semmi, ami itt tartson. – Némi topogás után bejön a konyhába.

Lija feláll, hogy leülhessen a helyére, de ő elmegy mellette.

Meg kéne kínálnom teával, pirítóssal vagy bármivel, de most nincs kedvem civilizáltan viselkedni. Ha csak ránézek a húgomra, minden porcikám fáj. Mindent elvett tőlem, és még csak nem is szégyelli magát.

A napszemüvegét feltolja a feje tetejére.

– Az üzlet ma lezárul. Az ügynök azt mondta, minden rendben van, már csak a hívására várok.

Hát ennyi, gondolom. Így ér véget.

Edie háta mögött Lija felvesz egy kést, és nyakmetszésre utaló mozdulatokat tesz. Kezemet a szám elé kell tennem, hogy elrejtsem a mosolyomat, és titokban köszönetet rebegek Lijának, hogy egy kis vidámságot csempész ebbe a pillanatba. Nélküle teljesen elveszett lennék.

– Azt hittem, mostanra összepakoltál és menetkész vagy – folytatja drága húgocskám, és jeges pillantást vet a pizsamámra, meg Lija alsóneműjére. – Értem én, hogy az új lakók nem azonnal költöznek be, de rövidesen – tüntetőleg az órájára pillant – ez a ház már nem lesz a tied, hogy benne élj.

– Itt maradok Lijával. – Ha értelmes felnőtt ember módjára tárgyalt volna velem az elmúlt hetekben, akkor ezzel már tisztában lenne. Láthatóan abban a hitben él, hogy a mai nappal kiteszik a szűrömet a csatornaparti házból. Ettől csak még jobban haragszom rá. Sejtelme sincs,

hogy hova megyek innen, vagy mihez kezdek, de nem is törődik vele.

– Nem maradhatsz itt – csattan fel.

Ebben a pillanatban megszólal a mobilja.

– Igen – mondja. – Köszönöm. Ezt örömmel hallom. – Ajakcsücsörítve fordul felém, ahogy kinyomja a telefont. – Az adásvétel minden további nélkül lezajlott.

– Én is örömmel hallom – felelem. – Remélem, most már boldog vagy.

– Nem rajtam állt – mondja fensőbbségesen. – Anyám akarta így.

– Nos, akkor tiszta lelkiismerettel mehetsz vissza New Yorkba, hiszen teljesítetted a végakaratát.

– Nem hinném, hogy teljesen érted a helyzetemet – pipul be. – Brandonnak meg nekem pénzre van szükségünk. Jól tudod, hogy nem örömömben tettem.

– Aha. – Túl fáradt vagyok ahhoz, hogy vitába szálljak vele. – Most legalább lesz pénzed. Én meg örülök, hogy a ház Lijáé lesz.

Edie megpördül és ránk mered.

– Hogy mi?

– Örülök, hogy Lija az új tulaj – mondom újra. – Ő legalább tovább viszi a keserves munkával felépített vállalkozásomat.

– Mi az, hogy te vagy a tulaj? – förmed Lijára a húgom.

Ebben a pillanatban megszólal Lija telefonja.

– Igen. Köszönöm. Ezt örömmel hallom – utánozza Edie–t. – Nos, a ház az enyém – mondja sugárzó mosollyal, miután bontotta a vonalat.

– Gratulálok! – ölelem meg. – Annyira örülök!

– Te vetted meg? – Edie keze ökölbe szorul, arca céklavörös lesz dühében. – Az nem lehet. Valami Robert nevű pasas a vevő.

– Roberta – javítja ki Lija alig leplezett kajánsággal. – Roberta Lija Vilks.

– Át akartok verni?

– Nem. Miért tennénk? – felelem.

– Sejtelmem sem volt arról, hogy Lija a vevő.

– Miért, mit számít? Megkaptad, amit akartál.

– Látom, nagyon okosnak képzeled magad – mondja összeszűkült szemmel.

– Nem örülsz, hogy legalább lesz hol laknom? – olvasom a fejére. – Minden mást elvettél tőlem. Lija készpénzzel fizetett, így gyorsabban lezajlott az egész.

– Nem tudom, miben mesterkedsz, Fay, de nem hagyom magam átrázni!

– Szó sincs semmiféle átrázásról, Edie. Csak nem minden alakult úgy, ahogyan elképzelted. Ennyi.

– Legyetek akkor boldogok egymással – fröcsögi.

– Majd igyekszünk, igaz? – fordulok Lijához.

– Igaz – feleli.

– De azt hiszem, valamiről megfeledkeztünk, Lija.

– Éspedig?

Tekintetem a lekváros lábasokra villan. Lija veszi a lapot.

– Ó, igen.

Együtt felemeljük az egyik súlyos lábast.

A húgom úgy néz ránk, mintha mind a ketten begolyóztunk volna. Ami igaz is lehet.

– Egy, kettő, három! – számolok, és megindulunk Edie felé, aki azonnal felismeri tekintetünkben a rossz szándékot.

– Úgyse mered. – Hátrálni kezd, de a munkapult megállítja.

Mi viszont megállíthatatlanok vagyunk. Kicsinyes bosszú ez, tudom, de fikarcnyi lelkifurdalásom sincsen, sőt nagyon is élvezem a dolgot.

Lijával Edie fejére öntjük a folyós eperlekvárt. Csak áll ott, és köpköd tehetetlen dühében, ahogy a lekvár végig csorog makulátlan aranybarna fürtjein, tökéletes sminkjén és márkás retiküljén. Napsugársárga ruhája úgy fest, mintha haslövést kapott volna.

– Jaj! Jaj! – sikoltozik. Őrjöngve törölgeti magáról a lekvárt a két kezével, próbálja eltávolítani a ragacsos

trutymót a hajából és az arcáról, ám csak jobban szétmázolja az egészet a ruháján. A retikülje is telement lekvárral.

Vadul ver a szívem, zihálva szedem a levegőt. Aljasnak, nagyon, nagyon aljasnak érzem magam. De akkor is élvezem a helyzetet.

– Végeztem veled, Fay! Többé nem vagy a nővérem – közli Edie.

– Azt hiszem, jóval korábban végeztünk egymással, Edie – mondom szomorúan.

Az ajtóhoz masírozik, közben kis híján elcsúszik a lekváron.

– Fel ne merj hívni! Soha többé nem beszélek veled!

Bevágja maga után az ajtót, és elviharzik.

– Gonosz liba! Jól vagy? – néz rám Lija kérdőn.

Igen – felelem. A szívem ismét rendes tempóban ver. Edie is azok növekvő számú seregéhez tartozik tehát, akiket kiírtam az életemből. Iszonyúan sajnálom, de azért némi elégtételt is érzek.

Lenyalom az ujjamra csörgött lekvárt, és Lijához fordulok.

– Igazad volt. Tényleg kissé folyós.

81. fejezet

A cukrászdában nagy ma a sürgés–forgás. Lija ezer mindenfélét csinál egyszerre, de ő így szereti. Tortát süt és szendvicset gyárt, mondhatni, futószalagon. Már nem érzem otthonomnak a házat, sajátomnak a cukrászdát. Szívesen mondanám, hogy minden visszatért a rendes kerékvágásba, de igazából tehetetlenül sodródom.

Úgy érzem, Lija továbbra is lábujjhegyen jár körülöttem, és naphosszat szorongva méreget. Csak nem attól tart, hogy miután átadtam a kulcsokat, világgá megyek? De hiszen hová is mennék? Időbe telik, amíg beleszokunk ebbe az újfajta rendbe, ezt mindketten tudjuk.

Lija lett a főnök, és noha utasítgat, mióta csak ismerem, ez azért más. Mégis örülök. Ha már el kellett veszítenem a cégem, inkább ennek a drága lánynak jusson, mint bárki másnak.

– Füstölt lazac a fa alatt ülőknek – mondja, de még hozzáteszi: – Kérlek szépen.

Kétségkívül nem önmaga.

Felveszem a tálcát, és kibaktatok vele a kertbe. Fensonéké a rendelés, akikkel máskor semmi bajom, ma azonban össze kell szednem magam a csevegéshez. Mikor leteszem eléjük a szendvicseket, határozottan úgy érzem, hogy ez már nem az én életem, hanem másé. Bár igyekszem elfojtani, mégis úgy érzem, elvettek belőlem egy darabot. Azokra az időkre gondolok, amikor a tüdőmet kiköpve robotoltam itt… és ugyan miért? Anyuért csináltam, kettőnkért. Anyu azonban mindent Edie–re hagyott, fütyült rám, és a húgom gondolkodás nélkül kisemmizett. A dolgok állása szerint Edie–vel is végeztem. Azt hiszem, képtelen leszek neki megbocsátani, hogy földönfutóvá tett. Ő pedig a

lekvárt nem fogja soha megbocsátani, pedig az ő szemétségeihez képest az semmiség volt.

Nagy a forróság, fülledt, párás a levegő. Az emberek úgy panaszkodnak a hőségre, ahogy csak a napfényhiányos britek tudnak. Az időjósok szörnyű meleget jövendölnek, a vízügyesek azzal fenyegetődznek, hogy betiltják a kerti locsolást. Valahányszor melegem van, leülök öt percre a csatorna partjára lehűlni. Ennyi elég is. A kert is megszenvedi a kánikulát, a virágok elhervadnak a szárazságban. Remélhetőleg hamarosan változik az idő.

A csatornán szintén nagy a forgalom, de még a hajók is valahogy letargikusan vonszolják magukat, s rajtuk a turisták vörösek, mint a főtt rák a könyörtelenül tűző napsugaraktól. Manapság a központi fűtés és a fatüzeléses kályhák télen is viszonylag lakhatóvá tudnak tenni egy hajót. Sokkal nehezebb hűvöset csinálni rajtuk ilyen hőségben. A *Kisasszonyon* mi néha éjjel is nyitva tartunk ajtót–ablakot, hogy legalább egy kis huzat hűsítse a levegőt.

Vajon hol lehet most Danny? Lehorgonyzott–e valahol a rekkenő hőségben, vagy megy előre rettenhetetlenül a csatornán? Remélem, élvezi a vízen töltött nyarat.

Húgom mostanra visszaért New Yorkba. Remélem, jó útja volt. Elszomorít, hogy nem én vihettem ki a reptérre, hogy el sem búcsúztunk. Remélem, Brandonnal boldogok lesznek anyu örökségével, és bölcsen használják fel azt a pénzt. Most, hogy a szüleim meghaltak, Edie–vel meg összevesztem, szálegyedül maradtam a világon. Legközelebbi hozzátartozóim Lija és Stan.

– Kérhetünk még teát, Fay? – kiáltanak oda Fensonék az almafa alól, én pedig visszazökkenek a valóságba révedezésemből.

– Persze, hogyne. – Visszamegyek a konyhába, hogy összekészítsem nekik a teát. Mikor visszaérek, Lija azt mondja:

– Délután áthoznám a cuccaimat, ha nem bánod.

Megfogom csontos vállát, és szeretettel megszorongatom.

– Ez a te házad, Lija. Persze hogy nem bánom.

– Ashley kölcsönvette a barátja furgonját, hogy segítsen a költözésben.

A Két Bárka helyes csaposa. A Csatorna Fesztivál éjszakája óta nem hallottam róla, ez tehát újdonságként ér. És Lija egyértelműen elpirult, amikor a nevét említette.

– Tehetek még érted bármit?

Vállat von.

– Leszedem anyu ágyát. – Tudom, hogy Lija nem szívesen költözik anyu szobájába, de én alaposan kitakarítok és kiszellőztetek neki. – Van tiszta ágyneműd dupla ágyhoz? Ha nincs, egy ittenit is használhatsz.

– Igen, hozok magammal. Amint bezártunk, elmegyek. Rendben?

– Nem kell kikérned az engedélyem, Lija – nevetek fel. – Úgy jössz és mész, ahogy neked tetszik. Te vagy a főnök. Én meg az alkalmazott.

Nem is állapodtunk meg, mennyi lesz a fizetésem, de előbb–utóbb muszáj sort kerítenünk erre a beszélgetésre, mert az a kevés pénzem, ami van, elfogy lassan.

82. fejezet

Ashley, a csapos befut a barátja furgonján Lijáért. Kedves fickó. Törődő. Nézem, hogyan távolodnak az utcánkban a kátyúkat kerülgetve. A felfüggesztés panaszosan nyögdécsel.

Aztán felmegyek az emeletre, és leszedem az ágyneműt anyu ágyáról, hogy Lija felhúzhassa a magáét, amikor visszaér. Furcsa, de a temetés óta alig tettem be ide a lábam. Sokkal több a tennivaló, mint gondoltam. Anyu gyógyszerei ott sorakoznak az éjjeliszekrényén, könyve nyitva annál az oldalnál, ahol abbahagyta az olvasást. A gardróbban ott állnak a ruhái, némelyiket évek óta nem viselte. Ezt is ki kell ürítenem Lijának, meg a fiókos szekrényt is.

A szoba levegője áporodott, és legyünk őszinték, öregasszonyszag van. Elszorul tőle a torkom. Széthúzom a függönyöket, és szélesre tárom az ablakokat, hogy beengedjem a fülledt esti levegőt. A horizonton sötét felhők gyülekeznek, lóg az eső lába.

Egyelőre mindent áthordok Edie régi szobájába. Majd kiszortírozom, ami még viselhető, és elviszem a város valamelyik jótékonysági üzletébe. Nincs olyan sok cucc. Pár dohos vén kabát, jó ideje nem voltak szabad levegőn, csinos ruhák azokból az időkből, amikor anyu még kijárt az emberek közé, és törődött a külsejével. A portól könnybe lábad a szemem. Magam elé képzelem anyut, aki úgy hevert felpolcolt párnái között, mint királynő a trónján. Sajnálom, hogy beszennyeződött az emléke. Ha eljön a halálom napja, szeretném, ha az emberek szeretettel emlékeznének rám.

Felnyalábolom a ruharakásokat, átviszem Edie szobájába, és az ágyra halmozom őket. Ezt a cipők és pár

retikül követi. A fiókos szekrényt is kiürítem. A legfelsőben a fehérneműk vannak, a következő a hálóruháké – anyu mást nem is nagyon viselt az utolsó időkben. Ez is mind Edie szobájába kerül. A legalsó fiókban néhány pulcsi pihen. Mikor vett föl anyu utoljára pulcsit? – töprengek. Időtlen idők óta nem. Már rég ki kellett volna dobnom ezeket, de hát folyton reménykedtem, hogy egyszer végre összeszedi magát, elhagyja az ágyát, és kimegy az emberek közé.

A fiókot bélelő papír, amihez makacsul ragaszkodott, felhasadt, újat kellene tenni a helyére. Bár nem hinném, hogy Lija igényelné, úgyhogy inkább kiszedem. Közvetlenül alatta fekete–fehér fotóra bukkanok.

Az ágyra ejtem a pulcsikat, és felveszem a fényképet. Megsárgult időközben, a széle is beszakadt, a papír meggyűrődött. A képen egy férfi és egy nő áll a *Kisasszony* előtt. A nő, szinte még kislány, csecsemőt tart a karjában. Mindketten fiatalok és boldogok. A férfi átkarolja a nő derekát, és a fényképezőgép lencséjébe mosolyognak. Aput azonnal felismerem, még így, dús hajzattal is, a nő azonban nem azonos azzal, akit egész életemben anyámnak neveztem.

Ennek a nőnek teltek az idomai, szőke haja a vállára omlik, és igencsak hasonlít rám. Nem kérdés, ő az igazi mamám!

Magamban azért fohászkodom, hogy a kisbaba én legyek. Kiszárad a szám, miközben megfordítom a fotót. Apu kézírásával ez áll a hátoldalán: *Én, a drága Jean és Fay baba.*

Térdre rogyok a szőnyegen. Ő az anyám, velem! A dátum is ott van apu betűivel. Három hónapos ha lehettem. Jean alig húszévesnek látszik.

Ujjaimmal körberajzolom az arcát, s érzem, hogy könnyek gördülnek végig az enyémet. Ő a mamám. Az én édesmamám!

– Jaj, apu! – mormolom. – Miért hallgattál erről? Olyan jó lett volna, ha tudom.

Jobban megnézve a fotót, konstatálom, mekkora rajongással néznek egymásra. Milyen nehéz lehetett apunak, hogy soha nem beszélhetett az első feleségéről! Talán azért vette el Mirandát, mert pótanyát keresett nekem, aki fölnevel. Meglehet, soha nem szerette annyira, mint az ő drága Jeanjét. Vajon Miranda tudta ezt?

Bárcsak ismertem volna az édesanyámat! Olyan kedvesnek és jószívűnek látszik. Csak ülök térdemre hajtott fejjel, a fotót szorongatva, és sírok, sírok. Nem is tudom, kiért. Az elvesztett vagy a megtalált anyámért? Vagy önmagamért, amiért egyiküket sem ismertem igazából?

83. fejezet

Még mindig a fotót bámulom könnyeimen át, és épp arra gondolok, hogy lassan mozdulnom kell, mielőtt Lija visszaér, amikor megdördül az ég. Úgy tűnik, végre változik az idő. Hűvösebb lett, az égbolt elsötétült, és hirtelen fuvallat lebbenti föl anyu szobájának függönyeit. Pillanatok múltán elered az eső.

Gyorsan összekapom magam. Sorra becsukogatom az ablakokat, hogy be ne folyjon a víz. Kihajolok, hogy behúzzam az egyik ablakszárnyat, és meglátom, hogy egy hajó áll be a *Kisasszony* mögé a mólón. Nagyot dobban a szívem. Az *Álomcsapda* az, Danny hátul áll a kormánynál, csuromvizesen.

Remeg a térdem, ahogy bámulok ki az éjszakába. Danny visszajött!

Be kellene fejeznem a szobatakarítást, mindent szépen elrendezni Lijának, de menni akarok. Kétségbeesetten szaladnék Dannyhez.

Maradhatnék nyugton, megvárhatnám, hogy ő jöjjön fel a házhoz. Hiszen azért jött, hogy lásson. Azért *kellett* jönnie. De mi van, ha nem akar zavarni? Ha megvárja a holnapot? Rá vallana, én viszont beleőrülnék a várakozásba.

Átviszem anyu holmijának maradékát Edie szobájába, aztán átmegyek a saját szobámba, és felállítom a fotót az éjjeliszekrényemre. Drága emlék ez nekem.

Aztán lefutok a lépcsőn, üzenetet firkantok Lijának, és a konyhaasztalon hagyom.

Danny visszajött! – írom. További magyarázatot Lija nem igényel.

Épp mennék már, amikor hallom, fordul a kulcs a zárban.

– Helló! – kiáltja Lija.

Idegesen kipillantok a konyhaablakon. Az *Álomcsapda* mostanra kikötött. Danny épp pórázra köti a mólón fel–le rohangáló Foltost.

Ez Lija első éjszakája új tulajdonában. Barátként kötelességem lenne, hogy segítsek neki a berendezkedésben.

Lija megjelenik a konyhában, Ashley szorosan a nyomában.

– Bőrig áztam! – jelenti ki ciccegve, majd rám néz. – Mi van?

– Danny itt van – mondom látható izgalommal. – Visszajött.

– Akkor menj!

– Nem tehetem. Neked kell segítenem.

– Menj, te ostoba nőszemély! Van itt elég izom – pillant Ashley–re.

– Nem baj?

– Nem – tesz hessegető mozdulatot a kezével.

– Nem maradok soká – ígérem.

– Nincs miért visszarohannod – emlékeztet.

Nincs anyám. Nincs Anthony. Nincs semmi.

– Csak reggel legyél itt időben, a sütésre – mondja.

– Itt leszek.

Lija az ablak és a zuhogó eső felé biccent a fejével.

– Van nálad esernyő? És kardigán? Tartalék bugyi és fogkefe?

– Nem, semmi.

– Te sültszerelmes – vigyorodik el.

– Azt hiszem, tényleg az vagyok.

Kirohanok a hátsó ajtón, a zuhéba. Úgy esik, mintha dézsából öntenék, és dörög is ezerrel.

Végigrohanok a kerten, már ahogy középkorú lábamtól telik. Villámok világítják meg az eget, az esőcseppek vad koppanással hullnak a csatorna vízébe. Danny épp most végzett a kikötéssel, és mászna vissza a fedélzetre. Látom ahogy megfordul, és felnéz az ablakom felé.

– Danny! – kiáltom. – Danny!

Végre észrevesz. Innen is látom, mennyire örül nekem. Foltos csaholva üdvözöl. A lábam hirtelen pihekönnyű lesz, szinte röpülök hozzá.

Hajam a fejbőrömre tapad, eső csurog az arcomon, elkeveredve az öröm könnyeivel.

Danny széttárja a karját, én pedig egyenesen az ölelésébe futok. Felemel, és addig pörget, amíg mindketten szédülve kapkodunk levegő után.

– Nem bírtam ki nélküled! – súgja. – Nem bírtam ki!

84. fejezet

Villám hasítja végig az eget, s közvetlenül utána az ég is megdörren. Megborzongok, de nem tudom, hogy a félelemtől–e, vagy izgalmamban.

– Jól megáztál – mondja Danny. – Menjünk fel a hajóra.

Követem az *Álomcsapdá*ra. A kabin meleg és otthonos. Csöpög rólunk a víz. Danny haja is nedves, pólója a mellkasához tapad. Akkor is a kezem fogja, amikor felém fordul. Ujjaink egymásba fonódnak, a tekintetünk találkozik. Danny szemében ugyanaz a szenvedély tükröződik, mint az enyémben. Ajkunk némán keresi a másikét. Forró a lehelete, keze égeti kihűlt bőrömet. Végig simítja a testemet, magához szorít. Leveszem a pólóját. Még gyönyörűbb, mint ahogyan emlékeztem rá, akár álmaimban is. Végig cirógatom mellkasán a nedves bőrt.

Aztán úgy vetjük magunkat a másikra, mint két éhező a világ legjobb lakomáján. Előjátékunkban nincs semmi finomság. Összefogózva botorkálunk Danny hálókabinja felé. Ruháinkat lerángatva nekiverődünk a falaknak, bútoroknak. Felfüggesztjük a csókokat, a simogatásokat, egymás felfedezését. Ezúttal elmarad a vodka, a fű, de enélkül is részeg és betépett vagyok.

Foltos játékosan, ugatva kergetőzik a bokánknál, azt hiszi, valami nagyszerű játékot lát.

Danny ágyára zuhanunk. Lerúgjuk és letépjük magunkról a maradék ruhát, amíg anyaszült meztelenek nem vagyunk, s bőr a bőrhöz ér. A mennyben érzem magam, amikor belém hatol.

Úgy szeretkezik, mint a szomjas ember, aki végre vízre talált.

– Szeretlek! – mormogja. – Szeretlek!

A vihar tovább tombol körülöttünk. Eső veri az ablaküveget. Testünk egy ritmusra mozdul. Foltos elszundít a sarokban.

Később, sokkal később az eső még mindig kitart, ahogyan mi is. Lágyan, gyengéden csókolózunk, míg kint tombol a vihar. Aztán összegabalyodott végtagokkal és takarókkal elalszunk egymás karjában.

85. fejezet

Ébredéskor mindketten szégyenlősek vagyunk.

– Örülsz, hogy visszajöttem? – faggat.

– Egy kicsit – adom a közömböst.

– És ha most teát csinálnék neked, akkor azt mondanád, nagyon?

– Igen, azt hiszem – hagyom helyben.

Ajka meztelen vállam súrolja. Megreszketek a gyönyörtől. Kimászik az ágyból, pucér combjára felveszi a farmerját – ettől még jobban megkívánom. Betrappol a hajókonyhába, én meg hallgatom, amint vidám fütyörészés közben elkészíti a teát. Pár perc múlva orromat megcsapja a pirítós illata.

Felülök, körbetekerem magam a takaróval. Foltos felneszel, és felugrik az ágyra. Megvakargatom a fülét és a nyakát. Boldogan elfészkelődik a lábfejemnél. A viharfelhők mostanra elvonultak, és noha késő éjjel van, világít az ég.

Danny tálcával tér vissza, rajta két bögre teával és egy rakás megvajazott pirítóssal.

– Vacsora az ágyban – jelenti be.

Reménykedve és szorongva gondolok arra, vajon lesz–e még ilyen.

Kibújik a farmerból, és meztelenül siklik be mellém az ágyba.

Hirtelen megéhezem és megszomjazom.

– Nem hittem volna, hogy visszajössz – mondom.

– A Grand Unionon utazgattam, de nem mentem végig, csak a Market Harborough–ig – feleli, és nevet hozzá. – Nem vagyok az a nagy felfedező. Minél távolabb kerültem tőled, annál biztosabb voltam abban, hogy muszáj visszajönnöm.

Átölel, én pedig hozzábújok, és boldogan elfészkelődöm meleg mellkasán.

– Örülök, hogy így döntöttél.

– Hogy legyen ürügyem, azt a megjavított motort is elhoztam a *Kisasszonynak.*

– Tényleg?

Bólint.

– Kell majd még vele vacakolni, de azt hiszem, menni fog. Jót csevegtem azzal a pasassal. Felajánlotta a segítségét, ha történetesen elakadnék. Már ha akarod azt a motort.

– De még mennyire, hogy akarom! – Ekkor jövök rá, hogy semmit sem tud megváltozott körülményeimről. – Egyetlen kis gond felmerülhet azért.

Felvonja a szemöldökét.

– Sok minden megváltozott az utolsó hetekben… nem is tudom, hol kezdjem…

– Mondjuk, az elején.

– Abban sem vagyok biztos, hol kezdődött az egész. De mindegy is. – Belevágok. – Szakítottam Anthonyval. Valaki mást szeret, áldásom rájuk.

– Hűha!

– Soha nem is illettünk egymáshoz, de csak lassan esett le a tantusz. Új szerelme szintén a zenekarban játszik. A pártfogoltja. Szerelem volt az első csengettyűszóra.

– Legalább tudsz nevetni rajta.

– Igen. Sajnos a többin nincs mit nevetni. – Beszámolok neki anyu gonosz végrendeletéről, és arról, hogyan derült ki, hogy nem is a vér szerinti anyám. Miközben tovább hallgat, elmondom, hogyan adta el a házat Edie, hogyan vesztettem el az otthonom és a vállalkozásom. –Per pillanat szegény vagyok, mint a templom egere, úgyhogy a *Kisasszony* felújítását el kell napolnunk.

– De a hajó azért a tied, ugye? Még csak az kellene, hogy azt is elvegyék!

– Igen, legalább ennyi a tulajdonom.

A hajába túr, és enyhén döbbent kifejezés ül az arcán.

– Ennyi minden történt a távollétemben?

– Igen. És ezzel még nincs vége. A ház és a cukrászda most Lijáé. Mindenestől. Szerencsére van valami uzsorás nagynénje Oroszországban, ő adta kölcsön a pénzt. Az utolsó petákig. Próbáltam megtartani a helyet, de a bankok nem álltak szóba velem. Ahogy elnézem, csak azoknak adnak kölcsön, akiknek nincs rá szüksége.

– És hogyan fogadtad, hogy Lijáé a cukrászda meg minden más?

– Örültem neki. Örültem, hogy olyasvalakié lett, akit szeretek. Szörnyű lett volna, ha idegenek kezére kerül, akik egyszerűen bezárják. Lija felvirágoztatja majd. Máris tele van ötletekkel, csupa olyasmivel, ami nekem meg sem fordult volna a fejemben.

– És te mihez kezdesz?

Bánatosan elmosolyodom.

Na, látod, ez a millió dolláros kérdés. Valószínűleg itt maradok, és segítek Lijának. Ezt ígértem neki. De azért eléggé le vagyok törve – sóhajtok fel –, és ez a hely is tele van rossz emlékekkel.

Danny felül mellettem.

– Gyere velem! – mondja. – Lija nélküled is elboldogul. Én imádok a csatornán élni, Fay, és te is bizonyára kedvelnéd. Tudom. Egyelőre csak a töredékét ismertem meg a vízi élet örömeinek. Felmehetnénk északra, aztán át Walesbe, és vissza. – Szeme ragyog az izgalomtól. –Teljesen másfajta életforma. Azok után, amiken keresztülmentél, megérdemelsz egy kiadós pihenőt.

Roppant csábítóan hangzik. Beleremeg a szívem, ahogy elképzelem, hogyan járjuk a csatornát Dannyvel, az *Álomcsapda* fedélzetén. Idilli élet lenne.

Csakhogy ezúttal is közbeszól a valóság.

– És mi lesz Lijával? Nem hagyhatom cserben. Szüksége van a segítségemre. Na és Stan? Vele mi lesz? – Eszembe jut, milyen fáradtnak látszott tegnap. – Kilencvenhárom éves. Meddig marad még velünk? Nincs családja, törődnöm kell vele.

– Szabad vagy, Fay! Évek óta először. Nem köt többé sem az anyád, sem a cukrászda. Ne építs magad köré újabb korlátokat! Ez most a te pillanatod. Meg tudnánk csinálni.

Barna szeme olyan komolyan, olyan könyörgőn néz rám, hogy úgy érzem, képtelen vagyok nemet mondani. De sajnos… – Nincs pénzem. Egy garasom sincs.

– Nekem van elég – veti ellen. – Alkalmi munkákat is vállalhatok. Te meg tovább sütögetheted a tortáidat, és árulhatod útközben.

– Nem is tudom… – Kezdek bepánikolni. Hogyan léphetnék le egy szó nélkül? Ígéretet tettem Lijának, és aggódom Stan miatt.

– Itt maradhatnál velem. Találhatnál itt is valami munkát.

– Találhatnék. De nem erre vágyom – feleli lágyan.

Érzem, hogy hív a kötelesség. Már az is bűntudattal tölt el, hogy egyetlen estére magára hagytam Liját.

– Vissza kell mennem – mondom. Sötét van odakint. Nem tudom, meddig hevertem Danny karjában, de ki kéne bontakoznom az öleléséből. – Lija nem tudja, hová lettem.

– Nem gyerek, Fay! – emlékeztet. – Felnőtt nő, és akár hiszed, akár nem, ellesz nélküled.

– Nem akarom, hogy egyedül töltse az első estéjét a házban.

– Jaj, Fay! – sóhajt fel Danny. – Mikor leszel hajlandó először önmagadra gondolni?

– Nem tudom – felelem. – Lehet, hogy soha.

86. fejezet

Nem szívesen, de otthagyom Danny ágyát, és felöltözöm.

Nedves a fű, ahogy a ház felé tartva átvágok a kerten a sötétben. Máris hiányzik Danny karjának melege, ruganyos testének közelsége.

A földszinten nem ég a villany. Lija eszerint lefeküdt. Lábujjhegyen megyek fel az emeletre, nehogy felébresszem.

Úgy tűnik, fölöslegesen aggódtam. Tétován téblábolok a lépcsőpihenőn, nem tudom, mit tegyek; az anyu – azaz Lija – szobájából kiszűrődő zajok arról tudósítanak, hogy nincs egyedül. Nagyon úgy fest, hogy Ashley–vel ünnepli a házfoglalót. Ennyit arról, hogy szegény lány magára marad. Több eszem lehetett volna.

A kéjes nyögések és sóhajok egyre hangosabbak, fülembe dugom az ujjam, hogy ne halljam. Egek, remélem, nem ez megy egész éjszaka! Meg kell hagyni, Lija nyilván arra számított, hogy az *Álomcsapdá*n töltöm az éjszakát – ő biztosan ezt tette volna a helyemben. Átkozom magam a hülyeségemért. Dannynek igaza van. Lija természetesen nagyon jól elvan nélkülem.

Újabb vad nyögések következnek. Talán kellene egy SMS–t küldenem Lijának, hadd tudja, hogy itt vagyok a szomszédban. Csak hát ez már az ő otthona. Azt csinálhat itt, amire kedve szottyan. Ha, teszem azt, a hét minden napján más pasit hoz haza, az ellen sem lehet kifogásom.

Amilyen csöndesen csak bírok, a szobámba lopódzom. Ott az ablakhoz lépek, és kinézek a csatornára. Az *Álomcsapdán* tök sötét van. Danny és Foltos nyugovóra térhetett. Mindkettőnek csókot dobok.

Szeretem őt, ehhez nem fér kétség. Miért olyan nehéz akkor őt választanom?

Rosszul aludtam, de ennek semmi köze Lija éjszakai időtöltéséhez, egyszerűen képtelen voltam kikapcsolni az agyam. Egészen hajnalig újra meg újra végigpörgettem a történteket; ám hiába hánytam–vetettem, forgattam jobbra, majd balra mindent, semmi nem sült ki belőle.

Csöppnyi kedvem nincs ma a cukrászdában dolgozni – talán először érzek így életemben.

Hosszú, forró zuhanyt veszek, aztán felöltözöm. Mire lemegyek a konyhába, Lija már ott van. Nem egyedül: Ashleyvel. Egymás mellett ülnek a konyhaasztalnál, pirítósdarabkákkal etetik egymást, és közben vihorásznak, mint az iskolások. Lija még neglizsében, Ashley is mezítlábasan és félpucéron, egyetlen öltözéke a farmer. Mindketten felugranak, ahogy meglátnak.

– Bocs – mondom. – Bocs.

– Azt hittem, Dannyvel maradsz – mondja Lija, teljesen kézenfekvően.

– Izé… nem akartalak… magadra hagyni.

– Fay – mosolyog rám. – Te csak ne aggódj miattam.

– Tudom – tördelem a kezem idegesen. – Úgy értem, lassan felfogom végre. Csak hát a szokás hatalma.

– Gyere! Csinálok neked pirítóst.

– Nem, nem akarok zavarni.

Egy székhez kormányoz, és vállamnál fogva lenyom rá.

– Fogd be, és igyál teát!

Ashley kitölt nekem egy csészével.

– Reggelt – mondja.

– Jó reggelt. – Felveszem a teát. – Köszönöm.

Félszegen rám mosolyog. Szemlátomást zavarja, hogy nincs rajta ing.

Elefánt vagyok a porcelánboltban. Nem, Lijának egyáltalán nincs rám szüksége – ez a felismerés olyan, mint egy arculcsapás. Sokkal jobban tettem volna, ha nem csószködöm itt fölötte, hanem hagyom, hogy kedvére kiélvezze új tulajdonát.

– Mindjárt jövök – mondja Ashley, és kilövi magát a konyhából.

– Látod, sikerült elüldöznöd – veti a szememre Lija, miközben pirítóst tesz elém.

– Ne haragudj! – mondom.

– Vicceltem – mordul rám. – Munkába megy, és nekünk is dolgoznunk kell.

– Beszélnünk kell, Lija.

– Tudom. Ott a fizetség dolga, és a főkönyveket is át kell néznünk. Rajta van a listán – lenget meg felém egy cetlit.

Lista. Nem is tudtam, hogy listákat ír.

– Van egy szuper ötletem – mondja.

– Nem biztos, hogy itt leszek a megvalósításánál, Lija. – Összeszedem minden bátorságomat, és belevágok: – Danny megkért, hogy menjek vele. Az *Álomcsapdán.*

– Vakációzni? Jó ötlet – bólogat lelkesen.

– Nem csak vakációzni. – Habozok, mielőtt kimondom: – Együtt élnénk.

Megijed, fehér arca a szokottnál is sápadtabb.

– Nem – mondja. – Nem mehetsz el! Szükségem van itt a segítségedre! Érted tettem ezt az egészet, értünk!

– Danny hamarosan elmegy. Végigjárja az ország összes csatornáját.

– De akár maradhatna is. Miért is ne?

– Arról álmodozik, hogy útra kel, és engem is magával visz. Azt hiszem, én is szeretnék vele menni – fejezem be elfulladva.

– Ne! – kapja el a kezem Lija, és pánik ül a tekintetében.

– Ne most! Maradj! Nem tudom ezt nélküled végig csinálni!

– Dehogynem. Gyakorlatilag eddig is te vitted az egészet.

– Nem! – Teljesen kiakadt. Életemben nem láttam ilyen rémültnek. – Ne most menj el! Maradj! Csak fél évig. Segíts berendezkedni, belejönni a dolgokba. Ne tűnj el a francba, amikor szükségem van rád!

– Jaj, Lija! – Menten megrohan minden korábbi kételyem.

– Hat hónap vagy egy év, nem több – mondja. – Aztán elmehetsz.

Érzem, mint gyengül az elhatározásom.

– Danny meg fogja érteni.

Valóban?

Annyira elszántam magam, hogy elmegyek vele. Elhajózunk a naplementébe, és kész. De Lijának igaza van. Nem hagyhatom cserben. A szívem mélyén tudom, hogy képtelen lennék rá.

Ha olyan lennék, mint Edie, úgy sétálnék el, hogy hátra se néznék, de hát nem olyan vagyok. Nem is akarok olyan lenni. Felelősnek érzem magam Lijával szemben. Ő lett a családom, és másom nem is maradt rajta kívül. Mint mondja, megmentette az otthonomat és a vállalkozásomat. Ő is jól jár persze, ez is nyilvánvaló, mégis értem tette. Hogyan fordíthatnék hátat neki; én aztán tudom, milyen az, amikor a hozzám közel állók becsapnak. Csakis Lija áldásával mehetek el.

– Természetesen maradok – mondom neki. Nevetni próbálok, de siralmasra sikerül. – Nem is tudom, mit képzeltem.

Lija láthatóan megkönnyebbül.

– Nem fogod megbánni. Kösz, Fay!

– Megmondom Dannynek, hogy buta ötlet volt. És majd visszatér egyszer. Ebben biztos vagyok.

Végignézek a kerten az *Álomcsapda* irányába, és kongó ürességet érzek legbelül.

87. fejezet

A cukrászdában egész délelőtt nagy a forgalom, alig győzzük. Lija tortái egyre kelendőbbek. Egy városi étterem is felhívta, hogy lássa el őket is. Eggyel több ok, hogy maradjak. Lija ugyan uralja a helyzetet, mégis űzöttebbnek tűnik a szokásosnál. Igyekszem a háttérbe húzódni, hogy ő vigye a prímet, ahogy voltaképpen mindig is.

Stan korán érkezik ebédelni. Örömmel nyugtázom, hogy ma sokkal jobb erőben van.

A Danny első ittlétekor feltett napernyők egyikének árnyékába húzódik, én pedig kimegyek utána a kertbe.

– Helló, Stan. jól van ma?

– Ó, remekül. Micsoda gyönyörű nap! – feleli. – Minden szép napért hálás vagyok, hát még ezért a pazar napsütésért.

Leülök a szemközti székre, jólesik egy pillanatra megpihenni. Azt reméltem, a vihar lehűlést hoz, de változatlan a hőség.

– Azért jöttem, hogy megkérdezzem, mit enne ma. Finom nizzai salátánk van, ha inkább azt választaná leves helyett a nagy melegben.

A saláta Lija első étlap változtatásainak egyike.

– Ó, az a kedvencem! – mondja Stan. – Csodás lenne. – Nem akarja hallani, mi mással szolgálhatunk még?

– Nem, nem. A saláta tökéletesen megfelel – mondja.

– Egy perc, és jövök.

– Ma egy kicsit lehangoltnak látszik, Fay – jegyzi meg Stan.

Ülve maradok, úgy vallok.

– Szívügyek. De semmi olyan, amit az idő nem gyógyítana be.

Stan az *Álomcsapda* felé pislog. Ma reggel semmi jele Dannynek vagy Foltosnak.

– Újra itt látom az ifjú Danny hajóját.

Ez megmosolyogtat. Stanley Whitwell figyelmét semmi nem kerülheti el.

– Éles a szeme, Stan.

– „A hű szerelmek folyama kényelmes nem volt soha”, legalábbis Shakespeare szerint.[1] Ha valaki, ő tudott erről egyet–mást.

– Danny azt akarja, hogy menjek vele végig a csatornarendszeren. Nekem viszont itt kell maradnom, hogy segítsek Lijának – mondom.

– Valóban? Teljesen biztos ebben? Lija nagyon talpraesett ifjú hölgy.

– Ő kért meg, hogy maradjak. Nem mondhatok nemet.

– A magácska döntése – mondja. – De drága Fay, vegye számításba, hogy csodás lehetőség elől zárkózik el. Ne az én koromban bánja majd.

– De hogyan tehetek egyszerre mindenki kedvére?

– Iszonyúan hiányozni fog nekünk – folytatja Stan. – De az ember úgy van teremtve, hogy könnyen alkalmazkodik a körülményekhez. Ne becsülje alá ezt a képességünket.

– Megyek és elkészítem az ebédjét. Köszönöm a tanácsot – állok fel. – Sokat segített.

A konyha felé a visszaúton végig az öreg szavain rágódom.

Elment az utolsó ebédvendég, végre szusszanhatunk egy kicsit. Lija listát ír a holnap megsütendő tortákról.

– Át menjek a *Kisasszonyra,* leellenőrizni, mit adtunk el? Egy porrongy sem ártana oda.

– Menj – feleli Lija, majd még hozzáteszi: – Nagyon kedves lenne tőled.

Egész délelőtt úgy bánt velem, mint a hímes tojással. Gondolom, pár nap múlva csak visszatér szokott nyers modorához.

– Nem maradok el sokáig.

Előveszem a porrongyot meg a bútorfényezőt, és elindulok a *Kisasszony* felé. Úgy érzem, soha nem lesz vége ennek a mesés nyárnak, csakhogy túl hamar kezdenek majd rövidülni a napok, ránk törnek a hűvös őszi szelek, és a cukrászda forgalma a télire áll vissza. Vajon akkor is igényli–e Lija a jelenlétem? – tűnődöm. Őszintén szólva, ha nincs anyu, az év javában elbírtam volna egyedül a munkával. Csak hát nem úgy akartam. Minden tüskéssége ellenére Lija kellemes, jó társaságnak bizonyult. A legkevesebb, amit tehetek, hogy én is így bánjak vele.

Felmászom a fedélzetre. Mint mindig, megmelegedik a szívem, ha idejövök, még ha csak rövid időre is.

A polcok kissé kiürültek. Bepötyögöm a telefonomba, mi van fogytán: Viktória–torta, citromos piskóta, mézeskalács – ezek mindig gyorsan fogynak. Bőven van azonban eperlekvár, dacára annak, hogy egy teljes lábasnyit a húgom fejére öntöttünk. Felsóhajtok az emlékre. Edie mostanra újra elmerült zűrzavaros manhattani életében. Könnybe lábad a szemem. Nehezen állom meg, hogy ne hívjam fel és ne kérdezzem meg, hogy van, de nem hinném, hogy örülne nekem.

Leülök az asztalhoz, és fejemet két kezembe temetem.

– Ne haragudj, apu, hogy így alakultak a dolgok! – mondom. – Mindig igyekeztem vigyázni Edie–re. Nem tudom, hol rontottam el.

Néha olyan közel érzem magam apámhoz ezen a helyen, hogy a szememet kinyitva azt várom, valóban ott látom majd a szemközti széken. Még a hajó meleg dohszaga is rá emlékeztet.

– Láttam a fotót veled és anyuval… az igazi anyukámmal. Az egyik fiók bélése alatt találtam. Te rejtetted oda? Anyu nagyon szép – mondom. – Jobban szeretted őt Mirandánál? Olyan boldognak látszotok mindketten. Bárcsak szólni tudnál hozzám, apu! Most nagyon elkelne a segítséged.

Egyetlen szó. Mindössze ennyire volna szükségem. Apu hangjára a szélben. De változatlan csönd vesz körül, és ez elszomorít.

Felnézve látom, hogy Danny és Foltos most mászik ki az *Álomcsapda* fedélzetéről a móló́ra. Elég meglátnom őt, és beleremeg a szívem. Megkocogtatom az ablakot, és integetek neki. Felragyog a tekintete, amint megfordulva meglát, és ettől az én szívem is hevesebben ver.

– Bocs, portörlő. Még várnod kell.

Ezzel már rohanok is Danny elé.

88. fejezet

Danny a kezét nyújtja, hogy lesegítsen a fedélzetről. Ott állok előtte a mólón.

– Szia – köszöntöm, és nevetséges zavarban vagyok.

– Dolgod van? Gyere, sétáljunk egyet. – Danny ragyog, teli van lelkesedéssel. – A hajón pokoli a meleg, Foltosnak pedig sürgősen szüksége van valami frissítőre, úgyhogy épp indulóban voltunk a Két Bárkába.

Hátrasandítok a házra, hiszen tudom, hogy segítenem kéne Lijának a sütésben, de nem hinném, hogy elmarasztalna egy óra lógásért, amikor Dannyvel igen komoly megbeszélnivalóink vannak.

– Részemről rendben. De meg kell kérdeznem Liját, hogy elenged–e.

– Nem furcsa érzés, hogy most ő a te főnököd?

– Kicsit – ismerem be. – De biztos vagyok benne, hogy idővel megszokom.

Arcán kiismerhetetlen kifejezés ül, ahogy rám néz.

– Ez úgy hangzik, mintha eldöntötted volna, hogy maradsz.

– Menjünk – mondom erre.

Kézen fog, és felmegyünk a kertbe. Ahogy elérjük a verandát, bedugom a fejem a hátsó ajtón. Lija már könyékig lisztes.

– Szia – köszönti Danny, és int neki.

– Szia, szépfiú – feleli ő, mire a szépfiú rámosolyog.

– Danny azt kéri, menjek el vele a Két Bárkába egy italra – mondom. – Részedről rendben?

– Persze.

Tényleg bűntudatom van, amiért magára hagyom, amikor ilyen sok a dolgunk.

– Nem tart soká.

Lija erre rám néz, és elhúzza a száját.

– Mi van? – kérdezem. Nem akarja, hogy most elmenjek? De csak a fejét rázza.

– Semmi, menj csak.

– Szükséged van rám? Mert maradok, ha akarod.

– Tűnés innen – mutat lisztes ujjával az út felé. – És ne siess vissza!

– Oké.

Dannyvel kimegyünk a kapun, végig sétálunk az utcánkon. Sarkunkban Foltos boldogan ugrabugrál. A csatorna ívelt hídjánál megállunk, áthajolunk a vén tégla mellvéden, és nézzük az alattunk áramló vizet. Danny a derekam köré fonja a karját, és maga felé fordít.

Szenvedélyesen megcsókol, magához von, testünk egymáshoz simul. A fejem kóvályog. Hogyan fogom kibírni e nélkül az érzés nélkül, most, hogy rátaláltam?

– Hiányoztál – mondja, amikor végre elszakadunk egymástól.

– Csak pár óráig voltunk külön.

– Tudom.

Ez kínszenvedés, tragédia. Nem akarom a beszélgetést, amit le kell folytatnunk. Azt akarom, hogy ez a pillanat örökké tartson, sose érjen véget. Fülemben csengenek Stan szavai a kihagyott lehetőségekről.

Végig sétálunk a parti ösvényen, kéz a kézben a Két Bárka felé. Az áfonya hamarosan érik a sövényeken, Lijával majd kijövünk és szedünk belőle lekvárnak. Nyáron olyan kevés eső esett, hogy nem lesz valami bőséges a termés. A gyümölcsök valószínűleg kicsik lesznek, és töppedtek, nem pedig kövérek és lédúsak. De bármennyit gondolok is a természetre, nem tudom kiverni a fejemből, hogy Danny bőre az enyémhez ér.

– Furcsa érzés – mondom neki.

Felnevet.

– Tessék?

– Nem is tudom – vallom be. – Csak az. – Túl fiatal és túl szép vagy hozzám, dobogja a szívem. De aztán hozzáteszi, hogy éppen ezért csak még jobban szereti őt.

– Örökre így maradhatnánk együtt, tudod.

Megszorítom a kezét. Nehezemre esik, de kibököm:

– Nem hagyhatom itt Liját.

Szomorú mosollyal néz rám.

– Tudtam, hogy ezt fogod mondani.

– Mert olyan rohadt gyáva vagyok.

Erre megáll az ösvényen, és a vállamra teszi a kezét.

– Mert kedves és hűséges nő vagy, aki soha nem helyezné a saját vágyait másoké elé.

Ahogy felemeli az államat, szomorú, szemébe nézve azt kérdem:

– Akkor most mit csinálunk?

– Ez mindenestől rajtad áll, Fay.

– Nem léphetek le csak úgy. Most semmiképp.

– És talán soha.

– Nem tudom.

– Az is nehezedre esik, hogy öt percre otthagyd – mutat rá.

Túlságosan is igaza van.

– Azt akarja, hogy hat hónapot maradjak. Talán kicsit többet. Hogy segítsek neki talpra állni. Ez minden.

– Értelek, Fay – folytatja. – Hogyne értenélek. De mi van, ha azt fogja kérni, hogy maradj még? Vagy ha Stan megbetegszik? Akkor is el tudsz majd jönni?

– Nem tudom.

– Mindig lesz valami, Fay. Most olyan szabad vagy, amiről mindig is álmodtál. Olyan nagy kérés, hogy adj nekem is egy esélyt, hogy engem helyezz a listád első helyére?

– Nem, dehogyis.

Nehéz sóhajt hallat.

– Amilyen nehezedre esik elmenni innen, nekem ugyanolyan nehezemre esik a maradás. Függetlenül attól,

mennyire szeretlek.

Ebben a pillanatban, gondolom, kérlelnem kellene, a földre vetnem magam előtte, könyörögnöm a szánalmáért, érzelmi zsarolással élnem, összekaparni magamban némi női hisztit, hogy magam felé hajlítsam az akaratát. A bűntudatára apellálhatnék, hogy maradjon, hiszen rám is ezzel hatottak. De mit érnék el? Ezt már annyiszor láttam élesben Edie–től és anyámtól, és nem tetszett a látvány. Az embereknek azért kellene maradniuk, mert maradni akarnak, nem másért. Nincs jogom csak azért ide láncolni Dannyt, mert én erre vágyom.

– Te utazni akarsz – mondom Dannynek. – És én azt szeretném, ha megtehetnéd. Azt akarom, hogy gyönyörű életed legyen, hogy élvezd a szabadságot, amíg fiatal vagy.

– De nélküled?

– Bármikor visszajöhetsz, amikor meg akarsz látogatni. Tudod jól. – Próbálok könnyed és vidám maradni, bár belül a szívem majd meghasad.

– Hat hónap vagy még több – sóhajtja Danny. – Még bele se rázódtam ebbe az életformába, fogalmam sincs, mennyi időbe telik, amíg körbejárom a vidéket.

– Attól függően, épp merre jársz, meglátogathatlak egy hétvégére vagy vakációra.

– Úgy? – vonja fel a szemöldökét. – Mondd csak, Fay, mikor vakációztál utoljára?

– Hát… lássuk csak – hebegem. – Nem olyan régen… – Ahhoz azért elég régen, hogy ne emlékezzek rá. Anthony mindig a golfpartnereivel ment el szabadságra, én pedig túlságosan el voltam foglalva a mostohám ápolásával és a munkámmal. – Tudod, ott volt anyu meg a cukrászda… – Most meg itt van Lija és Stan.

– Megpróbálhatnám.

Mindketten hallgatásba merülünk, és közben jól tudjuk, hogy nem épp ez az, amire bármelyikünk vágyna. Amit én akarok, az egy új élet, amit együtt kezdünk el, és tudom,

hogy Danny is erre vágyik. De azt se hagyhatom figyelmen kívül, hogy mások mit akarnak. Vagy igen?

Elérjük a Két Bárkát, s bár még csak kora délután van, a kert zsúfolásig tele.

– Azt hiszem, túlságosan hozzászoktam a csatorna békéjéhez és magányához – jegyzi meg Danny. – Nekem már ez is túl nagy tömeg.

Egy pillanatra elképzelem, milyen csodás lehet a csatorna békéje, de aztán kiszakítom magam képzelgéseimből. Elindulok Foltossal. Találok egy sarokasztalt a teraszon, nyomban a víznél. A pub mentén a helyi hajó–kölcsönző lakóhajói állnak sorban, a családok pedig kihasználják a gyermekjátszótér előnyeit. Látok pár olyan csoportot, akiknek szemmel láthatóan dolgozniuk kéne, de kilopakodtak Milton Keynes–i irodájukból, hogy kicsit élvezzék a délutáni napsütést.

Pár perccel később Danny kijön az italainkkal. Letesz elém az asztalra egy pohár hűtött fehérbort, aztán meghúzza a sörösüvegét.

Savanyúnak érzem a bort, de azt hiszem, a gond sokkal inkább velem van, nem az itallal.

– Délután elindulok – mondja Danny.

– Ó. Ilyen hamar? – A csapás váratlanul ér. Azt hittem, itt marad egy hétre, talán tovább is. Nem bírom elviselni a gondolatot, hogy már ma elmegy, hiszen olyan boldog vagyok, hogy a közelemben tudhatom.

– Nem akarom húzni az ügyet, Fay. Túl nehéz lenne. – Megfogja a kezemet. – Megértesz?

– Persze. – Nem mintha ez könnyebbé tenné az elválást.

Émelygek a gondolattól.

– Még a telefonszámodat se tudom – mondja Danny.

– Nos, ezen könnyen segíthetünk.

Mindketten elővesszük a telefonunkat, és számot cserélünk. Feszélyezetten, mintha idegenek lennénk.

– Nem mindig fogsz elérni – teszi hozzá. – Tudod, milyen a mobilhálózat a csatornákon. Legjobb esetben is hézagos.

Ez a telefon az esetek háromnegyedében használhatatlan. Ne ess kétségbe, ha nem hívlak azonnal vissza.

Nem hiszem el, hogy ilyesmikről beszélgetünk. Visszatért az életembe, hogy felforgassa, most meg hamar, nagyon hamar újra elmegy. Szinte érzem, ahogy elsiklik mellőlem. Nem hinném, hogy minden este nightklubokba járna, de mi van, ha találkozik valakivel az utazásai során? Valakivel, aki nem ilyen túlzottan kötelességtudó, aki mindig vele tud maradni?

Kiissza az italát.

– Menjünk vissza.

Befejezem a boromat, és együtt lesétálunk a parti ösvényen a csatornaparti házig. Aztán a lépcsőn lemegyünk a mólóig és az *Álomcsapdái*g.

– Meg tudjuk csinálni – bizakodik Danny. – Ha úgy akarjuk.

Olyan fiatal, olyan optimista. Én öregebb vagyok, bár bölcsebb semmiképp. Azt mindenesetre tudom, hogy az élet sok tervet és álmot zúz össze.

– Persze.

– Hiányozni fogsz nekünk. Igaz, Foltos?

A kiskutya a farkát csóválja. Már ettől sírhatnékom támad.

– Mikor akarsz elmenni?

– Pár órán belül.

A ház felé pillantok.

– Lijának szüksége lesz rám egy időre, de aztán visszajövök, hogy elköszönjek.

A fejét rázza.

– Ne. Ne csináld. Túl szomorú lenne. – Próbál mosolyogni, de elég nyomorultul fest ő is. Valakit boldoggá teszek, és ez valaki mást boldogtalanná tesz. Ez lenne az univerzum íratlan törvénye? – Csak csókolj meg, és kívánj jó utat.

Úgyhogy karjába temetkezem, és érzem forró ajkát az enyémen. Hogy engedhetem el? Könnyek buggyannak elő a

szememből, ő pedig a hüvelykjével letörli őket.

– A hónapok elszállnak – suttogja a hajamba.

– Akárcsak a szél.

De a szívem mélyén tudom: azt kockáztatom, hogy elveszítem őt. Ha egyszer szabadon engedem, azzal talán végleg búcsút intek neki.

89. fejezet

Szapora léptekkel, könnyeimet nyelve igyekszem a ház felé. Hátamban érzem Danny figyelő tekintetét. Foltos vadul ugat. De nem fordulhatok meg. Ha megfordulok, elvesztem.

Úgy akarom megőrizni kettőjük emlékét, amint ott állnak a mólón, közvetlenül az *Álomcsapda* mellett. Ez tartja majd bennem a lelket a nélkülük töltött magányos nappalok és éjszakák során.

Mire a verandára érek, úgy–ahogy összeszedem magam. Derűs arcot öltök, készen arra, hogy mint máskor is, segítsek Lijának a sütésben. Ellenőriznem kell a telefonomon a listát a *Kisasszony* feltöltendő készleteiről.

Szórakozottan lépek a konyhába, mikor azonban meglátom Liját a tűzhely mellett falfehér arccal, felkapom a fejem. Döbbenten veszem észre, hogy a húgom ott ül a konyhaasztalnál. Az ő arca is sápadt és nyúzott. Bőröndje a lábánál hever.

– Azt hittem, mostanra megérkeztél New Yorkba. – Első gondolatom az, hogy valami történhetett közte és Brandon között. – Minden rendben?

– Képtelen voltam felszállni a gépre anélkül, hogy beszéljek veled – mondja.

Lijára nézek.

– Ne haragudj, de kaphatnék még egy kis időt?

Lija igent int a fejével.

– Üljünk ki a verandára – mondom Edie–nek.

A húgom feláll, és jön utánam.

– Viszek majd ki teát – ajánlja Lija. – Úgy látom, mindkettőtökre ráfér.

– Köszönöm.

Edie tehát utánam jön a verandára. Odahúzok két széket a hervadozó klemátisz alá. Lija kihoz két óriási bögre

teát, elénk teszi, majd tapintatosan behúzza maga mögött a konyhaajtót. Edie–vel nézzük a vizet, nem merünk egymásra pillantani.

– Ketten maradtunk, Fay – kezdi. – Nem engedhetem, hogy ez így maradjon kettőnk között. A reptérre érve képtelen voltam becsekkolni – sóhajt fel fáradtan. – Beálltam ugyan a sorba, de minden lépéssel nehezebb lett a szívem, a pulthoz érve elfordultam, aztán órákon át téblóboltam az indulási csarnokban, tökéletesen tanácstalanul. Nem tudtam eldönteni, menjek–e, vagy maradjak. Végül visszajöttem Milton Keynesbe, a szállodába. Eddig tartott, mire összeszedtem a bátorságom, hogy idejöjjek beszélni veled. Nem voltam biztos benne, hogy szóba állsz velem egyáltalán.

– A húgom vagy.

– És szörnyen bántam veled! – Edie sírni kezd. – Mindent elveszítettél – mutat körbe a kertben. – Tönkretettem az otthonunkat és a vállalkozásodat. Pedig annyira szerettél itt élni. Az egész az én hibám.

– A tiéd, Edie, ezt kár tagadni. Mindenemből kifosztottál.

– Hogyan hozhatom helyre? Mit tegyek? – zokog.

– Ugyan mit tehetnél? A házat már semmi nem adja vissza, most már Lijáé, mindenestől. Istennek hála, ő megvette, amikor te hátat fordítottál nekem.

– Most már tudom. Nem gondolkodtam. Elhamarkodtam a dolgot – hadarja.

– Semmi nem érdekelt, csak a pénz. Nem gondoltál a következményekkel.

– Most biztosan gyűlölsz – horgasztja le a fejét.

– Hát, nem imádlak túlságosan – ismerem el. – De azért ugyanúgy szeretlek. Egy család vagyunk, ezen semmi sem változtathat.

– Ne haragudj! Annyira sajnálom! – zokogja.

Az övé mellé húzom a székem, és átkarolom.

– Na, ne sírj! – csitítgatom.

– Hogyan tehetném jóvá?

– Túl késő, Edie. Csak annyit tehetünk, hogy megpróbáljuk a legjobbat kihozni a jelen helyzetből.

– Nem tudok meglenni nélküled, Fay! Alig vártam, hogy újra lássam Brandont, de rájöttem, milyen sekélyes is vele az életem. Semmit nem csinálunk közösen. Még egy étterembe sem ülhetünk be együtt. Azt reméltem, ha segítek neki a pénzzel, jobban akar majd engem, de hát miféle kapcsolat az ilyen? Voltaképpen megpróbáltam megvásárolni a szerelmét.

Talán mégis felnő a húgom.

– Azon gondolkodom, hogy visszajövök Angliába. Talán még ide is. Feljárhatnék Londonba dolgozni… Itt is lakhatnék – fakad sírva megint.

– Jól ellennénk.

– Bárcsak hallgattam volna rád! – szipogja, majd papír zsebkendő hiányában a karjába törli az orrát. Nagyjából úgy viselkedik, mint húsz évvel ezelőtt. Elszorul a szívem.

– Mindig is te voltál a józanabb.

Talán túl józan is voltam.

– És most Lija mellé álltál.

– Igen.

Szeretném, ha kibékülnénk – folytatja. – Mindig mindenben támogattál, én pedig önző liba voltam.

– Ezt sem vitatom.

– Megosztom veled a pénzt – mondja. – Különben sem láttam még belőle semmit. Mr. Crawley szerint belekerül egy időbe, amíg a közjegyző is hitelesíti a végrendeletet. De amint megkapom, az örökség fele a tied.

– Nem muszáj ezt tenned, Edie.

– Előleget kértem a banktól. Pár ezret máris adhatok.

– Erre nincs semmi szükség.

Vastag borítékot vesz elő márkás retiküljéből, és felém tolja az asztalon.

– Vedd csak el – mondja. – A tied.

– Köszönöm. – A szükség győz a büszkeségemen. Különben sem akarom eltörni az Edie által felkínált olajágat.

– Komolyan gondolom, Fay! Szeretném, ha úgy lennénk egymással, mint régen. Nővérek vagyunk, ha más is az édesanyánk. Együtt nőttünk fel, együtt is kell maradnunk.

– Megtaláltam az igazi anyukám fotóját – mondom el neki. – Valószínűleg apu rejtette el az egyik fiók bélése alatt a szobájukban. Nagyon hasonlítok rá!

– Jaj, Fay! Anyunak nem lett volna szabad ezt tennie. Összeveszejtett kettőnket, szándékosan ártott nekünk.

– Biztos volt rá oka. – Ámbátor fel nem foghatom, miért akarna bárki szándékosan rosszat a saját gyerekeinek. – Mindenesetre amilyen hamar csak lehet, igyekszem mindent megtudni az igazi anyukámról. Mindent az égvilágon!

– Meghiszem azt! – néz rám reménykedve. – És ugye újra testvérek vagyunk? Meg tudsz nekem bocsátani?

– Mindig is testvérek voltunk – biztosítom. – De örülök, hogy újra barátok is lehetünk.

– Én is örülök. – Felállunk, és szorosan megöleljük egymást.

– Eszerint megbocsátottad, hogy rád öntöttem a lekvárt? – nevetek fel könnyek között.

– Igazából irtó vicces volt – mondja, még mindig hüppögve. – Nem mintha akkor annak láttam volna. Tönkretetted a kedvenc ruhámat.

Úgy vihorászunk, mint két iskoláslány, és ismét megölel.

– Ha megjön a pénz, talán visszavásárolhatod magad a cukrászdába, vagy valami ilyesmi.

– Talán.

– Lija biztosan hagyná. Hiszen érted tette, amit tett, Fay! Ez a mogorva csaj rendesebb volt veled, mint én, a tulajdon húgod. Örökre hálás leszek neki ezért!

Nem kétlem, hogy Lija elfogadna üzlettársának. De ez már az ő cége, és úgy érzem, belőlem eltűnt a lelkesedés. Itt maradhatnék, és csinálhatnám tovább, de milyen áron? Amúgy is, majd meglátjuk, megtartja–e Edie az ígéreteit. Remélem, nem gondolja meg magát, miután visszament

Brandonhoz. Nos, a remény hal meg utoljára. És ha Edie állja a szavát, nem leszek szívbajos, elfogadom azt a pénzt. Ha másra nem is lesz jó, legalább a *Kisasszonyt* felújíttathatom belőle. Az is tökéletesen boldoggá tenne.

– Sajnálom az Anthonyval történteket is. – Edie láthatóan még jobban szégyelli magát.

– Nem számít. Soha nem is illettünk össze. Ők meg jól kijönnek egymással.

– És veled mi lesz? Mi történt azzal a fiatal csődörrel, akivel összejöttél?

Az *Álomcsapda* felé pillantok.

– Danny itt van – mondom –, de épp menni készül. Hajókázni akar, én pedig nem akadályozhatom meg ebben.

Menj el vele! – javasolja Edie. – Miért is ne? Én ugyan nem értem, mi a jó ebben, de te mindig szeretted apu vén teknőjét és a csatornát.

– Meg is kért rá. De… nem hagyhatom itt Liját.

– Nem én vagyok a legjobb kapcsolati szakértő – ráncolja össze a homlokát –, de azt hittem, rátaláltál az igazira. Határozottan működött köztetek a kémia.

– Kedvelem őt. Mit kedvelem? Imádom.

– Ilyen szerelem nem terem minden bokorban. Ha a helyedben lennék, két kézzel kapnék utána.

– Nem hagyhatok mindent itt érte.

– Ebben csak te dönthetsz, Fay. De ha már távozásról van szó, az enyémnek is eljött az ideje – pillant az órájára. – Különben lekésem a járatom. Újra. Estére foglaltam helyet. Sietnem kell, ha oda akarok érni.

– Maradj még egy kicsit! – kérlelem. – Csak pár napig. Borzasztó időszakon vagyunk túl mindketten.

– Másodjára már nem változtathatok a jegyen – mondja. – Különben is vissza kell mennem New Yorkba, és lerendeznem a dolgokat Brandonnal. Maradjon csak a családjával, és hozza helyre, amit elrontott. Csak szeretném személyesen közölni vele.

De hamarosan meglátogatlak. Megígérem!

– Kiviszlek a reptérre.

– Nem szívesen emlékeztetlek, de a kocsid tropára ment. Szintén az én hibámból – vág bűntudatos képet. – Hívok taxit.

– Lehet, hogy nem szép a kocsim, de működik – mondom. – Legalábbis nagyjából. Az ajtaja majdnem kiesik, és rémesen nyikorog, de a célnak megfelel, kijutunk vele a reptérre. Próbáljuk meg. Én akarlak kivinni.

– Rendben, legyen úgy – egyezik bele Edie.

Besietünk a házba a bőröndjéért.

– Mindent megmagyarázok, ha hazaérek! – mondom Lijának, aki értetlenül mered ránk.

Edie–vel, testvéri mivoltunk boldog tudatában nevetve megrohamozzuk a kocsimat, beugrunk, beindítom a motort, és elhúzunk a reptér felé.

90. fejezet

Sűrű káromkodások közepette, de még épp elérjük Edie járatát, dacára annak, hogy kifogjuk a csúcsforgalmat az M25–ösön.

Már becsekkolt. Egymásba kapaszkodunk az indulási csarnokban. Még át kell mennie a biztonsági ellenőrzésen, kevés az idő. Szorosan átöleljük egymást.

– Hiányozni fogsz – mondom őszintén. – Örülök, hogy visszajöttél. Borzasztó lett volna tartósan összeveszni.

– Még rágondolni is szörnyű!

Újra összeölelkezünk.

– Majd értesíts, hogy biztonságban hazaértél.

– Gondolkodj el azon, amit mondtam! – néz rám elkomolyodva. – Negyvenkét éves vagy, Fay. Ne hagyd elmenni Dannyt. Ha vele akarsz menni, hát menj. Ha nem is működik hosszú távon a kapcsolat, legalább megpróbáltad.

– Majd meggondolom.

– Ne gondolkozz túl sokáig. Danny fiatal. Az ő korában a férfiak türelmetlenek és lobbanékonyak. Talán tényleg nem vár meg. – Megpuszil. – Hamarosan beszélünk. Kívánj nekem szerencsét Brandonnal.

– Szeretlek – mondom neki. – Persze hogy azt kívánom, bár mindenben szerencséd lenne. Ígérd meg, hogy hamarosan újra látjuk egymást!

– Visszatérek, mielőtt még észrevennéd, hogy elmentem. Szeretlek, nővérkém – feleli Edie, majd vonakodva elindul, és eltűnik előlem a biztonsági folyosón.

Mialatt a gyorsparkoló felé tartok, az agyam csak úgy zúg, teljes fordulatszámon jár. Robotpilóta üzemmódban fizetem ki a parkolási díjat, huppanok be rozzant, hörgő tragacsomba, és indulok a sorompó felé.

Aztán ahogy elérem, hirtelen megállok a sáv közepén, és csak bámulom a fekete–sárga csíkos sorompót. Váratlanul megcsap a felismerés: mennyi sorompót teremtettem magamnak az életem során! Holott az élet ehhez túlságosan rövid.

Hirtelen teljes világossággal tudom, hogy Dannyvel kell lennem. Örökre vele akarok maradni. Nem akarok lopott hétvégéket, nem akarok arra várni, mikor tér vissza a cukrászdához, hanem mindörökre vele akarok lenni. Mindenki más boldoguljon csak nélkülem, majd megoldják valahogy.

Aztán eszembe jut az egyik pillanat, amiről mesélt: hogy hogyan döntött az *Álomcsapda* megvásárlása mellett. Nem hittem volna, hogy valaha is átélhetek hasonlót a magam csendes, átlagos életében. Erre most mégis itt van, úgy szakad a nyakamba, mint egy mázsa tégla, és éppen egy többszintes reptéri parkoló kijáratánál. Nincs angyali kórus, sehol egy hallelujázó felhő, mögötte giccses napsütéssel és ragyogó égbolttal, nincs Nagy Kinyilatkoztatás – hacsak nem számítjuk a jegykezelő automata robothangját, ami azt ismételgeti: „Kérem, dugja be a jegyét.” Mégis, valahogy a bolygók együtt állnak, vagy mi, és hirtelen minden olyan világossá válik. Kockáztatnom kell, Dannyvel kell lennem. Vele kell lennem most, és ha kitart mellettem, életem hátralévő részében. Hirtelen olyan vakítóan egyértelműnek tűnik. És ugyan miért is *ne* tenném meg? Ahogy akkor Danny is mondta, csontom velejéig, lelkem mélyéig tudom, hogy amit tenni készülök, az abszolút rendjén való.

Szeretem őt. Vele kell mennem. És ő ma délután indul.

Valaki rám dudál, és ez visszazökkent a valóságba. Intek a türelmetlen sofőrnek, hogy hajtson csak el mellettem, és előhalászom a telefonomat a táskám mélyéről. Nincs térerő. Naná, hogy nincs, egy mélygarázsban vagyok.

Úgyhogy elindulok előre, siettemben majdnem elejtem a jegyemet, ahogy bele akarom tenni a gépbe, aztán kifarolok

a parkolóból. Az első adandó megállónál leállok, hívom Dannyt.

– A hívott szám jelenleg nem elérhető.

A fenébe! Fogadok, neki sincs térereje az *Álomcsapdán.* Bele kell taposnom a gázba. Nem biztos, hogy az autó képes egyáltalán felgyorsulni a sebességhatárig, de meg kell próbálnom.

Bár ideges vagyok, olyan világos a fejem, mint évek óta soha. Gázt adok, és besorolok az autópálya felé repesztő kocsik sorába. Két lehajtóval odébb rettenetes hangot hallok. Ó, istenem, most mi lesz?

Aztán látom, hogy horpadt szélterelőm önállósította magát, és veszélyesen lötyög. Miért akkor történik ilyesmi, amikor úgy sietnék, ahogy még soha? De nincs mit tenni. Meg kell állnom. Dacolva a csúcsforgalommal, kievickélek a leállósávba, aztán kiugrom a kocsimból, hogy megnézzem, mekkora a baj.

A szélterelő visszahajlott, és most rálóg a kerékre. Nem vezethetek így, az első adandó alkalommal megbüntetnek. Halálra rémülök a mellettem hatalmas sebességgel elhúzó autóktól, de próbálom a helyére feszegetni, bár fogalmam sincs, nem lenne–e jobb letörni az egészet a fenébe. Ahányszor megpróbálom rögzíteni, veszélyesen lekonyul. Láthatóan hiányzik valami alapvető fontosságú alkatrésze.

Telik az idő, én pedig egyre feszültebb leszek. Úgyhogy az elsüvítő motorosok csodálkozó pillantásaitól kísérve néhány gyönyörűen kivitelezett pörgőrúgással tisztelem meg kocsim szélterelőjét. Persze ez semmit nem javít rajta. De aztán egy végső rúgást követően megadja magát, és hátborzongató pendüléssel leesik a betonra. A kocsim most valamiféle pokolbéli masinára emlékeztet, aminek kilátszik a belseje, de legalább működik. Legalábbis remélem. Felveszem a szélterelőt, a vállamra vetem, az autóhoz vonszolom, miközben az elszáguldó teherautók szinte súrolnak. Kinyitom a hátsó ajtót, majd egy szívből jövő nyögéssel bedobom az ülésre a darab vasat. Visszaülök a

vezetőülésre, örülök, hogy ismét viszonylagos biztonságban vagyok. Próbálom újra hívni Dannyt, de továbbra is ki van kapcsolva.

Megtépázott idegekkel visszasorolok a forgalomba. Most még rosszabb, ugyanis pont a csúcsforgalmat fogtam ki. Csak a sebességem harmadával bírok haladni. Az M25–ös sztrádán araszolunk, mind a négy sávot autók foglalják el, vezetőik minél gyorsabban otthon szeretnének lenni, küzdenek az előzési lehetőségekért. Rettegésem egyre fokozódik. Milyen jó Dannynek, hogy neki már nem kell ilyenekkel bajlódnia. Nos, remélhetőleg hamarosan már nekem sem.

Ezzel a tempóval órákba telik, mire hazaérek, és nem tudom, mit tegyek. Danny azt mondta, délután elmegy, de ennél pontosabbat nem közölt. Nem késhetem le a távozását. Nagyon fontos, hogy menjek, és hogy most menjek.

Felhívhatnám Liját, hogy menjen le a mólóra, és kérje meg, hogy maradjon, de előbb még beszélnem kell vele. Ilyesmit nem mondhatok el neki csak úgy telefonban. Különben is, ha adok neki időt, hogy átgondolja, nyilván egymillió érve lesz, hogy miért kell maradnom. Igazán szeretem őt, és hálás vagyok, hogy megvette a házat és a cukrászdát, de nem áldozhatom neki az életemet.

Danny ma délután elmegy, és nem hagyhatom, hogy nélkülem induljon.

91. fejezet

Két átidegeskedett óra múltán az utcánkban zötyögök a tragacsommal. Stan a kertjében van, rózsát szed. Megállok a kocsival, és kiszállok.

– Helló, aranyom! – üdvözöl. – Kissé űzöttnek látszik.

Kinyitom a fehér kaput, és belépek a kicsiny, gondosan ápolt kertbe.

– Most vittem ki Edie–t a reptérre, Stan. Keveset mondok azzal, hogy érzelmes búcsú volt.

– Helyes. Eszerint kibékültek?

– Igen.

– Ennek örülök.

– Én is, Stan. Rohantam volna haza, de a kocsim kis híján szétesett a visszaúton.

– Mindig van valami – ért egyet barátságosan, – Beszélni akarok magával, Stan.

Nehézkesen kiegyenesedik.

– Csupa fül vagyok.

Rosszul gombolta be a kardigánját, újra gombolom neki. Elém áll, és hagyja, hogy csináljam.

– Az én Elsie–m soha nem engedett el hazulról, csak megfelelően felöltözve. Köszönöm – mondja.

Halkabbra fogom a hangomat, noha senki sincs a közelben.

– Stan, azon gondolkodom, hogy elmegyek Dannyvel az *Álomcsapdán.*

Reumás szeme felcsillan.

– Hű, de izgalmas!

– De nem szívesen hagynám magára Liját – vallom be. – Mit gondol, bírja majd egyedül?

– De még mennyire! – vágja rá habozás nélkül. – Mondtam már magának, Fay, meg kell ragadni minden

lehetőséget, amit az élet kínál. Ha így tesz, elégedetten éri el az én koromat. Én apróságokban örömömet is lelem: egy pirosló hajnalban, egy madárdalban, egy gyönyörű rózsa illatában. – Orrom alá dug egy dús, skarlátszínű példányt, amely épp a kezében van, és valóban, mennyei az illata.

– Csodás!

Mutatja, hogy tartsam meg a rózsaszálat.

– Soha nem rágódtam azon, mi lett volna, ha ezt teszem, és nem azt. Minden utamba kerülő lehetőséget kihasználtam. Magának is melegen ajánlom. Ez a jó élet biztosítéka.

– Bárcsak lenne hozzá bátorságom! Én bizony soha nem kapnék Viktória–keresztet. Ahogy elnézem, félelemben éltem le eddigi éveimet.

– Akkor itt az idő, hogy bátor legyen – mondja. – Lija megragadta a kínálkozó lehetőséget, hogy a saját javára kamatoztassa. Meglehet, elriaszt majd a modorával néhány vendéget, ennél nagyobb kára azonban nem lesz.

– Tényleg úgy gondolja, hogy boldogul egymagában?

– Úgy gondolom, hogy a saját életét kell élnie, Fay! Kövesse a szíve szavát!

Gyöngéden megcsókolom száraz orcáját. Könnybe lábad a szemem.

– Hiányozni fog, Stan!

Elneveti magát.

– Várja ki, amíg a csatornán lesz azzal a fess fiatalemberrel. Nem gondol majd ránk, meglátja.

– De igen. Soha nem felejtem el!

Összeölelkezünk. Kicsinek és törékenynek érzem a karomban. Azon gondolkodom, meddig marad még köztünk. Talán mégis maradnom kellene, hogy őt gondozzam élete alkonyán?

– Nem megy messzire – mondja. – Vészhelyzetben bármikor visszajöhet, ha ezért aggódik.

– Én már csak ilyen aggódós vagyok – hüppögöm. – Egész Angliáért tudnék aggódni.

– Mikor akar indulni?

– Ma este – mondom. – Danny azt mondta, ma megy el. El kell csípnem.

– Akkor siessen!

– Félek elmondani Lijának. Nem akarom, hogy azt higgye, cserben hagytam.

– Nem lesz neki semmi baja. Sokat káromkodik majd, de baja az nem lesz.

Remegő szívvel hagyom ott Stant. Pár száz méter után a házunk elé érek. Leülök a kocsifelhajtón, és ismét beütöm Danny számát, de ugyanazt az üzenetet kapom. A szám nem kapcsolható.

92. fejezet

Egyenesen oda is sétálhatnék a mólóhoz, hogy közöljem vele a döntésemet, de úgy érzem, előbb Lijával kell beszélnem. Tartozom neki ennyivel.

Még mindig a konyhában találom, ami még inkább növeli bűntudatomat. Annyi itt a tennivaló, és ő évekig hűségesen vállalta magára a segéd szerepét.

– Szia – köszönök.

– Sikerült gépre tenned a gonosz testvért?

– Igen – felelem. – Azt hiszem, megváltozott. Legalábbis remélem. – Tartok ugyanis attól, hogy ha visszaér New Yorkba és találkozik Brandonnal, mindent visszacsinál. Per pillanat azonban a legjobbakat gondolom róla, és fohászkodom, hogy tegye jóvá, amit velem művelt.

– Beszélni szeretnék veled – mondja Lija.

– Szerencsés egybeesés, mivel nekem is ugyanez a szándékom. Üljünk le.

Pólójába törli a kezét, és mindketten letelepszünk a konyhaasztalhoz.

– Én kezdem, most én vagyok a főnök – mondja.

– Ki vele – mosolyodom el.

– Azt akarom, hogy elmenj – kezd bele. – Muszáj elmenned Dannyvel! Elintéztem, hogy Krista kisegítsen. Felmondja az albérletét, és beköltözik ide, szóval nem leszek egyedül.

Aztán elsírja magát.

– Jaj, Lija! – Mellélépek és szorosan átölelem. – Tudod, hogy nem megyek el, ha nem küldesz.

– Menj csak. Tűnés az utamból! Érezd jól magad, élvezd az életet! Csak hagyd itt azt a kibaszott kardigánodat.

Mindketten jót nevetünk. Hangosan trombitálva kifújja az orrát.

– Azt szeretném, ha boldog lennél itt. Megkérhetem Dannyt, hogy várjon – javaslom. – Talán várhatnánk néhány hetet.

– Nem – mondja. – Most menj, különben soha nem mész el. Ha túl sok lesz a dolgunk vagy Stan megbetegszik, csak újabb ürügy lesz a maradásra.

Danny ugyanezt mondta, és tudom, hogy igazuk van.

– Menj! – mered rám gyilkos pillantással.

– Biztos vagy benne?

– Igen. Naponta hívlak majd, nem hagylak békén. Te meg rendszeresen visszajársz majd bűntudatodban.

– Így lesz. Ígérem – mondom.

– Akkor nyomás, szedd össze a cuccaidat!

– A tartalék bugyit és a fogkefét?

– Mindent. Úgy pakolj, mintha soha nem jönnél vissza.

Ettől könnybe lábad a szemem.

– Edie megígérte, hogy megfelezi velem a ház árát. Ha így lesz, megengeded, hogy résztulajdont vásároljak a cukrászdában?

– Persze – vágja rá habozás nélkül. – Most viszont azt szeretném, hogy szedd a lábad, buggyant nőszemély!

Szorosan átölelem.

– Nem kell kétszer mondanod, már itt se vagyok.

Felszáguldok a lépcsőn a szobámba. Kinézek az ablakon, hogy ott van–e még az *Álomcsapda*, hál’istennek igen.

A gardrób alján lapul egy hátizsák, még sok–sok éve vásároltam, amikor még el tudtam képzelni, hogy ellátogatok Peruba, Nepálba vagy Kínába. A soha fel nem vett cipők és retikülök alatt lapul. Kihúzom, leporolom.

Úgy néz ki, hogy hosszú idő után először fogom használni.

93. fejezet

Ami a kezem ügyébe akad, belepakolom a hátizsákba. Pár pólót és valami farmert. Zoknikat. Alsóneműt. Másra nemigen lesz szükségem. Munkába használt kosztümöm évek óta gyűjti a port a gardróbban. Lija remélhetőleg mindent kidob innen. Vágyakozva nézem kedvenc kardigánomat. Ha nehéz szívvel is, de hátrahagyom.

Irány a kardigánmentes élet!

Felnyalábolom a piperecuccaimat a fürdőszobából, és beleszórom őket egy bevásárlótáskába. Ha valami mégis hiányozna, megvehetem útközben, vagy elküldethetem. Elvégre csak a Grand Union Canalt járom majd, nem a Holdra utazom. Ez a gondolat izgalomba hoz. Most, hogy végre döntöttem, már nagyon mennék.

Végül felkapom apu és anyu képét az éjjeliszekrényről, gyorsan megcsókolom, és becsúsztatom a blúzom mellzsebébe, a szívem fölé. Hamarosan, amint csak lesz időm, kinyomozok mindent Jean Merryweatherről. De most még várnia kell; most más sürgős dolgom van.

Lefutok a lépcsőn, hátamon a túltöltött hátizsák, markomban a pipereszeres táska.

Lija nekem háttal áll a tűzhely előtt, de látom a testtartásából, hogy sír.

Leejtem a cókmókom, és hozzálépek.

– Kérlek, ne sírj! – mondom.

Felém fordul, és zokogva borul rám.

– Hiányozni fogsz!

– Nekem is.

Szorosan összefogódzunk.

– Remekül fogod csinálni! – nyugtatom meg. – Csak ne mondd a vendégeknek, hogy kapják be.

– Majd megpróbálom – szipogja.

– Stan segít, ő itt lesz melletted. Többet látott a világból, mint te vagy én, Lija. Rábízhatod magad.

Ekkor halk kopogtatás hallatszik az ajtón. Stan áll a küszöbön.

– Csak ezt akartam magának adni úti ajándék gyanánt, Fay – mondja félszegen.

Csinos mahagónidobozt nyújt át. Anélkül, hogy kinyitná, tudom, mi van benne.

– Nem fogadhatom el, Stan!

– Dehogynem. Nekem már mi hasznom belőlük? Nem akarom, hogy mellém temessék őket, de azt se, hogy elkallódjanak akárkik kezén. Megőrzésre adom át, Fay.

Kinyitom a dobozt, és persze a medálok sorakoznak benne takaros rendben.

– Köszönöm! – ölelem meg. – Sokat jelent nekem. Ígérem, hogy nagy becsben tartom őket.

– Látogasson meg minket hamar, Fay!

Óvatosan a bevásárlótáskába helyezem Stan medáljait.

– Amint hajóra szállok, biztos helyet keresek a számára.

Aztán felnézek, és kimutatok az ablakon.

– Jaj, nem! – kiáltom. – Ez nem lehet igaz!

Lija és Stan feje is a móló felé fordul, ahonnan épp most húz ki az *Álomcsapda.*

– Nélkülem megy el – mormolom.

– Fuss utána! – szól rám Lija. – Fuss, ahogy csak bírsz!

Cókmókom felkapva átrohanok a kerten.

94. fejezet

Félúton tartok a kertben. Lija a nyomomban, de Stan is utánunk baktat a sétabotjával. Danny a távolodó *Álomcsapda* végében áll. Foltos a lábánál gubbaszt, és ahogy meglát, boldogan ugatni kezd. Danny azonban szilárdan előreszegezi a tekintetét, nem fordul meg.

– Danny! – kiáltok utána a vízen át. – Danny, várj!

De fülhallgató van rajta. Látom a zsebében eltűnő drótot, bizonyára az iPodjához csatlakozik. Nyilvánvaló, hogy nem hallja a kiabálásom.

– Danny!

– Fusson, Fay! – biztat Stan. – Fusson!

Végigsprintelek a mólón, a partra ugrom, majd kettesével véve a lépcsőfokokat végigszáguldok a púpos hátú hídon. Mondhatnám, a fénynél is sebesebben, de a hátizsákom megvan vagy egy tonna. A bevásárlótáska a térdemet csapkodja, Stan medáljaival legfelül.

Átrohanok a hídon, már a parti ösvényen futok. Az *Álomcsapda* nincs sokkal előttem, de akár mérföldekre is lehetne. Majd kiköpöm a tüdőm, általános iskolás korom óta nem futottam ennyit.

Lija és Stan mostanra a mólóig ért.

– Danny! Várjon! – kiáltoznak a csatorna partján. Foltosra átragad az izgalmuk, fel–alá kezd futkosni, Danny azonban mindebből semmit sem vesz észre.

– Gyorsabban, Fay! – kiáltja Stan.

De nem tudok gyorsabban futni. Az arcom forró és izzadt. A tüdőm majd szétreped. A szívem kis híján kiszakad mellkasomból.

Aztán, ahogy Danny eléri az első kanyart, feltűnik Fensonék *Úszó Paradicsoma.* Keresztben állják el az utat.

Hurrá! El sem hiszem, hogy ekkora szerencsém van. Drága *Úszó Katasztrófa*, édes megmentőm!

Köszönöm, neked, Istenem! – mondok el egy néma imát.

A biztonság kedvéért megtoldom még a fohászomat: Kérlek, maradjanak így addig, amíg be nem érem az *Álomcsapdát.*

Miriam a hajóorrban áll, fehér vászonkalapja félrecsúszott.

Próbálja ellökni magukat egy, a parti ösvényhez kikötött hajótól.

– Nem mozdul, Ralph – kiáltja vissza a férjének.

– Próbáld újra, a szentségit, Miriam! – kiált ő vissza a kormánynak támaszkodva, miközben semmit sem tesz az ügy érdekében.

Hallom, hogy az *Álomcsapda* sebességet vált, Danny lelassít. Leáll, hogy segítsen nekik. Naná, hiszen rendes, derék, segítőkész fickó. Most a parti ösvény felé kormányozza a hajót. Ez az egyetlen esélyem.

Megragadom és magamhoz szorítom Stan medálos dobozát. Hátizsákomat és pipereszereimet a földre ejtem. Nincs nekem semmire szükségem ezen a pasin kívül!

Minden erőmet bevetem. A fülem is lángol, annyira kimelegszem. A tekintetem lézersugárként az *Álomcsapdára* fókuszál. Jennifer Ennis vagyok, aki mindent bedob a győzelem érdekében. Mo Farah vagyok, aki két aranyat nyert az olimpián. A verhetetlen Usain Bolt vagyok. Majdnem középkorú nő vagyok, aki közeledik a menopauza felé, de a lábam szélsebes, szinte szárnyal. Már az ösvényen rohanok, falom a métereket, mintha csak doppingszerek dolgoznának bennem.

Előttem Danny kiveszi a fülhallgatóját. Hallom, hogy a hajócsavar felpörög, ahogy a part felé irányítja az *Álomcsapdát,* hogy lehorgonyozzon. Foltos őrjöngve ugat. Azt hiszem, a kiskutya ugyanolyan kétségbeesett, mint én.

Aztán végre – istennek hála! – Danny megfordul, és észreveszi, hogy ott loholok mögötte.

– Várj! – kiabálom. – Veled akarok menni! Várj meg!

– Komolyan mondod? – kiáltja vissza.

– Igen!

Erre kétszer is belebokszol a levegőbe örömében, úgy kiáltja:

– Ez az!

És megvár, és én napsütötte arccal, szél zilálta hajjal rohanok, rohanok, hogy elérjem az álmomat.

95. fejezet

Lija és Stan a parton állnak, és hevesen integetnek.

– Félek, Stan – mondja Lija. – Mihez kezdek Fay nélkül?

– Kislányom, meg fogja oldani a maga nagyon is rátermett módján – feleli Stan. – Meg aztán, én is itt vagyok magának. És itt is leszek.

Lija Stan vállára hajtja a fejét. Az öregember puha, kötött sodronymintás kardigánt visel és a legkevésbé pecsétes ruháját. Enyhe dohszagot áraszt, de a lány ezt immár otthonosnak érzi, és nem büdösnek.

– Aztán meg ne haljon nekem!

– Nem tervezek ilyesmit – jön a megnyugtató válasz. – Legalábbis mostanában.

– Szaván fogom.

– Vissza fog jönni nemsokára – folytatja Stan. – Ismerem Fayt. Nem tudna sokáig távol maradni. Szereti ezt a helyet. Amint elegük lett az utazgatásból, együtt szépen visszajönnek, hogy megcsinálják a *Merryweather kisasszony*t. Higgyen nekem.

– Remélem, igaza lesz.

Mélyül a sötétség, az *Álomcsapda* pedig a kanyart követően elúszik a szemük elől.

– Szeretne itt maradni vacsorára? – kérdi Lija. – Friss spenótos quiche–t csináltam. Nagyon jót tesz a vén csontjainak.

– Milyen kedves – dörzsöli össze a tenyerét Stan. – Az a kedvencem.

Köszönetnyilvánítás

Deannek és Chrisnek, akik oly kedvesen gondoskodtak Sue–ról és rólam a lakóhajójukon.

Talán még emlékeztek rá, Sue tökéletesen használhatatlan volt. Csak üldögélt, kezében egy pohár vörösborral. Carole annál többet segített: kinyitotta a zsilipkapukat, és a csörlőt is rém ügyesen kezelte.

Uraim, hajnalban távozunk! [1]

---

[1] William Shakespeare: *Szentivánéji álom,* Arany János fordítása.

Tartalom

1. fejezet
2. fejezet
3. fejezet
4. fejezet
5. fejezet
6. fejezet
7. fejezet
8. fejezet
9. fejezet
10. fejezet
11. fejezet
12. fejezet
13. fejezet
14. fejezet
15. fejezet
16. fejezet
17. fejezet
18. fejezet
19. fejezet
20. fejezet
21. fejezet
22. fejezet
23. fejezet
24. fejezet
25. fejezet
26. fejezet
27. fejezet
28. fejezet
29. fejezet
30. fejezet

31. fejezet
32. fejezet
33. fejezet
34. fejezet
35. fejezet
36. fejezet
37. fejezet
38. fejezet
39. fejezet
40. fejezet
41. fejezet
42. fejezet
43. fejezet
44. fejezet
45. fejezet
46. fejezet
47. fejezet
48. fejezet
49. fejezet
50. fejezet
51. fejezet
52. fejezet
53. fejezet
54. fejezet
55. fejezet
56. fejezet
57. fejezet
58. fejezet
59. fejezet
60. fejezet
61. fejezet
62. fejezet
63. fejezet
64. fejezet
65. fejezet
66. fejezet

67. fejezet
68. fejezet
69. fejezet
70. fejezet
71. fejezet
72. fejezet
73 fejezet
74. fejezet
75. fejezet
76. fejezet
77. fejezet
78. fejezet
79. fejezet
80. fejezet
81. fejezet
82. fejezet
83. fejezet
84. fejezet
85. fejezet
86. fejezet
87. fejezet
88. fejezet
89. fejezet
90. fejezet
91. fejezet
92. fejezet
93. fejezet
94. fejezet
95. fejezet
Köszönetnyilvánítás